

BERNARDAS BRAZDŽIONIS

POEZIJOS PILNATIS

BERNARDAS BRAZDŽIONIS

POEZIJOS PILNATIS

Lietuvos kultros fondas

VILNIUS 1989

George Burns

BERNARDAS BRAZDŽIONIS

POEZIJOS PILNATIS

Mes mirsime kartu, lauk lelijos žiede,
Kai vasara praeis, kai liet s žem siaus,
Kai pasak pabaigs naktigoniai sus d
Prie g stan ios liepsnos ugniaukuro tamsaus.

Mes mirsime kartu, svety šios žem s paukšti,
Kursai giedoja man rasotais pary iais...

T a i buvo prieš dvidešimt su viršum met ...

Kuklioje pilko dviaukš io namelio pal p je, prie lovos, ant margo iš skudur li numegzto grind kilim lio parietusi po savimi kojas s d jo jauna mergait ir užsigulusi godžiai skait ant lovos pad t stor knyg keistu pavadinimu "Poezijos pilnatis".

Mergait k tik buvo atvažiavusi iš kaimo Universitet . Ji kas ryt l kdavo paskaitas, kuri dalis jai buvo baisiai nuobodžios, dvokian ioje blynin je k nors užk sdavo, m gdavo su draug mis bendabu iuose keptis bulves su lašinukais, baisiausiai nor jo b ti mylima ugninga meile, kuri perkirsti gali tik mirtis, pati raš eil raš ius, j niekam nerodydama. Naktimis ji ištisai neišsimiegodavo, tai t s si nuo pa ios vaikyst s,— užsimerkusi ji tuoj imdavo reg ti vairiausius niekada tikrov je nematyitus vaizdus, svetimus kraštus, net praeitus, kaip ji suprato, amžius. O pastaruoju metu ji vis b gdavo ir b gdavo, vos tik sumerkia akis, raudon plyt gotikin mis men mis apsirengusi baltu nuotakos r bu su šydu ant veido. O paskui stov davo r m šone rengtoje kopoly ioje smarkiai plakan ia širdim greta savo mylimojo, kurio, deja, niekad gyvenime nereg jo, o taip pat ir vizijose nebuvo leista išvysti,— vos tik ji pasukdavo galv ,—jis tuoj ištirpdavo ore.

Nedidelio namelio sienos dreb jo nuo pravažiuojan i sunkvežimi . Greta, tuoj pat už sienos buvo labai judri, šiukslina gatv ir oras ia nuolatos buvo pilnas dulki ir benzino tvaiko.

Mergait skait knyg ir mašin negird jo.

Virš n m fig — nelaimingom ir nuogom,
Kurias rudoj nur d , pradeda vaidintis.
Per j r spindin i žilai žilom bangom
Nueina m lynos m nulio mintys...

Kas jas pavys, kas jas pagaus, kas jas atsp s
Jos aksomini savo koj nesušlapo...

Mergait skait , rydama gerkl je susidarius kamuol . Ji pamiršo, kad reikia eiti pašt pasiimti mamos siuntinio su obuoliais, r kytais lašinukais, uogiene pamiršo, kad art ja kolikviumas iš Dekamerono, kurio ji dar nebuvo skai iusi. Kamuolys jos gerkl je atsirado nuo žodži , kurie šioje knygoje pyn si tokius nenusakomo švelnumo, šviesos ar skausmo junginius... Jos skruostai užsideg , širdis muš garsiai ir greitai, ji skait , ji tur jo

skub ti,— knyg buvo pasiskolinusi tik vienai parai,— bet skub ti nepaj g , perskai iusi posm skaitydavo j dar kart ir dar... Eil raš io magija trukd versti puslap po puslapio, trauk prie sav s, ir atskiras eilutes ji skait tol, kol pajuto, kad jos širdis tarsi atsiv r , tapo didel didel , atvira visam pasaulio skausmui ir džiaugsmui, jautrinta ir reaguojanti kaip smuikas, o j vis plauk ir plauk svaiginantis pasaulio dydis, nepakeliamai sunkus mažos Lietuvos kent jimas, Sibiro tremtini maldos, bibliniai medžiai šlam jo biblinius vietovardžius, ir vis aiškesnis švito kelias iš eil raš i ašaromis nubarstytos žmogaus b ties did j Anapus, ant kurio slenkis io stov jo Atpirk jas, prid j s rank prie savo pervertos širdies.

Iš Tavo rankos, Dieve, gaunu savo ryt ...

Nuaud nakt — sidabrin tinkl — Dievo piritai,
Pilni kaip poteri plevenan i žvaigždži ...

Iksas... Iksas esi milijonuose iks .

Supranti. Pagaliau supranti.

O ant palm s virš n s vakar sublyksi

Tartum taškas ant i.

Namelio sienos liov si virp ti, pamažu rimo pravažiuojan i mašin gaudesys. Temo... Jos akys vos mat .

Mes neturime nam pas juod giri ,
Mes neturime balt avi bandos...

Mergait išties rank ir paspaud toršero mygtuk . Ji nejuto svetimos virtuv s kvap , sklindan i per plon lentin sien . Ji negird jo žingsni girdždan iais laipteliais nei kaimyn vaik verksmo. Buvo naktis, jos kaime seniai visi miegojo.

Mes mirsime kartu ir mus kartu palaidos
Su gedulo raudom, su ašara kar ia,
Ir liks toks pat šviesus šviesaus pasaulio veidas
Ir ta pati lemtis iris , kas gimsta ia.

...Iksas esi milijonuose iks ...

...Baltas baltas kaip vyšnios virš n ...

Jos širdis Jau buvo begalin . Toj begalin j širdy, gavusi aišk pavidal , skland skaidri žmogaus b ties kan ia. Klarneto muzika liejosi virš žilojo Pacifiko ošimo, virš violetin je sutemoje sustingusi kranto palmi , kurios irgi yra pažinusios emigracijos dali . Nesutepta ir šventa ramyb prie viešpaties koj laukia, bet j reikia pasiekti. Tragiška, neišmatuojamo gylio meil viskam kas gyva.

Miestas jau seniai miegojo. Mergait s kojos nutirpo nejud damos. Ji skait ir skait , knyga jau buvo perdavusi jai did j , sunk j Žmogaus Gyvenimo Optimizm :

...Ir kaip keliasi praž iai pasmerktos tautos ir puola
Nuo supuvusi sost tironai myriop pasmerkti,
Kaip sud žtaj vardas it bangos amžin uol,—
Ir gyvenimo psalm aš giedu kan ioj ir mirty.

Mergait s skruostais ašaros ritosi nesustodamos. Skausmo, vilties ir meil s žodžiai didžioji Poezija nusileido j , ir ji aiškiai suprato, kad po šios nakties mažy iame nuomotos pal p s kambar lyje nebegal s b ti tokia, kokia buvo iki šiol. Nuodinga, apvagianti siel tikrov pasirod jai visu savo pavidalu, bet kartu atsirado ir nenusakomas šviesos versm , kuri, mergait žinojo,— jos nebeappleis vis gyvenim suteiks j g , gaivins j ir gydys.

Ta mergait — buvau aš.

Po dvidešimt met tolimate Los Angeles mieste, po sekmadienio miši parapijos bažny ioje virpan ia širdimi pri jau prie Poeto, bijodama tik vieno,— o gal jis nepanor s kalb ti su nepažistama tautiete?..

Jis apkabino mane.

Šiandien Bernardas Brazdžionis, ištikimiausias tautos s nus, gr žta Lietuv kartu su savo poezija. Jo k rybai tikrai bus skiriami išsam s tyrin jimai.

Bet man jie nebepasakys daugiau negu pasak pati Poezija t vakar prieš dvidešimt su viršum met tokio slapto ir šviesaus susitikimo valand .

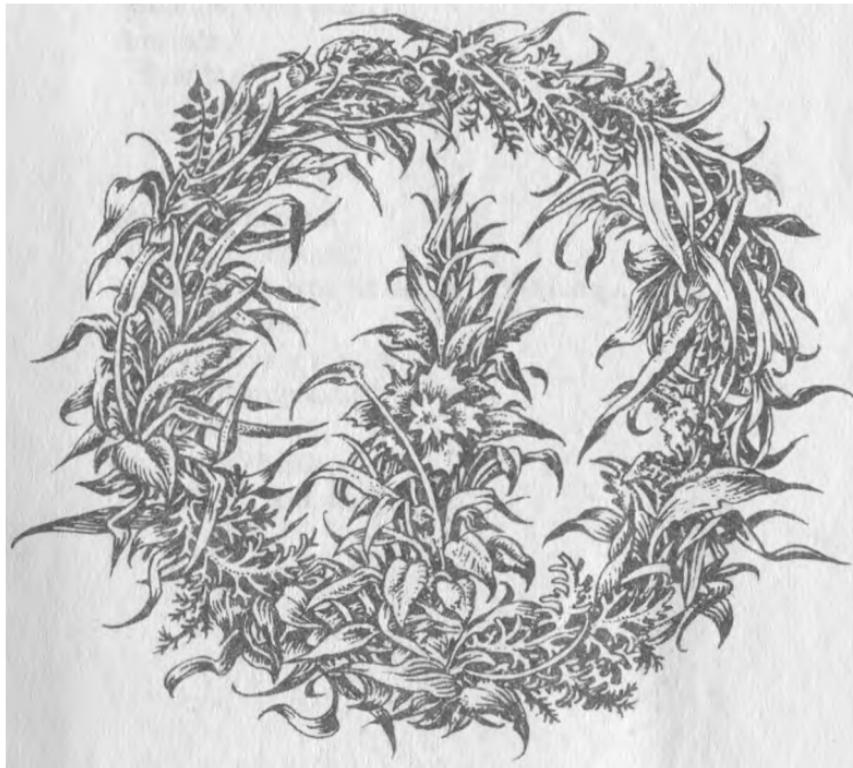
Vidmant Jasukaityt

POEZIJOS PILNATIS

Autoriaus sudaryta iš rinkinių

BALTOSIOS DIENOS	Biržai, 1926.
	16 psl. Eil s, rašytois prieš 1928 m.
AMŽINAS ŽYDAS	Kaunas, 1931. 128 psl., 117 eil.
KRINTAN IOS ŽVAIGŽD S	Kaunas, 1933. 78 psl., 58 eil.
ŽENKLAI IR STEBUKLAI	Kaunas, 1936. 96 psl., 37 eil.
KUNIGAIKŠ I MIESTAS	Kaunas, 1939, 1940. 126 psl., 40 eil.
IŠ SUDUŽUSIO LAIVO	Kaunas, 1943. 80 psl., 36 eil., 200 egz.
ŠAUKIU AŠ TAUT	Kaunas, 1941. 48 psl., 29 eil., 300 egz.
VIEŠPATIES ŽINGSNIAI	Kaunas, 1943. 75 eil. liko spaustuv j.
SVETIMI KALNAI	Ravensburgas, 1945. 154 psl., 190 eil.
ŠIAUR S PAŠVAIST	Vurcburgas, 1947. 72 psl., 38 eil.
DIDŽIOJI KRYŽKEL	ikaga, 1952. 112 psl., 55 eil.
VIDUDIENIO SODAI	LosAndželas, 1961. 126 psl., 82 eil.
VAIDILA VALI NAS	LosAndželas, 1982. 96 psl., 62 eil., (iš rankraš i)
PO AUKŠTAISIAIS SKLIAUTAIS	LosAndželas, 1989. 192 psl., 110 eil., (iš rankraš i)

BALTOSIOS DIENOS

Saul tas Viešpatie,
Tavo šeš liuose
M s aušrini
Maldos piramid s.
Saul tas Viešpatie,
Amžinas,
Šventas,
Galingas
Ir didis!..

Mokom s melstis
Už ryt , už vakar ,
Mokom s melstis už dien - už duon ...
A i Tau, a i .
Kad menkas ir mažas
Ir. žydžiu, kaip saul s žiedelis,
Ir vaikštai
Po Tavo stebukl
Palaimint kluon ...

Kaip Nemuno krantais šeš lis,
 Prab go vaikiška diena.
 Užaugau didelis. Po dvidešimt.
 Palinko motina. Sena.

Be kamino l šnel buvo.
 Žemut s durys. Trys maži langai.
 Bet laim , laim ! Apsakyti nemoku.
 Tik taip trumpai, taip neilgai.

Per vasar prie karvi .
 Po pievas, po miškus.
 Per žiem — ne kilometro, ne dviej
 Sniege išmindavom takus...

Sulauki rudenio —
 Kiek nori — uog , kiek tik nori — obuoli ,
 Šermukšnio ašar ir gili žuolo,
 Ir dubur li (perbrist) negili ...

Gav nioje — aguon pienas.
 Aguon pienas! Tai gardu!
 Arba, kad laukdavau Velyk —
 Margu i laukdavau už du.

Sakydavo: t dien Kristus keliasi.
 Ir iš tikr j : pats ma iau.
 Sakydavo: dabar pavasaris.
 Ir saul šviesdavo kur kas skais iau.

Bet va. Ne amžinai taip buvo.
 Man vasara at jo; motinai — ruduo.
 Pasilenk ir t vas truput .
 Pa iam pavasary sesuo.

Sakysi, gera ir dabar. Nebloga.
 Šeima nedidel . Tik keturi.
 Tiesa. Bet vietas jau per maža:
 Dviem t višk s duonel buvo per aitri.

Iš jo t vas Argentinon.
 Sesuo Brazilijon. Tikrai? Kad b t netikrai!
 Atrašo kartais laišk . Tuš i . Taip. Be doleri .
 T velis skaldo akmenis; sesul kukur zus raško;
gyven , sakosi, gerai.

O aš su motina t vyn j.
 Tegu sau skraido jie.
 Tegu. Kol jos akis užmerksiu,
 Pab siu dar namie.

Ateina viesulai ir v tros
 Ir tiesiai namus.
 Ir saul ta pati pas juos ten
 Ir ta pati pas mus.

Kaip greitai b^g ga jaunos dienos,
Ach, kaip greitai...
Dar po lankas b^g gioju vienas,
Aidi fleita...
O vasaros žied žieduos, o žiemos p^g gom slenka, slen-
ka —
Nei pasidžiaugti jom, baltom, nei j^g, juod^g, prakeikt
netenka...

Kaip greitai b^g ga jaunos dienos,
Ach, kaip greitai...
Raudok — nudžius raud blakstienos
Ir — praeita...
O senai dienai naujas rytas tiesia rank —
Nei pasivyt, nei sutur t^jau jⁿ netenka...

Kaip greitai b^g ga jaunos dienos,
Ach, kaip greitai...
Užg^{sta} dainos it ugnis, ir tirpsta tirpsta žygio plienas.
Išsenka kraitis...
O dienos valandas, kaip up^v vandenis, vis neša, skuba,
ba, renka —
Nei naktimis pasig^r t, nei dien^S Saulⁿ paži^r t tau
ia netenka...

Lenkite galvas, žaliosios pušys,
Si skite tyr mald dang ...
Aš v tr v tra jaunas skraidysiu,
Vienas rymosiu prie sutem lango.

Vasar žiem žalios ir žalios,
Šimtme iais lieknos, šimtme iais jaunos, —
Gauskit vidudieni amžin dain ,
Šakos nevystant žied lai krauna!

Glauskit gl b ni ri j nakt ,
Aš naujo ryto eisiu sutikti,
Slapt j burt jojo atverti,
Burt atverti, burtu karste jo užmigti.

1925. V. 24.

Slapta ir tolima buitis
 mano rytdienos praskleist lap užsiraš .
 Nemyliu aš tav s, o žeme:
 Tu — motina mana,
 O aš — s nus ne tavo.
 Tavyj manos gyvyb s si lai susiraizg ,
 Tik aš ne tavo ras g riau...
 Ne tu n saul tas dienas parodei.

Paž stu savo motin — tai tu.
 Žinau ir T v — didis Jis.
 Jam lenkiasi krištolo r m
 Tyroj palang j chrizantemos...
 Jam atidaro žiedo gelm tulp .
 Oazi palm s, kloni kiparisai neša mald ,
 Ir Gloria triskart giedodami,
 Tarnauja jam anos buities
 B riai suklaup angel ...

Nuskyniau šak oleandro
 Ir r t , dvelkian i pavasariu,
 Ir išeinu, palik s mo i - žem ,
 Kur gintaro - krištolo r muos ašaros nekrito,
 Kur mane šaukia T vas ir buitis.

Ir niekur niekur aš nuo žem s,
 Kaip k dikis nuo motinos, nenueinu, —
 Ir jos kan ia mane kasdien svaigina,
 Ir jos dalia —
 Dalia man dien .

Ir tie bokštai balti, ir tos aukštos virš n s,
Nežinau aš, ko ži ri m lyn dang :
Ar ten vasar paukš iai, ar pavasari ugnys,
Ar ten saul pražydo po neg stan iu langu.

Nesumano širdis, ko ia klausti, prašyti,
Ar balt j dien , ar nakt nereg t ,
Ar svajon , kaip žied , svajon mažyt ,
Ar per met metus nenumirti nor t ...

Ak, j s žem s sapn mylimi angelai,
Pasakykite man savo pasak burt ,
Pasakykit, ar gr š žem n tie viesulai,
Kur dalina ne mirt , švies rytdien turt ?..

Ir tie bokštai balti, ir tos aukštos virš n s
Kažko ži ri, taip ži ri m lyn dang ,—
Ar ten vasar paukš iai, ar pavasari aukš iai,
Ar ten saul juos šaukia po neg stan iu langu.,,

1927.XII. 30.

Saul s kraštas ne bedali , ne verg ,
 Jo nesiekxi nei svajon m, nei sapnais;
 Žem j saul s spindul lis per brangu,
 O tamsos išnešt iš ia tav s neleis.

Dži k kaip stagaras, nublokštas laukuose,
 Ir graudžiai vaitok nualpusia širdim, —
 Neištr ks iš k no trokštanti dvasia,
 Kol kr tin bus sukaustyta grandim.

Veltui raudos, veltui ašaros širdies!
 Tavo skausmas temarins tave, ne guos.
 Ženk praraj nakties ir praž ties —
 Ant uolos vien kar i tulž tepaduos.

Saul s troško milijonai, kaip ir tu,
 žydryn gili tiesdami rankas,
 Ir nualpo, ir sustingo jie ledu,
 Teišvyd laim s žydin ias lankas...

Saul s kraštas — ne bedali , ne verg ,
 Neb k vergas — pats, nesiekta, nusileis;
 Vergui laisv bus kal jimu tamsiu,
 Ir kal jime, kas laisvas — laisve žais!

1926.XI. 10.

Pavasar pragr ž beržus sunk m sul
 Ir inkil lius k l me žilvi ius,
 Ir nepaman m apie ruden n vienas,
 Ir nepamat me, kas sutem pripyl ia mus naš ius

Pra jo vasara, pilna g li ir saul s,
 Užmiršome pravert l šn duris,
 Ir v l ruduo, ir v l širdži padang s r s ios,
 Ir v l ant skobnio bl sta li dnas žiburys.

Kod l gi nepriskyn m tulpi , roži ,
 Kod l gi be vainik staktos m s nam ,
 Kod l gi kampuose anos žiemos pel siai,
 Kod l gi pirkioje taip šalta, neramu?..

Nu jo šauksmas didelis, beviltis.
 O vaisiai krito purvan neskinti.
 Užpuol darganos. Drugys prad jo kreti žem .
 Ir v lei raudame, kad r siuose, kaip vakar, tuš ia,
 kad šalt k sim alkani...

Pakibo ledo ašaros ant saul s veido
 Ant saul s veido ir žmogaus širdy.
 Nor tumei m lyn j daus paži r ti —
 Aki langai užvožti, užkalti.

... Ir taip per dyliką šios žem s m nesi
 Kasmet nauja viltim ir siekiais gyveni,
 Kasdien palikdamas nesuskaityt karst skai i ,
 Kas dien degdamas silpniau gyvenimo ugny.

Mano žvak dega,
Mano žvak tviska,
Kambary šeš liai,
Bet ramu, jauku.
O užp t s j j ,
Vien tesp iau visk ...
Užuvert s knygos
Nerašyt lap .
Liep iau verkti... kasti
Žem s laimei kap — — —
Ir nuei iau ei iau
Neb ties taku...

1926.III. 25.

Vis likim buvo
 Po vien ir po du,
 Bet man kuris j teko,
 Min ti net skaudu...

svirn nukeliav s
 Jau daug sve i radau.
 At jo šeimininkas,
 Ir aš nusigandau.

Jis uždeg žibint
 Taip švies , kaip ugnis,
 O mano juodo kampo
 Nepasiek karšta vilnis.

Gird jau: šauk , meld s
 Sve iai už likimus...
 Tik aš gl d jau vienas,
 Nuskriaustas, bet ramus.

Jie žem s turtus mat ,
 O aš savos širdies...
 Ir aš žinau, kad jie man
 Kada nors pavyd s.

Jie brol nužudyti
 Gal jo mirtinai;
 O aš likau be keršto,
 Kaip vaikas, amžinai.

Jie kito širdis kuop ,
 Savas suteršdami;
 O aš valau tik savo —
 Ir s žin rami.

E, skelkite, kelkite žaibo žibintus —
 Liepsnoj j ir žygiai ir maldos težydi.
 Pašvaist se gl di šeš li šeš liai
 Ir temdina keli gyvenimo slid .

Pro švintant žem s saul teki ryt
 Nuskubo minia klajoni šventov :
 “O kryžkeli motina, t kstan iai krito,
 Širdži okeanuose neš tau šlov ...”

Bet marmuro veidas paniur s ir šaltas,
 Ir glaudžia maldas j tik dulkinos grindys.
 Ir veltui j akys dang pakeltos,
 Ir veltui kent jim takas nublind s.

, broliai, nelaukit saul leidži baro,
 stab suk l ir viltis ir norus,
 E, broliai, nuverskite diev neger ,
 Prakeik vidurnak i šm klas ir morus!..

Apjuoskite žem ir m lyn dang ,
 Kad sauli žydryn s gyvenim puošt ,
 Sužerkite aukur nauj ties langu
 Praamžino Dievo pramažino sosto!

1926. VII. 17.

- Keleiviai, prieikite kalnus!..
 - Mes drebame... bijome j ...
 - ia uolos be dygli ir švelnios.
 - Bet daugel nutraukta gjij ...
-
- Ar matot virš nes balt sias?
 - Mus spaudžia prie žem s juodos...
 - Ar stiebiat s, siekiate j sias?
 - O Dieve, dar ne... niekados...

... Ir v lei ateina,
Nueina, pažvelgia — nemato...
Ir niekad pakalni keleiviai
Nepameta amžino rato.

Ir dienos prab ga,
Ir amžiai sudyla,
Ir daugel , daugel kart
Iš skausmo net akmens prabyla...

1926.III. 26.

At jo žmon s
Iš giri , iš lauk , iš miest ;
At jo žmon s
Gyvenimo ir saule ir žaibais nušviest .

Kai vienas savo Dievo nebemat
Ir vis meil , vis šird neb tin supyl ,
Šimtai saul teki šalin duris atv r ,
Šimtai pastat didži laim s pil .

At jo žmon s
Ir uždeg švent j aukur švent j mir .
At jo žmon s,—
Ir v liav miškai prieš amžin j Amen svyra...

1927. VIII. 14.

Flavija,

Man patiko tavo tikras vardas.

Flavija,

Mano d šia atminim žydin iais verpetais verda.

Kiekviena padang turi savo saul ,

Ir kiekvienos l pos šird seka:

Jei širdis pamilo — myli l pos,

Jei širdis dainuoja meil — l pos žod sako.

Flavija,

kiekvien šird lengva tau keliai atverti.

Flavija,

Aš tik tiek tau tenor jau tarti.

1927.III. 28.

Nedaugel pavasari nuskyn me.
Nedaug ir nemažai.
Ir žaižaruojan i gaisr plazd jime
Anos buities preliudijas giedojo angelai.

Nebuvo li desio.
Ir sutem nokturnai geso be raud ,
Nes m s dienos buvo amžina malda,
Ir m s maldos ne iš t mald .

Ir žilas pranašas kalb jo taip — oremus.
Ir fariziejai taip — oremus.
Ir rabbi taip ir kunigai — oremus.
Ir mes visi oremus, taip — oremus, taip — oremus...

Nedaugel pavasari nuskyn me
Mald oremuose tenai...
Nedaugel sen dien be skausmo minime,
Kaip milžinai.

1927. VIII. 2.

Aš Nemuno t vyn je radau
Ir pasak pilis, ir negr žinam sen dien pasaul,
Ir amžinos k rybos did žod,
Ir amžinos šviesos — kaip šimtas sauli — saul.

Tenai žmogus, pamyn s praeit po koj ,
Pilnom riešku iom s m n dienin derliaus švent ,
Ten joks saul leidis užmigti negal jo,
Ten jokie paukš iai nesir pino gyventi.

Iš Tavo rank les jie ir g r
Iš Tavo upi m lyn , iš Tavo ežer li ...
Tu audroje be šilto lizdo juosius šildei,
Tu v juos lapkri io glaudei, kad nenuvyst , juos, kaip
g l .

1927. VIII. 28.

Ne tolimas pasak kaimas
 Paskendo migloj pamažu —
 T višk s li dnas atšlaimas...
 O buvo ten, buvo gražu!

Kleg jo pavasario gandras
 Ant m s kaštano aukštai,
 Žyd jo kaimyn levendros
 Ir kvap s alyv žiedai.

Ak, spaudžia kr tin ir pl šo
 Tos lankos, ta žem s daina —
 O gal jau, o gal negal siu
 Sugr žti —
 Kaip vasaros saul ,
 Sugr žt —
 Kaip sugr žta diena...

O gal tie pagojai žalieji
 Jau niekad man s nesulauks,
 Kur buin s tilvikai su j
 Per vasar klykaus ir šauks...

Gal ežero gimto Širv nos
 Pakran i balti ajarai
 Šlam s per visas m nesienas:
 Ne viskas, ne viskas gerai...

Ne pasak tolimas kaimas
 Paskendo migloj pamažu —
 T višk s li dnas atšlaimas...
 O buvo ten, buvo gražu!

Kalb kit, apie rytdien kalb kit,
Aš taip nor jau j s paklausyti,
Gal juodos naktys j s nepasiekia,
Gal širdys vis tos pa ios, nesuvyt ...

Kalb kit apie rytdien artojus,
Devynius brolius, pasakoj gird tus,
Apie laukin rož , žalius gojus,
Žaliu šilku išsiuvin tus...

Kalb kit, o kur pereitos bedugn s,
O kur virš n s tolimos, didingos,
Kur dega dang s, kaip šviesiausios ugnys,
Kur žydi aukso žiedas stebuklingas.

Kalb kit, apie rytdienas kalb kit,
Šiandien j s niekas nebegirdi...
O taip nor jau saul n paži r ti,
Paklausti, kur pad jo žem s šird .

1928. VI. 24.

Negalima su v jais nedainuoti,
 Negalima su saule nežyd ti,
 Kada ir paukš iai nenumimsta vis dien ,
 Ir pa ios dainos lanko jauno kl t .

O kartais taip nor t si išeit vieškelius,
 Išeiti ir apsidairyti,
 Ar niekur kito kranto nesimato,
 Ar niekur lenktyniuojan i keleivi nematyti...

O ta širdis, širdis — kiek turi nor ,
 Nenuorama, tas nepasotinamas žem s sve ias:
 Ji ir su k dikiai ir su našlai iais verkti moka
 Ir v tras lenkti žuolynais šimtame iais.

Giedrioji vasara žied pristaiga,
 Šilkiniai debes liai klonin nusileidžia,
 Kada širdis jaunatv s giesm pradeda,
 Kada jaunyst su arais padang j žaidžia.

O žeme, tavo vardas jai per mažas,
 Per maža ia balt virš ni ir aukšt kaln ,
 Ir visos dienos — jai tikta viena diena,
 Ir marios — lašas amžin j vanden .

1928. VII. 6.

Ar nebuvo tau kartais ilgu
Ir li dna, tiktais nežinia ko;
Ar tas kryžius iš r t darželio
M s žodžiai tau neprašneko?

Ar nebuvo tau kartais gaila
To kryžkeli švento sm tkelio,
Ar ne tavo jaunyst ten verk ,
Pakeleiviu parpuolus ant kelio?..

Š vakar ir aš ia sustojau,
Ir man li dna, ir gaila, ir ilgu,
Kad svyruoju kaip gluosnis ant kapo,
Kad išrov kaip priebländ smilg .

Š vakar ir aš pasimelsiu
Prie kruvino Golgotos kalno,
Kad anoji ranka nuraškyt
Ne ta žied — t juod j šaln .

1928.VII. 26.

Eina žilas, kaip pakluones topolis, senelis,
Eina per visas šalis.
O tai m s rytas eina.
O tai saul t dien šauklys.

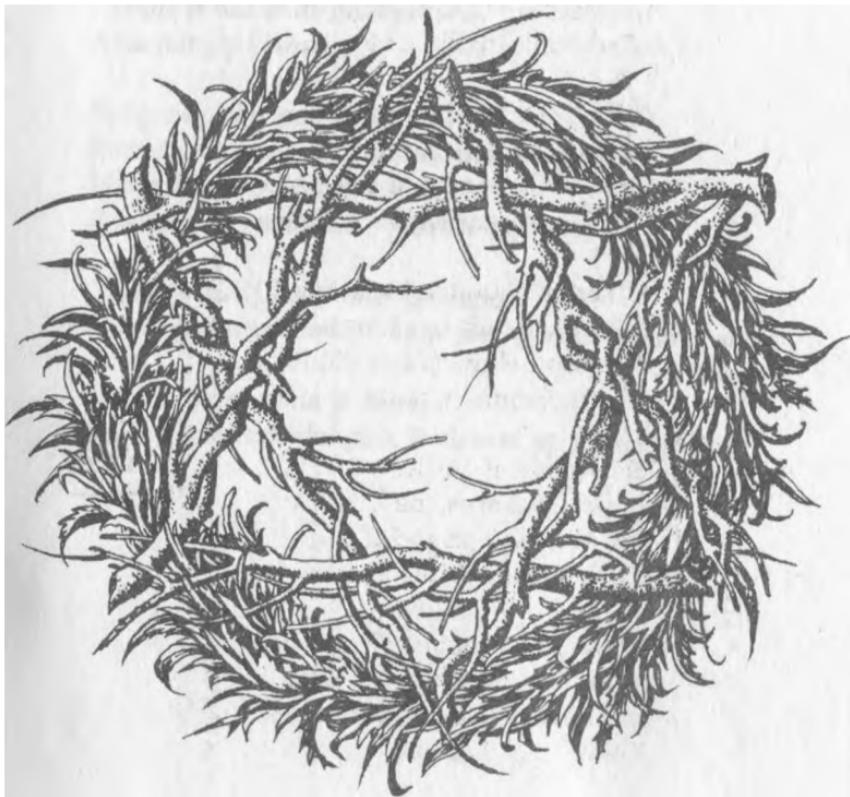
Ir kiekvienas sodnas vartus atidaro,
Nusilenkia lig pad sargai.
Už balt j skobni pavaišina,
Gaudžia b gnai ir trimitai, ir ragai.

Nakt , kai žali pakalni piemen liai
Tyliai budi prie naktigoni ugnies,
Jis, nematomas, palaimina j band
Ir j viltis, j naktis sidabrines.

Prie šventovi pasitinka minios,
Pasisitinka j prie Viešpaties nam
Ir septynias Dovydo karaliaus psalmes
Gieda su g la ir su džiaugsmu.

AMŽINAS ŽYDAS

Kaip Jerichono rož met dvylika lyd jau.
Žyd jau kaip brangi relikvija.
Paskui ir aš, ir ta g l jau,
Abu pavyt likova.

Rož nupirkо per Velykas
Jeruzal je senas ir žiaurus mahometonas;
Mane lingavo viesulai žali,
Kas vakar saul leidis juosvai geltonas.

Atversiu šird lap taip po lapo,
Idant matyt si visa ji kaip per išpažint ger , skais-
i , -
Tokia, tokia, tokia ji tapo,
Toki , kad tau, dangau, ir žemei j praskleis iau.

1930. IV. 19.

Jau kad aš eisiu tolim j keli —
Motina nelaimins, sesuo nelyd s!
Kažkas mane šaukia, kažkas mane moja
Anapus žvaigžd s.

Už j ri , už mari , užu vanden lio,
Po šimtame iu žuolu senu
Žilas vaidila mano laim buria,
Buria mano laim ir kit jaun .

Giria už giriros, saul už saul s
Š kaus ir ž r s —
Jau kad aš eisiu tolim j keli
Anapus žvaigžd s!

1929.

Ar taip imu,
Ar taip imu,
Ar taip imu gyvenim gyventi,
Perskaityk mano deln ,
Dalia, igone chiromante.

T vo dirvos arim kvapas,
Kai paimu šventos žemel s sauj ,
Man iš kiekvieno mažo trupin lio
Artoj žod pranašauja.

Kai ryt 6 valand
Ateina traukinys iš kaimo,
Ir žmon s išlipa, berž kvapais pakvip ,
Berž dalia ir mane paima.

Ir mane paima,
Ir mane paima,
Ir mane paima ant cemento perono,
Ir pradedu kalb ti ilg antifon
Iš psalm s apie juod duon .

1930. II. 20.

— Niekados, amžinai niekados, —
 Aš t kstant kart kalb siu...
 Ir ateis ia jinai ir sustos
 Po trump valand li pav siu.

Žalias sapnas žali j lauk
 Ir dien ir nakt klajoja...
 Ir meldžiuosi, maldaudamas j ,
 Kaip vergas bailus prie jo koj .

Ta kan ia, ta mintis, tas laukimas
 Mano at m vilt ir žad ...
 Ir kažin kas kuždena pikta: — Niekados, —
 Ji keli pas tave neberado.

— Niekados, amžinai niekados, —
 Aš t kstant kart kalb siu...
 Ir ateis ia jinai, ir ateis Niekados
 Po trump valand li pav siu.

1930. VII. 7.

Apie visk dainavome,
Apie visk kalb jome —
Ir apie gyv laisv laisv je
Ir apie mirusi , numirusi kal jime.

Ir buvo džiaugsmas didelis,
O didis, neapsakomas, —
Gražia žvaigžde žvaigždži takuos virp jo
Kiekvienas atomas.

Užmigo saul
Baltose vyšniouse,
Kažin kas pa m gražiai
Ir išneš ir išneš .

1930. II. 11.

Gera ranka nuraško vien kart
 G lel švelni j —
 Ir vis ir vis mes nebeb sime
 Šitoje ašar pakaln je.

Valanda pimutin mano,
 Valanda išdidi, ištikimoji,
 Ko aš esu šiandien nežin s, nenusimanantis
 Apie tok netolim rytoj .

Anksti ryt išeina atsik lusi jauna sesuo
 smardon , su naš iais ant pe i , pro ret ryto ve-
 lium ...
 Kod lji, moteris, atneša kibirus, pilnus gero vandenio,
 Ir aš nuplaunu juo rankas; ir ko širdies nuplauti nebe-
 galima?

Vanduo su vandenimi susib ga,
 Ir žem su dangum, su m lynu, taipogi —
 daugel , daugel , daugel keli negr žtan i
 Veda kažkas t vien žmog .

1929.

Ar tu žila iš met ,
Ar tu iš susir pinim dideli žila,
Nežinoma, nežinoma, nematoma, nematoma,
Žaizd ir laim s apžad tyla?

AŠ po kiekvieno tavo gyvo žodžio,
Po kiekvienos tavy paskendusios dainos,
Kaip mirštam , kaip mirštam papild s nuod m ,
Einu apverkt prapuolusios dienos.

Apauiga ašaromis giliose giedriose akys,
Ir vaikš ioti vandenimis juodais imu
Ir, kaip žvejys ant ežero Genezareto,
Rymoti vienas su vis skausmu.

Ar tu, gražius ir ilgus plaukus susipynusi,
Šven iausioji Mergele mano poteri ilg esi,
Ar tu, pavasario daina, stipresn už stipriausi vyn ,
Ar tu, kartus ne žem s ilgesy?..

1930 X. 31.

Aš užmigau ant mari kranto,
Ant mari kranto, kaip sudužusi vilnis.
Ir vandenys tyliai kužd jo:
Koks nelaimingas jis.

Aš paži r jau, kaip vagis vakar ,
mylin ios brunet s l pas ugnines,
Ir palaima sapnuoti laim
Nu jo nuo man s.

Vis dega uosto žiburiai,
Vis dega aukštas švyturys...
Ir mano li dnas skausmas,
Ir mano ilgesio juoda ugnis.

1929. VII. 4.

Šalti ir grub s pirštai
Ant mano veido kažk rašo.
Kas dien išgeriu saul tekio ugnin taur ,
O, rodos, laš , rodosi, tik vien laš ...

Melsvoji toluma lig melsvo dugno
Laukin m rož m kvepia;
Ir išpina ir pina vasaros kasas
G l mažyt , li dn , lepi .

Vasara verkianti, raudanti vasara
Sustoja gatv je, paskui pas kapines sustoja.
Baisi tyla sustaugia baisiai baisiai, —
Kažkas numiršta ir gyvenim sapnuoja.

1929.

Aš prie ugniaukuro graudaus ir šaldo,
 Kaip Elizeumo lauk tylus šeš lis,
 Padar s išvaizd ant veido švent ir beveik nekalt ,
 Kalbu maldas, dang nuod m pak l s...

Tavo akivaizdoj, o didis Dieve, džiuginu išbaimint
 jaunyst ,

O ji vis ne ir ne — — —
 O, nedorybi nedoroji s ia,
 Ko susikrimtusi ir g sdini mane?

Ži r kite, ži r kit, mano akys,
 Ir d šia, verk už vis skurdži gimin ,
 Atsikalb k, burna, už išdainavim , už iškalb jim , ir
 už žodžius, ir už pasakymus,
 Kuriuos prisimeni, kuri nebeprisimeni!..

O dienos, dienos, su pirmos komunijos šven iausiu
 sakramentu,
 Su skundu iš susopusios širdies gelmi ,
 Balti balandžiai baltose akantose,
 Kur j s, kur j s?..

Aš v lei akimis semiu

Sparn j s balt snieg ... Tartum sapn kokt ,
 Genu užmaršt t užgan saldžiuose meil s žieduose,
 Tarydamas: pikta dvasia, o tu, o tu, atstok, tu,
 Pikta dvasia, kiekvien gyv kaul ir kiekvien s nar
 aps dusi!...

Kas mažas aukso laikrod lis
Po mylin ios moters kr tim, kas juo bus
Ir dievobaimingas
Dievo s nus Hiobas?

Misingio miestas kvepia
Pavasario lelij mon bijou,
Ir sutem ritmas andante
Rausv ja radasta šird duria.

M nuo sauluž s atsiskyr ,
Dangus apyverksmis ir š mas...
O, kad aš b iau ant jos skruosto,
Aš geras Nivea creme'as.

sotis sausas ir be palivos
Su sausu žiedeliu — nevesdamas panik ,—
Daugiau man sako, neg visas roži laukas,
Negu visa botanika.

1930.

Nueisiu p s ias enstakav ,
P s ias švent viet .
Aš vienas chamas, aš vienas nusid j lis,
Aš vienas juodas ant šio balto svieto.

Gird jo mano meil s bakchanalij
Visa ši žem ir visi aukštieji dang s;
Ir paskutin nuod m pabudusi
Skausmu ir sielvartu užtvino aki langus.

O buvo laim ir nelaim je —
Maža, toli, tyli, nežinoma;
Ir buvo taip: ant miesto rinkos harakiri
Visais vardais vadina.

Vis nakt tyla tyliai r kia.
Tyla r kia, naktis mane šaukia.
Tai pasimelsiu dievišku žodžiu, kaip pranašas daryda-
mas stebukl ,
Ir nusiimsiu kauk .

1930. II. 23.

Tar žmogus iš gatv s
Prie mano lango vien kart .
Ir žodis buvo žodis:
Commedia dell'arte.

Sunkus gyvenimas — kaip 100 ton .
Sunkus, kaip j rininko juokas — cha-cha-cha!..
Sunkus ir didelis, kaip iš Vl-sios tajemny ios
Šventos Veronikos skara.

Tenka gražiai numirti;
Tenka ir šunimi be laiko dv st;
Be užpirkt ekzekvij , be Dievo...
Missa est.

Kai praeis
Pro duris
Vakaras tylus,
Aš žinau —
Nesugr š
Vakaras tylus.
M s vardai
Nuaid s —
Vakaras tylus —
Ten toli
Už žvaigžd s...
Vakaras tylus.
ia ateis
V l kiti —
Vakaras tylus —
Ir numirs
Užmiršti.
Vakaras tylus.
Aš žinau —
Nesugr š
Vakaras tylus...
Jau dalia
Pas duris,
Vakaras tylus.

1929.VIII. 14.

Aš vis pavasar miel
G lytes darže sodinau
Ir sutem piln l šnel
Visai užmiršau, užmiršau.

Už lango alyvos pražydo.
Alyvos žyd jo širdy.
Ir sul išg r ir mid
Tie bais s šeš liai, juodi.

Neb t ia saul vieš jus,
Negr žt ruduo, nei šalna.
Ir taip apie vargo žegnotus ar jus
Li dnai neskamb t daina.

Pabiro dvi ašaros — brang s safyrai,
Ir ž ri ne žem s ugnim.
Ir dienos nakt pasviro...
Kas bus, o kas bus su manim?..

Aš vis pavasar miel
G lytes darže sodinau
Ir sutem piln l šnel
Visai užmiršau, užmiršau.

simyl siu aš j r m lyn ,
J r , kaip jaun mergin —
Kasomis saman žali garankšt mis,
Akimis juodo imalino.

Gintaro gelsvas gabal lis
Aš vis naakt b siu
Ir balto m nesio atsispind jime
Viliosiu vien puš .

Viena pušis, viena sesuo iš 100
Palenks j r m lyn virš n ,
Ir vandenys visi, iš pakraš i vis krante sugul ,
Sulos didžiausi šun .

1930.VI. 8.

O, koks gyvenimas, kokia paguoda, —
 Be jokio saiko, be joki rib !..
 Ir duoda vis, ir duoda vis, ir duoda —
 Drebu, kad neimu; kad paimu — drebu...

Praeis diena, kaip ruden nederliaus dergiamas bau-
 džiauninkas,
 Li d Jim li d Jimais apsunkinta ir nusivylusi,
 Ir vakaras, kaip plonas muslinas ant m nesio pa-
 džiautas,
 Taip vis vakar išbus visose vilose.

O, žvaigžd s, j s žvaigždel s graudulingos,
 Kurios negalite pernakt užgesti, —
 O kas, o kas, o kas taip ypatingo
 Ir su mumis taip susir pinan io esti? — — —

Nežinome nei met , nei mažiausio momento,
 O saul vis tamsyn, tamsyn, tamsyn...
 Ir reiks nukristi vien kart ex promptu...
 Tu, koks gyvenimas, kokia šetanija, tu,
 juodas sukinsyn!

G l s miršta. Jos numiršta. O aš ne.
 G l s, imkit, numarinkit ir mane.

Jos ant l p , jos ant veido, ant širdies
 Nežyd s, nebežyd s, nebežyd s.

Aš iš ašar išplaukti, iš juod
 Savo kelio nerandu, neberandu.

Dugne vynas ir košmaras, ir mirtis,
 O ant kranto vieno sapno praeitis.

Vienas sapnas man dainuoja širdyje:
 Myliu, myliu, myliu velni , myliu j .

O po meil s, o po sapno, po dainos
 Kas bus meil , kas bus sapnas, kas dainuos

G l s miršta. Jos numiršta. O aš ne.
 G l s, imkit, numarinkit ir mane.

1930. XII. 24.

Iš vis svajoni vasaros žieduos
Tik viena svajon žydi visados.

Pakeliu dang m lynas akis —
O padang j žvanga mirdama mirtis.

Beldžiasi širdyje balsas iš kap
Su Sveikamarija vakaro varp .

Sutema iš kloni eina pamaži...
Iš vis svajoni tik viena graži.

Iš vis svajoni , užmiršt seniai,
Tik viena svajon žydi amžinai.

J regiu su saule, j regiu sapne,
Per visus pasaulius neša ji mane.

Neša, neša, neša, nuneša toli
Ir paliks nunešus praeities pily.

Iš vis svajoni praeitis viena
Žavinti, maloni, gundanti, jauna.

1930. XII. 28.

Yra žmogus ir Dievas
 Tarp žem s ir dangaus.
 N dulk s, n šeš lio
 Už Dievo ir žmogaus.

Ir ta malda mald šventov s,
 Ir tie šalti stabai,
 Kur auksu žiba, žydi sidabru —
 Lavanai ir grabai.

Lavanai ir grabai per vis žem ,
 Kur eis mirtis, kur neis.
 Ir niekas nieko niekur nevadina,
 Ir viskas — po velniais!..

Ir mano sutem tylus art jimas
 Toks li dnas ir baugus...
 Kažkas už dur kalba Libera,
 Kažkas išeina iš nam toks geras, toks brangus.

O aš sapnuoju taip: yra žmogus ir Dievas
 Ir žem s realyb j ir svajon je dangaus.
 O aš tikiu: n dulk s, n šeš lio
 Tarp Dievo ir žmogaus.

1928.VIII.31.

Pirmos pradžios pirmoje pradžioje
Vieš jo viešpatnus šeš lis...
Ir kaip akordas šventas ir adagio,
Jehova k l s.

Kas buvo,
Visa
Buvo Žodis —
Ir Žodis buvo Visa.

Septynetas li dn elegij
Numir septynet kart ,
Ir, kaip juodos g los g l , gija
Juoda apraš apžad vardu gyvenim išgert .

1930. III. 29.

Žalios ugnys šoka sutem šokim
Prie žalios pušies sm tkelio.
Ateik, šv. Mykolai, ant pad jimo,
Avigani Moze, pad duok d del ...

Pašokinsim juod sen mišk ,—
žuol , šermukšn ir žilvit ...
Tu, žilviti, kas ten girioj pyška,
Pasakys tek dama saulyt .

Aukso kasos apie balt veid ,
Sidabrin s žvaigžd s pataluose...
Atsigulsiu nakties kasas palaidas
Ir jos mylimo balad susapnuosiu.

Juodas dangus už vart
Staugia man juodu vilku,
Ir vakaro horizonte du zodiakai
Taip daro: — ku-ku — kuku...

Ar ten gegul pilkoji
Nor jo kažk pasakyti?
Ar tolum tolyje geso žvaigždut ,
Geso, kaip g sta kasryt? — — —

Vienas. Vienas. Ir vienas.
Ir ilgu tikrai kai kada. —
Tai pakeliu d ši ant rank ir tyliu
Tokia mano džiaugsmo malda.

Amžinos Meiles k diki, — vardandievo ir amen! —
 Aš žinau, tu nemoki r stauti,
 Tu, kurs miegojai pirm nakt šioj žem j
 Pas asil ir pas jaut .

Man s žmon s nenor jo leisti (prisiekiu: negirto!)
 tavo bažny i ,
 Nes. sako, aš šunimi smirdu
 Ir nieko neturiu tau pasakyti.

Jie zakristijon atved ,
 Pirštais rod ir keik si baisiai.
 Dieve, ar taip galima elgtis:
 Prie komunijos eiti ir keiktis?

O aš taip jau buvau pasiilg s
 Tav s, šventasis Vaikeli...
 Tada prisišliejau prie stulpo
 Ir parpuoliau ant keli .

J zau, namie, — tu žinai kokis mano namas, —
 Yra septynetas vaik ir j motina,
 Ir neturi jie ko pad t ant Kal d stalo,
 Ir netur jo Š vakar plotko.

Aš visk , aš visk pralaku,
 Kaip alkanas šuo,
 Ir nakt nevalyv kelet
 Nesulaukia man s mano lova.

“Kiaul tas m rininkas,” kalb jo
 Kart kunigas piktas:
 “ Dievo namus pasig r s
 Nesisarmatina l stil!..”

Ir kaip aš negersiu, kad li dna,
 Ir neb siu nudrisk s, kad nesulopo niekas,
 Kad per m nes dirbto pinigo, b tino,
 Už poros dien nebelieka?..

Eikit, j s, žmon s, žmon s, — pedantai, smulk s, —
 Kai kada pagalvoju,
 Gal aš nevertas sandalo dulk s
 Prie Viešpaties koj ...

Gal aš, pilie iai mandag s, sant r s,
 Nevertas pakelti aki dang ,
 O bet pasta iau šituos m rus
 Ir tuos didelius didelius langus.

Aš alkoholikas, cinikas, latras (teisyb , teisybei),
 Ir vis tiek aš krikš ionis.
 O šven iausias, o emanueli, o mesijau, —
 Tu b si prikaltas už šitokius žmones!..

O jeigu aš ir ši nakt pas paleistuv
 Gul siu, beprotis, namo nesugr ž s, —
 Kas apspiaudyt , kruvin , pervert , paslik suvis,
 Kas nuims tavo K n nuo Kryžiaus?..

Balt sieli , juod sieli
Nemunais užtvino paskutin advento naktis...
Ant t sieli žydi baltos rož s —
Baltos saul s 3.

Pilna mano d šia ir pilna širdis
Žali egli , kadugiu žali .
Ir l šnel mano tai pilna
Aukso ir sidabro (sk stis negaliu...).

Šokite j s, mano dienos, saul tos ir li dnos,
Ir vaikai prie J zaus k ios, ir visi vaikai!..
Susir pin s ir nusimin s valgau balt Dievo duon ,
O už dur beldžiasi, už dur supasi visi varpai...

1928.XII.24.

Kantafiliai žied žem i guose paskendo,
Užgesusi žvakel migdo kedm snaudžian i sargyb ,
Dangus altoriuose aukojamas
Naktyb je aušros palaima žiba.

Vamzdeliai, b^gnai, debesys ir v^gjai,
Tyla, tamsa, vargonai ir cimbolai triukšmingieji,
Iškelkite Osann^g lig daus —
Osanna in excelsis Deo.

Ne iobrai smilkina, ne tulp s žydi —
Tai dieviška širdis mus lanko,
Tai šventas k dakis, užgimusis ant šieno,
Ant motinos Marijos rank .

Ir šaukia liaupses angelai, ir meil s kankin s — numir
Dievuje mergel s,
Ir meldžiasi Aronas, Moz ir Elijas, dievobaimingi ir
ram s,
Ir milijonai niekš gieda Kyrie eleison,
Ir milijonai žem s daržo užmiršt mini — Laudamus!

1928. XII. 25.

Krinta baltos snaig s, kaip žiedai bal iausi,
Kaip maži varpeliai kužda man aus .

Baltos snaig s šlama, baltos snaig s šneka
Apie šitos žem s pilk pelki tak ...

Iš ryt šalel s kyla šaltas v jas,
Snaig s apie mano veid sukin jas:

Užkris baltas l pas, užkris juodus plaukus —
B siu aš didžiausias balto sniego laukas.

Vis nakt .

Ryt — akys užmiegotos.
Žmon s su žibintais eina rarotus.

Žmon s rarotus, Berneli Miši ,
O žmogus po sniegu, kaip po balta niša.

Langas nebe langas, namas nebe namas.
Iš po sniego balsas su malda eidamas

Gieda: — Žem s verge, Kristaus sveikint eisim
Su malda ant l p “Kyrie eleison”.

Kyrie eleison nakt nebe nakt —
Ir širdis numirus ims iš džiaugsmo plakti!

Prie telefono stulpo sustojau.
Ir par miau galv j .
Ir par miau galv . dang pak liau:
Balti debes liai, melsvi.

Ant žalio kalno žuol 100
Šnekasi kažk tyliai.
Mano svajon ilgesys da
Ir skausmo kandis nebyl .

Ir aš nežinau, ko sulauksiu
Taip vienas prie stulpo šiandie,
Ar nusineš t j nerim mano
Vakaro margo žvaigžd .

Prie telefono stulpo sustojau.
Ir par miau galv . Vakaras vis-a-vis.
Ir par miau galv . dang akis pak liau:
Balti debes liai, melsvi.

1929.

Svaigina kadugi odekolonas.
 Puš virš ni pudra balta.
 Ir žalios spalgenos, ir putinas raudonas
 Nuo Pinsko pelki lig Aa.

Nuo Pinsko pelki lig Šventosios
 Gyveno ais i gimin .
 Ir Bobro jotvingis, ir žilas pr sas,
 Ir nerami saul teki giesm .

Ir nerami saul teki kriv l ,
 Aukštai io rank uždegta,
 Kur pro v lini juod tiul
 Išeis palaiminta tauta.

Išeis tauta iš m sl s met . Ir iš jo.
 Ir ne vakarus, ne rytus:
 Jos pranašai jai pažad jo
 Visas dienas, visus metusi

Svaigina kadugi odekolonas —
 Sava nelaim , laim nesava —
 Ir žalios spalgenos, ir putinas raudonas, —
 Tokia m s Lietuva.

1929.

Tenai aš vienas pro m lyn virš n ,
Anapus savo žygi aš vienas keliavau;
Ir, kaip po Nemuno tiltu vaizb nas,
Po nežinios našta buvau.

Saul ir smiltys garbanas šukavo,
Didžiul s pušys meld si kalnuos tyliai,
Ir paskutiniosios br kšnos oktavos
Paskutinieji bl so spinduliai.

O kaip aš tave apimsiu, kad tu Svajon ,
O kaip aš tave sugausiu, kad tu Mintis,
O kaip aš tave nueisiu, kad tu Kelion ,
O kaip aš tave sutiksiu, kad tu Mirtis — — —

1929. VII. 24.

Numesiu paskutin nuod m ,
 tyr vanden nusimazgosiu —
 Ir guodžiamas ir nebeguodžiamas
 Vis gyvenim graudžiai raudosiu.

Panele motina skais iausioji,
 Ak, kod l aš ne žolelyt šventojo Jordano,
 Tada po Kristaus kojomis per Krikšt augusi,
 Ir jos dalia ne dalia mano?

Ko aš ne anas balsas tyruose,
 Šaukiantis ir prišaukiantis
 J , pagal sen testament mirus ,
 T , pagal nauj — prisik lus ir Viešpaties dešin je
 išaukštint ?

Gal išklausys, ne ašar ir ne kan ios pasigail damas,
 R pintoj lis maloningas,
 Kad s nus tolimas ir užmirštas, ir b dinas
 Nepasiklydo ir nedingo.

Gal nume iau ne nuod m ,
 Gal kalbinu kažin k nepaž stam , ne Krist ?..
 Tod l ir guodžiamas ir nebeguodžiamas
 Neverkti nebedr stu.

O mano d šia, mano d šia,
Tu atgailojanti, tu pasninkaujanti sena minyška,
Iš kur iš jusi, kur sugr žusi tu b si,
Kas atved tave šit nyk mišk ?..

Aš negaliu, aš negaliu nuo tavo atgailos pab gti,
Aš, tavo sielvartingo skausmo amžinas sarkastas,
Paženklintas keleivis mirusi j miesto,
Ne savo nusid jime užgim s ir už visoki nuod m nu-
mirt pašv stas...

Ir n ra nieko manyje be nieko,
Ir tavo, d šia, susir pinimas tas be reikalo, be reikalo,
Nes ir visais pasiaukojimais, nusikankinimais, nebeiš-
gelb si žmogaus kolieko,
Žmogaus — gražiausio, žmogaus li dniausio,
žmogaus bedievio — Dievo veikalo...

1930

Dangus — midus, jauni — ugny,
Ir žem — saul s si lais si ta...
Žali žilvi i karusel
Tikrai pasiuto!

Daina apie sparnus
Žied taurel se ir pažiedžiuos gyvena.
Ir kloniai gysta ir pakaln s
Artojui žem s mit sen ...

Toks šventas, šventas vakaras
Trobėl je anapus up s — — —
Klevai ir liepos, ir kaštanai meldžiasi,
Ir baltos paukšt s obel l j supas...

1930.

Nepalik, nepalik, mano saule,
Salto vakaro soduos man s,—
O kas žem j balt m nesien ,
Kas tenai tavo vard min s?

Aš išeisiu kaip amžinas k dikis
Pro džiaugsm ir nepalaim vartus,
Aš išeisiu ir v lei sugr šiu
Šimt kart , t kstant kart .

Nebeži ri, neži ri aušrin
saul leidži juod j v sum .
Ir Širdis jau užmiršo t g dži
Nepalaimint r škan giesm .

Aš tuoja, aš tuoja pasakysiu
Tavo pasak savo vardu
Ir sustingsiu nežinomu sargu
Amžinyb s šviesi valand .

Aš išeisiu kaip amžinas k dikis
Pro džiaugsm ir nepalaim vartus,
Aš išeisiu ir v lei sugr šiu
Šimt kart , t kstant kart .

1930.I. 21.

V il vasaros vakaro v sum
 Jau iu ant savo veido
 Ir topoli aukštos virš n s
 Blakstienose sk sta be aido.

Žalias ir kmynais kvepiantis kaimas
 Š kauja kažkur už keletos myli ...
 Kaim žydint , kaim dainuojant
 Veža miestan automobilai.

Šeštadien šešios šešiaeil s armonikos
 (Niekas per šimtmet , rods, nepakito!..)
 Žvygauja polk ir vals senovišk
 Ir piemen pasakos gal nepasakyti .

Laukia laum s lauke nesulaukdamos
 Pazar pazaringo pazaro...
 Dangus pasilenkia kaip vaikas
 Ir geria ger gir iš ežero. — — —

V il vasaros vakaro v sum
 Jau iu ant tavo veido.
 Ir, kaip garn iš topolio aukštojo,
 Iš aki kažkas ašar gaili išbaido.

Aš negaliu atsiži r ti
Dangaus žvaigždži ir mari dugno žalio
Ir pora žodži iš gražiausios psalmi vietas
Apsimainyti su pa iu karaliumi.

Naktis juoda, kaip ne skaitomas talmudas,
Prispaudžia mano šird su ranka juodžiausia,
Ir d šia pasiilgusi, nuli dusi
Jau nieko, nieko, nieko nebeklausia.

Ži riu žem , kaip prieš miši per apšlakstym ,
Ir kruvina Auka susigalvoj s,
Ir negaliu atsiži r ti brevijoriaus lakšt ,
Mano tragedijos už sukryžiuotas Dievo kojas.

Alsuoju mirštan ios agonijos atod siais,
Vis j apa i visu alsavimu
Ir apsilieju ašarom, kaip katalikas archeologas
Pas sen Kapernaum .

1930. III. 30.

Kaip vergas per nakt dang ži r jau,
Bet žem s šeš li užmiršt negal jau...

Juodieji šeš liai, suslink prie koj ,
Ir žem ir dang man vis užklojo.

Užgeso, užbl so žvaigždži milijonai,
Rytuose pabudo aušra ir vargonai.

Aušra šilkaveid vargonus kai liet ,
Jie saul s sonatomis grojo ir šviet .

Ir meld si meld si meld si žem
Už žmog , už nuod m , šird nerami .

Maldos cherubinas dangun pasik l ...
O žem j ir v lei šeš liai, šeš liai...

1930.

Kad sutem kraštas, kaip žydinti žem ,
Dangaus pažad tais žiedais pražyd t ,
Ir žodžiai prapult , kur prapult lemia,
Ir m s mirtis, užgimimo prad ta...

Ilga neb tis už vis horizont ,
Kaip tolimas aidas miške tolimame,
Pas gr žtan i mari išeinant krant
Prisl g svajon audring , nerami .

Lyg mažas lašelis iš dugno giliausio,
Lyg aukštasai bokštas ant aukštojo kalno,
didži j saul pakil s, dairausi,
mirgan i žvaigžd ant Viešpaties delno.

Užgeso, užgeso klajoni žibintas,
Kaip v lini žvak ant juodo liktoriaus,
Ir vienas paliko geism noras šventas:
Aš noriu, jis nori, jis nori, aš noriu,

Kad sutem kraštas, kaip žydinti žem ,
Dangaus pažad tais žiedais pražyd t ,
Ir žodžiai prapult , kur prapult lemia,
Ir m s mirtis, užgimimo prad ta.

1930. VIII. 26.

Pirmas sniegas

Kaip yst s žin ,žiema išbarst pirm snieg .
Ir pakirstos eglait s žalios.
Balti laukai ilgiausia mieg miega
Po nuobodžiaus nuogais berželiais.

Užgimimas

Nakties kvep jimas, kaip šventos mostys,
Pasiskleid — nebeužtvenksi.
Tai Dievo k dikis, kaip balta ostija,
Marijos rankose.

7 mylios geležinio tilto

Po ežeru sušal vandenys, nutil , it užburtos pilys, tyliai.
7 mylios geležinio tilto.
Su ašarom ir pelenais valgym su išg rimi maišydami,
žmon s, nu j gav nios myli ,
Ysopu plaunasi, mato lelij (I. N. R. I.), kad kaip ji
pakilt ...

1930. XII. 2.

Tu nežiurk, mama, pro lang
Už horizonto taip li dnai —
Ten ne tau li liuoja, ir ne tau ten ošia
Žil j mari žili vandenai.

Tu neži r k, mama, pro lang
gil dang , m lynas dausas —
Ne ruduo šios žem s tau kasas supyn ,
Ne ruduo Šios žem s ir išpins kasas.

Tu neži r k, mama, pro lang :
Vieškeliu ne tavo eina ilgesys,
Ir tas senas kryžius ne tave vadina,
Ir balt j paukš i juodas debesis.

1929. VIII. 27.

Palengva ir tyliai iš tyko
Nakties juodas kart nas plasta.
Ir kažkas ant žvaigždži lentynos uždeda
Vasaros dangaus dant past .

Ant velnio kr slo rausvas pazaras
Velnio baloje fosforo akimis tviska,
Ir visos raganos, senos ir jaunos raganos,
Šoka lietuvišk suktin pas mišk ...

Širdies kurhauze ilgesys nubudo
Ir margu geneliu kala...
Ir geria žem juod sutem ir geria,
Kaip aš pas d d putojant al .

Kažinkas ant žvaigždži lentynos uždeda
Vasaros dangaus dant past , —
Sidabravarsiai žiburiai užsidega,
Užsidega — užg sta ir užsidega ir v l užg sta...

1930.

Saule, saule, eiva maudytis —
Šilta, gili tyn ...
žia gluosnai palei up
Ilg sutartin .

Saman žalia paklod ,
Kai dugnan panersim,
Uždengs m lyn j daus ,
G l gelm gersim.

Šita up krauju lyta,
Ana — pienu plauta.
Aukso žuvys, jei negr šim.
Iškels smag raut ...

Laim s ašara išdaigins
Žvaigždžiarašt rož ...
Kaip vidurnak io veliuokas
Su tavim klajosiu.

1930.

Kaip žiedas žiedui, rož̄ rožei meldžias —
 Maldoj ateis ir lenksis jam dangus,
 Jis ugnyje sužals, o prie mažos liepsnel s atsigaus ir
 susišildys,
 Ir laim j verks, o ašaroj jo džiaugsmas ir paguoda bus.

Jis pasimels ir gr ždamas bris juod klan ,
 Jis klups ir šird ty ia susižeis.
 Jis kalnus pameta, padugn se gyvena
 Kaip šliužas su šliužais.

Jis, išganytas, b ga nuo išganymo,
 Prakeikia motin ir t v , ir save...
 Prieš vien nakt pasižemina
 Vis nakt urve...

Jo žvaigžd s, jo dangus, jo visos saul s šalys;
 Vison mirtin, visan gyveniman jam vartai atkili.
 Jis valdo sostus kaip nemirštantis karalius,
 O d žta jis, kaip d ždanti l l .

KRINTAN IOS ŽVAIGŽD S

Pasakingas, tolimas pav si,
Kuo man keli pas save pašviesi?
Kuo prabili miškus ir pelkes —
Mano saule, kelkis...

Iš apyaušri išdegs aušrin s ugnys,
Ir nupuls aukšti žvaigždynai, švies bedugn s,
Ir eis šauksmas, pro gyvyb prasismelk s, —
Mano saule, kelkis.

Ir šventasis atnašavimas tebus tik
Iš gyvenimo gyveniman nubusti.
Jau švieson švies žyd jimas jau telkias —
Mano saule, kelkis.

1932. VI. 25.

Popiet dangus paniur s, apsiniauk s,
 Ir debesys per dang jo
 Juodi, kaip juodos karnavalo kauk s,
 Debesys juodieji.

Giesm s nuvargintas, lietaus išlytas ir sušal s,
 Be šilto lizdo ir ant v jo,
 Paukšteliš po lapu verkšlendamas patel s
 Pro ašaras iulb jo.

Palenk smilga pievoje virš n ilg ,
 Ir dobil lis sujud jo —
 Dangus ir debesys, paukšteliš, dobilas ir smilga
 Taip jie giedojo Agnus Dei.

ANAPUS J R

Anapus j r baltas laivas plaukia,
 Suglaudžia plaukdamas bures
 Ir nesusp jan i kelias dienas palaukia,
 Ir ima sk st gintaro marias.

Keliais keleiviai eina ir nueina —
 Nueis, nusk s ir ženklo nepaliks,
 Švies švyturys kas dien pakalein ,
 Ir danguje žuv dros pasiklyd klyks.

Anapus j r saul nusileido,
 Tek jo žvaigžd s aukso spinduliais —
 Anapus j r , neparodžius veido,
 Ir m s nelaim nusileis.

Aš at jau ant tavo kapo
Ir ži riu baltas g leles:
Koks paukštis atneš j s kl ia,
Koks paukštis uogas j sules.

Nepažinau tav s aš gyvo,
Buvai krikš ionis tu, ar nebuval —
Apdovanos tave ir mano Dievas
Ir tavo garbinti dievai.

Jei prastas buvo ir be garso vardas,
Nedidel s svajon s ir maža garb , —
Už sunki lig ir už greit mirt
Gal iau mald sukalb t.

Gal s kalb t ir po man s kiti palik ,
O po kit kitas maldas kiti kalb t gal s...
Taip at jau ant tavo kapo
Ir ži riu baltas g leles.

1932. IV. 25.

Kod l gav nioje gyvename,
O mirštam aleliujos maldose,
Ko nenumirus nerandi išganymo
Žmogaus bedievio dieviška dvasia?

Kuriais keliais kuri šventadieni
Maldingos minios prieis žem artimiausi ,
Ir k kalb s, gyventojus žmogaus žadu pažadin s,
Stebuklo vakaras miestelyje Emaus?

Ir ži riu, ži riu — ir išvydau:
Ateina Kristus keliu apiplyš s, basas,
Brasta upel nuolankiai perbrido,
Perbrido — Saul n, žem n paži r jo ir nusišluost
ašaras.

Ir tar žiedui šalia balto tako:
— Tave keleivis vakar ia sumyn ,
Ar nereg jai mano veido vakar,
Per vis nakt nuli d s, purvinas ir nusimin s?...

Gaud gražios girios,
Giriomis aid jo,
Giri gausmo gandas
Pagiriai nu jo.

Deg baltos ugnys
Švento Jono nakt —
Ai, ko aš kaip ugnys
Negaliu sudegti?..

B t ilgos liepsnos
Ir širdis užgesus,
Ir ant tavo l p
Dvi sidabro rasos...

Tas rasas — tos liepsnos...
Ta širdis — tas l pas...
Ir tegu taip amžius
Du vienu du kl pos.

Ir tegu gaus girios,
Kaip juodu myl jo,
Ir kaip giri gausmas
Pagiriai nu jo.

Numir liai v l pradedu su manimi bendrauti,
 Ateina per sapnus ir šoka, ir gyvena,
 Ir keikiasi, ir meldžiasi, ir garbina auksin jaut ,
 Ir gieda verkdamis vis švent osann .

Iš senkapi , iš pogrindži , iš r si , iš bažny i ,
 Ir iš duobi , ir iš brangi grab , iš karo lauko,
 Gerai numir , nusižud ty ia ar nety ia
 Ir iš visur gyviej, gyvi tik per plauk ...

Numir liai v l pradedu mane vadint numirti
 Ir gaidžiagyst je kas pirm del i keltis,
 Iš atklaini atnešti ia po r t ir po mirt ,
 Po g l atg los, kad b t atleista pageismai ir kalt s.

Kam j s, bitel s pilkosios, kam suneš t j s vašk ,
 Grabadirby, grabadirby, kam tu padirbai grab , —
 Tas r pestis, tas darbas j s d l man s — fiasco,
 Širdis konvulsijom ne iš mirties, iš džiaugsmo dreba.

Iš džiaugsmo, Dieve, tu mane džiaugsm gundai,
 Iš laim s, Dieve, tu mane laim moji...
 Ir žem s ašaros, ir saul s juokas, žvaigždži skundai
 Numirs, kaip miršta vasaros g lel tolimoji.

Numir liai priims anos g lel s graži siel ,
 ves su angelais roži ir vaivorykš i sietyn
 Ir linksmame giedojime aušrin s vievers li ,
 Kalb dami linksmas kalbas, sapnuos girkšnos ramyb s
 vyn .

Numir liai v l mano miego ištikimi broliai
 Pro mano patal g džiais šeš liais neguž s kas nakt —
 Šviesa nupuola iš dangaus kaip niekados lig šiolei,
 Ir pas duris, iš vakaro numirusi, gyva liepsna pagaua
 saul degti.

Buvau numir s jau, gyvenimas iš meil s k l s,
 Tu, mano džiaugsmas, mano laim , mano mylimoji!
 Man mojat j s, atidari langai, kaip ryto saul s g l s,
 Ir tu, prisik limo mano pasaka, man moji — — —

Aš savo verkian ios širdies
Užmirštas Abraham a sancta Clara,
Su nuod me nuduodu ger , be nuod m s
Nuduodu blog ir neger .

Tikiu vien Diev triasmen —
Tikiu Dien T v nemirting ,
Tikiu s n -Žmog did meninink
Ir Žod -dvasi švent ir proting .

Atimk tik jim išl p , netik jim išd šios,
o, piktas Dieve,
Aš b siu panašus mirusius šventuosius,
o, geras Dieve.

O nematau stebuklo mažam miežio žiede,
nerodyk, Dieve,
Ausis negirdi, k straigeli choras gieda,
o kur ias, Dieve.

O Dieve, ar ana malda nutilus,
Ar senas dievas mir , Dieve?.. — — —
O, švento Asižie io juodos žaizdos, baltos vilos,
O, gyvas Dieve!

m s miest neateis žila senatv ,
 Ir nesustos, ir nesibels jos šaltas pirštas duris.
 Gyv gyventoj mir namai, negyvos gatv s
 Kuo viešni pasitikt, kuo viešni pamyl ti netur s.

O artinas ir eina ji per žmones ir pasaul ,
 Ir ta keleiv neužeis ir nepraeis...
 Užpuola žem vakaras, ir nusileidžia saul ,
 Ir kapini laukuos, kaip smuikai ir oboe, ima verkt
 senugalio m nulio spinduliai.

Varpeliai, skambinkit per kiaur nakt ,
 Su sakramentais eikit, kunigai,
 Giesmes giedokite iš Dievo meil s, Dievo avys, ir
 avel s prisiplak l s,
 Ir taip neverkit išsigandusios širdies balsais:

“Ko dang uždeng tamsybi juodos lubos,
 Ir ko nenumir dangus po lubomis, kodryn,
 Nuvargus up po krantais sukniubo,
 Ir netek jo vandenys tolyn?..”

m s miest neateis žila senatv
 Ir nesustos, ir nesibels jos šaltas pirštas duris, —
 Yra gyvenimas, kurio gyvenimas neat m ,
 Ir gražiai iulba aukštam skliaute vyturys.

Iš ko tave pažint,
 Šventoji Jeruzolima,—
 Kas tau charakteringa,
 Kas pripuolama,

Ir kas mane iš augan io šešt aukšt Kauno, kas
 Pasiži r t ir apsiverkt tav s? / nuves

Neliko to gyvenimo, t svietišk žini ,
 Neliko akmenio ant akmenio,
 Daug buvo ir daug numir žmoni ,
 Kuriuos kas atmena ir kas neatmena.

Ir aš nor jau, aš nor jau be tav s
 Iškelti tau laidotuves.

Ko išdidi buvai.
 Ko nenusilenkei dailidei Kanaano —
 Dabar po laiko jau,
 Po laiko krikštas ir išganymas.

Ir avin lio kraujas ir pavalgymas žuvies —
 Po laiko... Po tav s.

Kas bus tau Kristaus pranašu ir kas gyvu paminklu,
 Ir už tave kas išeis sveikas šit žem dygi j ?..
 Iš vandenio tu, ar iš kito ženklo
 Manai tu atsigaut, manai gyvent, mano šventa, mano
 skaist religija?..

Kas tavo atgail , kas advent ir atnašavimo prefacij
 atšv s ?
 Jeruzale, Jeruzale, nenoriu mirštan ios tav s.

Sesuo man tar : tu ne mano brolis.
Ir brolis tar : tu ne mano brolis... — — —
O kur aš miel seser , o kur aš miel brol
Rasiu ir seseriai ir broliui tolimas?

Yra ten Alp se giliai po sniegu
Sena ir užpustyta san-bernardin koplyt 1 ,
Pas varp vienišas ir šaltas varpininkas miega,
Miega sapnuodamas, kad angelas at jo ir pak 1 .

ia ji užmigs. Ten ji nubus, ia širdžiai saul s tr ko,
O taip, o taip — širdis prad jo nebeplakti...
Per r k pasaka, viskas, viskas per r k , —
Per r k ir gyvenimas — kelion nakt .

1932. XI. 1.

Ir krintan ios žvaigžd s per išnak i skliaut ,
 Ir juodojo sapno baltoji aušrin
 vien vainik pakilus sraut
 T žydint ryt šventai susipyn .

Šventai susipyn , šventai susi jo...
 Ir bundanti žem Šeš li Šeš liuos,
 Kaip amžino skausmo li dna orchid ja,
 Užlaužus rankas, tartum maldai išk l .

Ir praviros gelm s, giliai prasiv r
 Lig dugno be dugno, lig galo be galo,
 Kaip m lyno lauko svyruojan i sv r
 Ir baime ir laime, gyvybe apdalo...

Ir ži ri keleivis, prieš kryži sustoj s,
 Viešpaties veid nuli dus , tyl ,
 Parpuol s nuplauna jo kruvinas kojas
 Ir v lei, kaip pranašo žodis, pakyla.

Kaip pranašo žodis pakyla ir eina
 Per krauj , lavonus — didus ir galingas!..
 Ir verkia, išvyd s jo sen nelaim ,
 Ten paliktas veidas graudus, sopulingas.

1931. II. 10.

Tur jau lauk , piln aukso kvie i ...
 "Tai," sak žmon s, "Dievas jei visus..."
 Išvirto laukas pilnas aukso kvie i ...
 "Tai," sak žmon s, "Dievas jo baisus..."

Akmuo ant kelio samanom apauga —
 Kas žil akmen ant kelio nurav s?..
 Lazdynas v trose lang nebeapsaugo —
 Išmuš ledai, audra naktin nusvies.

O tu, be lub , be lang trobele,
 Blausi, pažeminta, negyv l šalta,
 Širdie, parpuolusi ant v tr kelio,
 Neverk, vien žem s vargui palikta,

O, nesuimtas mano derliaus javas,
 Baltoji duona skausmo židiny, —
 J s kaip šventa ramyb maldose mojavos,
 J s Dievo rankose vis graž s, amžini.

Visas gyvenimas — visas pasaulis
 Pilnas saldžiauso balso apžav ,
 Aušra — tarnait rytmetin s saul s,
 Ir žvaigžd s — dukterys nakties diev ,

Kaip rojaus žiedo žavesys žydrasis,
 J s k n ia, o siel turite tenai,
 J s mano turtas buvote ir mano esat
 Ir mano b sit, mano amžinai.

Pavasario posmai

iulba kažkur paukštyt —
 Jau širdis netvarkoj.
 Ir panel Venera
 Skina žiedus lankoj.

Ir panel Venera
 Skina žiedus lankoj,
 iulba kažkur paukštyt :
 Jau Širdis netvarkoj.

Su žiedeliais v lžydi
 M s meil graži, —
 Neturiu jokio noro
 Praeities sugr žint.

Neturiu jokio noro
 Praeities sugr žint —
 Su žiedeliais v lžydi
 M s meil graži.

Su baltais dobil liais,
 Su iobreliais žaliais
 Tau papuošti kr tin s
 Kas, brangioji, neleis?

Tau papuošti kr tin s
 Kas, brangioji, neleis
 Su baltais dobil liais,
 Su iobreliais žaliais.

Tu melsvoji žibut
 Mano b k, ar neb k —
 Meil gali juk b ti
 Ir be meil s kalb .

Meil gali juk b ti
 Ir be meil s kalb —
 Tu melsvoji žibut
 Mano b k ar neb k.

Aš su l pom prie l p
 Taip numirti galiu —
 Neateis niekas niekas
 Iš patamsi gili .

Neateis niekas niekas
 Iš patamsi gili —
 Aš su l pom prie l p
 Taip numirti galiu.

Auga m s namelis
 Lig dangaus, lig dangaus,
 O namelyje laim —
 Nieko nieko daugiaus.

O namelyje laim ,
 Nieko nieko daugiaus —
 Auga m s namelis
 Lig dangaus, lig dangaus.

Mes neturime nam pas juod giri ,
 Mes neturime balt avi bandos,
 Mes išb g iš gyvenimo, kaip Mciri,
 Nebenorime jin gr žti niekados.

Kur tu b si, mano miela, mylimoji,
 Ar paklausei, kur tu eisi be man s?
 Tie naktigoniai pamojo ir nujojo
 Ir pernakt nek r laužo, nei ugnies.

M s laukas, m s lankos — viskas m s ,
 M s žvaigžd s, m s laim — viskas m s...
 Žalia žem sutem sapnan gluso,
 Vaikšto vakaras, o vaikšto po namus.

Mes neturime nam pas juod giri ,
 Pas mus vakaras per amžius neateis!..
 Tai gerai, kad mano t vas biednas mir ,
 Kad tu visas mano turtas, tai gerai.

1931. V. 1.

Gaudžia pušys pagair je v jo
 Ir šviluoja sausi uogenojai...
 Ko, palieg s, palink s seneli,
 Gale lauko pas kryži sustojai?

Atgalios ar sugr žti kas šaukia,
 Ar trobel je k užmiršai tu,
 Ar klausai g daus medži ošimo,
 Ar per giri baugu senam eiti?

... Senis lenkiasi, klaupia ant keli ,
 Kelia rank ir ima kepur
 Ir, maldingai maldoj pasir m s,
 Tyliai tyliai Viešpat ži ri.

Tyliai meldžiasi akys nudžiug ,
 Ir džiaugsmu sualsuoja kr tin :
 — Duok, dangau, kad visi m s žingsniai
 B t kelias amži t vyn .

1931. XI. 27.

Aš pavargau beb damas žmogus
Ir begyvendamas kukliai,
Užpl do siel jausmas nesmagus:
Ar nepakeist keliai? — — —

Ne jis, tai ne gyvenimas tokrai gražus —
Apoteoz tai graži.
Praeis gyvenimas, apoteoz jo pražus,
Ir m s niekas nenor s pažint.

Aš pavargau be skausmo ir kan ios
Ir ko nemumiriau beveik;
Nor iau visk visk iš pradžios
Prad ti ir pabaigt.

Žinot žmon s, kad ir aš buvau
Kažin kur vienas, užmirštas vis ...
Norai, pavidalinkit s grei iau, gyviau —
Jau nebe taip jau iu, jau nebe tas esu.

1932 X. 30.

Iš praeities graži j atminim ,
Iš užmiršt gyvenime dain
Pasidariau sau nuostab gyvenim —
Vienas esu tame ir vienas gyvenu.

Vienas esu tame nežinoma fosilija...
Kas netik s istorijos keistos,
G džios tylos nežemiškas tylumas
Kada vidurnak io balsu verks ir vaitos?..

Kada vidurnak io balsu ir sopuliū
Nueis dangun žvaigžd toji malda,
Šventas akis nuleidus amžinoji Meil
Pakvies j melstisi vis gyv širdim gyva.

1933. VII. 17.

Iš giesm s pavasario žilvi i ,
Iš biteli dobiluos d zgimo
Saul s veido, aki lino žiedo
Nežinoma siela buvo gimus.

Ir užgeso žiburys ant kalno.
Ir pakaln j kartus balsas šaukia:.
— J zau, J zau, apeik mano gry i ,
Neapeik tik mano li dno lauko.

Buvo naktys iš skaidraus kristalo,
Mes kaip dulk s buvome tose naktyse,
Nesimat m s nebuвimo,
Nežinoma siela, mus visur matysi.

Tavimp eina mirtys ir gimimai,
Tu kaip motina apimsi mus, priglausi
Ir, ant m s žem s pasir mus,
Nežinoma siela, amžius viešpatausi.

1933. V.

Aš numiriau prieš Tavo veid , J zau Kristau,
Ir neteisingas Tavo akyse, apsimelav lis esu
Ir senas, ir pavarg s, kaip seniausias altarista
Po Didžiojo šeštadienio aukos miši .

Abuoja siela be giedros gyveno,
O iš Tav s ateidavo giedra,
Giedra užgesdavo širdyje mano,
Bijojau Dievo ryt , velnio — vakare.

Giliam kape gyvena kirminas pašvink s —
l s ak jis, burn jis l s, —
Ir tuo manim pasibais jimas mane pagaua ir apninka,
Ir nesiteisina liežuvis — Dievo užmirštas kvailys...

Vytur li, ne iulb k man vis ryt ,
 Nebegundyk, negraudink jaunos kr tin s —
 Ir žmogaus nežinomoji laim
 Kaip savan žydrasai šaltinis.

Iš šaltinio b ga vandenys tyriausi,
 Po dugnu šliužai ir maurai, ir kiaurym s,
 Po dugnu likimo choras gieda fatum,
 O ant žem s juodas angelas parim s.

Jeigu b iau aš tik baltas pien s p kas,
 Jei mirtis neb t skaudi eršk t-radasta,
 Tu gal tum, tu gal tum, vytur li,
 Man iulb t apie kit pakalni krašt ...

Dievas duos — ia nebeb sime sve iai mes,
 Ir iš t kstan io keli bus vienas kelias —
 Užgniauš ragana dalia raukšl t deln ,
 Ir bus amen tavo giesm m ir giesmel m.

Vytur li, ne iulb k man vis ryt ,
 Nebegundyk, negraudink jaunos kr tin s —
 Ir žmogaus nežinomoji laim
 Kaip savan žydrasai šaltinis.

Pas gry i augo alksni kr mas
Ir senas didelis lazdynas —
Strazdai, lakštingalos ir kregžd s t medeli r muos
Giedojo jutrines, votyvas ir adynas.

Nebežinau, kur eit, kur rengtis,
Ir kur surasti išdalyt sodži ...
Laikai išgriaus visas padangtes,
Ir išsipildys senojo pranašo žodžiai.

Nebekalens garnys pakluon je klev aukšt j skrid s,
Ir kalvio nebebus gale sodžiaus kaimyno,
Augs dobil , augs kanapeikos kult ringas laukas di-
delis,
O smilga, v jo pu iama, nebepalinks žali kmyn .

Viskas kitaip, moderniškai jau padaryta,
Be meil s — geležim ir cementu ir ili, —
Sunki ranka ant lauko ir ant piev krito,
Sunki ranka švinu ir mano skausm apipyl ...

Sveikas, šventas Dievo kūdiki,
Sveikas, Kristau, žmogui gimusis,
Sveika, žvaigžde dieviška, pabudusi,
Sveikas džiaugsmė nuli dimuose.

Sveiki piemenys balt , juod aveli ,
Sveiki angelai Betliejaus choro,
Sveikas jauti, kurs meldies ant keli ,—
Pavyzdys pilie io s žiningo, dievobaimingo ir doro.

Sveikos, moterys (Marijos Mortos), sveiki vyrai, lalau-
ninkai,
Sveiki jūs, atšalėliai, ir jūs, davatkos, sveiki,
Ir kanalizacijos judieji darbininkai,
Sveikos visos valdžios veikiančios.

Sveiki kaliniai, sveiki ir j s, laisvieji,
Ruden paukšteliai svetiman kraštan išskrid ,
Sveikos žaliosios pušel s, o kurias šukuoja lauko v jai,
Sveiki žyday, sveiki krikštyti ir nebežyday.

Sveiki vyskupai, ir KVC b k sveikas,
Sveiki komunistai, tautininkai, vienuolynai,
Sveikas, artoj li Lietuvos, nelaimi girtas, laim s
laumi peiktas,
Ir sveika visa šventoji Lietuva t vynei

Ir vis dažniau pavasario svajon
Linksmai šird pasibeldžia,
Sidabro kanos, klajodamos po margus klonius,
Su vakaro žiogeliais meldžiasi.

Ir vis dažnau pro žiem šalt , gili
Ateina ilgesys ir m lyn alyv atd sius palieka,
Ir kalba jo kvep jimas, tartum idilin idil ,
Ir kužda po širdim: — O, netik k, kad...

O, netik k, kad tavo netik jimas ir tavo mintys
Nebegal s su paukš iais gr žti,
O, netik k ir netik jimo paguostas, suramintas,
Kad vasara sugr š, o nesugr š jaunyst .

1933.II.24.

Iš giliausi gelmi tu išeisi,
 Lig aukš iausio dangaus pasikelsi
 Aš jau iu tavo pulso plakim ,
 Aš girdžiu tavo švent j bals .

Aš paž stu akimirkos skausm ,
 Ilgesing ir g d , ir tyl ,
 Kai intymios melodijos miršta
 Ir nelaim siel prabyla.

Li desy, tu žvaigžd ta paunksm ,
 Vakarin skaisti vakaruose,
 Tu kada, tu kada mano laim
 Iš nelaim s sunkios išvaduosi?

Iš giliausi gelmi tu išeisi,
 Lig aukš iausio dangaus pasikelsi
 Aš jau iu tavo pulso plakim ,
 Aš girdžiu tavo švent j bals .

ŽENKLAI IR STEBUKLAI

Aš žinau, aš žinau tavo mit ,
Tavo mit pasaulis užmirš —
Aminadabo dukt Sulamita,
Be tav s kas per amžius nemirs?

Tave nudeg rudenio saul ,
Parudavus per žiem buvai,
Tamsiaveid buvai kaip pasaulis,
Li liavai, kaip li liuoja laivai.

Tu, Ermono rasoj nusiplovus,
Pasikelsi Jeruzal s link —
Avinai šoks per kalnus ir griovius,
Ir bus kloniuose gera ir linksma.

Nebyl baland l iš tolo
Nebyliai tau siel kalb s,
Ir Dubysa su savo upeliais
Tau per Lietuv pla i tek s.

1934.XI. 30.

Kur mano moterys, o kur apaštalai,
O kur laiveliai, kur tinklai,
Kokiose giesm^{se}, kokuose raštuose,
Kokioj gyvenimo pekloj, —

Niekas nebežino, niekas nežinos.
Gaila man pasaulio, gaila man minios.

Be rams i elgetos, ligoniai, luoši vaik^š ioja,
J rams ius eidamas, po kryžium klupdamas nešu,
Daraū stebuklus požemiuos, danguj ir aik^{št} se
Ir nepaž stamas, nežinomas esu —

Niekas nebežino, niekas nežinos.
Gaila man pasaulio, gaila man minios.

Pro žem s skausmo paskutin vizij
Gal prasiverš malda brangiausio mano koj krauko
upeliu,
Iš apsiniaukusio dangaus, kely, kur nusigr žo jie,
Gal gr š, gal gr š iš šimto vienas gr žtan io keliu —

Niekas nebežino, niekas nežinos.
Gaila man pasaulio, gaila man minios.

Nieko j s nežinot, dulk s nežinios.
Gaila man pasaulio, gaila man minios.

Esu brangiam altoriuje ir juodo darbo visuose kvar-taluose,
Einu ir deginu, ir griaunu, ir verkiu baisioj pabaisoje
ugnies...

Pro debes l jazmino žied , pro gaisro alas , Kvartalai, melskit s, altoriai, gri kit be man s —

Nieko j s nežinot, dulk s nežinios.
Gaila man pasaulio, gaila man minios.

— — —Ir vis tollyn ir vis daugyn to gailes io ir meil s
Kristuje,

Ir vis tolyn, ir ligi amži pabaigos...

Pasmerks mane minia ir nieko nematys tame
Balse mirtingo, paprasto žmogaus —

"Gaila man minios."

Kris ant tavo tako paskutinis lapas —
 Ar nelemta laimei krist su juo kartu,
 Ar nelemta balsui atsisaukt iš kapo:
 "O dabaros, drauge, o dabaros — tu..."

Gr žkit, gr žkit, gerv s, toliausi šiaur ,
 Su jumis ir saul ryto metan gr š,
 Su jumis, kaip žiedas kristalo taur ,
 Atsimuš jaunyst mirties duris.

Gr žkit, gr žkit, dienos, dukterys laukin s,
 Siausdamos ir jaunos rytme io laukuos,
 Pagiry v I šaltas prasiverš šaltinis
 Ir balti balandžiai saul j v I burkuos.

Paskutinis lapas v jo kur nublokštas
 Ruden , kaip sapn g d , nusineš,
 Ir saus žoleli gedulingos puokšt s
 Pilnos bus pavasario ir gyvos ugnies.

Eisim mes per žem , eisim mes per j r ,
 Smaragdus ir žiedus saujon rinkdami,
 Eisim per pasaulio maskarad ni r ,
 Modami jaunyst s sodan su mumis.

Ir pro up s bals , pro iobrelio kvap ,
 Ir pro giedri giesm žydin ios širdies
 Balsas iš anapus, Kvapas iš anapus
 Ir Giesm anapus šaukdama aid s.

1936. IX. 21.

Aš matau Tavo švie iant veid
 Tyliame li desy —
 Kas paseks man be žodžio, be aido,
 Kas esi, kas esi.

Ir kasnakt kas naktis rudenin
 Bus kaip saul šviesi...
 Iš kur mes, iš kur aš, kas t vyn ,
 Kas esi, kas esi?

Debes lis per dang ten plaukia,
 Plauks nuplauks jie visi —
 Iš dangaus debes pažinau aš tave,
 Kas esi, kas esi.

Pro gyvenimo tams ir tyl
 Galingam gaudesy
 Tavo Ostija giedanti kyla,
 Kas esi, kas esi.

Ir kaip griausmas sudrebina žem
 Konsekracija ši —
 Gieda himn padugn s sutem :
 “Mano Dievas esi!”

Gal ne Tu, gal reg jimas mano,
 Gal ne Tu ten esi...
 Mano Dievas, ak, mano Dievas gyvena
 Tyliame li desy.

1935.VII.18.

ryto varpin skrido juodas varnas,
Ir m bust ir keltis kryžiai ir kapai,
Giesmi giedot pakilo priemies i tavernos
Ir gaust pavasario varpai —
Pavasario varpai.

Aušros ranka nutrauks m nulio balt drob ,
Per žem pereis saul s gandas kypai,
Salton peklon nuneš nakt prakeikt lob
Šventi pavasario varpai —
Pavasario varpai.

Maža žolel pro vel n kiet kalas,
Ir tu, žmogau, kaip mirusi žol tapai.
Ir jus kada, pražuv moters iš Magdalos,
Pakvies pavasario varpai —
Pavasario varpai.

Parpuol vakaras, parpuls naktis, parpuls diena ant
ant keli ,
Ir Kristaus rytui melsis mirtys ir kapai,
Ir gyvasai stebuklas taip keliaus pro mus pro šal ,
Ir gaus pavasario varpai —
Pavasario varpai.

1936.IV. 6.

Viršum kloni , kur žydi ramun
 Ir linguoja kvep damas kmynas,
 Viršum miest , gomora kur t no,
 Viršum mari , kur jachtos skandinas,

Viršum žem s numirusio juoko,
 Viršum plieno, ugnies ir patrank ,
 Pro žvaigždži ir m nesio šok
 Kažkas tiesia kruvin rank .

B ga up s pakaln sna, alma,
 Neša nuod m s vanden tiršt , —
 Laša kraujas iš apversto delno,
 Laša kraujas iš dreban i piršt ...

J s, iš marmuro balto bažny i ,
 J s, iš požemio naftos šaltini ,
 Pro streikus, pro kerštus ir paty i ,
 J s, kur šokat, ir j s, nusimin ,

procesij gaudžiantis varpas,
 procesij šaukia osanna, —
 Ir šird , skausmingai atšarpi ,
 Pamažu rankos lašas srovena.

O, pavasario žydin io Kristau,
 Amžinai tu laš k t taur !
 tave mes procesijoj gr žtam, —
 Skamba b gnai, ragai ir litaurai.

Ateina pranašas per Saduk jos giri ,
 O kelias ilgas ir gilyn vis eis —
 O džiaukis tu, Siono dukterie, užmiršus žem s myr ,
 Ir veid tuošk, paleidusi kasas, ir stuomen juodais
 plaukais.

Žvaigždži maldoj nuaidi amži maldos,
 Ir ima gaust, ir ima gaust varpail!..
 Miegokit, erodai, miegokit, skurdžios mirties valandos,
 Miegokit k diki tušti kapai...

Už j s miego m s dienos budi,
 Miegos naktis, miegos mirtis, o jos ten vaikš ios ir bu-
 d s,
 Kaip mintys skuban i išmin i keli skubins,
 Klajodamos, ieškodamos šventosios Bethlehem žvaigž-
 d s.

Praskris vakarus pilkieji met paukš iai,
 Nupjautas šienas vys, g l pas vieškel nuvys,
 Banda draus pakaln je, bus nuganytos aukštumos,
 mari dugn pasinvers paviršiuje išg sdinta žuvis...

Ir taip prijos prie miesto du pavarg pakeleiviai.
 O vakaras, o vakaras, o juodu kur sustos?
 Kur josit j s, kur veda jus anos gatvel s kreivos,
 Tu, Meil s motina, ir tu, Jaunyst s sužad tini skaistus?

Gyventojai negirdi j s eigas io to stebuklingo,
 Ir kiemsargiai ir prievalzdos vid ne leis tuojau —
 Gal ciesorius, gal kaifas kur po prasto vyno neužminga,
 O artinas jau evangelija, o jau — — —

Ko parimai ant arim , li desy žvaigžd tas,
Ko išaugai iš vel nos, iš žol s želmens,
Kaip pavasario liminis fioletas,
Kaip gyvenimas Galaado piemens.

Tu kaip prakaitas artojo b^o si šaltas,
Tu kaip juodo darbo rankos vis grubus,
Po tavim nulinks rugi^o aukštai iškeltos,
Nulinks varpos ir žiedais žemyn taip bus.

Ko per lauk , ko per žali , gili viln ,
Ko vainikais derliaus nešinas neini? — — —
Iš li dnumo vakarai šilti šalton naktin nuvilnys,
Iš li dnumo pravirks miežiai ir linai li dni.

Ko parimai ant arim , li desy žvaigžd tas,—
Ten iš p dym tave geltonos sv r s klaus,
tave ži r s dangus kaip kiauras r tis,
Tuš ias ryto, tuš ias saul s, tuš ias gaudesio tylaus.

Po dalge nusvirs ir javo ir k^o kalio šiaudas,
Ir gubosna sustatys abu ten juos,
Paners mirt^o, kaip vanduo skenduol^o, k^o k^o iojimai grau-
d^o s,
Ir gelm^o juos savo prieglobis iu apjuos.

Nebelaik s bus jau žem n gr žti
Anei gr dui, kur užaugo užmarsty, —
Bus gana, ir išsipildys pranašyst s,
Ir enciklikos, ir bulos, ir pamokslai užmiršti.

Kas esi tu, Nepaž stamas keleivi, ko sustojai,
Po tavim pražydo g 1 s iš kap ,
Tavo r buos kvepia kasija ir mira, ir aloe,
Ir nugirdo ik mirties mus tuo kvapu... — — —

Su tavim, aš su tavim kada svajoju,
Ir svajon s daug gražesn s tos,
Ties kapu ir ties obels žiedu baltuoju,
Rodos, žvaigžd s giedrios birt ant kaktos...

Su tavim aš per pasaul plat
Žem s krašto eisiu paži r t,
Atsigert jaunyst s amžin j met
Iš neg stan ios gyvenimo taur s.

Prie bedugn n krintan io upelio
Prikeliavus pasilenksi tu... —
t šal , t pa i šal
Aš keliauju su tavim kartu.

1934.VII. 10.

Motina, man saul tavo veid mena,
Vargo raukšl s švie ia kaip žvaigždži keliai,
Vis Šitos žem s klaid keli mano
Tegu švies man tavo veido spinduliai.

Motina, man žem tavo vard šneka,
Vytur liai iulba j gražiai kasryt,
Aidas man kr tin n tartum laim teka
Ir per šird eina kaip rasa skaidri.

Motina, man g l s tavo meil šlama,
Už tave pasauly kas karš iau myl s?
Nepalik našlai io, nelik vieno, mama,
Niekur neik, motule, dar iš tos šalies.

Tau širdim už šird , tau vargu už varg ,
Meile tau už meil atiduot einu,
Kaip obels virš n paguost galv marg
Ir panešti žem s mirštan i dien .

Eikit, dienos, eikit, gražios, skais ios,
 Eikit, dienos, li dnos ir pajuod —
 Su jumis ia daug keleivi vaikš ios,
 Veiduose j daug vilties atrodys.

Ko tos g l s šlama taip parud ,
 Ko pav jui linksta sausas stiebas, —
 Taip neklauskit, taip neklauskit g džiai,
 IŠ vis j g saul pasistieb ...

Iš lašelio, iš rasos lašelio mažo
 J s reg jot švie iant šviesi saul ,
 Iš svajon s, meil s ir miražo
 J s suk r t nuostab pasaul .

J s, jaunyst s, j s, sen seneli dienos,
 B sit vis ir vis džiaugsme pilnavidur s,
 Jus rytojun ves kiekvienas rytas ir kiekvienos
 Vakaro naktin atvertos durys.

1935.X. 21.

Pro lapus prab go šaltas v jas,
 Pro virš n , kur šeš l meta...
 Kas prab gs grei iau neg šaltas v jas?
 M s metai, m s metai.

Vysta liepos, vysta rož s žiedas,
 Juos visus pagaus mirties verpetai.
 Kas nuvys grei iau neg visos g l s?
 M s metai, m s metai.

Ko stirnel ten už medžio glaudžias?
 Ar ne žmog , šaut jos einant, mato...
 O kur glausis, o kur, ateit pamat ,
 M s metai, m s metai...

lizdel vakare sugr žo strazdas.
 Sk sta balsas jo saul leidžio sonatoj.
 Tave, Tave jau gr žta, Dieve,
 Jau ir m s , jau ir m s metai.

1936.IX. 13.

Kieno gyvenimas kaip b
rinis laivelis
tolumas, tolumas nuplauks,
O kieno eis kaip elgeta, parpuol s kelias,
Ir išmaldos maldav s nepaliaus.

Kieno gyvenimas, kaip aukštas ugnies stulpas,
Taut tautomis nušvit s švies,
Kieno gyvenim , kaip viesulas nulaužt tulp ,
Ant kelio purvino nusvies...

Einu dainuodamas, einu per žem ger ,
Matau, kas elget nedaliai klius...
Matau laukus, kur Dievo derlius dera,
Matau marias ir laivelius.

Matau aš švie iant ugnin stulp ,
mano veid puola spinduliai,—
Akis užmerkiu ir, ugnies šviesa apstulb s,
Einu, kur žem neša, o kur veda mus dangaus keliai.

1936.VII. 9.

Ugniaivet užgeso.

Išbl so pelenai.

O paskutinis mirštan io klaj no žodis
Klajoja amžinai.

Praplauks pro saul debesys

Ir saul s nematys —

Kaip debesys, kaip debesys

Ir m s ateitis.

Nueisime, sugr šime

Ir nepažinsime sen keli —

Keliai ateit , keliai praeit

Ir laim , pasisl pus po graudžiu pavidalu, po J zaus
sm tkeliu.

Ugniaivet užgeso.

Išbl so pelenai.

O šventas laim s žodis veda mus ir veda mus

Ir ves mus amžinai.

1928. VIII. 9 — 1932.VI. 21.

M s gyvenimas kaip saman bitel
V lyv vakar avil parskris;
Jau bus daina nutilusi, jau bus gražiai pašal —
Kaip Dievo mintys susirinksim pas duris.

Pas ugn tolim reg sim taip save sus dusius,
Iš siluet pastatysim sau t v g žtel s žuvusius namus,
Lig paskutinio saul s spindulio žyd s sužieduo tuvi
m s žiedas,
Ir nuomete baltam pirmoji m s meil eis pro mus.

Vienuoliai ir vienuolių užušalto muro sienos,
Aukštū hierarchai ir žemutiniai tarnai
Iš mūnesienos vaikščiojo mūnesien
Ir nesuradoto tavo takos, Kristau, tenai.

Mes tenai su aidu, einan iu per lauk ,
Mes tenai su sausu glio spygleliu
Taip nukeliausime, nepasipuoš ir vienplaukiai
Pagrudožiu v lini keliu.

Pas paslapties iš kalno prasimušus upel
Ten m s siela pasilenks ir atsigers, ir atsigaus suny-
kusi,
Ir bus žydresn už vaivorykšt s opal
Švent į iškilmī švent žoli vainikuose.

Užmiršk žmogaus prisirišim tuš i
Ir pažadus tau, žeme, nenumirt, ir jo myl jim už-
 miršk, ir daugel , ir daugel sapn — — —
Antai jau temt prad s, antai jau laivas keliasi, ir ban-
 gos ž ioja.
Ir aš uost Viešpaties be poilsio einu.

1934, IX, 9.

Tav s nebus

Ateis pavasaris, žyd s žilvi iai ir klevai —
tav s nebus.

Ateis dukt , ateis s nus, ateis kit, kur tu buvai
tay s nebus.

Per žydr dang saul kops ir m nuo patek s —
tay s nebus.

Kaip vandenio, kaip vandenio žmoni daug nutek s —
tav, s nebūs.

Žmogus ir j ra

Krito jėron, krito mažas, kaip smiltis, lašelis —
Tu ir iš jėrų lašel, tu žmogau matai.

Nuo paj^o rio lig^o paj^o rio eina ilgas žem^o s kelias —
O kas tu? Iš kur tu? kur tu žmogau kritai?

— Has tu. Is har ta. — Har ta, Enregad, Mirta...

1936.I.3.

Iš aukšto žuolo išskris benam paukšt ,
 Išskris nakties ir v jo pabaidyta,—
 Išskris jaunyst vien nakt iš rank ,
 Kaip m lynas balandis šalt rudens ryt ...

Pro pakapes, pro saul s spindul , pro prietemas,
 Pro kur i vilt ir tuš ias salas, kaip tuš iažied s g l s,
 žali sod , kur žyd damas pavasario dangus dainuoja
 Ir, kaip sidabro lašas, kaba mažas vytur lis,

Ir tu su ja, ir tu su ja uždusdamas seki, kaip žvaigž.d
 tolim ,

Ir ant pe i ir ant kaktos tau krinta baltos ynys,
 Matai takel siaur , tams , pasibaigiant ,
 Matai galuežes, girdi gyvenimo "sudieu" paskutin —

"Palauk, palauk" dar gieda roži kr mas,
 "Palauk, palauk" dar jaunos egl s ten sustoj moja,
 Šeš l miel si lo paskutinis žem s medis,
 Ir mylimajam duoda rank mylimoji...

O tu pro bals roži , pro klev šeš l ,
 O tu su ja, su ja — su paukšte ir jaunyste,
 Jau sveikini anos t vyn s pirm žied
 Ir nieko nieko šitoj žem j nepaž sti.

Aušra užmigs už sodo,
 Kaip vasara žieduos —
 Kas tau užmigt neduoda,
 Kas tau nubust neduos?

Turi tu ryto ras
 M nulio spinduly,
 Tuš ios nakties teras
 Vijokliai puoš žali.

Linguos palink varpos
 Iš lauko parug s —
 Ir, kaip suduž s varpas,
 Upelis ten gurg s.

Lankoj nupjautas šienas
 Pakvips midaus taure
 Sidabro m nesienos
 Gelsvajam sidabre.

Aušra nubus už sodo,
 Kaip vasara žieduos —
 Kas tau nubust neduoda,
 Kas tau užmigt neduos!

1934. V. 10.

Lange kamelija palenkus galv žvalgos,
Ir žiedas meldžiasi: "tylos... tylos..."
Ateina vakaras kaip senas elgeta,
Iš kiemo šunes jo nebeišlos.

O dienos renkasi ir juod karst neša,
Ir š kauja, ir kauja kaip giriose vaikai.
"Jaun dien , jaun dien nebepaž stu ašenai",
tams vakar žmogus ži r damas sakai.

Lapel numeta sausa šaka žilvi io,
Ateis pavasaris — aukšta virš n sužaliuos,
O ten minioj, tenai toli šari iuose
Vargon fugoje girdžiu: "tylos... tylos..."

Po baltu nuometu baltos lelijos veidas,
 Praeis pavasaris, o veidas vis žyd s,
 Ir, kaip palauk se aukšt pagoj aidas,
 Li liuos melodija jos milin ios širdies.

Ji t v knygneš , ji s n savanor ,
 Ji savo sielvart ilgai min s maldoj
 Ir baudžiaunink s duon sunki , juod , gori
 Reg s iš rugio želmens kas ruduo.

Po baltu nuometu, ant vario vart pasir mus,
 Tenai dukrel ji lauku lyd s,
 Kaip margus stuomenis, išmargins plaukus šaltos žie-
 Ir ant pe i likimas našt vargan užd s. mos,

Ir eis legendose, iš l p eis l pas
 Varpstelio pasaka — gyvenimo dalia,
 Našlyst s vargo liesis gilios up s,
 Ir džiaugsmo pirmgimis negr š, sukil li sušaudytas šile.

Po baltu nuometu ji amžiais vaidilut ,
 Šventam tautos ugniaukure k renas vardas jos,
 Aušrin rytmet rasom palaisto žali r t ,
 Ir budi s iose gyva gyvyb Lietuvos.

Skausm kalvarij išbridus sopuling ,
 Dien pakluon je kojas sutinusias nusiaus —
 ia tavo l kes i gana, ia tavo klevo ling ,
 O žem s motina, dievotnaša dangaus.

Tau kalnus aukš iausius kopti,
Tau iš vargo, iš mari išbristi;
Mes nupinsim gražiausi vainik
Tau iš v tr ir v j , jaunystei

Žydi žem žilvi iais ir vyšniom
Ir li liuoja žaliu vasarojum,
Ir pavasario paukš iai sugr ž
Jaun , graži jaunyst dainuoja.

Nuo viens džio ežios lig viens džio,
Nuo klev lig pakluon s klev ,
Kaip auksinio saul tekio varpas,
Skamba laim jaunyst s vardu.

Tu kaip vasaros saul , jaunyste,
Tu kaip saul kr tin se šviesi
Ir pernakt, kaip žvaigžd , neužgesus,
Tu kaip saul kasdien užtek si.

Eina vargas per t višk s kaimus
Ir sau sukasi g žt arimuos...
Tu ant žem s, perniek išvaržytos,
Tu neverk taip, jaunyste, parimus.

Tau pasmaugt varg sunk ir juod ,
Tau iš ašar krašto išbristi, —
Mes nupinsim gražiausi vainik
Tau iš v tr ir v j , jaunyste!

Aš pro pasaulio džiaugsm gal praeisiu,
 Ir mano paslapties pasaulis nežinos...
 Nust gaus v tros pro virš n , nukris rudenio vaisiai,
 Ir sielininkai Nemunu lig deltos nudainuos.

Ant mari krašto užneš kaim gelsvos smiltys,
 Sugr š žvejai ir namo neberas... —
 Kur mano ilgesiui, o kurgi mano g lai keltis,
 Mirties pan dusiai balt bažny i žiburiuos?..

Užmirštos giesm s Ezeki lio
 Man vis, man vis, kaip sudrumsta ramyb , atsišauks
 Ir ves per miestus, ves per tyrulius sen t v našlait
siel
 Toliau už Biblij , toliau už Kann , už Naim toliau.

Grius valdžios kaip blankus šeš lis, keisis kabinetai,
 Ir milijon bankai bankrutuos,
 Užges elektra Liverpuly, Bostone, užges Maskvoj, už-
ges Kaune, užges ir Nazarete,
 Patamsy tautos nematys tautos.

Ir bus labiau už del i li dna ir sutem ,
 Ir aimanavime baisiam bus taip kurtu — — —
 Jis siunt ženkl ir stebukl tau, žeme,
 O k reg jai tu? — — —

M s metai kaip tos šviesios žvaigžd s,
 Kaip tos žvaigžd s rudenin nakt , —
 Man per šird eina met vaizdas,
 Eina žvaigžd m, eina amžiais degti.

Tu, žmogau, kaip žalias liepos lapas,
 Kur pavasar iš pumpuro išauga,
 Tyliai perb gsi per žem žingsnais lap s,
 Žem s žiedo, žem s paukš io, buv s žem s draugas.

Kai žvaigžd šviesi per aukšt dang
 Ten nupuls tavo kelio gal ,
 Suduš laim , kaip sekly ios langas,
 Kaip akordas seno madrigalo.

M nesien tu regi tolydžio,
 M nesiena ia kasdien tau švie ia,
 Ir po jos dangum išdyg žydi
 Kr mai roži ir eršk i .

Kas esi, ar ne kodylo d mas,
 Pad mav s pas altoriaus auk ?..
 jai d muos, nykai d muos, nusid jai d muos,
 D muos Dievo d savai ir laukei.

Vaikšto J zus ir tav s neranda,
 Neša kryži didel ir sunk ;
 Jam ant veido, jam ant k no, jam ant rank randai,
 Ir iš rand kraujas sunkias... — — —

... Ir plokštel j Miserere valsas
 Taip nutr ksta, man užgav s aus , ir tolumas nu-
 gaudžia.

Ir, kaip saul j v jo suptos skals s,
 Eina muzika skausmi per šird skaudži .

O Kristau, pasaulio valdove,
 Ir žem s, ir aukšto dangaus,
 Tau amžiais ir meil ir šlov
 Varpai širdyse m s gaus.

Kaip pavasario žydin ioj švent j
 Žydi Kristaus šviesi v liava.
 Su Tavim eina tautos gyventi,
 Su Tavim eis visa Lietuva.

O Kristau, o meil s šaltini,
 Gyvenk m s šeimoj, j pašv sk,
 Kaip brolius džiaugsmo t vyn
 Šventoj Eucharistijoj vesk.

Kaip pavasario žydin ioj švent j
 Žydi Kristaus šviesi v liava.
 Su Tavim eina tautos gyventi,
 Su Tavim eis visa Lietuva.

1935.

Girkite Diev , girkit, gyvos tautos,
 Ir karalyst s, kelkit vard Jo, —
 Ginklais ir prievara ateis tauta ant j s viešpatauti
 Ir Dievui garb atiduos krauju.

Praeis respublikos, praeis monarchijos, praeis kompar-
 tijos ir diktat ros,
 Praeis pasaulis visas negražus,
 Ir bus pajudintos dangaus galyb s, grius namai ir
 m rai,
 Ir mano pragaištingas pranašavimas pražus.

Šnipai, diktatoriai, karaliai, prezidentai,
 Švent taut šventieji jogai, kruvin kar kariai,
 Laivai ant mari , tankai kontinente
 Pask s paskiausioje taur j.

Paukšteli giesm s skelbia saul s užtek jim —
 Pro kar ji, pro bad ji, pro mar ji iš tyko teka, už-
 tek s... —
 Sugriov žem žem s ir dangaus tik jim ,
 Kas negyvenim gyvenim tik s?..

1934. III. 25.

Kokie karaliai tavo sostus vald , žeme,
 Ir kam tu kruvin likim gyvenai,
 Žudei Perudžijoj, žudei Jud jos žem j
 Ir nematei, kur laidotuves budeliams paruoš varnai.

Pra jo gimin s — pra jo Chamo, Šerno ir Jafeto,
 Juozapo broli , Loto dukter ...
 Kaip javas augo tautos, kaip mus s krito svietas —
 O ji brido iš vandenio, jo sveika ji iš svetim ir iš sav
 kar .

Pro vario žalt iš Egipto t vyn ,
 Iš nuod m s nuod m , iš Dievo — Dievuje...
 Ji puolusi, ji mirusi, ji k lusi per duon ir per vyn —
 Sesuo Engad s vynuogyn , sl ni lelija.

Neverk, pasaule, neliek ašar ir nebeliek ginkl — ko-
 vos ir neapykantos užteks tau,
 Ir d l pikt vaik nesielvartauk —
 Tai ji, tai ji, tai ji tenai dainuodama s naus kar n
 auksu sagsto,
 Ji Kristaus skeptr , rož mis dabint , neša tau. — — —

Prieš art jant ir juod debes regiu,
Priešais dang , plieskiant ugnim,
Aš regiu baland balt ir verkiu,—
Ir pasaulis visas verkia su manim.

Gal tamsum jis baltas l ks ir l ks,
Gal jis neša mald mirštan io žmogaus,
Gal j lekiant ugninis žaibas tuoj nuplieks,
Gal nematoma šalta ranka sugaus?

Prieš art jant ir juod debes stov s
Susirinkus t kstan i verg minia.
Kol sparnai balti balandžio priešais švies,
J likim bais gundo sp t mane...

Dien jie skais ios dienos nebematys,
Nakt jie nebesapnuos ir nemiegos,
Ir prie gegn s kregžd lizdo nelipdys,
Ir artojas nebevers lauk vagos.

Prieš art jant likimo debes , žmogau, kas tu?
Prieš nuskr ndant baland o kas mes?
Debesis, tautas apneš s peklišku kvaitu,
Baigia nešt, bedugn n baigia nešt visas žemes.

1936. VI. 21.

Jis gyveno pranašuos amži amžiais gyvas.

Jis kaip mira, kaip g le, kaip šaka alyvos.

Vargas tau, Karazaim, vargas tau, Bethsaida, —

Negird jai žodžio jo, nematei jo veido.

Jis keliavo po tautas ir po tyrus vienas,

Laiž li t s jo rankas, sek j hienos.

Vargas tau, Karazaim, vargas tau Bethsaida, —

Negird jai žodžio jo, nematei jo veido.

Išsigyn Petras jo, išsigyn žydai,

Jis ieškojo, kur gi tu, kur nuo jo tu klydai?

Vargas tau, Karazaim, vargas tau, Bethsaida, —

Negird jai žodžio jo, nematei jo veido.

Buvo Jeriche tav s, tu, Erodiada, —

Nei kahaloj, nei maldoj, nei minioj nerado.

Vargas tau, Karazim, vargas tau, Bethsaida,

Negird jai žodžio jo, nematei jo veido.

Už Betanijos nam , už vandens Samaros

Negird jai jo tylos, jo garb s fanfaros.

Vargas tau, Karazaim, vargas tau, Bethsaida, —

Negird jai žodžio jo, nematei jo veido.

Ar Golgoton at jai, ar po kryžium puolei?

Ne jo yreis tu, ne jo, — žem s barkarol j...

Vargas tau, Karazaim, vargas tau, Bethsaida, —

Ne, ne tau stebuklas jo ir šviesa jo veido.

Levit giesm s, kelkit Kristaus garb ,
Ir trimituokit, susirink kunigai,

Dievo darb eikit, valkatos, inteligentai ir bedarbiai,
Verg ir bestij prekiautojai, eunuchai, popai ir baž-
ny i daktarai.

Ateina valanda ir paskutin ,
Sustaugs levai, sustaugs sirenos fabrik , ir sostin s,
nuver iamos sustaugs, —
O, jeigu netur iau aš lauk ir giri nemirties t vyn s,
Ir vasarojai nežyd t jos žied žyd jimo skaistaus!...

Žied gyvenime, kur tavo kvapas kelias
Ir tavo gilio šviesios akys, tartum vasaros dangus,
Šventi beržai, šventos ir gerbiamos pušel s,
Senos kunigaikštyst s gande atvangus?..

Tylus tu b si, kaip tylus vidudienis,
Tamsus tu b si, kaip tamsi naktis,
Tylus tyl damas, tamsus tu b damas
Žmogaus stebukl pamatysi.

Akivaizdoj išganymo prekyvie i haremo,
Akivaizdoje biržos rink ir dangaus (o ne dangaus!)
Jis alkanas, jis išjuoktas, apnuogintas numirs be re-
kiem ir be oremus
Ir sen žmogišk pavidal trisdešimt tre i nakt gaus.

Trij dien užgim lis jau šoks girtoj kavin j rumb ,
Tris m nesius valdžios dokumentus ir iždo išlaidas, ir
pajamas klastos,
Tur s garb s garbing aureol , kaip balt lelij kliom-
b ,
Ir bendradarbi aferist gauj sau visose sferose, vi-
suos kraštuos.

Europa, mano skausmo motina, ak, nusiprausk tu
 nuožm veid , karo randais sužalot ,
 Ir ritual sen j pakeisk, —
 Tai tavo dukterys, tai tavo seserys, pas lent ešafoto
 Sukviestos, klaupiasi su jo mirtim paženklintais vaikais.

Tegu jis alkanas, nuogas ir purvinas paliks negyv
 miest , —
 Namai betono, geležies ir plieno augs aukštyn namai,
 Ir liekno samana žila, Cedrono kedru švyturių jam ke-
 li švies ten
 G džiojoj giri gl dumoj.

Lakštingala, graudi pavasario poet ,
 Li dnai giedodama, br kštant su k kštais, su dagiliais
 pagiedos
 Toli nuo triukšmo, nuo žmoni , toli nuo viso svieto,
 Toli nuo katedr , bazilik šeš liuose pavargusios mal-
 dos.

Upelis po upelio juodos gelm s sunkiai Saul n kopia,
 Ir grimsta minios vandenin vidur žemyno — — —
 Nesisielok, nesielvartauk — kas sk s, nusk s, o kas iš-
 plauks, — klastingoji Europa
 Tegu sau plaukia laivas Nemunu žemyn...

Post scriptum

Bais s mano žodžiai, li dnos mano mintys,
 Tiktais niekas nepravirko iš visos minios,
 Tod l pesimistu b siu aš pramintas
 Be prasm s pasaulio beprasm s dainos.

1935.

KUNIGAIKŠ I MIESTAS

Iš "Kunigaikš i miestas" —
fragmentin s giesm s iš Vilniaus praeities

Mostu maršalkos kr mo prasiskyr šakos,
Ir ten Genys, Kirkutis, Butrimas ir Mekas,
Žemai i keturi seni nai, pasirod
Ir tar :— Viešpatie, išgirski m s žod :
Varniai ir Paršpilis, Vidukl , Tverai, Kražiai,—
Kiek kart ordinas krauj j sienas daž ,
Jam it vergai mes buvom parduoti kiek kart
Už motin raudas, už laisv s sapn kart ?

Merkin , Kruonis, Trakai, Kaunas ir Žiežmariai —
Kiek kart lemti jie buvo pelenui ir karei!..
Ir šiandien, Viešpatie, kai laisvos tavo rankos,
Krikš ioni riteriai pili duris m s tranko,
Ir g sdina vaikus, ir dukrom siaub kelia...
Pažvelk mus, sakyk, koki neši mums dali ?
— Laisv !

—Laisv ? Gyvuok! — Ir jie pastat mešk ,
Kap gyv , dovan atvež , gryno vaško.

Po j pasikelia auksakalys Vil i ra,
Minia kaip marios subanguoja ir suži ra:
Kokia slapta ranka j bus atvedus ši ia,
Kur buvo ding s jis, kai kviet puošt bažny i
Jogaila? Sp kit! Akys neatsiži r jo,
Kai v liav aukštyn pak l jis prieš v j :
Ant dugno akmen brangi šviesiai raudono
Kaip žaibas l k vytis spurg sidabro plono!

— T v t v dvasia, kur saugo m s ghetto,
 Ramyb ir taika kaip saul kad žyd t ,
 Kad svetimi, ugnis, pikta ranka neliest
 Šviesiausio Gedimino ir j aini miesto !
 O kunigaikšti Vytaute, tau šiandien nešam,
 Surink iš vis pirkli , po menk laš :
 Dvidešimt druskos ir pipir sklidin statin ,
 Kunigaikštienei skar šilko, sagt deimantin ...

Odadirbiai, ar bus sausam klane prig r ?..
 Ar girioj R dinink gaudio bais žv r ?
 Ar kailiukus nyko si t širdel m savo,
 Minia kad meno j lig šiol išvyst negavo ?..
 Kantryb s! Štai ir jie! Tarnai, talk kvie iam!
 Dvi baltu šilku muštos vebr šubos švie ia,
 Kunigaikštienei — dvi žiraf bat poros,
 O menei puošt — kryžiuotis — stumbro kailio voras.

—Su Genuja, su Ryga, Dancige prekiavom,
 Daug žemi rog m ir laivais mes apkeliauvom,
 Mieste vandens ir meil s linksmos jaunyst s metais
 Su dožais g r m kav , juos aploš m šachmatais,
 Bet niekam tiek daug meil s mes nemokam reikšti,
 Kaip tau, valdove m s , didis kunigaikšti!

Gudai, mies ionys, vaitai dovanas kai d jo,
 Sen laik karys taip pat neiškent jo:
 — Šviesiausias... — tar jis nuo skobnio pasik l s:
 — Aš silpnas nuo midaus, kaip pilkas bitin lis,
 Ar pieva, ar taku genu genu ž sel ,
 Bet m šyje — kryžiuo i šimtas duoda keli !.. — — —

Lengvai nušvito kunigaikš io veidas rimtas:
 — Tebus pilta jam midaus rag dar šimtas!

— Mes Aleksandras Vytautas dangaus malone
 Širdingai sveikinam šiam Šventaragio klony
 Visus, kas turi ger vali , taik b d —
 Lietuv , rus , žyd , vokiet ar gud ,
 Žemait , l t kaip meška, kalboj tiesmuk ,
 Aukštait , gyv kaip midus šnekutis, dz k ,—
 Mes imame globon visus vaikus t vyn s
 Ir glaudžiame laisvus sau prie laisvos kr tin s.

Vis tik jim vietov s ir žiny ios
 Bus šventos ir nelie iamos, ir nesity ios
 Iš j nei m s priešas, neigi m s draugas:
 Globos ranka jas m s , gins, myl s ir saugos.
 Sve i vaivad , kaštelion ujamas nežuv s,-
 Dabar bus šeimininkas Lietuvos — lietuvis.
 T v garbingos v l s amžiams tegu lemia,
 Kaip Dievo aukuras kad b t mum ši žem !

T vyne, tau mes darbus, kaip džiaugsmo aleliuj ,
 Širdži aukas ir meil s vainikus sud sim
 Švent j tavo goj , Švent mišk tav j
 Per gentkartes, per amžius mus siekian iam pav sy.

Sugriuvo kaip Šeš liai šventov s akmenin s,
 Išdrask v tros vainikus, ir išnešiojo v jai
 Ir pelenus, ir priesaikas seniemis dievams t vyn s,
 Kur m s t vai dievonims ir dievams sud jo.

T vyne, tau mes gri van i , tau akmenio šventovi
 Nei ant kalv , nei giriose, nei kloniuos nestatysim:
 Tvirtesn ir už plien tu mum kaip šventov stovi,
 Pati tu m s žem s kelio aukuras didysis!

Prabr kš skaistus pavasaris, ir tu matei kadaise.
 Kaip dygo daigas dirvoje, kur tavo s n s krito;
 Ateis žiema, ir tu esi iškentusi j baisi ,
 Paraus rytai, ir tu esi pabudus vien ryt ...

T vyne, tavo pasaka man už visas pasauly...
 J seka visos pievos man, visi žali laukai m s...
 Kaip Paukš i Tako sidabre, tik tu viena kaip saul —
 Gyva lig saul s vakaro b k miestuos m s ir kaimuos!

Jei gyvenimas sapnas... ir v̄ lei
Reiks pabust ir gyvent ne sapne,
Jei m̄ s dienos tik blank s̄ šeš liai,—
Kas tai nak iai užmigd mane?..

Kas užmigd mane šiam pasauly,
Kad klajo iau kaip vaikas žieduos,
Kad taip puldamas ei iau saul,
O pasiekt... niekados... niekados...

Baltas baltas, kaip vyšnios virš n ,
Žydro veido, kaip žydras dangus,
Kaip v l , kaip v l nemar n
Per pasaul keliauja žmogus.

Buvo draugas šviesaus Apolono,
Buvo brolis jis meil s Safo,
Ir kely begalin s kelion s
Nema iau aš nuvargusio jo.

Šoko jis, g r jis ir dainavo
Su Katulu Dianos laukuos,
Jam Horacijus šauk : Bis!.. Bravo!
Krito žiedas nuo vyšnios šakos...

Krito žiedas kaip naktys, kaip dienos,
Kaip gyvenimas visas nukris,
O jis vienas, jis vienas, jis vienas
Praraston praeitin nebegr š.

Baltas baltas, kaip vyšnios virš n ,
 Žydro veido, kaip žydras dangus,
 Kaip v l , kaip v l nemar n
 Per pasaul keliauja žmogus.

Eina jis pro karališkus sostus,
 Pro muziejus monarch sen ,
 Nuo kar nos j dulkes nušluosto,
 Nuo stab užmiršt akmen .

Per marias nemarias ir pla iausias
 Ir per kalnus vainikais baltais,
 Nei keli , nei dien nesiklaus s,
 Jis lig Nemuno kloni ateis.

Žengs per giri , kaip egli ošimas,
 Pasipuoš s žiedais kadugi ,
 Kaip šventosios taur s piligrimas,
 Bris per plaukiant lauk rugi

Baltas baltas, kaip vyšnios virš n ,
 Žydro veido, kaip žydras dangus;
 Kaip v l , kaip v l nemar n
 Per pasaul keliauja žmogus.

Iš atogr ž giri žali j ,
 Kaip vienuoliai, suklaup maldos,
 Kaip atod sis mirt pasmerkt j ,
 Amžiais amžinas balsas giedos:

— Miršta tautos, vergai, viešpatijos,
 Imperatoriai miršta seni,
 Miršta žiedas bal iausios lelijos,
 Tik tu vienas per amžius eini.

Per upel , per ežer gil
 Ir per lap palauki g l s,
 Iš pakran i , iš tolimo Nilo
 Ir iš tekan ios saul s šalies

Baltas baltas, kaip vyšnios virš n ,
 Žydro veido, kaip žydras dangus,
 Kaip v l , kaip v l nemar n
 Per pasaul keliauja žmogus.

1937. II. 21-2.

Mes kaip žiedas, mes kaip rugio žiedas —
 Plauks rugjai, išplauks ir v l žyd s.
 Mes kaip žiedas, mes kaip rugio žiedas,
 Šlamant lapui ir paukšteliui giedant,
 Paklausykim plakan ios širdies.

Virš papievi kyla baltas r kas,
 Virš palauki r kas nusileis.
 Virš papievi kylant baltam r kui,
 Jos plakimas vis tyliau nu kaus
 Ir užges su saul s spinduliais.

Up s, kloniai, girios ir kalneliai
 Veltui saul mos ir veltui mus —
 Up s, kloniai, girios ir kalneliai
 Verks, kaip žem s mirštan io karaliaus,
 Susirink pas tuš ius namus.

— O... uh ... — nueis per gili giri
 Ir kalneliai, kloniai, up m gr š —
 O... uh ... nueis per gili giri
 M s dienos, m s metai mir
 Ir sesuo, šalta sesuo — mirtis...

Iš tav s išaugo giliose juodos girios ,
 Tavo šitos up s ir jav laukai,
 Kart kartos gim , kart kartos mir —
 Ta pati viena tu, viena tu likai.

Kaip užpl dus sk riams, jai bais bad ,
 Kaip O-Lana s n — derli nešdama;
 tave at j žmon s skausm rado,
 O tu kaip satyras šokai sau linksma.

Ir tie žvaigždži liet s, sidabru kur krinta,
 Ir skliautai aukštieji, taip vilioj mus,
 Te kitus keleivius ves keliais Peer Gynto,
 Šauks užmiršt t vyn , žem ir namus.

Mes už tavo p d tavo p doj ž sim,
 Tu krauju žyd si kraujo Nemune.
 Iš tav s išeisim, o tu verksi m s ?
 — Ne. — O palyd si? Ne. — Atminsi? — Ne.

1937. IX. 25.

Kapas. Kryžius. Anno Domini...
Ir balt̄ berž̄ malda.
O pakvies, pakvies namo mane
Vien kart sesuo juoda.

— Na, eime. Duok rank . Vakaras.
Pasakyk sudie.

— Sudie...

Baig s bl st, ž r s ugniaukuras.
Švystels krintanti žvaigžd .

Kur tavo laim

Tau palikau aš miestus turtingiausius,
 Kasyklas aukso, naftos, geležies!
 Kur tavo laim ? O kur tavo laim ? — klausiu.
 Kok kap tut tu nešies?

Nevertas tarnas

ia ilsis Viešpaties nevertas tarnas,
 Namopi gr ž s po šv. Miši ,
 Kai Serafimo paliet j sparnas,
 Išved s iš pagundym vis .

Nedaug dien ...

Nedaug dien man buvo j s žem je žad ta,
 O kaip svajon buvo gražios jos;
 Ne vien vasaros vidurnakt žvaigžd t ,
 Palikusios, gal verks man s ir šuntakiaiš klajos...

Brangus praeivi, eik grei iau, užmiršk tu mano kap
 Ir paieškok man j meil s raudan i dien ,—
 K ip aveles jas susišauk, kaip ramunes, po lap
 Surink širdin — tegu nevys jos niekad nuo šaln .

Brangus praeivi, paži r k g l ,
 Kuri virš kapo skleidžia lapelius —
 Tai ji pasaulio skausmo nepak l ,
 Apleido žem s purvinus kelius.

Pakel

Man visi ia sak , kad esu tik sve ias:
 Ir lelijos žiedas, ir lauk g l ...
 Balti žem s sodai, žem s pievos pla ios —
 Tik siaura, kaip lieptas, m s pakel .

Requiescat...

Niekados nemaniau šitoj nišoj
 Su tavim susitikti... Deja,
 Kaip voratinklis dienos suplyšo,
 Kaip plonut šilkin gija.
 Ir daugiau nesupins j j niekas,
 Nesuriš ligi Teismo dienos...
 Sukalb k tris kartus Requiescat
 Ir eik baigt savo žem s dainos.

Gana

Daug poet man dainavo:
 “Vynas, moterys, daina!” —
 Bet širdis teatsigavo
 Tarusi: — Gana, gana.

Praeis pro mus procesija aušrini ,
Praeis pro mus, ir niekas nežinos,
Ar bus ten vakaras, ar švies ten žvaigžd s sidabrin s,
Ar gaus varp malda, kaip gausdavo dienugaly dienos.

Jau iu veidan dvelkim v jo šveln
Ir bals Jo nuo plakan i krant —
Ne v jas ten ir ne upelis, krintantis nuo kalno,
O Viešpatie, nejau tai b tum Tu...

Paž stu vienišo keleivio keli klaik ,
Gird jau sutemoj jo skundus ir maldas —
Jis pasak , jis džiaugsm , saul ir Tave prakeik
Ir šauk : “Niekados!..” ir šauk : “Niekados!..”

Tu niekados, o rytuose v l saul kelsis,
Tu niekados, o t kstan iai žied žyd s.
Tu niekados... Ir šitas li dnas balsas
Pravirkdo žem , žiedus ir žvaigždes.

Jei Tu esi švelnus dvelkimas v jo,
Kur migdo tulp vakaro varp maldoj.
Nuvesk ir mus ten, kur procesija nu jo,
Neduok, kad verkt žem , žvaigžd s ir žiedai.

Jau iu veidan dvelkim ger , šveln
Ir bals Jo nuo plakan i krant — — —
Ne v jas ten ir ne upelis, krintantis nuo kalno,
O Viešpatie, tai Tu šauki, tai Tu...

— Neverkit, dukterys Jeruzal s, neverkit,
 Neliekit ašarom sav jaun dien .
 Naktis jau artinas, ir saul merkias —
 Ir aš kaip saul jums ir v l rytoi tek t,
 Ir kaip diena žmogaus mirties take
 Jo gyvas iui už j numirt einu.

Cedrono kedm aukštosi virš n s
 Taip, v jo laužomos, neoš ir nedejuos,
 Kaip be tav s mes, likusios klaj n s,
 O Viešpatie, o Viešpatie, kaip be tav s...
 Neplaks širdis, ir pilnaty m nulis nebešvies,
 Ir m s maldos, kaip juod varn b rys, pajuos.

Kai vakarais šlam t ims tamarisai
 Ir roži kvap šiltas v jas neš,
 Kai Šiurpulys ši žem pereis vis ,
 Grims aukštumos, kalnai, ir uolos skils,
 Ir kris kruša, ir po li ties vaivorykšt nekils,
 Kas pasakys "Neverkit, dukterys, tai aš?"

— Neverkit, dukterys Jeruzal s, po skausmo aureole,
 O, motinos švent j vyr ir tran , ir budeli vis , —
 Jei bus rasa ant j s širdži nupuolus,
 Jei kelsis džiaugsmas nuo ryt lig vakar ,
 Jei gyvos eisit j s iš sumaiš i , pagund ir ker ,
 Neverkit, dukterys, — "Aš su jumis esu!"

Tikiu, kad Tu, o Dieve, Tu pašaukei mane ia
Iš amži gl dumos,
Man Tavo žvaigžd s, einan iam per giri , švie ia,
Kad ei iau giedras ir ramus.

Tikiu, kad Tu, o Dieve, iš karo ir žudyni
Taut tautas ved;,
Kaip k dik , pro praraj ir man j t vyn
Išved s tarsi: auk, žyd ki

Tikiu, kad Tu, o Dieve, ir meil s giesmei žod ,
Ir džiuges aki ,
Ir sielai saul s amži , ir vergui laisv duodi
Už vien atd s — “Tikiu...”

Buvo naktys sidabrin s,
 Buvo švies s vakarai,
 "O neguodžia nieks kr tin s..."
 Sau išeidamas tarei...

O kas guos tave kelion j,
 Kas tau t višk atstos?
 Svetimi laukai ir žmon s
 Svetim dien kraštuos.

Eisi kloniais ir kalneliai,
 Eisi miško takeliu,
 O pavarg s ir sušal s
 Šauksi: "Dieve, negaliu!..."

O kas guos tave kelion j,
 Kas tau t višk atstos?
 Svetimi laukai ir žmon s
 Svetim dien kraštuos.

O toli ten saul leisis,
 Skris paukšteliai lizdus,
 Ir kvep s žiedais baltaisiai
 Žodžiai vakaro maldos.

O kas guos tave kelion j,
 Kas tau t višk atstos?
 Svetimi laukai ir žmon s
 Svetim dien kraštuos.

Ten aid s ji kaip romansas,
 Kaip pavasaris skaidri,
 Šaukdama tave, vaidensis
 Juodo miško vidury...

O kas guos tave kelion j,
 Kas tau t višk atstos?
 Svetimi laukai ir žmon s
 Svetim dien kraštuos.

Aš pasaulio šviesios karalijos
 Nema iau niekada, niekada —
 Juodos rož s ir juodos lelijos,
 Ir daina vytur lio juoda.

Juodos vyšnios apkrito man veid ,
 Juodos dienos man šird apkris,
 Kolei sutem tolimas aidas
 Pasigirs veriant nak iai duris.

O naktie, o stebukl pasauli,
 Per tave, per tave aš einu,
 Per tave aš nešu juod saul ,
 J išk l s iš skausmo dien !

Nematysiu saul leidži aukso,
 Nematysiu aki mylimos
 Ir aušros, ir aušros nesulausiu
 Šituos aklo likimo namuos.

Žydi obelys jaunos ir gražios,
 O žvaigždes kažkas keikia, girdžiu,
 O rankas kažkas alpdamas gr žo:
 "Niekada nereg siu žvaigždži ..."

Kur tos žvaigžd s, kur jos, sidabrin s,
 Kur mirg jimas j nuostabus,
 Ar ir j s nereg jot žydryn s,
 Kad suklupot prieš žem s stabus?..

Prieš vaivorykšt s švent nepuolat,
 Nesimeldžiate žiedui baltam, —
 Prieš stabus, nepaž stami broliai,
 Pasiklydot pasauly šviesiam...

Man pasaulio šviesios karalijos
 Nereg t niekada, niekada, —
 Ne stabam — žvaigžd m, rož m, lelijom
 Tegu skamba ši mano malda.

Kažkas tar : Šis pasaulis serga...

— Melas! —

Netik jau. — Ne! Ne! Ne! — šaukiau.

O kasnakt jis blašk si išbal s

Ir kasdien vaitojo vis klaikiau.

Kažkas tar : M s žem miršta...

— Melas! —

Netik jau. — Ne! Negali b t...

O nuo šiaur s lig piet ilgiausias kelias

Buvo kelias vien juod grab ...

Kažkas tar : M s saul g sta...

— Melas! —

Netik jau. — Ne, tai netiesa!

O viršum vis lauk regiu, kaip puola,

Kaip baisi gelm , — tamsa.

1938.V. 22.

Aukš iausio Tribunolo ponas pirmininke, ponai
 Aukštieji pareig nai ir laisvi pilie iai, ir kal jimo
sargai,
 Tautos statym pavestas j s galiai ir malonei,
 Brangiai apmokamojo pos džio jums neužt siu
perilgai.

Man duotas žodis. Laisvas. Paskutinis.
 Ir savo kalt dar, kaip žaizd užmiršt , nupl št galiu.
 Akte kaltinamajam pasakyta: nemyl jau aš t vyn s...
 Ne! Myl jau, bet ideal neišniekinau švent !

Ma iau jos veid skausmo ir kan ios pervert ,
 Ma iau vergijoj jos laukus ir miestus jos gražius,
 Verkiau kaip k dikis iš gailes io ne kart ,
 Ir s žin s nenunesiau parduot rink už grašius...

Verkiau kaip k dikis, bet nešaukiau prieš v j ,
 jau tik nešinas tyliu skausmu po kr tine,
 Ma iau, kaip brolis broliui laisv vagia, bet tyl jau,
 Kaip be burnos... Aš kaltas. Bauskite mane!

Po teis s pamatais pikt puv si grybas kilo
 Ir d k n einan ios gyvent tautos,
 Širdy prakeikiau šimt kart j , bet l pos neprabilo
 Ir atvirai nepasmerk tiesos vyli g ir tarn klastos.

Ma iau, kaip auga marmuro kolonus,
 Ma iau, kaip sk sta l šnos sielvart tvane,
 Ma iau, kaip vedat j s bedugn n milijonus,
 Ir nešaukiau: "Ganal!" Aš kaltas! Taip. Sušaudykit
mane...

Kaip šviesus anemonas žyd jai
Ir buvai tu jauna ir graži,
Karalai iai tau sostus žad jo,
O tu jiem vis kartojai: "Kaži..."

Man nereikia brangi diadem ,
Ametist , nei aukso tauri :
Iš šaltinio su sauja pas mus,
Aš gyvenimo džiaugsm geriu."

Vainikus tau išk l jie vartuos,
Pasitiko sidabro važy,
Si l pokyliuos veidus pragertus,
O tu jiem: "Nežinau... Dievaži..."

Bakchanalijoj j s nuli dus,
Mirštu puotoj brangios prabangos...
Man palikit lauk izumrud ,
Man tik vien žvaigždel danguos, —

Kaip šviesus anemonas žyd siu,
Nepak stas vasario šaln ,
Pro pavasario pasak šviesi
At jau ir su ja nueinu..."

1937. IX. 20.

Aš gyvenau, kaip negyveno niekas,
 Aš dainavau, kaip niekas nedainavo —
 Daina, Širdies puikuol s nepasiekus,
 Ak, baisi nakt žemei pranašavo...

Tariau aš: B kit iš bažny i , fariziejai,
 Tariau aš: Muitininkai, liaukit s — bus galas
 Ir j s turtams, sukrautiems ant v jo,
 Ir j s maldai, d stan iai moraluos...

Tariau: Žvakes altoriuos užgesinkit,
 Tariau: Pad kit mir ir kodyl , —
 Auka veidmaini Dievui nepatinka,
 dang d mai j s aukuro nekyla.

Tariau: Bedieviai, neieškokit Dievo
 Tenai, kur žem s vyliai jus už rankos veda;
 J s ieškot ruden , o jis — pavasar pro jus pra jo,
 Jis per bangas, o j s j genat s (ir sk state) per led ...

Tariau: Valdovai, j s sostai braška,
 Grei iau, grei iau apleiskit j pap d !..
 O ne valdovai buvo ten, tik l l s vaško, —
 Ir šiandien jos tenai negyvos s di.

Tariau: Ateina vakaras, gelm
 Pult pasmerkta visam gyvajam sutv rimui...
 ...Tiktais laukai kartojo mano prakeikimo psalm ,
 Tik užmarštin ji puolus tenurimo...

Ir v l nesibaig tuš i vad ir vietinink j j piktos
 puotos,
 Ir v l visas žvaigždes po koj jie pamyn .
 V l siuto moterys... Ir buvo duotas
 sakymas ugnim ir tankais pult beginkl mini .
 ...Ir saul dar nesp jo nusileisti,
 Giesm s dar nebaig viršum arim vytur lis,—
 Nuo žem s lig dangaus, kaip v liava, pakilo deganti
 pašvaist ,
 Ir iš širdies ištryško pirmos krauko g l s.

Ir rubino, ir rausvo rubino, kaip gyvas,
 Upelis teka pakaln žali ... — — —

Už met ... gal kapai, gal dykumos... gal m lynos alyvos
 Žyd s išdygusi vienui viena šakel ...

1939.IX. I.

Ma iau griuv sius Koliziejaus
Ir duonos, ir žaisl žymes,
Ma iau aš mumijas muziejuos —
O buvo gyvos jos kaip mes,

O liejos kraujas ten arenoj,
Ir staug li tai ir minia, —
mirt verž si rom nai
Pirm krikš ioni grandine...

Ir mus per žem neš likimas,
Kaip žalsvo Tiberio bangas,
Pasaulio pilkus piligrimus
Tolyn, mirtin be atvangos...

Tolyn, mirtin —

Per dykumas ir pro miestus išdidusius,
Pro saul j sk stan ius krantus,
Kur paskutinis žiedas žydi
Kaip Viešpaties diena skaistus.

1937.

Virš ni pasakoj tav s aš nereg jau
Ir neradau žaliojoj lygumoj,
O tu eini kaip sapnas, kaip šeš lis, tu kaip v jas,
Dainuodama ir šokdama linksmai.

Tu, kaip vakaris balsas maldingos kampanos,
Ir taip man li dn šird virkdai, graudini,
Ir rodos man, tarytum paukš iai genas,
Tarytum paukš iai, b ga metai žydin iam sl ny.

“Grei iau, grei iau...” širdis t žus plaka,
“Grei iau, grei iau...” aš jai šaukiu,
Ir praeitis, kaip vandeny Lucernos laivo takas,
Kaip Witznau vilos dingsta iš aki .

O tu kada, o tu, nežinoma, kada gi...
Ar pamatysiū, kaip svajon se ma iau,
Ir visos žvaigžd s švies, visuos vidurnak iuose deg ,
Ir žem nebešauks po kojom man: “Grei iau, grei-
iau!”

1937.

Dar niekad taip nesimeld vargonai,
 Ir niekad neplauk tokia skliaut giesm ...
 O Viešpatie, o Viešpatie, kaip milijonai,
 Nevertas prieš Tave aš pult esmi.

Esmi kaip freska pas duris, sena ir nusitrynus,
 Tarp t veid , tarp t mald , tarp t širdži ,
 O pas Tave, o pas Tave vis eina mini minios,
 Ir žingsniuos j ne mirt , ne — gyvenim girdžiu.

Nuo šalto grindinio lig žydin i vitraž ,
 Nuo žem s ligi saul s, lig dangaus
 Vis taut , vis nam , vis bazilik Tau maža
 Vienoj giesm j Tau vien garb gaust.

Dar niekad taip nesimeld vargonai
 Ir niekad neplauk tokia skliaut giesm ,—
 O Viešpatie, o Viešpatie, kaip milijonai,
 Nevertas prieš Tave aš pult esmi.

Kas aš, o kas prie Tavo, Dieve, koj
 Ant t grind , ant t šimt grab ...
 Prie Mykolo Angelo Buonarotti mauzoliejaus atsistojau
 Ir, tartum šal io kre iamas, drebu.

Pakyla rymantis ant tuš io karsto Dant ,
 Vainik numeta nuo pakeltos galvos,
 Ir laur lapai sutrupa sienos juod lent ,
 Ir žengia jis, tartum tercinose, toks didis ir žavus...

... Ir Leonardas, ir Machiavelli, Galileo Galilei,
 Giuseppe Verdi, ir Rossini, ir su vardais ir be vard —
 visi.

Vidun pro langus aukso ugnys liejas,
 Ir mai švie ias senos statulos, apaštalai ir ateities nak-
 tis šviesi...

Ir gieda jie prie tabernakulo parpuol ,
 Crescendo, o crescendo balsas j , —
 (Atver ia Giotto užmiršt mišiol
 Ir piešia Krist , prakaituojant krauju), —

Dar niekad taip nesimeld vargonai,
 Dar niekad neplauk tokia skliaut giesm :
 "O Viešpatie, o Viešpatie, kaip milijonai,
 Nevertas prieš Tave aš pult esmi."

1937.

Kas tas, kas tas, kuris ateina per gadyne —
 N ra po koj jam nei mari , nei kaln ,
 Jo galv puošia diadema amžinos t vyn s,
 Jo skeptras spindi nuo garb s, ne nuo brangi j ak-
 men .

Kas tas, o kas, kuris ateina iš Edomo,
 Iš Bosros artinas drabužiai raudonais?..
 Žvejai ir moterys, artoj ramios gentkart s su juomi,
 Ir nusid j lis n vienas š tron jo neverk s ne eis.

— Tai aš, tai aš, kur šaukei tu, kaip nešaukia
 Nei motinos, nei t vo niekas, nei brangiausios mylimos,
 Tai aš einu nenugal tas iš kar ir front lauko
 Ir v l vakar esu vis sav vaik ramiuos namuos.

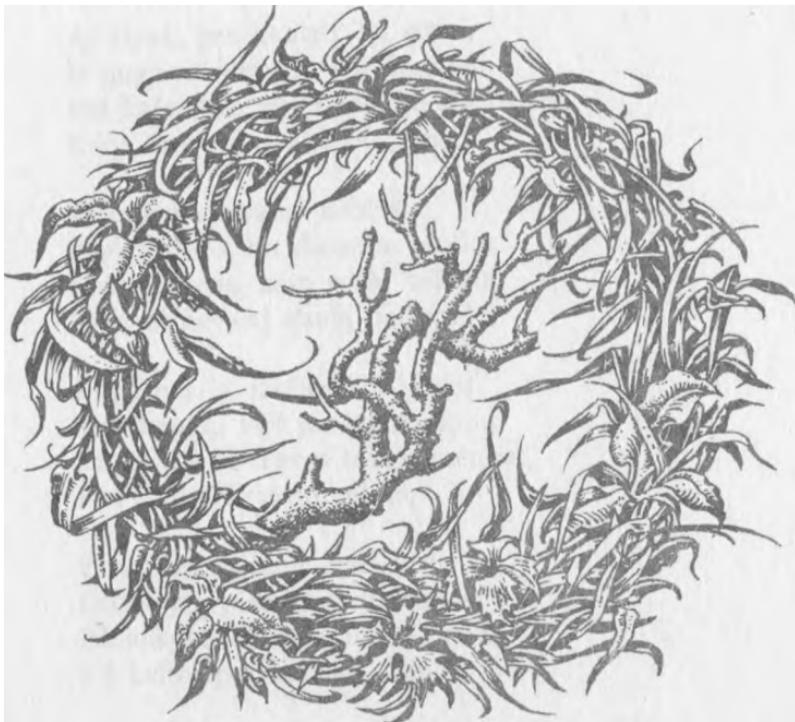
Pirštu nepalie iau danguj mirties bomboneši — jie
 krito,
 Ir vandenyn gelm se torpedos b go nuo man s,
 Nebuvo tank mano ginkluos, nei min , nei iperito,
 Vienok negr žo niekas niekas sveikas žem n po man s.
 Vienok namo negr žo niekas niekas sveikas po man s.

Tariau balsu — dreb jo li tai ir kentaurai,
 Nuo mano balso jo up s iš krant ;
 Tariau tyliai — užmigo tulpi ir lelij taur s,
 Tariau vienai — o klaus t kstan iai kart ...

Apie mane argi nebuvo parašyta,
 Ar buvo neskelbta sen j pranaš ? — — —
 šalton širdin, šalton, kaip ledas, mir meil s žodžiai
 krit ,
 Tod l dabar jums pasiutimo j s pabaig nešu!

Tai jis (o, pažinau!), tai jis, kuris ateina iš Edomo,
 Iš Bosros artinas drabužiai raudonais!
 Žvejai ir moterys, artoj ramios gentgart s su juomi,
 Ir nusid j lis n vienas š tron jo neverk s ne eis...

IŠ SUDUŽUSIO LAIVO

Iš sudužusio laivo mes šaukiam —
 O dangau, T vo rank ištiesk!
 Leisk išplaukt, leisk išplaukt tiem, kur plaukia,
 Melsdami Tavo uosto vilties.

Aš žinau, per bangas Tu ateisi,
 Ir nugrims v tra mari dugnan,
 Bet kaip jiem per bedugn ši baisi ,
 Kaip Tav s pasitikti eit man?..

Iš sudužusio laivo neliko
 Nieko nieko, be skausmo raudos...
 Kas t raud , kaip roži vainik ,
 Tau už gyvast nauj paduos?

Kas išneš j , išk l s ant rank
 Virš bang , virš juod , nerami ,
 Ar ištvers be Tav s tokios menkos,
 Vos išnir iš mari gelmi ?

Iš sudužusio laivo skeveldr ,
 Išblaškyt pla iuos vandenuos,
 Išklausyki, dangau, m s mald
 Už kaltes prarastosios dienos.

Nepask s eldij l s, nei valtys,
 Švyturys Tavo uosto jei ves...
 Keltis, Viešpatie, norim mes keltis:
 Praž tis ir mirtis be Tav s.

1940. VII.

Tik po audros v l švie ia saul ,
 Tik po audros graži ateis
 Diena sutempt pasaul
 Po r škano dangaus skliautais.

Varg ir skausmo purv juod
 Upeliai sraun s nusineš,
 Ir v l reg si balto sodo
 Žied kekes sidabrides...

Tik po audros v l aukštos pušys
 Žalias galingai galvas kels,
 Ir jaunas uosis nepal ž s
 Siautimui v tr nesimels!

Nepuls, kaip nendr silpnab d ,
 Gali nai giri žuolai —
 Virš n s j kalb s, kaip n dien
 Kovot ar ž t tu privalai.

Tik po audros laisva kr tin
 Laisvai kaip paukštis sualsuos,
 Tik po audros ir tu, t vyne,
 Išeisi kurt dienos šviesios.

1940. VII.

Ieškojau t višk s tamsioj naktyj, it kapas:

— Kur tu, t vyne, kur tu, Lietuva?

Ar plaka dar skausme širdis sukepus,

Ar tu gyva ar negyva?

Išk liau, šaukdamas, rankas dang juod :

— Kur tu, t vyne, kur tu, Lietuva?

Ir kai parpuoliau, b gdamas per gruod ,

Atsak man: — Aš ia — gyva!

— Aš ia — gyva, — po koj tar žem ,

— Aš ia — gyva, — s nau, ar nematai?

— Aš ia — gyva, — palink ir sutem

Atsiliep dangaus sklautai.

— Aš ia — gyva, — Dubysa subangavo,

— Aš ia — gyva, — jai pritar krantuos,

— Aš ia gyva, — kaip aidas sudejavo

Daina pagojuose aukštuos.

jau klupau iš pirkios pirkel :

— Kur tu, t vyne, kur tu, Lietuva?

Tik balsas tas man rod tams keli :

— Aš ia — gyva, aš ia — gyva..

Kaip skausmo ašaros, mirg jo žibur liai...

— Ar tu tenai, ar tu ten, Lietuva?

Ir iš tamsos, ir iš nakties, ir iš šeš li

Atsiliep : — Aš ia — gyva!

Gri va sostai, b ga tautos ir karaliai,
 N ra vietas žem j žydin iai g lelei,
 Ir našlait , prie nam pasisodint ,
 Ar pakels tava ranka žiauriai sumint ?..
 Ir bij no buin žied ar raškysi
 Ne su ašara, su džiugesiu akyse?..

Dega miestai, dega širdys piktos, juodos,
 Kr tines sukaust s šaldo šaltas gruodas;
 Kr tines ir m s alpstas ias, kas gydys —
 Ar ne Jis, kurs viešpatauja amžiais didis,
 Ar ne jis, kur pamyn m mes po kryžiais,
 Ar ne jis, v l našlait šird gr ž s?..

Jo stebuklas v l priekles gyvent m s žem ,
 Jo šviesoj šviesiausios žvaigžd s kris sutem ,
 Kaip dangus brangios t vyn s, lino žied ,
 Lino žied , girios uog , rugio p d
 Jis palaimins ir pripildys m s kluon
 Ir iš trupinio kasdien daugins duon .

Pro bomboneši , pro tank baisi ugn ,
 Pro torped nešamus laivus bedugn n
 Ir pro užtvar zenitini patrank
 Aš regiu Jo Taikai tiesian i Jo rank ,
 Jo palaimai kad suklaupt visos šalys,
 Kad ateit Jo l mimas visagalil!..

Tu man žyd t žad jai vis ryt ,
 Tu man žyd t žad jai vis dien
 Ir pro langel , v tr užpustyt ,
 Ir pro rudens nurudusi ražien ...

Tu man žad jai... Pažadus pamyn
 Kelius užtvin svetim j kojos...
 Ir v l, ir v l mes, raudanti t vyne,
 Gyvi tik prošvaist j kit dien rytojaus.

Bet tu gali, gali tu iš po sniego
 Žyd t, kaip žydi m s skausmo g l s,
 Pakilt pavasar su pirmu žem s diegu,
 Kaip kyla saul n pilkas vytur lis.

Gali tu eit ir klupt, ir v lei keltis,
 Ir per kapus, tau iškastus, per kranklio puot ,
 Kai tavo kaulus gels p ga ir šaltis,
 Ir kaitroje kai tulž gert bus duota...

Gyva tik prošvaist j kit dien rytojaus
 Gyvent išmokai, pavergta t vyne,
 Nes tu radai vis didži heroj ,
 Tartum stebukl , Viešpaties šaltin .

1941. II. 15.

Iš t vyn s skrenda gervi pulkas,
 Pakelyje balt plunksn meta, —
 Likit, up s, likit, kloniai puik s,
 Likit vargo ir vergijos metams.

Niekur neisiu iš tav s, t vyne,
 Niekur neisiu, motin, iš tav s,
 Tavo skausmas, tavo veidas nusimin s
 Iš visur mane sugr žt teves.

Iš visur mane jaunyst kaus
 Ir sugr žt, sugr žt tešauks tenai,
 Kur —
 Koplyt li šventi Jonai Nepomukai,
 Devyngviai švent Jurgi slibinai,

Kur gojeli toks žali žalumas,
 Kur arimuose tokia dien daina,
 O gimt sen nameli d muos
 Kur motul s pasaka sena...

Iš t vyn s o kur man keliauti,
 Kur gyvenimo ieškot, kokioj šaly,
 Kur man rast dangaus gražesn skliaut ,
 Pabar liai kur tokie žali?..

Ar pietus, ten, kur gerv s skrenda,
 Su lazda žilvi io man keliaut?
 Ar vakarus, kur baisios bombos krenta,
 Nuo ryt tiktais toliau, tiktais toliau...

Vokietijon gal per Tilž s tilt ,
 Gal pasieny upeliu tiktais pabrist, —
 Ir bus miela ten, ramu ir šilta,
 Nematysiu niekad komunist ...

Žus visam pasaulyje komuna,
 J regiu — j krintan i veizdžiu:
 Neteisyb greit pakyla, greitai ž na,
 Eina ji keliu bedugn n ir slidžiu.

Keturi Kanton ežero pakrant j
 Gražios vilos, gražios uolos ir kalnai, —
 Gal Šveicarijon man keltis ir gyventi,
 Gal t vyn antr rast tenai?..

Žus visam pasaulyje komuna,
 J , kaip migl , mirštan i matau, —
 Neteisyb greit pakyla, greitai ž na,
 Ne vergijai amžius viešpataut!

Išdidus ir šokantis Paryžius
 Daug keliautoj viliodavo kadais,
 Daug padugni , daug graži bažny i ...
 Ne, t vyn s nieks man nepakeis!..

Žus visam pasaulyje komuna:
 Iš vergijos stos išlaisvintas žmogus, —
 Neteisyb greit pakyla, greitai ž na, —
 Jos nelaimina nei žem , nei dangus.

Saugo kreiseriai paniurus Lamanš ,
 Ne, nes siu kuterin mažan,
 Neišveš man s kit krant ,
 Ir neb gt iš komunizmo niekur man.

“Žus visam pasaulyje kom na!..” —
 Kaip griaustin tolim girdžiu.
 Neteisyb greit pakyla, greitai ž na,
 Eina ji keliu bedugn n ir slidžiu.

Man Norvegijos patinka puik s fjordai,
 Ekvadoras, Kalifornija, Peru,
 Daug gal ras iau j margoj mansardoj
 Vienam žmogui vart atvir .

Vienam žmogui daug šioj žem j vietas,
 O tiek maža aš teieškau jos
 Ne pasaulio karalijose ir ne sovietuos, —
 Prie mažosios gintarin s Baltijos.

O praeis, tikiu, praeis visa kom na,
 Praeitis kaip kryžius kris kapuos.
 Bus pasaulis duotas žem s s nui
 J statyt, valdyt ir meile tuošt.

1940.X.

Dieve, Dieve, aš tav s ieškojau,
O Tave ir j radau.
Ir žiedai, kur krito man po koj —
M s džiaugsmas krito Tau.

M s džiaugsmo dienos žem j baigias,
Bet kelion m s — nesibaigs,
Neištirps, kaip tirpsta pirmos snaig s,
Neužges su g stan iais žaibais!

Gal neliks dien , kaip saul s žiedas,
Tviskan i nuo vasaros dainos,
Gal neliks... bet saul , nak iai s dus,
Dar tek s, dar pasikels, dar dienos!

Dar giesm Tau kils skliautais aukštaisiai
Iš vis nušvitusi nakt ...
Dieve, Dieve, pas Tave mes eisim
Vis amži taip abu kartu.

1940. XII. 1.

Juodam pasauly šviesos ieškojau
Ir prie bedugn s tyliai sustojau:

Ar pult gelm , ar pult uol ,
Kur tavo broliai pavarg puola?..

Ar gr žt giri , ar gr žt tyrus,
Kur g sta saul , o žem mirus?..

Per dang plaukia du debes liai —
Atneš pav s jie kranto g lei.

Parklupk, kaip maldai žiedai suklumpa,
Ir valand l palauki trump —

Ir tavo širdžiai jie duos pav s ,
Ir tu, keleivi, ia pasils si.

1940.

Aš žinau, yra Tiesa pasauly
Ir keliauja ji vienui vienui viena.
Pro melus, pro keršt , pro augaul
Eina ji, tik vien žod nešdama.
Vien žod — Meil — nešdama.

AŠ žinau, yra Taika pasauly
Ir keliauja ji vienui vienui viena.
Pro karus, pro keršt , pro apgaul
Eina ji, tik vien ginkl nešdama.
Vien ginkl — Meil — nešdama.

Aš žinau, yra Šviesa pasauly
Ir keliauja ji vienui vienui viena.
Pro naktis, pro padugnes ji spindi saule
Ir karaliui, ir man, vargšui, amžina.
Meil — Meil — Meil — amžina.

1940. XI.

Kur tu eini, našlai i tyla raudos,
 Ir saul n galvas kelia g l s prasiskleid ,
 Vainikais puošia tavo tak vargo liaudis,
 Ir iš vis širdži viena malda teaidi:

— Taikos dvasia,
 B k visose
 Pasaulio dienose.

Kur tu esi, ten kerštas nesilanko,
 Tenai laukuos ne kryžiai, ne lavonai,
 Ten Dievo derli darbo rankos renka,
 Ir vien mald gieda milijonai:

— Taikos dvasia,
 B k visose
 Pasaulio dienose.

— Taikos dvasia,
 B k visose
 Pasaulio dienose, —
 Kas šauks tave audring nakt , klaiki ,
 Kaip rytme io šviesi žara ateiki

Ir neugesk, kaip žiežirba užg sta,
 Kad visos tautos tavo švent šv st ,
 Kad visos dienos b t tavo puoštos,
 Kad b tum tu vis kelioni uostas.

Atleisk man, Viešpatie, kad rytme io gražiausio,
 Kad tekan io saul tekio žieduos
 Klajodamas, aš Tavo tako nesiklausiau
 Ir dulk se jau dulkes iš maldos,
 Ir sielos nepagirdžiau Tavo spinduliais, —
 Atleisk man, Viešpatie, atleisk.

Atleisk man, Viešpatie, nes Tu jei neatleisi,
 Kalt j suvysiu, kaip šalikel s žol ,
 Skausme nupulsiu, kaip šalnos pak stas vaisius,
 Nykios kelion s mir s nykiame gale.
 Po verksmo sielvartais, po skund sopuliais
 Atleisk man, Viešpatie, atleisk.

Atleisk man, Viešpatie, ir neskaityk, kiek met ,
 Ir neskaityk, kiek pražudžiau dien ,
 Priglausk sugr žus iš tolstan i verpet
 Ir šaukiant ant atgailos pilk j pelen ,
 Ir tikint , kad Tavo saul niekad nesileis, —
 Atleisk man, Viešpatie, atleisk.

Atleisk man, Viešpatie, ir b ki ne teis jas —
 Iš Tavo teismo niekas neišeis teisus...
 Kaip t vas rank ant silpn pe i užd j s,
 Išvesk mane, išvesk pro klystkelius visus
 Tava kan ia ir Tavo meile žydin iais keliais...

Atleisk man, Viešpatie, atleisk.

R dyja žalvaris, ir auks metai da,
Sidabr apneša tuštybi pelenai,
Nuo piršto pavagia safyro brang žied , —
Tik ji viena gyvena amžinai.

Sudyla r bai šilko ir mašasto,
Karaliams krinta iš kar n rubinai,
Nuo j ros krašte iki žem s krašto
Tik ji viena gyvena amžinai.

Garb užg sta, kaip blanki liepsnel ,
N žem s dulke ji nešvies tenai.
Tik ji viena didi ir visagal ,
Tik ji viena gyvena amžinai.

1941. VII.

Lietuvos laukai, ramun m ir berželiais
 Ir auksini kvie i birž m papuošti,
 J s kloniai lyg s, j s pievos žalios,
 Šaltin liai j s skaidr s ir šalti,

Verkdami lietuvio guod t li dn šird ,
 Kad nemirs jis ir nevalioje nam ,
 Akmen l šalia vieškelio pravirkd t,
 Nepravirkd t tik tiron svetim ...

Lietuvos laukai, kaip žydintis vainikas
 Nuo Šešup s lig Dubysos, lig Svalios,—
 J s artojo džiaugsmas buvot, džiaugsmas likot,
 Pažadais tuš iais jo nieks nesuvilius!

Pažad tuš i , nei sv ri , nei k kali
 Neaugins vaikams sen t v dirva,
 Tremtini , verg , varg pakels ji dali ,
 Ir po gruodo, po žiemos v l bus gyva.

Lietuvos laukai lietuviui težaliavo,
 Lietuvos laukai lietuviui težyd s,
 Ir milžinkapy virš n aukšto klevo,
 Kur išaugo iš senoli m s širdies,

Tik lietuviui oš, kaip amži amžiai oš ,
 Tik vaikams jo žali laim s lap mes...

Amži T ve, iš daus pilies aukštosioms
 Laimink m s Lietuvos lauku žemes.

Ir varg , ir džiaugsm mes neš me tautai,
 Kad b t , kaip nuotaka, ji papuošta.
 Jie tar :J s turite tautai tarnauti, —
 Mes esame j s tauta.

Jie tar :Tobel s, mum pulkit po koj ;
 Mum neškit garb s vainikus.
 Artojai, vag neišvar , sustojo —
 Švinu j širdin smog balsas klaikus...

Ir stojo bežad , kurti ir akla
 Tyla.
 Ir žem , kaip ašara perskrodus tyl ,
 Prabilo:

— ia baigiasi j s beprotiškas kelias,
 Skub kite, b kit, paklaik vadai!
 Ne pulsite, kelsit s, vargo tobels ,
 Kaip auksas ž r s j s skausmo žiedai.

Jie tar :J s turite tautai tarnauti.
 O aš tariu: Mes esam m s tauta,
 Vargais ir džiaugsmais nešini atnašauti,
 Kad b t ji laisv s vardu papuošta.

Tu sapnavai: eini per žem pla i ,
Toks didelis — nuo žemes lig dangaus!
Ranka žvaigždes renki, o kojos žiedus kre ia,
Ir visame kely — nei paukš io, nei žmogaus.

Tu sapnavai: kaip viešpats vienas karaliauji,
Ir tavo sosto liesti niekam nevalia.
Kaip vanden geri tu pavergt j krauj
Ir diadem puoši kruvina g le.

Tu sapnavai, kad dievas tu buvai, esi ir b si,
Ir kad minti žem s m slei rakt suradai...
Bet Dievas tar : Niekas tu esi, buvai ir b si.
Ir niekas... nubudai.

1941. VII.

Aš ištisieiau šakas, kaip terebintas,
Nuo Nilo žemupio lig Nemuno deltos,
Sidabro žvaigžd m man ant lap krintant
Ir yniui puolant, — aš šaukiau tautas.

Kaip palm Kad se uol aš nebijojau,
Ir kaip pušel taigose — speig ;
Skridau kaip aras po dangum aukštuoju,
“Pakilkit”, — šaukdamas, — “iš priespaudos verg !”

Aš motina pasaulio viso vaisiaus,
Jokia galia man s pavergti netes s.
Mirties kovon einu aš su beteisiais,
O iš mirties nešu gyvenimo teises.

1941. VII.

O, m s šventas lietiviškas žodi,
 Ilg nakt vergijoj kal j s,
 Ne kaip vergas šiandien pasirodyk,
 Bet kaip laisvas pavasario v jas.

Be tav s daugel kryžkeliuos krito,
 Tau skamb t m s padang apgyn ...
 Nesulauk jie tekan io ryto,
 Bet sulauks Lietuva, j t vyn !

Jei tav s nebekausto sugriuv
 Skaud s pan iai ir grotos nutol ,
 Šauk, vadink tu kiekvien lietuv ,
 Šauk kovon nemarion, ne prieš brol , —

Šauk žyg prieš svetim jung ,
 Iš kap kviesk pakilti vaidil , —
 Apie skaud likim ir sunk
 Užmiršt j dien teprabyla.

Tepabunda kr tin s užmig ,
 Teprad s m s širdys v l plakti,
 Ir, iš j vieškeli žyg ,
 Šviesiu rytu paversim t nakt !

Piemen lio dainoj iš pagoj
 Ir iš stakli sesel s triny iuos,
 Ir pilkosios žemel s artoj
 Maldose tu aid k iš bažny ios,

O, m s šventas lietiviškas žodi,
 Kaip ramun m s žem j pražyd s,
 Iš gimt j viens dži ir sodži
 Tu skamb k stebuklingas ir didis!

Lietoviškas dar teka kraujas
 Širdy motules Lietuvos,
 Ir šaukia mus rytojus naujas
 dien darbo ir kovos.

O, nelaimingoji t vyne,
 Užmiršk, kuo vakar gyvenai
 Ir tuos, kurie tave pamyn
 Vergijoj raudan i li dnai...

Dar gyvas tavo artoj lis
 Žaliajam vasaros lauke,
 Dar žydi tavo piev g l s,
 Rasa palaistytos vaiskia.

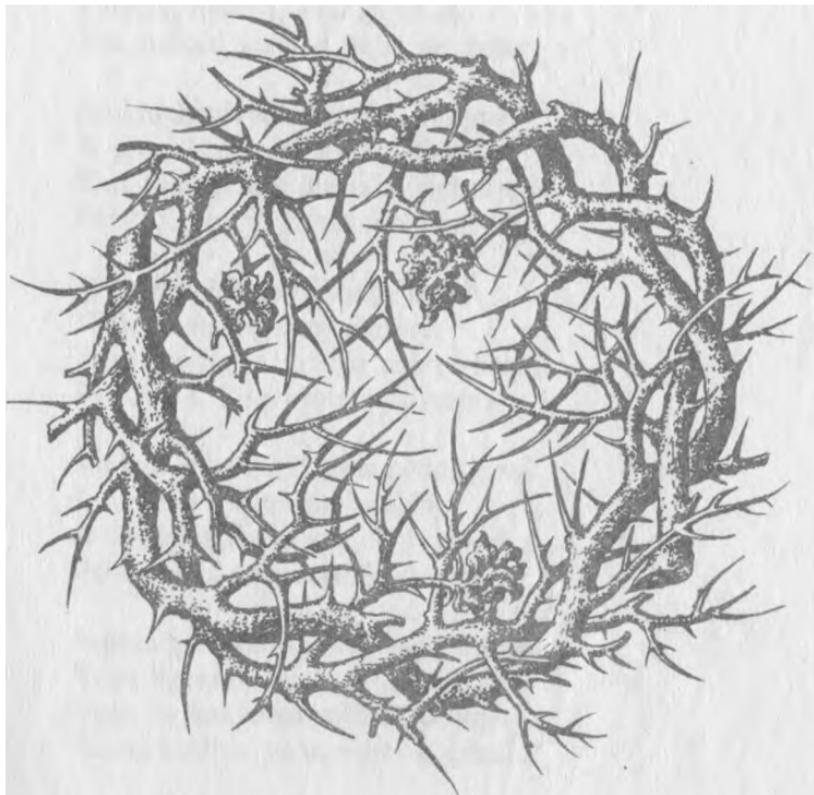
Dar br sta varpos aukso gryno,
 Kur sviro sv r s p dym ,
 Ir marios m lynojo lino
 Prie numyl tin s nam ...

Aušra tek jo ir užgeso,
 Bet t višk s dangus — dar ne,
 Dar jam rytojus laisv neša,
 Dar b ga bangos Nemune.

Dar rymo kryžkel se kryžiai,
 Dar koplyt l s pakeliuos...
 Tad eik, šalie, kur pasiryžai —
 Ieškot ir rast laisv dalios!

ŠAUKIU AŠ TAUT

Šaukiu aš taut , GPU užguit
 Ir blaškom , it rudenio lapus:
 nauj vieškel , nauj buit ,
 Kur niekad šiaur s v jai neužp s.

Šaukiu lietuvi burtis prie lietuvio
 Ir gyv šird prie gyvos širdies,
 Kad tamsiame vidurnakt nežuv ,
 Pakilt rytme iui gyventi ir žyd t!

Iš sutem , iš priebländ išeikit.
 Uždekit nauj ugn širdyse,
 Vergams palikit vargo nakt klaiki !—
 Šaukiu aš, j s prot vi dvasia.

Šaukiu aš taut , žem s p doj gyv
 Ir vytur lio rytme io maldoj,
 Ir žydin i , kaip žydin i alyv
 Panemuni sodybose žiedai.

Šaukiu pavasario pilk vag artoj ,—
 Tegu lig saul s kyla jo daina.
 Tegu laukai, tegu miškai kartoja:
 “Gana tulžies, gana mirties, ganai..”

Šaukiu aš darbo rank milijonus
 supt naujam darbyme iui varpus...
 naujo džiaugsmo kl tis, naujo derliaus kluonus,
 Ne kalinio namus, ne li nus, ne kapus.

Šaukiu vardu aš j s vargo žem s,
 Balsu piliakalni ir piev ir mišk :
 Nekeršykit, kad keršto kraujo d m s
 Nekrist prakeiksmu ant j s vaik vaik !..

Šaukiu iš amži : — Ateities nevertas,
 Kas dabarties nedr so tautai nešt,
 Kas pos ni žaizdas, širdy atvertas,
 Išdegino liepsna veidmainiškos ugnies.

Šaukiu balsu t v diev ramov s
 Ir j s krikšto atgaila šviesia:
 — Stov kit amžiais ia tvirti, kaip saul stovi! —
 Šaukuu aš, j s prot vi dvasia.

1941.

Žem s sutem pilkas keleivi,
Ko kalnus ieškot tu keliausi,
Nepalik savo t višk s kloniuos
To, kas širdžiai tau buvo brangiausia.

Nepalik švento kryžkeli kryžiaus,
Nepalik svyruon lio berželio,
Nepaliki sapn k dikyst s,—
Ko tu eisi tolim keli ?..

Nepalik meil s pirmojo žodžio,
Nepalik t mald , kur sud jai,
Kai žiema baltus žiedus nuskyn
Ir padang je st gavo v jai.

Nepalik, nepalik t rytoj ,
Kur Dubysa laisva subangavo,
Nepalik to pavasario saule,
Auksu svyran io rudenio javo.

Nepalik mylim j ir gen i
Tau gyvenim nešusio kapo,—
Tavo dienai naktin jie nu jo,
Tavo dainai žodžiu gyvu tapo...

Žem s sutem pilkas keleivi,
ia radai savo motinos vyg ,—
ia sugr žk ia sutikt paskutinio,
Anapil šaukian io žygio.

Iš Tavo rankos, Dieve, gaunu savo ryt ,
Iš Tavo rankos ir šviesi darb dien ,
Iš Tavo rankos man ir laim mano krito,
Ir praeitis, ir dabartis, ir rytdienas.

Ant Tavo delno m s t višk s sodybos,
Ir m s sodai, ir šilojai, ir laukai,
Ir m s maža širdis tik tol, tik tol rami bus,
Kol savo rankoj kaip baland j laikai.

Tol ji neskris, nepasikels nuo žem s veido,
Kol nepaleis Tava valia laisv jos...
Pastog j Tavo jokie paukš iai nesibaido,
Ar bus šviesu, ar be vilties dangus pajuos.

Ir man ramu, ir mano motinai, ir sesei,
Ir m s t v , ir m s prot vi kapams...
Iš Tavo rank m s meil žem s dvasiai
Ir turtai dangiški mums, b diniems vaikams.

R škana. Sutem . Nesiblaivo.
Žem j klykia paukš iai alkani.
Nepaž stamas, nežinomas keleivi,
Kur t v l ruden eini?

V tros. Liet s. Lapai blaškos, g l s...
O t v senos pirkel s židiny
Gabijos šventos vis degs tau žibur lis, —
Kur t v l ruden eini?

Gr žk pro sent vi kapus, pro aukšt kryži ,
V lžaliuos beržai pakluon je jauni,
Gr žk, kur knygnešiai tremtiniai mirt sugr žo,
Kur t v l ruden eini?

Alksim, lauksim, varg vargsim, krisim,
Bet t vyn bus gyva širdy,
Gyvas bus R pintoj lis m s — Kristus...
Kur t v l ruden eini?

Žib k, ž r k, t v sodybos žibur li,
 Prieš amžius uždegtas senajam židiny,
 Pro pikt negand , pro nevilt tu v lei
 Mane nauj dien rytojun vadini.

Tav s neužp t Sibiro taig v jai,
 Tav s nei v tros Šimtamet s neužp s,
 Daug pavyd dami gyvyb s tau pra jo
 Ir rado tai, k neš t kstan iams — kapus.

Pra jo metai pro tave — tu vis ia švieti,
 Pra jo naktyss pro tave — tu vis esi,
 Esi, ugnele, tu auksin j varpoj kvie io,
 Viltis — varge, skausme — kaip džiaugsmo ašara šviesi.

Žib k, ž r k, t v sodybos žibur li,
 Ugnel tavo te per amžius neužges,
 Seniai sudilo tie, kaip p dsakas šeš lio,
 Kas tavo dirvas myn , pievas ir vagas.

Iš t vag , iš t arim , iš t piev
 Šaukei artoj žem s derliaus pažadais,
 Šaukei vardu dangaus ir žem s vieno T vo,
 Šviesaus apyaūšrio žyd damas žiedais.

Pra jo metai, ir nauj dien rytojun
 Šiandien v lei iš nakties šauki tu mus:
 — vien židin , s nai ir dukterys artoj ,
 vienus meil s ir darbyme io namus!

Jaunamartei

Ir ten žyd s žiedai, ir saul
 Ir ten aukštoj padang j švies,
 O tu visam žied pasauly
 Nenuraminsi sau širdies.

Ir ten gal supsis debes liai
 Pla ioj m lyn je dangaus,
 O sl gs jie šird kaip šeš liai
 Ir džiaugsm kanom apgaubs.

Skardi varp malda vakar
 Kaip kirvis šird skels pusiau,
 Kaln virš n se žais žaros,
 O akyse bus vis tamsiau...

Sumigs žiedai... Už mari saul
 Kaip meil motinos nus s,—
 O tau širdis — viena sve iam pasauly —
 Nepasils s, nepasils s...

Ir auksas verš rankas kaip pan iai,
 Ir šilko skaros sl gs pe ius,
 Ir šilko si lai kojas pan ios,
 Ir niekad ašaros nedžius...

— O, t viške, o mylimoji,
 Bent mano kaulus tu priglausk...
 Ir kai parpulsi, “ko ieškojai?”
 Ir niekas “ko Šaukei?” neklaus.

Tiktais miegos žiedai, ir saul
 Aukštam šaltam danguj nešvies, —
 Tik tu visam pla iam pasauly
 Nenuraminsi sau širdies.

vien up b ga m s up s,
 vien žied pinas m s lauk žiedai,
 Vienu keliu ir tau eit nesuklupus
 ieškot, k vakar nakt praradai.

Pro amži s kurius, pro aukurus ir alkus
 Kas eis, ieškodamas gyvos tautos širdies,
 Ateis daina, ateis jam pasaka talk
 Ir lig žil j amži liepto palyd s,—

Dr sus kad eitum, nemaldaudamas pav sio,
 Kad nenuklyustum girion šuntakiai siaurais.
 Kad rastum prot vi gyvyb s gelm šviesi
 Ir nesutemusi juodžiausiais vakarais.

Kad jos ugnis uždegt šird tavo šalt ,
 Kaip deg t kstan i tautos s n sen ,
 Kad neštum priesaik , kaip žibur iškelt —
 Puošt vainiku j žygi , rank ir dain .

Pro milžin kapus, kur kanos ted li,
 Kur ši diena grei iau nei sapnas sud l s,
 Kad neštum žod , tartum saul t krivul ,
 Kad neštum žied ais i žydin ios g l s.

vien j r b ga visos m s up s,
 vien dien — m s dienos ir takai,
 Vienu žodžiu užburtos laukia l pos
 Sutikt rytoj, ko vakar nakt netekai.

Garb Tau, Viešpatie, už amžin j tak
Nuo žem s dulki lig dangaus žvaigždži ,
Garb už saul , kur kas ryt teka,
Ir už didyb m s maž širdži .

Garb už kalnus; kur žmogus nesiekia,
Garb už mari pasl ptas gelmes,
Garb Tau, Viešpatie, kad esam niekas
Prieš Tavo veid , o prieš niek — viskas mes!

Garb Tau, Viešpatie, už vard , kur nešioju,
Ir už sodybas m s t v t v ,
Už žem , kur mana tauta sustojo,
Už siel , gyv tik alsavimu Tavu.

Garb už lopš k dikio nekalto,
Garb už kap laisv s milžin ,
Už praeit , sunki skausm sugelt ,
Už ateit — be nuod mi sen .

Garb Tau, Viešpatie, nuo amži iki amži ,
 Garb nuo mirštan ios ir nuo gyvos tautos,
 Garb vardu Jehovos, Dzeuso ir Praamžiaus
 Te minios meil s maldose kartos.

Garb už išmint pla iuos takuos žvaigždyn
 Ir už menkiausi r b rudenio g l s,
 Už žem s viešpa i v jelio nešam likim ,
 Už tvirt šakn mažo daigo pakel s!

Garb Tau, Viešpatie, šviesi garb teb na,
 Galingas Dieve, didis, nemarus!..
 Garb už giedr tyli j , garb Tau už perk nij ,
 Už mirt mirštan i ir už gyvenim dalinan ius karus!

Garb Tau, Viešpatie, tegieda chor chorai
 Archangel , švent j , angel !
 Garb ant auksu papuošto altoriaus,
 Garb prastoj pastog j žem s vabal !..

Iš amži r ko at jai tu šiton žem n,
Iš amži sostoj ir vard sau gavai,—
Ir kiekviena naktis tau nauj ryt lemia,
Ir rudenio šalnoj ne visas tu žuvai.

Iš pilko peleno, iš skausmo, iš griuv si
Tu su pavasario žalia šaka kelies
Dievo saul , didel ir šviesi ,
Likimui žuolo, ne daigo pakel s!

Žvarbi žiemos speig ir v tr nepab g s,
O, žem s pumpure, m s džiaugsmui prasiskleisk,
Po debesim ir po mirties juodžiausiais sm giais
B k gyvas prošvais i auksiniai spinduliai.

Tav s, lietuvi, praeity ieškojau,
 Senus vartydamas istorijos lapus...
 Ir ten, kur augo žuol šventieji gojai,
 Radau kapus, radau tiktai kapus...

Radau piliakalniuos rudens vag arim ,
 Ne pil5 aukšt j — tik kr v akmen ...
 Ir ant garb s užd jo metai dulki grim ,
 T v vardai — nebepaž stami s n .

O aš maniau, kad tu ten amžiais gyvas
 O aš maniau, kad milžinas buvai...
 Dejai.. Dejai.. Tik antkapis v lyvas
 Tave paženklino: be ryto užgimei — be vakaro žuvai.

Tav s, lietuvi, dabarty ieškojau —
 Tautos, genties ir gyvasties kovoj,
 Ir, kai prie tavo žygdarbi sustojau,
 Girdžiu tik raud prieblandoj žalsvoj.

Regiu: nebetiki, kas amžina, kas šventa;
Kas vergija, kas laisv pan iuos kruvinuos...
Regiu: ne liep lapai — broliai krenta,
O širdys blaškosi voratinkliuos senuos...

207

O aš maniau, kad b sim mes kaip plienas!
O aš maniau, kad bus gana klaid ...
Deja!.. Deja!.. Dar t kstan iams blakstienos
Užspaustos kan pikt , juod !..

Tav s, lietuvi, ieškau ateityje
Ir gimstant gyvenimui regiu,
Kaip želmenys kad po žiemos atgyja,
Ir keliasi laukai be usni , be dagi !

Tave regiu (ir tau ateisian iam pavydžiu)
Be keršto, neapykantos, be melo, be klastos
Keliaujant vienu taku vien dien didži
Vien darb , vienos minties, vienos savos tautos!

Tikiu aš dien — didel ir šviesi ;
Tikiu — ne amžiais siel siaus ruduo!
Pakilk, žmogau, iš dulki ir puv si ,
Pakilk, žmogau, ir žmogui rank duok!

Tarp nakties ir dienos

Yra kur nors

Dabar naktis juoda kaip skausmas juodas,
Ir žem je, ir sieloj, ir danguj šalna ir gruodas,
Ir amžina mirtis taip bus.

Yra kur nors

Dabar vis taut gyvyb s pasmerkimas,
Ir tie balsai bedugn j dingsta kim s,
Ir nežad s jie ryto pro grabus.

Yra kur nors

Dabar diena skambi, kaip varpo aidas,
Šviesi kaip pasakoj šviesios svajon s veidas,
Ir pasitikt aš jos einu, einu...

Yra kur nors

Dabar baltai pragyd s visas sodas, —
Ir ia žyd s pavasaris, man rodos,
Ir ia skamb s daug vasaros dain .

Esu aš paukštis, v troj nepaklyd s
Ir niekad neišleid s žem s iš aki ,
Skrendu virš n mis, kur laisv s žiedas žydi,
Regiu j rytdienoj galing , švies , did
Ir pro perk nij aid jim šaukiu:

Esu aš paukštis, kanoj pabud s,
Skrendu žvaigždži pakaln n šion atnešt,
Širdies kad nesu st laiko r dys,
Žied kad nepak st skausmo rudens,
Žmogus kad mest pan i grandines!

Esu aš paukštis, kur bedugn m nardo,
Kurs nei prieš nakt , nei prieš mirt nedreb s,
Kas tars kaip burto žod mano vard , —
Pro lemt viešpa i ir pro teisyb kardo,
Kaip talismanas jam, parpuolusiam, skamb s:

Esu aš paukštis, lanko nepašautas,
Nesuviliotas aukso narvo, deimanto gr d ,
Iš ten, kur liko mir iai lizdas krautas,
ten, manan balsan kur kyla tautos, —
Gyvent! gyvent jus šaukdamas skrendu.

Deja, t vyn s ilgesy didysis,
 Deja mums, Dievo rankos užmirštiems,
 Deja sodyboms krantuose Dubysos,
 Deja man, tremtiniui, deja, kur liko, tiems...

Deja, kaip ryto r kas, žem s garbei,
 Deja tuštiems tuš i dien vardams, —
 Ne jie ištvers rudens nebuit žvarbi ,
 Ne jie, ne jie m s gyvast nulems!

Kalnuos Altajaus pušys, pasilenkit,
 Aukštyn tu debesis pakelk, sunkus dangau,
 Tyliau patrankos frontuos, taip netrenkit,
 Nestokit kelio balsui meldžian io žmogaus...

Atgal atgr žk sparnus, vakari v jau,
 Baltijos pakrant balt gr žk,
 Laukuos pavasario kur brolis gr d s ja,
 Sesuo kur iev kvapsniui veria langus ir duris.

Garsiau už gars mirt nešan i martyr ,
 Netil t kstan io perk nij garse,
 Aid kit žodžiai lig t vyn s mano giri ,
 Gyvi lietuvio gyvo gauskit širdyse:

Deja, t vyn s ilgesy didysis,
 Deja mums, Dievo rankos užmirštiems,
 Deja sodyboms krantuose Dubysos,
 Jei jos vergaut išeit svetimiems!

Kas užrakins rudens aruod kl t ,
 Kas motin , kas seser paguos,
 Kai jos per kan , per v tr ir per liet
 Lauks laisv s rytme io, rymodamos languos?

Kas aptvers kap savanorio, g l
 O kas pavasar ankstyv pasodins,
 Kas Baltijos pakrant j gintar l
 Bang išplaut iš smilties surinks?..

O, Dieve, niekas, jei ir j s išeisit,
 Tais pat keliais, kur t vas knygnešys,
 Kur mes an met, skurdžiai ir beteisiai...
 O, Dieve, niekas, jei ir j s visi...

Kas t višk s atkels vartus, kai gr šim,
 Kas žibur uždegs, kas alkanus pavalgydins?..
 Kas kas pavasar po balt vyšnia
 M s, ištremt j , atminimui pasodins?..

O, Dieve, niekas... Ne, neveski iš t vyn s,
 Už nuod mes ar už nepalaimas netremk,
 Tieku ruden globoj s, glaud s, gyn s,
 Nunešt nedav s v jui atšiauriam.

R pintoj li, kas tave prie kelio,
 Skausme kas vieniš , kas užmiršt lankys,
 Kas Motin Marij žydin i berželi
 Per Sekmines vainikais apkaišys?..

O, niekas, Dieve, ne! Nuimk ši lemt r s i
 Ir m s maž už svetimas didži kaltes nebausk...
 Nuo amži m s žem ta ir amžiaus ji tebus ia
 Gyva, pak lus sm gius viesulo žvarbaus.

Kas iš nakties ateina — nakt neša,
 Kas iš mirties — tik juod mirt lems
 Ir balto rytme io rasos sidabro lašui,
 Ir milžin , ir viešpa i keliamas.

Kas iš rudens ateina — li t , šaln
 Per lygumas ir per žalias pakalnes neš
 Ir nuraškys lelijos žied šveln ,
 Ir džiaugsmo roži puokštės ugnines.

Kas iš žiemos ateina — speig , led
 Užd s ant upi , ant sodyb , ant žied ,—
 Numirs gyvenimas be žiedo ir be žado,
 Numirs ir siela ir svajon s po ledu.

Kas iš kap ateina — juod kap neša
 Ir ryto giesmei, ir vidudienio varpams,
 Savam kely pamins po koj jis visus kaip tr š
 Ir be atodairos visus laukus sutrempis.

Kas iš nakties, kas iš šaltos mirties ateina,
 Kas iš rudens, kas iš žiemos, kas iš kap ,—
 Užgniauš jis tavo jauno ryto šviesi dain ,
 Apsiaut s requiem aid jimu varp ...

O tu ir jo sunkiam take turi likt gyvas,
 Kaip amži kanoj ir v troj palikai,
 O tu kaip žiedas, po šalnos sparnu v lyvas,
 Sav šakn gelm j gyvenim laikai

Tu ir pro nakt , ir pro mirt , ir pro ruden praeisi,
 Ir pro kapus — ir pro kapus — ir pro kapus...
 Ir tavo žem tuošis v l žiedais ir vaisiais,
 Ir tavo vardas amžin vard padang j bus!

Kas skaudaus negirdi m s žemes skundo,
Kas maldos nesiu ia, siekian ios žvaigždes, —
Nepabus jis kito ryto aušrai bundant,
Ir dangus jo balso niekad negird s...

Kas neneš t vyn s skausmo, nei likimo,
Kryžkeli našlait s jos kas nepaves,
Nepriglaus jo k no t višk s arimai,
Niekad amži saul sielai jo nešvies!

Ir maža kregždut pasigenda
Savo gimtojo lizdelio,
Per Atlant nepavargus skrenda —
Ilgesys jai rodo keli .

Už kaln , už giri ir už kloni
Alpsta jos maža kr tin ,
Atsikv ps jinai tiktais kelion j.
Tik mieloj, savoj gimtin j.

Svetimieji debesys persunkus,
Svetim padang s žemos,
Tik t v žemel j Dievo rank juntam,
Ir giedroj, ir v troj ram s.

Ir maža kregždut ia nebijo
Nei kaln aukšt j aro,
Ir be saul s žydi ia lauk lelijos,
Ir gyvent ir mirt t vyn j gera.

Niekur nemini jie tavo mažo vardo,

O esi tu, mano Motina, esi.

Niekur jie nemato tavo mažo vardo,

O šviesi tu, mano Motina, šviesi!

Išraškys jie tavo sodus ir sodybas,

Ir beturt , ir bekrait b si tu,

Išvarys tave iš sod ir sodyb , —

Liks našlaitei tik dalia kap šalt ...

Ar našlait ? Ar dalia kap šalt ?

Ar likimas žem j mirštan i taut ?

Ne!

Ne nuvyst rudens g le,

Ne kap šalt dalia...

Ne!

Tavo gylslom gyvas teka mano kraujas,

Tavo skausmas — ir mana širdies žaizda,

Mano gylslom teka gyvas tavo kraujas.,

Tavo džiaugsmas — ir mana širdies daina!

Jei tu mirtum, aš tavam kely dar gyvas,

Jei aš mir iau, liktum, Motin, tu gyva!

Amžiai neš , amžiai neš dar tavo siel gyv —

Tu mažoji — tu didžioji Lietuva!

1940. IX. 15.

Aš priglaudžiau prie žem s aus
 Ir jos nerimstan ios širdies
 Skausm ir sielvart klausausi,
 Ko niekas niekas negird s...

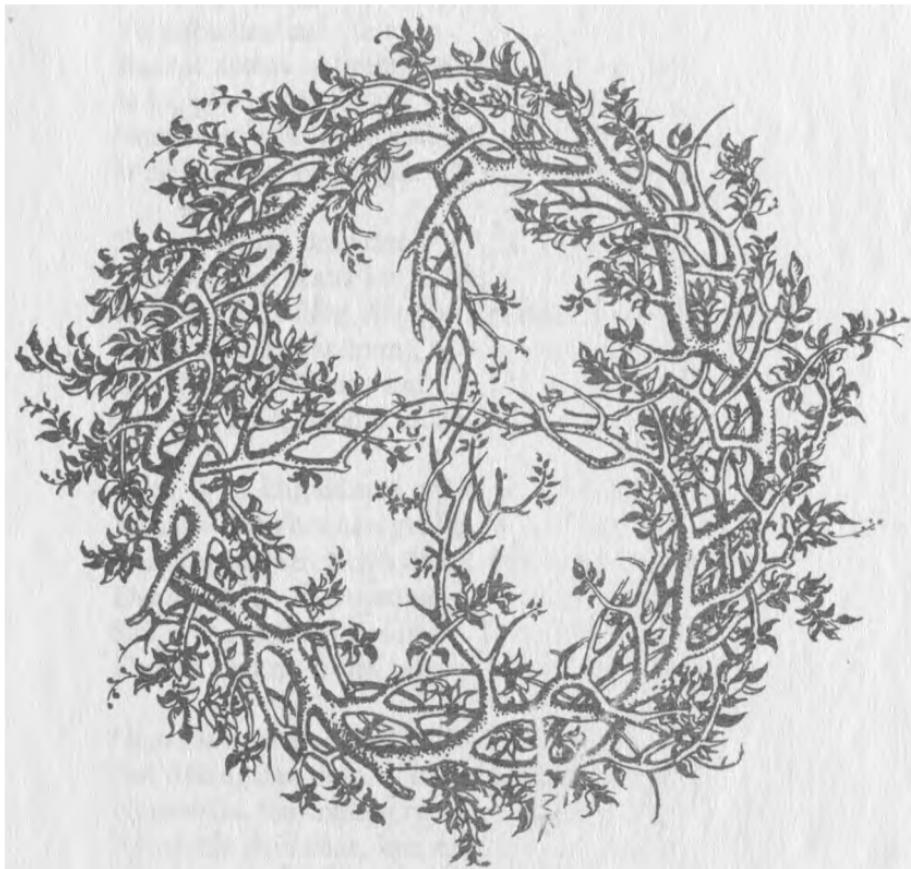
Aš priglaudžiau prie žem s rank ,
 Ruduo, o ji dar nešalta,
 Jos karštas kraujas nesukrenka,
 Ir žvaigžd m spindi jos kakta.

Aš priglaudžiau prie žem s šird ,
 Prie motinos t v t v ,—
 Ir aš žinau, kas j pravirkd ,
 Skausmu ko skundžias nesavu.

Prigl dau aš prie savo žem s
 Visom svajon m ir sapnais...
 Ir švie ia jos dangus sutem s
 Man v l pavasariais jaunais!

VIEŠPATIES ŽINGSNIAI

Po met k dikio švelni ,
Po pabu iavimo vilni
Ramus ateina subrendimas,
Ir tu, poete, v l imies
Skambios vidudienio giesm s
Ir siel sotini v l rimais.

Tu nebekeiki praeities,
Tu v l kaip pranašas jauties,
Skaitai žvaigždži slapting rašt ,
Ir v l kr tin tau rami,
Ir v l kaip milžinas imi
Sau ant pe i likimo našt .

Meni — j klupdamas nešeい,
Meni — ramyb s sau prašeい,
Kaip lapas v troje blaškeisi,
Dabar ir v l, diev s nau,
Sau rad s paskirt , žinau,
Dr sus nauj dien eisi.

Nepasitiks tav s tenai
Nei džiaugsmo dainos, nei sapnai,
Nepasitiks ten meil s rytas,
Tenai tik skausmas, kur eini,
Tik melo žodžiai kruvini,
Ir vysta g l s nuraškytos...

Neklupk, kaip t syk neklupai,
 Bet eik, bet eik — pab gs kapai,
 Iškelsi pergal s vainik ,—
 Ir Švies tau saul danguje,
 Ir šviesi žemei tu su ja
 Pro šios dienos pasaul nyk .

Po met k dikio gležn ,
 Po pabu iavim švelni ,
 Po mylimosios mielo veido,
 Kaip ryto perlas nuo g l s,
 Tu v l nuo žem s šios kelies
 Ir pasiilgsti lyros aido,

Kur reg jai sutemoj,
 Kur gird jai mylimoj
 Jaunyst s pasakoj šilkin j,
 Kai glob atviras dangus
 T v sodybas ir laukus,
 Sklido žiedai pavasariniai.

O, lyra, lyra nuostabi,
 Kai tu pabudusi drebi
 Visom sidabro savo stygom, —
 Ir mes suskaldome grabus,
 Ir mes, ir mes v l imam bust,
 Kurie šaltam kape užmigom!

Ant uolos balta g l žyd jo —
Nei lietaus, nei saul s jai.
Kaip sidabro lažas ji visa tebevirp jo —
Viešpatie, tai Tu ten pra jai.

Ant šakos paukšteli taip iulb jo!..
Nei nam , nei šilko jai.
Kaip sidabro lašas ji visa tebevirp jo —
Viešpatie, tai Tu ten pra jai.

1943. I. 22.

— Dieve, — tar lakštingala
Ryte maldoj.
— Šird Tu vienas aukštyn keli, —
Tar žiedai.

— Dieve, Tav s mes ieškojome
Ryto maldoj,
Puol m po Tavo kojomis,
Tartum žiedai.

Sviesk mums sava evangelija,
Vesk Tenai,
Dieve, mus savo šeš lyje
Glausk amžinai.

— Dieve, Tu m s pavasaris, —
Tar žiedai.
Tar lakštingala:
— Tu džiaugsmo ašara
Ryto maldoj.

1943.II.17.

Ir tar Viešpats: "Teesie!" Ir tapo
Šviesa, diena, dangus ir žem .
Pra jo metai — Jis gyvyb lapo,
Jis amži žuolo ir petelišk s lemia.

Ir tar Viešpats: "Teesie!" Ir tapo
Buitis, mirtis, dangus ir žem .
Pra jo amžiai — Jis ir tavo kap ,
Jisai, žmogau, ir tavo buit lemia.

1943. II. 28.

Apšlakstyk, Viešpatie, mane
 Ir apiplauk isopu šird ,
 Sudegink atgailos ugnia,
 Tegu ji Tavo bals girdi.

Apiplauk, Viešpatie, ir aš
 Baltesnis b siu užu snieg , —
 Tau dienos tyr mald neš,
 Man — mano mintys ram mieg ...

Palaistyk, Viešpatie, rasa
 Palaist s maž lauko g l ,
 Gana jau supo mus tamsa,
 Gana jau skausmas siel g l .

Užlieja potvyniai žemes,
 Vidur dienos užtemsta saul , —
 O, Viešpatie, kur eisim mes,
 Kas be Tav s mus ves pasauly?..

Tu savo meile apšlakstyk,
 Kaip nakt , s žin m s juod , —
 Kaip lašas kelsis ji skaisti
 Ir nebijos šaln , nei gruodo.

Ma iau: pratryško akmen
 Anuomet tyruos kietos uolos, —
 Po Tavo koj kruvin .
 Kaip dulk , Viešpatie, aš puolu.

Tegu užkrinta ant širdies
 Nors lašas Tavo švento kraujo,
 Te jis išganym žad s
 Man, Viešpatie, išgirsk, maldauju.

Apšlakstyk, Viešpatie, mane
 Ir apiplauk isopu šird ,
 Sudegink atgailos ugnia,
 Tegu ji Tavo bals girdi.

1. Gyvyb s burtininkas

Pavasari,
K rudenio pikta ranka nurašk
Ir k pakando gruodas ir šalna,
Pavasari, tau v l pakvietus, tvaska
Nauja gyvybe naujo ryto raštuos,
V l kiekviena g lel b ga saul n tekina.

Pavasari,
Tu beržo širdžiai saldži sul duodi,
Laukus ir klonius puosi kilimais žaliais,
Ir artojo žem s vag juod
Tu ateini kaip Viešpaties paguoda
Pirmu griausmu, pirmu lietum, pirmaisiais spinduliais.

Pavasari,
Tave mes šaukiam kanoj paklyd , —
Ateik žem , namus, širdin ateik,
Tave mes šaukiam, Burtininke didis,
Tegu sausa obels šaka v l žydi,
Ir nuo dain tesuskamba skliautai!

1942. XII. 17.

2. Pavasario kelion

Eini tu Nemuno krantais g l tais
Ner pestingas, jaunas ir šviesus, —
Juodoj gelm j jo t kstan iai žvaigždži tau švie ia,
O tavo žingsniai žydi rytme io gaisuos.

Eini tu nešdamas, kaip rugio daig , vilt ,
Nemirusi ir gyv po žiemos speig ,
Eini dainuodamas ir griauni ledo tiltus,
Statytus gruody, puoštus serkšno vainiku.

Eini tu kviesdamas balt bij n švent n,
Ir daigui — gimk, ir lapui — auk, ir paukš iui — skrisk,
— tari,
Nuo pumpur kie iausios luobos krinta,
Ir giesm pradeda pirmasis vyturys.

1942. XII. 10.

Tu man sakai: Pavasaris. Iš jo Nemunas.
Pavasaris, sakau, ledus jau išneš Neris.
Užlies tuoj saul kalnelius ir žemumas...
Ir, lyg girdžiu, toli toli,
Ils damasis pakely,
T vynei sveikinim siun ia vyturys.

Nuo tolim pakalni kyla tirštas ryto r kas,
Ir kr psi neramiai širdis tokia viena viena.
— Neverk, — jai sako šventas Jonas Nepomukas,
Palink s žemišk linksmynbi pakely...
Ir iš toli, ir iš toli
Kaip potvynis atplaukia vasaros daina.

Tu man sakai: Pavasaris. Alyvos supasi.
Pavasaris, sakau, atverkim jam duris.
O skausmas sieloj, o kan ia sustingus l pose,
Ir, lyg girdžiu, toli toli
Parpuol s šaukia pakely
Žmogus — žv ris.

1943. III. 5.

Praeitis kaip baltas paukštis
 Pro tave praskriejo,
 Nesugausi jos kaip paukš io,
 Niekas nesugaus, —
 Jo sparnuos sidabro žvaigžd s
 Krito ir ž r jo,
 Jo sparnuos užgeso saul
 Ir dalia dangaus.

Dabartis kaip baltas sapnas
 Tavo šird supa, —
 Nusimesk jos sunk tinkl
 Nuo silpnos širdies,
 Savo laim s prakeikimui
 Nepraverki l p ,
 Nieko lem iai nežad k tu, —
 Tau lemtis žad s!

Ateitis kaip baltas bokštas
 Tavo toliuos švie ia,
 J , kaip degant žibint ,
 Nešdamas eini, —
 Kas praeis takus bedugni
 Ir kelius eršk i , —
 Amži amžiaiš švies jo tako
 Žingsnai kruvini!

Dangus vidudien tau švies dav
Ir laim s sapn , ir nakties kelius,
Jo vakarin tavo šird žavi
Ir jo girdi tu ryto paukštelius.

Ir jo aušroj tu pasiklyd s stovi,
Ir jo šviesos tau krintant nematai,
O ji kaip up tau pro veid srovi,
Kaip up dingsta ji, ir lieka tik krantai.

O krantuose pavarg žem s žingsniai
Ir ateitis tava, ir dovanos dangaus
Be p dsako, kaip j roj laivo takas, dingsta,
Ir niekas j , kaip paukš i , nesugaus.

Ir niekas?.. Nei Tu pats rankas ištiesi,
Tu pats j rinkt ir aukuro uždegt eini,
Tu sieloj pats neši, kaip žvaigžd šviesi ,
Žibint , uždegt žil j amži židiny.

Dangus vidudien tau dav — saulei siekti,
Nakties kelius — kad puošt žem rytdiena,
Pri j s vakaro kelion s tyl liept ,
Kad tartumei: — Laim jau. Vesk namo. Gana.

Pro šalto rudenio bevais šak
Jis kaip str 1 auksin prasimuš,
Nušvies kaip žaibas tavo tams tak
Ir rytme iui prikels namus.

Jo, v tros velniškai kvatodamos, jo p gos
Nenusineš bedugn n, neužp s,
K jis palies — gyvenimui pabudins,
Ir mir iai pasmerktus praves jis gyvus pro kapus.

Pro juod nakt , alkan , bedugn ,
Kaip mari paukštis jis praskries, —
Iš jo sparn pabir žem n ugnys,
Kaip amži žiežirbos, žmogaus širdy ž r s.

1943.I. 25.

I.

Saul . Tvaikas. Dulk s. N šeš lio.
 O kažkur varpelis sidabrinis...
 Ieškai jo, kad šird liaut g l ,
 Ir randi: kaip ašara — šaltinis.

Šalnos. Ledas. Pag la. Ir gruodas.
 O kažkur varpelis sidabrinis...
 Ieškai jo, ir vis ar iau jis, rodos,
 Ir randi: kaip ašara — šaltinis.

1943. II. 16.

II.

Sustoja ryt k dikis pas srov gyv , gaivi .
 Ji girdo dien vyr milžino galia;
 Iš jos atsigeria paklyd s pakeleivis,
 Ir paukštis trokštantis, ir samana šile.

Ji t kstan ius, viena ji t kstan ius pagirdys
 Ir vis gyva, ir vis jauna srovens.
 Iš jos atsigeria palieg m s širdys
 Ir nebebijo tolimo rudens.

1943. I. 31.

Ar up ten, ar medis ten dainuoja?..
 Ir vis labiau, ir vis balsiau...
 Sustojau aš po vasaros dangum aukštuoju
 Ir laukiu — ir klausau.

Ar paukštis ten, ar girios v jas šaukia
 Mane vardu?
 Einu ir ieškau jo — ne up , ne; ne paukštis, ne; ne
 obelis palauk j;
 Einu ir ieškau jo — ir nerandu.

Sutemsta. Vakaras. Naktis. Ir žvaigžd s didel s ir ma-
 Užsidega platyb se dangaus. / mažos
 — Tenai, tenai!... — Ir ištiesiau rankas... miražas...
 O nepaliauja šaukt man s, o nepaliauja gaust.

Ir v l diena. Ir up ten, ir medis ten dainuoja,
 Ir paukštis, irgi v jas, vis ir vis balsiau...
 Sustojau aš po Viešpaties dangum aukštuoju:
 Klausau, klausau — ir neatsiklausau.

1943.I.13.

Kad nenukrist lapas jauno žiedo,
 Kad nepaklyst žvaigždes danguje,
 Ir paukštis, ilges ir džiaugsm giedantis,
 Kad giesm baigt ; lauko lelija

Kad ryto ras po lapeliais glaust
 Sunkiam, tvankiam vidudieniui kaitros,
 Ir ant uol kad nesudužt plaustas,
 Kaip baltas p kas po sparnais audros, —

Jis Vienas budi vis žem s nakt ,
 Jis Vienas vaikšto kloniais ir kalnais...
 Ir tau širdis kad nenustot plakti,
 Jis Vienas dengs j dieviškais delnais

Nuo kan , nuo saul s ir nuo v jo,
 Nuo dargan rudens, nuo pamot s žiemos,
 Klaidžiam kely kelion je rugs jo,
 Pagairi pl šomuos pusiaukel s namuos,

Kad nenukristum, kaip nukrinta žiedas,
 Kad baigtum giesm , s dant saulei danguje,
 Kad Jojo r pesty priglust tavo p dos,
 Kaip nak iai glaudžias lauko lelija.

Po baltu nuometu žaliam gegužy
 Ties mano langu dvijen vyšnios l žo,
 Kaip dvijen seserys greta;
 Pas mano lang lauko obel l
 Sunkaus žied vainiko nepak l ,
 Kaip motina, kaip motina balta...

Po šelmeniu dvi kregžd s susisuko
 G žtel molio, saman ir p ko,
 Ir kaip upelis plauk j giesm — — —
 Kaip tie šviesaus pavasario paukšteliai,
 Kaip ta giesm ant amžinojo kelio,
 Ir aš šiame pasaulyje esmi.

Ir aš, an balt j vyšni brolis,
 Iš skausmo eisiu gyvyb s tolius,
 Ir aš s nus anos senos obels
 Ir taikoje, ir karos v tr žingsniuos
 Savos tautos aruodan derli rinksiu,
 Kol šalnos kojas ir rankas sugels,
 Kol po žied našta širdis pabals...

1942.

Bemieg s, sunkios naktys susirinko
Prie slenks io mano pravir nam ,
Kaip juodos bur s supas jos aplinkui
Ir migdo šird man, ir aš imu

Užmiršt vidudien , užmiršt kelion
Pro rytme io laukus ir pro g les,
Pro kalnus ir pro lygumas žalias
paskutinio sapno klon ...

O jis jau ia, jau veria mano langus
Ir, kaip pails žem s skausmo bangos,
Tyliai sud žta pas duris.

Ir, kaip paguodos pilnas Kristaus žodis,
Sublyksi, t nakt Getsemani pasirod s,
Pirmas Žiburys.

1942. XII. 9.

Kelias, kryžkel , šventorius, koplyt l
Kiek vil i aukšt bokšt jos k lei,
Kai gyvenimo taku jai klupai,
Kai skamb jo tolim dien varpai:

— Din - don - dan,
Skubink, eik iš ia,
Kur mirtis, kan ia...
Viešpaties vardan
Din - dan - dan...

Ima gaust vargonai giesm graudži ,
Ir dangus ir žem gaudžia gaudžia,
Ir “Libera me” juod miši gaida
Tavo giesmei pritaria varp malda:

Din - dan - dan,
Ko tu lauki ia,
Kur mirtis, kan ia...
Skubink, eik namon,
Din - dan - don...

Kelias, kryžkel , palauk , ežer lis,
 O pakrant je — berželiai, gluosnai, g l s;
 O pakrant n jo žalion kai ateini,
 Žalvarinis varpas suskamba dugne:

Din - dan - dan,
 Ko tu ieškai ia,
 Kur mirtis kan ia,
 Plauk kitan krantan,
 Din - dan - dan...

Vakaras, saul leidžiai auksiniai,
 Ir taip gera, taip ramu kr tin j;
 Kai tyliai mažan luotelin s di tu,
 Tiktai aidas atsišaukia nuo krantu:

Din - dan - dan,
 Viskas liko ia, —
 Mirtys ir kan ia...
 Viešpaties vardan
 Din - dan - dan...

Praeina metai, kaip šeš liai nyk s,
Praeina metai, kaip šviesi žvaigžd , —
Tik tu, tik tu, su baime juos sutikus,
Tik tu lieki, silpna žmogaus širdie...

Žmogaus širdie, ant amžinojo kelio,
Kiek daug, kiek daug tu garbini stab !
Drebi pab gusi trapaus rudens lapelio,
O nebijai nei v tr , nei žaib .

v tr puoli, kaip balta plaštak ,
Pats žaibus sukeli, pats j tvane plakies,
Kol nesudegs gyvenimas, kaip vaško žvak ,
Kol amži ryto saul patek s.

Žem s prieblandoj balt dien ieškojau,
Neradau,
O po koj krito g l s, o po koj
Sidabru sutviskusi žvaigždeli krito daug.

Krito žvaigžd s, krito lapai, krito g l s,
Kris diena,
Ir, kaip mažas mažas ryto vytur lis,
Suskamb s tyli kitos buities daina.

“Renkis, renkis” — suskamb s pabud s varpas
Vakaruos,
Dalgiai rudenio palinks pribrend varpos,
Juodos girios juod requiem sugros.

Amen — laukas, Amen — up , Amen — pievos,
Amen, Amen... — visata visa pritars.
Ir paims tada tave už rankos T vas
Geras, geras.

1943.I.22.

Epifora

Dienas jau suglaud pavargusius sparnus,
 Sutemo vieškelis, upelis, kalnas, klonis,
 Sugr žo paukš iai iš vidudienio kelion s
 Ir lizduose be r pes io užsn s,
 Ir nereg s žvaigždži šviesi j pro sapnus,
 Tik tu maldoj j degant sidabr rinksi,
 Tik tavo sk sis be ramyb s žingsniai:
 — Dienas jau suglaud pavargusius sparnus.

Dienas jau suglaud pavargusius sparnus,
 Ir žem savo kelio s nus šaukia:
 "Pad kit sandalus ir nusiimkit kauk ..."
 O tu sakai: "Ne tavo, žeme, aš s nus,
 Uždeg s židinius išbl susius, senus,
 amži aukur nešu troškim ugn!..."
 Ir praeini pro verdan i bedugn ,
 Diena kai suglaud pavargusius sparnus.

Dienas jau suglaud pavargusius sparnus,
 Nutilo tolumos, laukai, kalnai ir tyrai,
 Tik pranašingai skamba tavo lyra,
 Ir aidi aidas jos didingas ir agnus:
 — Tik tas gyvens, kas siekt aušr pan s!
 Tik tavo giesm s kels mus nenutil ,
 Kai tarsi: — Viešpatie, priglausk vaidil , —
 Diena jau suglaud pavargusius sparnus.

Toli toli, girdžiu, varpai suskambo,
K šaukia jie — tave, mane ar juos?
Ar tuos, kur sutemoj paklydo ir paskendo
Ir amžinai tenai klajos?..

Toli toli, girdžiu, griaustinis griaudžia,
K ver ia jis — medžius? namus? kapus?
Ar tuos, kur met neš dali graudži ,
Jis raško blaško, it lapus?..

Toli toli, girdžiu, mirtis ateina,
K vesis ji? Tave? Mane? Ar juos,
Ar tuos, kur baig žem j gulb s dain
Ir vis dien lauk jos?..

Toli toli, girdžiu, kaip ras , mald ,
K ji — žaizdas, ar kelio dulkes plaus?
Ar tie, kuriuos ji glaudžia ir numaldo,
Ar tik ne tie tenai keliaus...

1943. II. 15.

j , j r šaltas v jas neša
Mane, pakilusi nuo žem s dulki , laš .

Grei iau, grei iau jos pakrant šviesi ,
Kol vakaro pašvaist s neišbl s ,
Grei iau gelm , atils , ramyb ,—
Jau dega žvaigžd s aukštumoj sužib ,
Tamsoj jau ima šviest sodyb žibur liai,
Ir Dievo Angelas ramyb neša g lei.

O aš ramyb s niekur neradau ia,
Nei ryto saul j, nei vidudienio kaitroj,
Visur manuos keliuos žvang jo griaus iai,
Ir saul nešviet tyrai...

Nebuvo man ramyb s žem s kloniuos,
Nebuvo jos aukšt kaln snieguos,
Po darganoj ir po rudens dumble kelion s
Tik ji, tik ji viena sugr žus paguos.

j , j r , pla i , didel , galing ,
Be pabaigos ir be pradžios krant !
Vis dien akimirkos kaip aidas dingo,
jos, j ros amžin alsavim krentu.

Krentu, nes amži Valios
Sugr žt ten ryt lemta...
Grei iau, kad žem s kelias
Prieš nakt nesutemt !..

j , j r , vien , begalin ,
j , j r gr žt ir susiliet!
Iš tos tremties m s vis t vyn ,
b t iš mirties ir neb ties!

Kai paskutinis saul s spindulys užg sta,
Kai paskutinis vario varpo d žis,
Aukšt puš virš n se pal ž s,
Pasineria vakaro žar auksin rašt ,—

Ateina ji, liekna, kaip topoli virš n s,
Tamsi, kaip mari gelm s gilius,
Tyli, kaip giri giesm s tylios,
Sunki, kaip skausmo valandos bek n s.

Ateina ji suglaust lelijos žiedo,
Ateina ji našlai i nuraminti,—
Ir paskutin ašara nukrinta,
Ir "Lab nakt , J zau..." žem gieda.

Ateina ji, žvaigždži palikus sost ,
Kalnai suklumpa, keliasi pakaln s,
Ir, kaip malda, jos rankos geros, švelnios
Žmogaus pavargusi ki tin glosto.

Ir kaitrios dulks dien pasik l ,
V l prie pilk arim glaudžias,
Ir tyla aimanosc, ir gyja žaizdos skaudžios,
Ir, kai eini, nebeseka šeš liai.

1943.I.8.

Mes reg jom — daug nuvyto ia vainik ,
 Mes reg jom — prakeliavo daug pro mus,
 Mes reg jom, kaip j žem s sapnas nyko
 Ir kaip rado jie ia amžinus namus.

Mes gird jom — verksm k dikio nekalto,
 Mes gird jom — raud mylin i širdži ,
 Mes gird jom — dusl s d žiai nakt šalt
 Ir raudojimas nualpusi žvaigždži ...

Gr žta žingsniai t , kurie vieš jo,
 Gr žta žingsniai mylim j ir našli ,
 Gr žta žingsniai mor mirusio neš jo,
 Koplyt l s sargo, daug ia lais iusio g li ...

Tik negr ši tu, ia ram atils surad s,
 Nepraeisi niekad atgalios pro mus,
 Užmirštas mirties — bejausmis ir bežadis,
 Rad s savo dien — Ten, o ia — namus...

1943. II. 24.

Kai juod nakt kelias pasibaigia
Ir kai audros sparnuos žibinto nerandi,
Esi tu rankoj Jo, kaip žem n kritus snaig ,
Džiaugsmė pavargusi, be sopulio — skaudi...

Kai praraja prasiveria po koj ,
Ir neb tis, kaip liepsnos, ima šird siaust, —
Jis vienas tau aukštoj virš n j moja
Ir sklaido debesis vidurnak io tamsaus.

Kaip vergas gr žtum rinkt žied , kur ryt
Kaip karalaitis mynei ir barstei,
O ten, kur kaip žiedai nuvyt dienos krito,
Nebežyd s pavasario žiedai...

— Pra jo pasaka... — tari skausme suklup s...
— Pra jo auksas, vynas, meil žem s dukter ...

Ir iškeli rankas krantan anapus up s,
Ir vien mald betaria susting l pos:
— Ave Crux!..

1943. II. 14.

— Eiva, — Tu man tarei, —
 aukštumas iš t pakalni ir iš pelki .
 Nematoma ranka atst mei dur velk .
 Ir pasirod žiburiai.

Ir pasirod tolimas dangus,
 Kaip Tavo vardas — didis, stebuklingas,
 Ir pasirod , koks aš nelaimingas
 Ir koks suvarg s — lyg žmogus, lyg ne žmogus...

— Eiva, — Tu man kaip t vas pakartojai.
 — Eiva, — atsiliep šilai, pakaln s, gojai...
 — Einu, — tariau

Ir langines namelio tuš io uždariau.
 Ir liko žem , liko gruodas, liko g l s,
 Ir dienos, kaip lengvai prab gantis šeš lis.

1943.I.6.

Naktis ateina per pavargus pasaul
Ir neša miego kvepian ias taures.
Kaip tulp s žiedas užsimerkia saul ,
Naktin ir tu, keleivi varganas, iries.

Kaip angel laimingos akys, mirga žvaigžd s
Ir lig kitos dienos apyaušrio mirg s.
Dar nuo sunkios kelion s dega tavo koj žaizdos,
O tu kaip k dakis rankas dang tiesi ir džiaugies.

Ir tavo džiaugsmo up netelpa kr tin j,
Jo sklidina visa pavasario naktis,
Visi jauni žiedai pavasarinių,
Visa, kaip sapnas, žydinti būtis.

1942. IX. 28.

Gird jau bals Viešpaties, kaip tolim griaustin ,
Ateis diena, ir v l baisiu balsu jis žem j griaus,
Ma iau puolim angel , ma iau aš cherubin ,
Ma iau š ton krintant , kaip žaib iš dangaus!

Gird jau bals Viešpaties jus klausiant : "Quo vadis?",
Ir j s tyl jot kaip tušti pabaltinti grabai,
Neprasiv r l pos j s teisintis, bežad s,
O vien kart sutems, sutems — ir kelias pasibaigs...

—J s, — tars Anas, — po dešinei; j s eikit, — tars, —
po kairei!..

Ir niekas žem n, k užmiršo, pasiūlt negr š.
Ims baltus žiedus kraut ir skleist kelion j lik gair s,
Ims li desys džiaugsmu žyd t, kaip deimantas ž r s.

Gird jau bals Viešpaties — jo niekas nesiklaus .
Ateis diena, "Kur Tu buvai? Kur?..." milijonai klaus...

Ma iau triumfo Jo dienas, ma iau aš pi t gausi ,
Ir baim ap m mane, ir su jumis dalaus...

1942. XII. 11.

Bežvaigžd s sutemos, o tu po juod up
 Braida ir vakar ia žvaigždes sukritisias renki.
 Pakrant s gluosnyje maža paukštēl tupi,
 O jos giesm pavargusi, sunki...

Joje gird jai tu savos širdies plakim
 Ir ilges bekraš i vanden ,
 Joje reg jai tu pavasario dvelkim
 Ir skund žem s palaužt sparn .

Joje atsiliep balsai iš Paukš i tako,
 Joje atsišviet Sietynas iš dangaus,
 Joje kažkas ir tau širdin prašneko
 Balsu ne paukš io, ne g l s ir ne žmogaus...

Ir tu eini, keli rankas dang ,
 Ir ne žvaigždži jos kupinos šviesi ,
 Jas juodas up s dugno dumblas dengia,
 O veid — pl nys vakaro gais .

Ir iš pakrant s gluosnio išbaidai tu
 Paukštēl maž nakties gelmes...
 Ir tu skubi ten greitai, greitai, greitai,
 Kaip aidas jos nutilusios giesm s.

1942. XII. 20.

Esu mirtis, kuri tave lyd jo
Nuo mažo k diko sapn ,
Esu mirtis, kuri šalnoj rugs jo
Ir vasaros g lynuos gyvenu.

Esu mirtis, kur elgetas aplanko
Ir žem s viešpatys i karalius,
Esu aš motina, kuri betur ius renka,
Kaip karalien auks ir perlus...

Daug sužad tini mano gl b puol ,
Kaip jauno rytme io rasa, skais i ,
Daug kunig , daug emerit ir vienuoli
Išliejo ašar , juos išvedant, kar i .

Daug išvedžiau iš skurdo ir iš bado,
Daug iš kal jim tam si išvadavau,
Daug pavergt j mano rankoj laisv rado,
Ir daugeliui laiv ramiausias uostas aš buvau.

1942. IX. 21.

Rasokit, dang s, ir išlykit Atpirk j ,
Raudoki, žeme, sielvarto rauda...
Šaukei J l pom pranaš — ir neat jo,
Šaukei burnojimais ir skundai, ir malda...

Rasokit, dang s — puolam, trokštam, mirštam,
Sukepo m s Širdys, kaip sausa žol ,
Tik Tu per potvynius gali išvest mus, Kristau,
Tik Tu sausroj pagirdyt mus gali.

Tik Tu žem s klaiki nakt ženg s,
Išvesi mus iš kan , kar ,
Pakelsi skliaut mirštan ios padang s,
Žvaigždes nauju papuoši sidabru...

Rasokit, dang s, nuod m nuplaukit,
Rasokit, dang s, teatgis Širdis,
Te amži up s pasik l s sriautas
Mus neš Tavan krantan, kaip Nemunas žyd s.

1942. XII. 14.

Naktis. Miegojo Rašto Šventojo žinovai.
 Miegojo ciesoriaus sargyba ir kariai.
 Miegojo skausmas žem je visoj pla iojoi,
 Ir sl niuos — kaimen s, ir kloniuos — vyturiai.

Tamsoj užmigo kedrai, tamarisai.
 Tamsoj pabudo mirštantis žmogus.
 Ir tapo K nu Žodis Viešpaties didysai,
 Ir žem n nuženg dangus.

Ir kaip griaustinis Gloria sugriov ,
 Prašvito Viešpaties pirmoji žem s šios diena,
 Ir puol piemens ir karaliai jam po koj ,
 Ir puol pragaro gelm n pasaulio dargana.

“In terra pax...” pro griausm balsas tar ,
 “In terra pax...” atsiliep kalnai,

“In terra pax...” tvir iau už akmen ir var
 Te, žeme, Kristaus vardas švies tau amžinai.

1942. XII. 18.

... Tyliau, tyliau, naktie, dvelkim šveln
 Nešk ia pro palmi miegan ius lapus,
 Ir vejas tenep s ia nuo Libano kalno,
 Ir ant Jordano te rasa lig ryto bus.

Tyliau, tyliau giedokit, serafimai,
 Ir žvaigžd s, j s, plazdenkite tyliau, —
 Ir aš be atd sio prie Jo, prie mano džiaugsmo rymau,
 Kol rytme io šviesi žara išauš.

Po nuod m s Adomo ir po Kaino
 Te savo s klos pragaras daugiau nes s,
 Tegu tyloj viena šventa naktis praeina,
 Te Jis prieš pirm savo žem s dien pasils s.

Sustokit, vandenys, upeliuose Jordano,
 Gelbo s šaltos versm s, neišduokit j ,
 Ir j s, kur Ezdreliono lygumose band ganot,
 Tyliau ten š kaukit paklydusias avis... Ir j s,

Tyliau, tyliau giedokit, serafimai,
 Ir žvaigžd s, j s, plazdenkite tyliau, —
 Ir aš be atd sio prie Jo, prie mano džiaugsmo rymau,
 Kol rytme io šviesi žara išauš.

Balsai nutilkite Baalo ir Elijo,
 Ir tau, Saliamono v l , gana raud ,
 Sveika, viršukalne Ermono, tu lelij
 Išugdžius mano J zaus, mano Viešpaties vardu...

Nežadinkite k dikio, teilsis po kelion s.
 “Išganymo!..” — nešaukit pasmerkti.
 J s, alkanieji, neraudokit: “Duonos!..”
 “Stebuklo!..” j s nemelskit, fariziejai papirkti.

Vadai, nešaukit —“Keršto!...”,
 “Laisv s...” — pavergtieji,
 “Mums — pergal s, o jiems — mirties!” — kariai,
 Ir tu be reikalo, ir tu, parpuolus Galil ja,
 Be atgailos be reikalo pakilsianti tarei.

Nežadink meil s Jo, šventasis Asižieti,
 Ateis diena, ir ji pabus, ji nakt saule švies!
 Tu neieškok man s, šventoji Bernadeta,
 Ir tu, don Bosko, nevadink Jo, dar nekviesk...

Tepails s Jo mažos kojos po kelion s,
 Po tiekos amži , tiek juod sunki dien ...
 Nešaukit j s, aukšti kalnai Ermono,
 Mažos širdies nežadinkit iš dangišk sapn .

Tyliau, tyliau... tyliau, tyliau giedokit, serafimai,
 Ir, žvaigžd s, j s, plazdenkite iš tolo ir tyliau, —
 Ir aš be atd sio prie Jo, prie mano džiaugsmo rymau,
 Kol rytme io šviesi žara išauš, kol pagaliau...

Prieš šimtme ius augo mano šaknys šiton žem n,
Ir šimtme i juoda audra j neišraus,—
Ar išdidi virš n t višk s padang rami remia,
Ar kanose prošvais i dairaus.

Esu pageir j aš šiaurinio šalto v jo,
Esu aš kryžkel j ryt ir vakar ...
Daug Nemunu vandens, daug rytme i šviesi tek jo,
Ir daug užgeso neprabr škusi žar ...

Ir sirpo vasaros, ir auksu saul šviet ,
Ir klydo gervi klyksmas rudenio takuos,
Vis pavasari padang j mano rankos pl t s,
Ir paukštis svetimas žemyn nenulenk šakos!

Gird jau giriouse aš Gedimino rag ,
Gird jau aid jo aukštajam panery,
Ma iau, kaip laužai, Šaukdami kovon lietuvi , dega,
Ir kaip kr tin se neg sta j liepsna skaidri.

Ma iau, kaip griuovo akmenio statytois pilys,
Ma iau, kaip up s seko ir aukšti kalnai,
Ma iau, kaip piliakalnius milžinams supyl ,
Kad jie gyvent ia, kaip žem , amžinai!

Kai tave menu aš, t viške senoji,
Su tavim kai atminimuose esu, —.
Sningant — g l s žydi, o mišk gelm j tamsiojoj,
Lyg tavam sodne — šviesu, šviesu!..

Kai tave menu, t v nam ugnele,
Mano šaltos rankos šyla v l,
V l gyventi tavo dienai šird kelia
Amžinos gyvyb s žydinti srov .

1943. II. 17.

Po mano kojom Romuvos šventa ugnis ruseno,
 Po mano kojom geso pl nys pelen sen ,
 Aš prie širdies glaudžiu Sm tkelio koplyt l sen —
 Paguod temstan i ir vilt švintan i dien .

Man šakn žaliajame, gyvajame pav sy
 Vaidil kankl s neš dain kloniams ir laukams,
 Manos galvos vainikan nakt krito žvaigžd s šviesios,
 Ir tar žem :— Rinki jas — jos laisv s ryt lems!

juod žem sunk s ašaros ir kraujas,
 Ir aš, kaip deimantus, sl piau tarp šakn ,
 Ir aš, lapus iš skausmo pl šdamas, rinkau jas —
 Verg , baudžiaunink , tremtini , kankini ...

Ir tar dang s: — žuole, stov k, kai v tros pl šys,
 Ir nedreb k, kai duobkasai sueis iškast tav s —
 Man skliaut Apvaizdoje tu amžiais ia stov si,
 Kas neš mano kalvarijas, tas mano švent šv s!

Ir brang lob ašar ,žvaigždži , kan ios ir krauko
 Glaudžiu ir saugau dienai gyv po žeme,
 Kai po vis nakt užgims pasaulis naujas,
 Iš j kad gaust Viešpa iui Šviesi garb s giesm !

Proj prajo šimtme iai besieliai,
Proj — kaip ledo ižas Nemune —
Proj skaistaus rugpi io debes liai,
Kaip maldinink giedanti minia, —
Pilis ir tiltus amži potvyniai nuplov ,
O ji kaip motina gera ten tebestovi.

Prieš tabernakul maldaudamas paguodos
Kai suklumpu ant akmenio sen šalt grind ,
Tarp p d elget , tarp kanaunink , rodos,
Ir vyskupo Valan iaus p d likusi randu...
Ir, rodos man, girdžiu, lyg tart ji ramiai ia:
“Einu lankyt našlai i ir našli žemai i .

Einu papasakot apie Izidori artoj
Ir apie daugel krikšioni kankini ,
Palaimint nuog žem s dulki ir linksmbybi Sutver-
tojo,
Pagarbint nuog daugelio tyros Širdies žmoni ..." —
Ir, rodos, j švent skliaut aukštyb j
Pulkai mu elnink ir netek jusi mergai i lydi.

O pro kolon marmur ir auks ,
O pro sietyn žiburius šviesius
Ateina vyskupas Antanas Baranauskas
Su palme rankoje, kaip palm pats tiesus.
Ir, rodos man, girdžiu jo žingsn 1 t ,
Ir, rodos, sako jis: — “Einu lankyt poet ...”

Einu lankyt Adomo Jakšto ir Maironio,
Sustojusi iš Katedros Bazilikos šali ,
Nešu pasveikinim t višk s j kloni
Ir vilt gr žtan i pavasario bals ...”
Ir, rodos man, švent skliaut aukštyb j
J angel balt pulkai kaip t v lydi.

Pro j pra jo šimtme iai besieliai,
Pro j — kaip ledo ižas Nemune —
Pro j skaistaus rugpi io debes liai,
Kaip maldinink giedan i minia.
Pilis ir tiltus amži potvyniai nuplov ,
O ji kaip motina gera ten tebestovi.

1943. II. 22-23.

tenai, kur žydi m lynos alyvos,
 Kur upeliai skamba sidabriniai,
 Debes liai supasi m lyn j,
 Tartum v l s proseneli gyvos;
 Ten, kur prie sekly ios lango rymo
 Jazmin nusvir baltos kek s,
 tenai vis gr žta m s akys
 Sapnuose sen atsiminim

Iš keli , kur raudam pasiklyd ,
 Iš keli , kur visos viltys g sta,
 Iš keli , kur, kaip belaisviai našt ,
 Nešam sunk žem s vargo kryži ...

Iš keli , kur saul nebešvie ia,
 Ir iš priebländ , kur juod nakt žada,
 Iš keli ant plono laim s ledo,
 Iš keli tarp roži ir eršk i

tenai, kur aukso saul j krykš ia
 Vaiko žingsniai pagiri takeliuos,
 Kur Pirmos Komunijos laimingas kelias,
 Kur šaltinis, kaip malon Dievo, trykšta,
 Ten, kur motinos daina lopšin aidi,
 Kur senelio pasakos klajoja,
 tenai tave, bedali, moja
 Pirmos ryto g l s prasiskleid

Iš dien , aust mirties ir kraujo,
 Iš dien , kur chaosan paskendo
 Praeitis be balso ir be gando,
 Kur krankliai suskrid tepuotauja,
 Kur nei mirt nelemta, nei gyventi,
 Kur apokalipsio šoka griaū iai,
 Iš tamsos, kur vis žem siau ia,
 Iš nakties pirmo ryto švent ,

tenai vis gr žta m s akys.
 Tilkit requiem ir geskit, geskit, žvak s!

1943. II. 5.

LEMTIS

Tave kaln virš n s šaukia,
 Tav s pakaln s žalios laukia,
 O tu, kaip vergas vakarais,
 ia stovi, lauki ir dairais.

Tau ia žiema kelius užpust ,
 Praleidai ia tu nakt r s i ,—
 Ir amži amžiams likt tau ia
 Su sielvartu ir su kan ia.

Dar žydi vasar šviesi laukai ir laukos
 Aukštuos pagojuose dar ošia žuolai,
 Ir netušti maž paukšteli inkilai,
 Ir r pestingosios lauk R pintoj lio rankos

Dar laimina bevais varp vasaroj us,—
 Ir ji palinksta po gr d našta.
 Ir svyra usn , kelio dulki apnešta,
 Ir j sumindo pakeleivio kojos.

O Nemunas dar teka kaip tek j s!
 O dubur liai Pyvesoj dar gil s vis!
 O velniakalnio naktys dar prašvis!

Ir tu, s nau,
 iš amži gl dumos ia at j s,
 Per amžius saugok Nemun , t v namus
 Jo krantuose, ir Pyves , ir vasaroj m s.

1943.I. 4.

Laisvei

Tu iš jai...

Ir mes tuš iom, beturt m rankom.
Miškuos paliko sunkios uog kek s.
Ir mes mišk tamsi j nebelankom,—
Usnim ir kadugiais apaugo takas.

Tu iš jai.

Ir mes tuš iom, beturt m rankom.
Laukuos paliko sunkios kvie i varpos.
O mes ne sau su ašara jas renkam
Ir su malda, kai šaukia Agnus Dei varpas.

Tu iš jai.

Ir mes tuš iom, beturt m rankom.
O širdyje — nyku, ni ru ir tuš ia.
Ir kol pasauly gaus mirties patrankos,
Nebus tav s ia, ir gyvenimo nebus ia.

1943. II. 19.

— Mes be Tav s, Kal d Kristau, p g ,
Mes be Tav s tiek met žiem šalom, —
Tegu paliaus ia šiaur s v tros st gaut,
Tegr š pavasaris m s vargo šal ...

Kal d Kristau, laimink pirm m s vag ,
Palaimink gr d , kritus juod žem ,
Te Tau, kaip žvaigžd s, prakaito lašai m s dega,
Te iš Tav s auksin s varpo derli semia.

Palaimink, Kristau, jaun žali goj
Ir pagriov lio balt j ramun ,
Ir baudžiavoj parpuolus artoj ,
Ir amži amžiais gyv panemun ...

Palaimink prot vi kap kalnel švent ,
Ir našt knygneši , ir ištremt j kan i ,
Ir amži palikimo did testament ,
Ir kruvinas rankas nuo darbo ir nuo pan i ...

Palaimink, Kristau, dobilo atol ,
Dosnia ranka paglostyk kvie io varp brandži ,
Pi ties gub ledai teneužpuola,
Ir iš pastog s nebaidys balt balandži ...

Palaimink, Kristau, m s žiemken i s j ,
Ir duonos daigo te pikta šalna nešaldo,
Sodybas saugok nuo pagairi pikto v jo, —
Išgirs, Kal d Kristau, m s mald ... — —

Iš gilumos šaukiuos Tav s, o Viešpatie,
 Iš gilumos susopusios širdies,
 Einu Tav s, Paguodos Žodžio ieškoti,
 Einu Tav s, vidurnak io Žvaigžd s!..

Bedaliai stovime,
 Išgirsk vaitojim ,
 Klausyk raudojimo
 Vaik tav —
 Tave tik jome,
 Tavy sud jome
 Tavimp tek jim
 Dien sav ...

Kar iais nuodais apkarto m s žem s vaisiai,
 M s rank dreban i nelaisv nuskinti...
 Pražud m praeit , praradom dabart , beteisiai,
 Kaip skurd s lauko paukš iai, drebam nevilty.

Bedaliai stovime,
 Išgirsk vaitojim ,
 Klausyk raudojimo
 Vaik tav —
 Tave tik jome,
 Tavy sud jome
 Tavimp tek jim
 Dien sav ...

Tik Tu, kuris gyvent pažadini lelij ,
Kuris laukus šilkais, o kalnus sidabru apdalina,
Kurio alsavime numir kelias ir ligonys gyja, —
Tik Tu, o Viešpatie, tik Tu tark Žod iš Tenai...

Bedaliai šaukiame,
Ateik ar iau, raminink,
Stebuklo laukiame
Vaikai tavi.
Tamsoj uždusome,
Bet ne, než sime,
Tavy v 1 b sime
Gyvi, gyvi!...

Iš gilumos šaukiuos Tav s, o Viešpatie,
Iš gilumos susopusios širdies,
Einu Tav s, Paguodos Žodžio ieškoti,
Einu Tav s, vidurnak io Žvaigžd s.

Bedaliai šaukiame,
Ateik ar iau, ramink,
Stebuklo laukiame
Vaikai tavi.
Tamsoj uždusome,
Bet ne, než sime,
Tavy v 1 b sime
Gyvi, gyvi!...

Tu stosi, Viešpatie, Galybi Kunigaikštī, 267
Ir kris karaliai, kaip vergai žemi, po koj ,
Tu eisi, Viešpatie, ir Tavo priešas ten nevaikš ios,
Ir nebedengs tamsa Tav nam , sodyb m s ir goj ...

Tu stosi, Viešpatie,
j bombos kris kaip r kas.
Tu tarsi, Viešpatie,
kaip lapai jie dreb s.
Tu mosi, Viešpatie,
ir v l diena bus Dz kuos.
Tu šauksi, Viešpatie,
pakils jie iš duob s —
Šiurpiam biržely krit Pravieniškiuos,
Ir Zarasuos, ir Petraši nuos, ir Panev žy,
Raini miškelio kankiniai, kaip kraujo žvaigžd s byk-
Kad liaut s t višk skausme rankas gr žyt! / ios,

Ir bus Aukštai iuose,
ir bus Žemai iuose
Dvasia j amži amžiais vis gyvai..
Ir žengs ateit ,
ir bus gyva tauta,
Laisva kad šviest amžiais Lietuva!

Iš gilumos šaukiuos Tav s, o Viešpatie,
Iš gilumos susopusios širdies, —
Ateik, ateik tams m s vargo vieškel ,
Ir m s rytdien nušviesk, šviesi Žvaigžd !

1. Ryto malda

— Palaimink, Viešpatie, pakol vag stosiū,
Tu rankoj mano jau i vadeles turi...
...Ir sveikina, atskridus, jj pirmoji kuosa,
Varn nas "Pad k Dieve" švilpia pagiry.

— Pad k man, Dieve, te paukšteliai sot s
Tau už mane skrajodami giedos;
Mielaširdingas Tavo Majestotas
Pilkiems laukams te giedri dien duos.

Kaip Ostija už miško saul kyla,
Upelis, v jas ir giria nutyla,
Atver ia debesys dangaus skliaut mišiol —

Ir šventasai Izidorius artojas
Suklumpa ir ekstaz je žegnojas,
Ir ryto maldai jau i jungas puola.

2. Šeštadienio vakarin

Juod vag atriekos šiltos riekes
 Toli toli per lyg lauk tiesias,
 Norag kieto plieno nebesiekia
 Saul leidis ramus, išbl s s...

“Jesu dulcis memoria...” šiurena v jas,
 Paukšteliai gr žta savo g žton,
 Tiktai kaip motina prieš pirmgim , prieš s j
 Pabudus žem atsid sta...

— Tavo, Viešpatie, rankas aš atiduodu
 Ir savo poils , ir dirv juod , —
 Galulauk je šventasai Izidorius artojas

Ant keli klumpa tardamas. Arim peržegnoja...
 Ir atilsio maldaudamas, kai jau i jungas puola,
 Užver ia debesys dangaus skliaut mišiol .

1943. III. 8.

1. Gyvenimas

Jo balsas Viešpaties galyb gyr ,
Jam pasninkus užlaikant ten, kalnuos...
Jo klaus debesys ir prasiskyr ,
Ir ant pamokslo klausan ios minios

N lašas, tarus “prasiskirkit”, neužkrito;
Nuod n lašas ant širdži t neužkris,
Kurios “atverkit langus” su tarnu Jo tar ryt ,
Atvers vidudienyje Viešpa iui ateinan iam duris...

Biblijos Arka vardas mums tebus tas;
Teguodžia mus tavasis vargo b stas,
Ir tavo regulos neg stanti šviesa

Nuo Paduvos lig Kretingos tešvie ia.
Ir, kaip prik lei širdis albigie i ,
Prikelk ir mus, palaist s dangiška rasa.

2. Mirtis

“O gloriosa Domina, excelsa...
 O Motina mana danguos,
 Išgirsk sugr žtan io keleivio bals
 Ir paskutin valand paguosk.

Matau aš savo Viešpat , matau J
 Ateinant ir šaukiant mane,
 Nuo žvilgsnio Jo sustingo mano kraujas,
 Ir nebegr žt man Camposampiero, ne...

Netepkit, broliai, j s aliejais mano koj —
 Jis patep , su Juo aš išeinu
 Už priemies io Capo di Ponte, už kaln ...”

Ir susirink minios kai raudojo
 Ir kai stebuklo meld karst nešdami,
 Netardamas jis tar : “Broliai, melskit s — bus amžinai
 gyva gyvenimo gelm .”

1943. V. 26-7.

1. Alvernos vienuolyno maldininkai

— O salutaris Hostia, o ryto Saule,
O amžin dien šviesi versm ,
Tau pasimelst aš at jau š pasaul
Ir pasidžiaugt tava žied žeme.

Ir, kai rankas sud jau džiaugsmo maldai,
Parciunkul n keliaudamas kalnais,
Iš negyvos uolos dvelkim sald
Tu leidai man, o Viešpatie, tenais...

...Ir apie švent galv jo balt balandži ,
Kaip Viešpaties apaštal b rys,
“O salutaris Hostia” kartu burkuot pabando,

Ir kaip varpelis ima skambint vyturys.
“Per saeculorum... Amen” — krankia varnos,
Ir kaip bažny ia ima gaust kalnai Alvernos.

1943. XI. 22.

2. Pamokslas paukš iams

— Garb b k J zui Kristui! Bastijos, Asižiaus,
 Battonos ir kit apylinki gyventojai linksni,
 Net pkit niekad j s ant švento medžio kryžiaus,
 Kad ir gražiausia b t j s giesm !..

Ir ant sausos šakel s J zui tinka j s tyras balsas,
 Ir tavo, strazde, kaip malda, ir tavo, varna,— negražus,
 Iš rank Viešpaties visiems gr deliai byra skals s,
 Ir papeni jis didelius (vis alkanus), pasotina mažus...

Puikus balandi, švent T v Innocent garbink,
 Gi tu, lakštingala, šventam Honorijui giedok,
 O ses Clara laukia tavo, vytury, maldos...

O mes visi, ereliai, kuosos, Dievui duokim garb , —
 Kas aukštumoj, kas vabalus berinkdami po žem ... —
 Ir paukš iai Umbrijos atitar jam: "Amen!.. Amen..."

1943. XI. 23.

1. "Aš si siu roži liet ..."

Bus daug nuo Viešpaties nutolusi vaik ,
 Ir daugelis Betliejaus maž K dik užmirš,
 Daug netik s, ir daug tik s, bijodami pasisakyti "tikiu",
 Ir, tartum ant uolos pas tas gr das, mirs.

Ir tar ji: — Leisk, Viešpatie, aš si siu roži liet ,
 Kad atsigaut vargstanti žmogaus širdis,
 Kad ji, akla, ko netik jo, tik t ,
 Kad atsivert jai stebuklo paslaptis.

Ir tar ji: — O Mylimas, visur visur esi Tu —
 Esi Tu, J zau, danguje, esi prastam Lisieux,
 Esi Tu savo mylimosios širdyje...

Iš Tavo sodo man lapeliai roži krito,
 Tavo sodus aš giedodama einu
 Pasaldint žem j likusiems kar i dien .

2. Karmelio ḡlei (giesm̄s variantas)

Tylumojo tamsaus Karmelio
 Tu kaip žiedas sušvitai,—
 Šviesk, šventoji Teres le,
 Žemei, Dievo užmirštai!

Amži kalno kiparisas,
 Sl ni lauko lelijा,
 Paži r k daubon Dubysos
 Ir žiedais palaimink j .

Pro dangaus skliautas aukštuosius,
 Pilnus Viešpaties žvaigždži ,
 Te stebuklo tavo rož s

Kris ant m̄s maž širdži ...
 Ir pavasariu dangaus
 Šaltos širdys atsigaus!

1943. III. 26-8.

Šv. Bernardas — neturt lis ir atgailotojas

“Bernardai, ko ia at jai?” paklaus žem ;
 “Bernardai, ko ia at jai?” dangus paklaus .
 — | žil saman pasiži r t, kol nesutem ,
 Ir Viešpaties didžiuos dienos darbuos paliaupsint.

“Ko at jai giri gelm , giliausi ?
 Kas iš pasaulio tavo li dn siel tremia?”
 — Aš at jau cisters kelio pasiklausti
 Ir žem s laimei ir džiaugsmams ištarti amen.

Ateikit, šaukia ia ir jus vallis umbrosa,
 Ateikit, šaukia žuolai ir pušys žalios,
 Ar kunigaikštis Akvitanijos, ar brolis tu karaliaus...

Palikit rudeniui puokštės akacij ir roži ...
 Kaip ia at jom, taip išeit bus ar ne džiaugsmas,
 Kai J zaus roži Karalien pasišauks mus?!

1943. III 26.

SVETIMI KALNAI

K ryto paukš iai gieda, —
 Tu aidas j giesm s,
 Tu kaip lelijos žiedas
 Prie trykštan ios versm s

Lenki gelm veid
 Ir dang joj matai,
 Ir savo sielos aid
 Ten žydint baltai.

1943. VIII. 22.

ŽIEDO GYVYB

Iš toli tu ateini, gyvybe žiedo,
 Iš tamsi j žem s motinos gelmi ,
 Šilko r bu ryt ji tave apr do,
 Ryto ras aš taip pat iš jos semiu.

Iš toli tu ateini, gyvybe žiedo,
 Tavo up virpa saul s spinduliuos,
 Aukso vaisiais vakare tave ji r do,
 Vakare ir aš tenai sugr žt viliuos.

1943. VIII. 6.

Jos neša pavasario verdant krauj ,
 Jos neša gyvyb laukams ir lankoms;
 Pro j , tartum giesm , amžin srauj
 Daigai saul s purporo žiedui ieškos.

Up s —

Jos b gs, Šalto ledo vergij išneš
 Iš giri ir kloni , lauk ir kaln ;
 Ir tu panašus j srov s laš ,
 Ir tu laisvas plauk, siek gelmi amžin .

1943. VIII. 21.

ATEINA RUDENYS

Ateina rudenys — tamsi dien vienuoliai,
 Ir gieda requiem j žingsni eisena.
 Žvaigždynai g sta, juodas miglas nupuol ,
 Ir vysta g l s — laim s pasaka sena.

Ateina rudenys — ir tavo žiedo grož
 Jie nuraškys ir, neapverk jo, numes,
 O, tu paika, o išdidžioji žem s rože,
 O, tu, jaunyste, o tu, motin nuod m s!

1943. IX. 27.

Vaikai mes amži up s žydin ioj pakrant j,
Vaikai pasaulio girios gl dumoj —
Kai pasibaigs vidudienio didžioji švent ,
Kas liks tuš ioj pakrant je, kas gr šime namo?

Vaikai mes Viešpaties auksiniuos soduos,
Vaikai tamsiam kely vidur tamsios nakties,
Žaislai — žiedai, žaislai — padangi žvaigžd s, rodos,
Žaislai — kalnai, žaislai — skausmai širdies.

O Tu, didi Ranka nežinom keli likimo,
Ir amži up , aukso sodus irgi mus laikai...
Iš Tavo meil s ia gyvenimo stebuklas gim
Ir mes, — sugriaut at j jo, — mirties vaikai.

1943. VIII. 29.

Pro Tavo pirštus, Viešpatie, kaip smiltys sr̄ va laikas,
Pro Tavo pirštus, Viešpatie, jis b̄ ga kaip vanduo,
Ir aš renku jo trupinius, kaip renka žiedus vaikas,
Ir upi aš einu ieškot, kol neužtvins rudo...

B̄ gs baltos smiltys, b̄ gs ir b̄ gs, ir žvaigžd̄ s degs ir
leisis,
O man pakaks t̄ trupini , t̄ spinduli šalt ,
Nes Tu juos papuošeji dienos žiedais stebuklingaisiai,
Ir vakaro šviesa esi, o mano Dieve, Tu.

B̄ gs Tavo up̄ s, b̄ gs ir b̄ gs, kaip b̄ ga m̄ s̄ metai,
O man pakaks srov̄ s dainos, lietaus laš̄ šalt ,
Nes Tu esi mirties tvane virš n̄ Ararato
Ir amžina gelm̄ esi, o mano Dieve, Tu.

1943. IX. 4.

Tenai kalnai, o ia pakaln s žalios,
Tenai dangus, o ia bedugn s baisios,
Ten iš mirties jauna gyvyb kelias,
O ia mirtis ir po žiedais baltaisiais.

Kas ten, kas ia? Kas ten, kas ia? — tu klausī,
Ir tavo bals nuneša be aido
Sunki dien sparnai aukšt skliaut
Ir rank uždeda naktis ant tavo veido.

Ir tu matai tenai bal iausius kalnus.
Ir tu mini ši ištr mimo žem
Ir tu girdi "S nau, ateik..." šaukim šveln ,
Ir švinta akys, rytmet sutem

Visi žiedai nukrito, niekas niekas
 J nesurinks.
 Vis puš virš n s: "sniegas! sniegas!"
 Vaitos ir links.

Ir tam baltam pasauly b si vienas,
 Toks vienas tu,
 Kaip naktys dienos bus, kaip dienos — m nesienos
 Balt naakt .

Kaip sidabrin s žvaigžd s Paukš i -Kelio,
 Sapnai ž r s,
 Ir akys ryman io šalikel j Sm tkelio
 Ži r s, ži r s,

Ži r s, ži r s žiedlapius po sniegu ir tavo
 Gelmes, dangau,
 Ir kris žied , ir degs žvaigždži , ir bus sapn kr tin j
 tavo
 Daugiau, daugiau...

1943. IX. 9.

Aušros take sidabro rasos,
Kaip brang s deimantai, ž r s,
O ji, nakties žvaigžd ms užgesus,
tavo tak vis ži r s.

Kaitriam vidudien lelijai,
Mirtis nei diemedžiui negr s,
O ji, ir saulei auksu lyjant,
tavo tak vis ži r s.

Gelsva žara žem liesis
Iš vakaro juodos taur s,
O ji, ir sutemoms išbl sus,
tavo tak vis ži r s.

Ir kai danguj ims žvaigžd s degti,
Ir kai bus mirus jau diena,
Sutik savo ses nakt ,
Jos žvilgsniai daug kam tars: gana!..

1943. VIII. -2.

Kas savo žem s šird jau ia
Iš juodžemio vagy gimtini ,
Kas savo žem s šird jau ia
Srov j upeli sidabrini ,
Kas savo žem s Šird jau ia
Mažam laiškely rugio daigo,
Kas savo žem s šird jau ia
Gyvoj g l j po gruodžio speigo,
Kas savo žem s šird jau ia
Bangoj melsv j mari lino,
Kas savo žem s šird jau ia,
Kai vargo p dos dirv mina.
Kas savo žem s šird jau ia,
Kai žydi rož s ir kai sninga, —
Galybi Viešpats maloniusias
Palaimins derli jo dosningai.

1943. IX. 20.

Kas tu esi, kur tu eini, keleivi —
nežini , nakt ar audras?
Ar rytme io padang s nusiblaiv
Kely tik tavo li dn kap ras?

— Esu aš tas, kur išugd žem ,
Aš tas, kur palaimino dangus,
Kam naktys blaivosi, kai dienos jau sutem , —
Esu aš tas, esu aš tas žmogus.

Aš iš saul leidži renku rytojaus ugn ,
Aš iš vidurnak i šviesias žvaigždes renku,
Aš gyvas pereinu marias, gelmes, bedugn ,
Upes — be tilt , kalnus — be tak .

Esu aš tas, kuris pamyn mirt juod ,
Esu aš tas, kurio audra nenusineš!..
Aš tas, kurs lydi jus ne vaiši soduos —
Tautoj, audroj, dainoj ieškokite man s.

1943. VII. 22.

Iš dienos dien mes keliaujam,
 Iš nakties nakt grimstam mes,
 Kol Jisai amži up srauj
 Tartum maž spygl mus mes.

Iš kaln kalnus mes keliaujam,
 Iš daubos daub grimstam mes,
 Kol Jisai kaip minkšt sniego sauj
 Amžinos dienos ugnin mes.

AKLASIS

Kai po kaitros užpuola žem li tys,
 Kai piktas žaibas skelia namus, —
 Pastog , Dieve, Tu mažos žibut s,
 Ir Tavo rankos, Dieve, saugo mus.

Kai žem s vieškelius tamsa apsiau ia
 Ir kai sud žta visos viltys
 Mirties uolas, — Tau himnus gieda griau iai,
 Tu vienas toj tamsoj šviesus esi.

Tave maža lauk žolel regi,
 Tav s aukš iausias kupinas dangus,
 Tau linko žem , šviet saul , žvaigžd s deg , —
 Tav s nemat , Dieve, tik žmogus.

Pro žem s žied kas dainuodamas praeina,
 Praeis, praeis jis ir pro rudenio ḡ les,
 Ir ryto v̄ jas, kaip midus, nešios jo dain ,
 Ir savo pirštais saul̄ siel̄ jo palies.

Ir amžinai ionai aid s jo kelio žingsnai,
 Ir amžinai jis su gyvaisiais gyvas bus,
 Po met slegian ia našta jis nepalinks, ne,
 Ir nepagarbin s praeis pro marmuro stabus.

1914. II. 24.

ATPILDAS

Kad tu kaip milžinas jai pasaulio tyrais,
 Kad li tyje tu per patvinusias upes bridai,
 Kad tamsi nakt iš jai iš žem s girios —
 Tau vis dien ten žyd s dangaus žiedai.

Ir kad taip t kstan io žmoni klajojai vienas,
 Žmogaus kalboj, kad Dievo maldai žod suradai,
 Kad be žied , be saul̄ s buvo tavo dienos, —
 Tau vis dien ten žyd s dangaus žiedai.

1944.II.25.

Mes vež m med , akmen ir stalaktit ,
 Ir balt marmur iš svetim krašt ,
 Giedodami kiekvien sienon dejom plyt ,
 Kad tuos namuos gyventum, Dieve, Tu.

Te Deum šauk didžios minios susirink „
 Varpeliais skambino nauj nam tarnai,
 Gyvent kad b t gera j j Šeimininkui,
 Ir kad tenai gyventum amžinai.

bokštus ži rint, rabo silpnos akys, '
 Ir t kstan iai pra jo pro pla ias duris,
 Altoriuje, kaip palm s, stieb s žvak s,
 Ir rod s, niekas j užpust nedr si

Užstojo dang tos bažny ios stogas
 Ir didži saul , ir mažas žvaigždes,
 Dangus jis buvo vargo žem s žmogui,
 Ramyb — elgetoms nuli dusios širdies.

Kristaus Istorij sud jome vitražuos,
 Altoriuj — kaulus kankini ... Deja,
 O Dieve, Tau šis r mas buvo mažas,
 Tarei:

— Aš noriu gyvas b ti j s širdyje...

Dešimt karat — dešimt m s meil s met
tavo žied , mylimoji, aš dedu,
Mana širdis širdies tavosios nesuprato,
Ir prie altoriaus nueini tu su kitu.

O vestuvinio žiedo tyras aukse,
Laš k, laš k, kaip ašara šviesi!..
Tu nueini, o aš kaip laim s lauksiu
Tav s sen svajoni ilgesy.

Prie tavo vardo mano vardas glausis,
Ir metai jo, nelauk, neišdildys.
" ia firmos vardas", atsakysi klausiant,
Bet ne, ne taip tau atsakys širdis.

O vestuvinio žiedo tyras aukse,
Ž r k, ž r k, kaip ašara tyra!..
Tu jungsi juos, o aš ia vienas lauksiu
Sau tos, kurios man žem je n ra.

1944. VI.

Esi, dangau, tu srov je upelio,
Tu ežero šilkiniam veidrody,
Esi, dangau, tu praeity seneli ,
Esi, dangau, tu k dikio širdy.

Esi, dangau, tu rank nepasiekta,
O daug nakt tavin jas ties m mes,
Tu angel balt bal iausias lieptas,
Melsva skara Sikstinos be d m s...

Esi, dangau, tu mano Dievo sostas '
Ir mano žem s prot vi diev ,
Ir niekas niekas nepasieks, paklyd s, uosto
Be žiburi tav ...

1944.I.

Aš gyvenu pasaulio
Ir žem s vidury,
Aš, žeme, tavo krauj ,
Tu — man j geri.

Juodoj vagoj ir pievoj
Ir žydin ioj g l j,
Ir topoly, ir ievoj
Dainuoju aš tyliai

Kaip kirminas, kaip žiogas,
Kaip tosis, kaip balta;
Man lapas — Dievo stogas,
Man žiedas — visata.

Kaip paukštis aš skrajoju
Po m lynas erdves!
Ir ten giesm manoji,
Dangau, pilna tav s!

1944. VI.

Aš tave gird jau v jo
 Begaliniam gaudime,
 Aš tave tyloj gird jau,
 Tartum bals po žeme.

Aš tave ma iau palauki
 Nepaž stamoj g l j,
 Iš tav s, kaip up , plauk
 Sidabriniai spinduliai.

— Kas tu? Kas tu? Kas tu? — klaus -
 Girios, lygumos, kalnai,
 Ir naktis juoda juodžiausia
 Klausin jo: — Kas jinai?

O aš j gird jau v jo
 Begaliniam gaudime,
 O aš j ma iau rugs jo
 Mirštan ios g l s sapne.

O aš j ma iau palauki
 Nepaž stamoj g l j,
 O iš jos kaip up plauk
 Sidabriniai spinduliai.

1943.

Nei geležiniai laiko dantys
Tav s nenuvert , kolona išdidi,
 Nei kaip žmogaus širdis pasenti
 Tu nebijai, kolona išdidi!

Bal iau už balt debes l
Tau amžiais šviest, kolona išdidi,
 Ir už aukšt kaln gazel
 Grakštesn tu, kolona išdidi!

Kas be tav s senoji Roma,
Be tavo žavesio, kolona išdidi?
 O dukra tu karali luomo,
 Stov k, stov k, kolona išdidi!

O m za, Dant s Alighieri
Tercinose, kolona išdidi,
 Ir mano eil se tu ž ri
 Ateinan ia diena, kolona išdidi!

1944. V.

Safiškoji strofa

Kur gi tu gimei, spinduly g l tas,
Dukterie diev , ar kalne Olimpo
Sambr škio metu, ar aukštoj pakrant j
Adrijos j ros;

Ar tylioj giesm j vytur lio mažo,
Plazdan io linksmai, ar auksin j arfoj
Vakaro tyloj, kai stygas švent sias
Paliet pirštai

Afrodit s? O, j s dievai aukštieji,
Leiskit man gyvent, kur saldžioji gim
Puošmena žmogaus, džiaugsmas piemenai i
Ir Apolono.

1944. V.

Kur tu, kur tu, pavasari,
 Kur tavo rankos švelnios
 Ir kupinos gyvenimo,
 Ir paukš i , ir žied , —
 Be tavo žingsni numir
 Pravirkusios pakaln s,
 Ir aš be tavo žingsni t
 Sau tako nerandu.

Kai tu eini, upeliuose
 Sidabro žuvys šoka,
 Kai tu eini, pavasari,
 Dangum, širdim, laukais, —
 Ims ežerai virt, rodosi,
 Nuo žalio žem s juoko,
 Žmogus, kaip gyvas pumpuras,
 Žyd t su žiedu geis.

Ateik, ateik, pavasari,
 Taku išsiuvin tu
 Melsv žibuokli puokšt mis
 Ir meil mums gr žink,
 Ateik, didysis ilgesy
 Mickevi iaus sonet ,
 Ateik, poet pasaka
 Nežemiškai graži!..

O, Nemune, tav s pastigo m s
 Pavarg akys ir li dna širdis,
 Pavarg akys žvelgia Kauno pus n,
 Širdis neranda t višk s žvaigžd s.

Po debesim ji mirga vis nakt ,
 Po debesim ji gal mirg s ir lauks,
 Kol Dievo rykšt vargo žem plakti
 Ir up s sielvarto tek t paliaus.

O, Viešpatie, kam Tavo žvilgsniai budi
 Dangaus žvaigždynuose ir skruzd l s takuos?
 Tav s teprašom tik aguonos gr do:
 T vyn s žem s ir širdži taikos.

1944. VII. 15.

Man pakanka arini grumstelio,
Rasos lašo ir Dievo dangaus,
Suprantu aš kelius Visagilio,
Tik ne tavo, žmogaus!

Nuo mirties, kaip nuo žaibo, tu b gi,
O širdy baisy mirt neši,
Ne žied , tirpstant snieg
Tavo, vargšo, širdis panaši.

Panaši ji stikl , kurs d žta
Ir dulk audros s kury,
Ir miegan i sraig , kad bust ,
Kai pažadins aušrin skaidri.

Man pakanka arim grumstelio,
Lietaus lašo ir aukšto dangaus,
Suprantu aš kelius Visagilio,
Tik ne tavo — žmogaus.

1944. VII. 15.

Tenai Pažaislio bokštai
 Kaip pasaka balti,
Tenai laukai ramun m
 Ir sv r m apsnigti...

Ten du jauni šermukšniai
 Gale gimt nam ,
Ten sunkios kek s svyra
 Serbent raudon ...

Ten žuolai šauks gr žti,
 Ten kvies t v kapai,
Skamb s Švento Antano
 Parapijos varpai...

1944.VII. 17.

Ak, nor tum gr žti t v sodyb ,
Kiekviena žvaigždel kaip sesuo kur žiba,
Pas kiekvien kr m , pas kiekvien žied
Tu paž sti paukšt , kurs laimingas gieda.

Ak, nor tum gr žti jaunyst s tak ,
Kur linksmi upeliai ryto saul j teka,
Pas kiekvien daub , pas kiekvien ving
Supasi drugeliai švies s ir laimingi...

Ak, nor tum gr žti, kur šermukšniai šaukia,
Kur berželiai dairos gimtoje palauk j,
Pas kiekvien p d , pas kiekvien grumst
Gertum ryto ras , kraujo nesudrumst ...

1944. VII. 17.

Kely kolonus sudaužyt dalini
Ir dulk s, tartum b gt t kstantis velni .

Šimtai pab g li su verkian iais vaikais
Ir tu kartu dantis sukand s vos laikais...

Benzinas, d mai, kiauros padangos, seni
Stalai, sul ž lovos, tankai kruvini.

Juoda kumel , o nuo dulki net balta,
Šalikel je smilksta pypk pamesta.

Belaisviai (partizanai!): rusai ir gudai, —
Mongoliški, vaiduokliški, š toniški veidai.

Pirmadien , antradien ... šeštadien ...
Ir tu su jais kažkur kažko eini, eini...

1944. VII. 17.

jau keliu ir dainavau kaip žvaigžd s,
 Tartum geltonos rož s, byra;
 Kažin kur š vis paukštelius pabaid ,
 Ir d zg bit s, tartum aukso lyra.

Rugi laukai kvep jo šilta duona,
 Ir vargo žem meld s: "T ve m s ..." "
 Ir pro saul leid kaip gintaras gelton
 dusl dundes aukšti klevai kluso...

1944. VII. 17

NAKTIS

Už rugiag l m žydin io skliauto
 Jau užmigo pavargus diena.
 nakties aksomin apsiaust
 sisupo žilvi i daina.

Kaip kodylas pasikelia r kas —
 Jis b gli jaun šeim priglaus.
 Ir srov s sidabrinių an iukai
 Lig aušros šneku iuot nepaliaus.

1944. VII. 18.

Ant up s kranto jie s d jo trys:
 Šuva, piemuo ir sužeistas karys.

— Pirma iš daugelio diena tokia rami, —
 Ne l pom tar jis, ne žodžiaiš, širdimi
 — Aš prasimuš s tris kartu esu
 Pro ugn artilerijos ir apkas ,
 Pro partizan keršt ir kratas,
 Pro sprogstan ias l ktuv bombas, granatas,
 Pro k nus kritusi karštoj kovoj draug
 (Dabar jie miega amžinu miegu...)
 Ir pro likim , kur tiki, —
 Gyvyb s, kaip išganymo, šauki...

Kai po kovos ils jaus vakare,
 Kaskart ar iau alsavo man giria,
 T v laukai kvep jo medumi,
 Ir pievos ž kaip giesm rami.
 Ir pro aliarm pavogtus sapnus
 Vaidenos met žaidžiantis s nus,
 Žmona, namai ir pasakos jaunys...

Ir prie j koj sprogo sviedinys.

1944. VII. 19.

Myl si Lietuv iš tolo
Visa širdim, visais jausmais, —
Iš tolo meil neparpuola
Po balto marmuro namais.

Iš tolo j kaip laim šauksi
Aušroj ir sutem sapnuos,
O ji praskrisdama kaip paukšt
Tik skaudy ilges dainuos.

Reg si j kaip saul skais i ,
Kaip k dikio šventi sapnai,
O ji gal verg s pan iuos vaikš ios
Ir sl gs j sielvarto kalnai.

Tik ji tau bus saldi paguoda,
Tik ji tau bus širdy gyva, —
Balta balt j vyšni soduos
Senoli žem Lietuva.

1944. VII. 20.

Nusiimk, pakeleivi, kepur ,
 Aš gyvyb s stebukl regiu:
 S da saul s monstrancija j ron
 Rugiapi t s rugi .

Sunkios varpos palinksta lig žem s,
 Lyg tarnaut didžiul ms mišioms,
 Šlama smilgos Oremus, oremus
 Aukos apeigoms šioms.

1944. VII. 30.

UPEL , TEKANTI KALNUOS

Upel , tekanti kalnuos,
 Aš tavo vardo nežinau, —
 Aš tau tik sve ias vadino
 Ir tu nešauksi man: s nau...

Aš seno Nemuno s nus,
 Aš lapas, blaškomas audros, —
 ia šauksiu laisv pro sapnus,
 ia lauksiu t viškei giedros.

1944. VIII. 15.

(Atsiskyrus)

Tu man buvai kaip ryto ḡ lei
Dangaus palaiminta rasa,
Tu nu jai — ir vytur liai
Pravirko, lyg nakties šeš liai,
Pravirko ir gamta visa.

Tu man buvai kaip žem ūolei,
Kaip lapai klevui pakel s̄
Ir kaip lazda senam vienuoliui,
Kad nukeliau iau neparpouol s̄
Lig savo Viešpaties pilies.

Tu man buvai kaip sparnas paukš̄ iui,
Kaip žiedui v̄ jas ir daina...
Dabar, kai sielvartas teaugs ia.
Ko besulauks, ko besulauks ia
Širdis našlaitiškai viena?..

Tu man buvai kaip Dievo žodis
Baltam alyv ūlamesy,
Ir ateities svajoni soduos
Ir laim ir gyvyb̄ , rodos,
Tu man buvai — tu man esi!

Tu man buvai kaip saul sielai,
 Sapnuos pavargusiai, li dnai,
 Aldona, drauge mano miela,
 Pro skaud ilges ir g l
 Tu mano b si amžinai.

Tu man buvai jaunyst s metuos
 Šviesiausia žem s dovana,
 Tu kaip akmuo brangus ir retas,
 Tu man daina, kuri suprato
 Širdis širdies neklausdama.

Tu man buvai kaip laivui bur
 Ir kaip žibintas virš uol ,
 Kur blašk s debesys paniur ,
 Kai plauk m mes likimo j ra
 Ieškot nežinom sal ...

Tu man buvai diena ir rytas
 Ir vakaras be sutemos,
 Žvaigžd vidurnakty sušvitus
 Ir židinys žiedais kaišytas
 Pirm pavasari namuos.

Tu man buvai kaip saul sielai
 Šviesos ir laim s ilgesy,
 Aldona, drauge mano miela,
 Kada išstart gal siu v lei
 Ne “Tu buvai”, bet “Tu esi?”

O šuliny, gilus ir šaltas,
 Tartum iš žem s viduri ,
 AŠ tavo tyr skaidri gelme
 Kaitriam vidudieny geriu.

Pagirdai tu baland balt ,
 Ir riukus, ir aveles,
 Ir kiek širdis geis — ne su sauja —
 V lus keleivis gert gal s...

Ir nuo senelio lig an ko —
 Visi jie bus tavi vaikai,
 Ir, kol gelm ta nenutr ko,
 Tu žem žydin i ir gyv ,
 Sodyb , papuošt alyv ,
 Ir šird gyv m s laikai.

T VIŠK S DUONA

O duona, žydinti pel siais,
 Tartum rugiag li žiedais,
 Tave su ašara min siu,
 Kaip sekt pasak kadais.

Buvai tu mano jaunas k nas
 Ir mano prot vi sen ...
 Gaivink klajojan ius klaj nus
 Šventuoju t višk s penu:

Atsiminimais ir žvaigžd tais
 Vilties žiedais vidur nakties,
 Kol v l širdis ryt švies
 Sparnus, pakilusi, išties.

Geležis ir plienas tau sukaustys
Žydin ios jaunyst s troškimus,
Nematysi saul s rytui auštant
Ir akis užmirši mylimos.

B si tu besielis automatas,
Didel s grandies maža dalis,
Ir pirm sapn jaunyst s metuos
žesys tvankiam širdis paklys.

Geležies ir plieno pilnos rankos
Ir kr tin j pilnut pilna...
O kažin kur žydi žalios lankos,
O kažin kur — vasaros daina...

O dainos tos, rodos, niekad niekad,
Darbo verge, tau gird t neteks,
Kol širdis, plieniniams k jams pliekiant,
Ir pati plieniniai sm giais plaks.

1944. VIII. 24.

Kartais valandos šviesios ir tyros,
Kaip šilkinio šaltinio malda,
Kartais graudžios kaip ašaros byra,
Lyg neb t šviesiau niekada.

Kartais valandos sunkias, lyg kraujas,
Kartais laša, lyg sunk s lašai,
Kartais j , kad sustot , maldaudi,
Kartais j , kad skub t , prašai.

Kartais valandos b ga, lyg up s,
Ir iš džiaugsmo netilpsta krantuos,
Kartais ieškai, kaip vergas, suklup s,
Nors vienos, nors vienos valandos, —

Nors vienos, kaip pavasario saul ,
Nors vienos, kaip daina mylimos,
Nors vienos, kad užmirštum pasaul ,
Nors vienos, nors vienos, nors vienos...

1944. VIII. 25.

Kai miegat, k dikių, j s žemes angelai,
 Kad nesudrums iauj s dangišk sapn ,
 Aš pa įame vidurnakty tyliai
 Šviesi žvaigždži jums paraškyt einu.

Kai ilsies tu, gyvenimo sesuo
 Ir drauge žem s tremtinio dien ,
 Kad nepavergt m s širdži ruduo,
 Jam pan i aš nukalt einu.

J s, žem s viešpa iai, išdid s ir akli,
 Supan ioti beprotišk sapn ,
 Kai supa jus visus naktis gili,
 Aš jums naujos dienos uždegt einu.

1944. VIII. '6.

KAS PER VIS KELION LYD S

Kai blaškys mus benamius ir nuogus,
 Kai tavos nematysim žvaigžd s,—
 Tavo žemos šiaudin s pastog s
 Mus per vis kelion lyd s.

Kai rudens išraškyt j sod ,
 Duonos k snio kai mums pavyd s,—
 Tavo derliaus auksiniai aruodai
 Mus per vis kelion lyd s.

Kai šiurpus pavergtosios likimas
 Kaip akmuo puls ir guls ant širdies,—
 Tavo, žeme, šviesus atminimas
 Mus per vis kelion lyd s.

1944. X. 25.

Ten liko lygumos ir kloniai,
 Tenai pil n pelenai,
 ia svetimas dangus ir žmon s
 Ir svetimi, šalti kalnai.

Ir rodos, mirsim be t vyn s,
 Kaip lapai v juje rudens,
 Ir, tartum sapnas sidabrinis,
 ia niekad nepasivaidens

Nei žalios lygumos, nei kloniai
 Ir nei pil n pelenai;
 Sl gs svetimas dangus ir žmon s
 Ir svetimi, Šalti kalnai.

1944. IX. 3.

VIEŠPATIES PASAULIS

Begalinis Viešpaties pasaulis:
 Žem , žvaigžd s ir daus keliai.
 Šiapus saul s ir anapus saul s
 Švie ia vien tik Jojo spinduliai.

Begalin up Dievo laiko:
 Be pradžios, be galo, be krant .
 Jo ranka jos amži srov laiko,
 Ir Jo rankoj esam — aš ir tu.

1944. XI. 11.

Kas man rank dav raudon rož,
 prakaituot , juod rank kaip anglis,
 Kokiam sapne tav s, j skynusios ieškosiu
 Ir k sakysiu tau kaip vergas nebylys?

Pro bals kaukian i dien dienas mašin
 Ir pro akmens cypim , žes dirž ,
 Aš tau n žodžio negaliu, ak, Dievas žino,
 Ir k tu man širdy sakai, aš negirdžiu.

Tik šoka kibirkštys, kaip žvaigžd s, nuo tek lo,
 Tik kelia pragar kur priveržtas akmuo,
 Tik pro pirštus jau iu ne rož s žied , — g l ,
 Ne kvapas veid lie ia — purvinas vanduo...

Ir roži žiedlapiai štai pamažu jau krinta, krinta,
 Kaip užgauti plienin s fabriko šalnos...
 Kažkas pradarо lang . Rytas. Švinta.
 Žaizda — ne rož s žiedas, kraujas man delnuos...

1944. X.

Jei po t višk s dangum dabar miegotum,
Ošt tau lopšin kalno žuolai,
Po auksin m obel l m, po šakotom
Tau lovel supt švies s angelai.

Ir tyliai sapnuotum Nemun senel
Ir kaimyn oželius ir kaštanus,
O dabar, kely pavargusi dukrele,
K sapnuojoj, k regi tu pro sapnus?

Ar sugr šim, kaip gimtin n gr žta paukš iai,
Ar b giosi tu pakrant mis Neries.
Ar girdi tu, kaip gimtoji žem šaukia,
M s žvaigžd s mums ar v l danguj ž r s?

Ar sapnuojoj, kad mums m s vyšnios žydi,
Kad kažin kur liko vargas ir kalnai,
Kad t vyn s v l mums niekas nepavydi,
Ar sapnuojoj tu, Saulele, kad tenai,

Kai po t višk s dangum kada miegosi,
Ošt lopšin žalio kalno žuolai,
Po m s sodu obel l m, po žaliosiom
Sups lovel tavo švies s angelai?..

1944. X. 25.

Lietuva — mano šiaur s pašvaist
 Ir g l sidabrini ryt ,
 Kas krauju tavo veid nulaist
 Ir ko raudi prie kryžkel s tu?

Ak, raudo iau ir aš apkabin s
 Tavo kojas gimtoj pakel j,
 Kad iš tavo padang s linin s
 Krist džiaugsmo dienos spinduliai,

Kad sugr ž s ant Nemuno kranto
 Iš tremtinio kelion s li dnos
 Glaus iau, tartum relikvij švent ,
 Rad s slenkst nam pelenuos.

Ak, nor iau raudoti iš džiaugsmo
 Ir pajust, kad po kojom esi,
 Lietuva, žem s žodi šven iausias,
 Lietuva, žem s laim šviesi!

1944.X. 26.

Tavo d mai, t viške, nekartus,
Ir nedyg s einan iam takai,
Ir ne vargas žydi tavo vartuos,
Ir visi tau brang s mes vaikai.

Gintarin saul auksu švie ia,
Ir po debes liais bus šviesu,
Kai v l gr šim iš vis pasvie i ,
Iš šios žem s kryžkeli vis .

V l tave mes ašarom nuplausim,
V l žyd s kvietys ir aviža,
V l tu b si mums didži didžiausia,
Lino žiedo t viške maža.

Tavo d mai, t viške, m s širdis,
Tartum šiltos rankos, mus apsiaus;
Tavo šulinys džiaugsmu pagirdys
Po varg vidurnak io tamsaus.

1944. X. 27.

Tenai pavasario saldi sula
Iš atminim balto beržo teka,
Tenai regi dien vaikyst s tak ,
Ir debes lis supas kaip sala

Danguj, kur spindi akys angel
Ir m nuo saugo tavo sapn sald ,
Ir tu girdi balt alyv mald ,
Nors jau v lu, nors jau v lu, v lu...

Tenai tu gr žt iš kaln gali,
Gali keliaut ir per aukš iausius kalnus,
Ir nepabus lizde paukšteliai šveln s,
Ir visos g l s bus tau pakely,

Kur Pirmajai Komunijai rinkai,
Kur pirmai meilei tartum džiaugsm skynei...
Bet... tik svajon tie laukai lininiai,
Bet... tik svajon s tie visi takai.

1944. XI. 7.

Antai, langin s baltos moja
Ten tavo prot vi nam ,—
Ir aš, tartum pro švies sapn ,
Visk visk matyt imu.

Antai, prie šulinio prieina
Keleivis batais dulkinais
Ir, pasid j s lazd , geria
Jo gelm tyr j delnais.

Antai, net bit s nebe žia
Baltajam beržo avily,
Ir miega pokai io Dubysa
Tokia tyli, tokia tyli.

Antai, kaip rubinai, prieš saul ,
Dalinas vyšnios spinduliais,
Ir svyra žirni pilnos ankštys,
Ir dobil liai pakeliais...

Tokia vidudienio ramyb ,
Kad tau nebeplaka širdis!
Tai tavo vasar t vyn ,
Tai žem s rojaus atspindys.

1944. XI. 8.

Tu suk rei nuostab pasaul
Su žiedais, su sodais, su sapnais,
Ir po Tavo dideliais delnais
Kaip aguonos gr das švie ia saul .

Tu suk rei šird , tartum paukšt ,
Kad ji vis ilg t si dangaus,
Kad visoj kelion je žmogaus
Tave ji, Dieve, kelio klaust .

Tu suk rei žem , piln dulki ,
Piln kryžkeli ir šunkeli klaidži ..
Ir paklyd s girioje girdžiu:

— Neraudok, keleivi, neprapulsi —
V l kely žyd s tau mano g l s,
Su tavim einu aš kaip šeš lis.

Einu, tav s ieškodamas, per žem ,
Tav s ieškodamas, tartum rasos žieduos,
Tartum sunkaus ir akmeninio amen
Po neramios vidurnak io maldos.

Ir pakely, kur Tavo žingsnai dingo,
Kur Tavo žingsnai dulki debesy
Kaip sanctus, sanctus skamba stebuklingai,
Man prieš akis atsiveria šviesi

Diena be vakaro, be li desio, be skausmo,
Diena kaip Tavo žodis amžina,
Ir aš, kaip k dikis, netverdamas iš džiaugsmo,

Einu ir rankom vienui vienas ploju
Ir dusdams, kaip litanijoj, kartoju:
— Diena!.. Diena!... Diena!..

Ir šviesa sutirpsta, tartum sniegas,
 Ir naktis užgri va ant aki ,
 “Dieve, kur Tu?” šaukdamas kai b gu,
 “Man parodyk veid ” kai šaukiu.

Ir tyla apsiau ia vis žem ,
 Tartum karsto antvožas sunkus,
 Kai kartoju: “Viešpatie, sutemo,
 Viešpatie, Tav s nebetenku...”

— Kas mano dien žingsn žengia, .
 Nebegr š per amžius atgalios;
 Tavo kelias dar anoj padang j

Ir šeš lio mano spinduliuos... —
 Kai tamsa Jo did bals meta,
 Akys v l šios žem s dien mato.

1944. XI. 21.

(Caspar David Friedrich paveikslas:
“M nulio patek jimas j roj”)

Kaip miegantis titanas, miega j ra,
Ir šaltos bangos neplaka krant .
Naktis. Laivai, kaip bronzos miniat roj.
Dangus. Akmuo. Dvi moterys. Ir tu,

j j sunk l kest paskend s,
patekant m nes žvelgi,
Ir tavo siela, kaip titano vandens,
Nurimus ilsisi. Ir tu tiki,

Kad ten anapus, kur laivai nuplaukia,
Kad ten anapus, kur n ra nakties,
Ten anapus tavo šird šaukia

B tis iš neb ties.
Kaip miegantis titanas, miega j ra,
O sielos anapus ži ri, ži ri...

1944. XI. 22.

(Vincent van Gogh: "Sodas")

Neram s medžiai, sukurti žmogaus,
Jums nepakanka žem s ir dangaus —
J s ieškot v jo, paukš i ir žvaigždži
Ir rudenio, ir rudenio nak i .

Neram s medžiai, vieniši, seni,
Kada numesit j s gelsvus lapus,
Kada kaip samanos j s liemenys supus,
Kada sudegsit židinio ugny?

Neram s medžiai, sukurti žmogaus,
Šalna j s lap niekad neužgaus,
Ir plieno kirvis j s nenukirs,

Ir nenumesit vaisi žem n j s,
Ir šaknys vis šaltin gyv jus,
Ir šerdys žiem nenumirs.

1944. XI. 22.

Lietuva, Lietuva, tu kaip saul gyva
 Ir už rudenio debesio juodo,
 Tu benami s n už kalv ir kaln
 Ir daina, ir viltis, ir paguoda.

Tavo lyg s laukai, tavo piev takai,
 Tavo vasaros aukštas dangus
 Sauks mane ir vilios — atgalios, atgalios,
 Šird skels tartum varpas žvangus.

Be tav spinduli , tavo žem s keli ,
 Man pailso kelion je kojos,
 Ir akis atsigaus laisv j tavo dangaus,
 Ir širdis plaks tik tavo šilojuos.

Daug ištremta s n už Altajaus kaln ,
 Daugel krito kovoj d l tav s, —
 J mirtis ir kan ia, m s kelias nak ia
 Tavo laisv s rytoj pašv s.

Lietuva, Lietuva, tu kaip saul gyva
 Ir už rudenio debesio juodo,
 Tu benami s n už kaln , vanden
 Ir daina, ir viltis, ir paguoda.

1944. XI. 23.

Tu viena, mano laim s ir džiaugsmo sapnuos,
 Tu viena mano kryžkeli vingiuos li dnuos,
 Tu viena mano saul rytojaus dienos,
 Mano prot vi žeme.

Atminimuose lankos ramuni balt ,
 Senos pilys prie Nemuno seno krant ,
 Baltija ir aukštai i pagojai — tai tu,
 Mano prot vi žeme.

Ir biteli d zgimas baltam avily,
 Ir piliakalni , alk ramyb tili,
 Ir žiema, kaip mirties baltas takas, gili
 Mano prot vi žem j.

Nenumirus po piktojo gruodo ledais,
 Nesukniubus po sielvarto up s krantais,
 Puoškis, puoškis pavasario jauno žiedais,
 Lietuva, mano prot vi žeme!

1944. XI. 27.

O, šiltas pasak pasauli,
Po meil s motinos sparnais,
Ten karalait — m s saul
Ir karalai iai mes tenais...

stiklo kaln aukso žirgu
Nak ia svajon s m s jos,
Ir smegens ragan kur mirga,
Keliaut nieks vienas nebijos.

Ten mes nykštukai ir karaliai,
Ant gaidžio kojos m s dvarai,
Ir šilko, aukso iki valiai
Prineš gerieji aitvarai.

Ten vaikšto Dievas geras geras
Po vargšo r bais, be nam ,
Tenai stalelis, žodi tarus, —
Midum medium vaišina mus.

O, šiltas pasak pasauli,
Po meil s motinos sparnais,
Kur tu, mažos širdies apgaule,
Ar po sniegu, ar po kalnais?..

1944. XI. 23.

Po kašanais žaid v jas tartum vaikas,
 Po kašanais žaid k dikiai maži,
 Buvo pats žyd jimo kaštan laikas,
 Buvo pats šviesus gegužis, dievaži!

Ir pavasaris kaip dievas Apolonas,
 Galv laurais pasipuoš s ir šaunus,
 Rankoj nešdamas gyvybi milijonus
 Prakeliaavo pro vaikus ir kaštanus.

Po berželiais savo d d p t Panas,
 Po berželiais du jauni jaunavedžiai
 Kaip balandžiai du baltais sapnais gyveno,
 Ir sula tek jo tyliai ir saldžiai.

O pavasaris kaip dievas Apolonas,
 Laurais galv sau papuoš s k kelius,
 Pumpur pra jo nešdams milijonus
 Pro jaunavedžius abu ir berželius.

Po žilvi iais “dies irae” krank kuosos,
 Du seneliai po žilvi iais, du seni
 Savo karstui rinko lent balto uosio,
 Sau laimingo myrio Diev melsdami.

O pavasaris kaip dievas Apolonas,
 Pasipuoš s laurais galv ir pe ius,
 Prakeliaovo, nešdams vaisi milijonus,
 Pro senuosių ir pro uosių, žilvi ius.

Ar ne tu tenai žaidei kaip mažas vaikas,
 Ar ne mudu po berželiais, mudu du,
 Ar ne mums visiems visiems ateina laikas
 T seneli , t balt j valand ?

O pavasaris kaip dievas Apolonas,
 Pasipuoš s galv laurais prakeliaus,
 Varpui skambant: “Requiem aeternam dona...”,
 Kas gyveno ir kas mir , nepaklaus.

Ten, kur gyvenimas ir meile vir ,
Ir liejos Strauso muzika saldi,
Dabar nam griuv siai bais s, mir
Atsiminimai, lyg žaizda skaudi.

Kur buvo katedra su žydin iais vitražais
Ir su altoriais, auksu papuoštais —
Plytas ir cement belaisviai veža,
Juodais, r s iais, pavargusiai veidais.

Ten, kur sodely skrendantis Pegasas
Ir tau, jo tarne, judino sparnus,
Sukniub s Faunas už tuš ios terasos
Aprauda žem s skausm ir sapnus.

Ten, kur gyvenimo žyd jo visos varsos.
Jo tikro, rodos, niekad nebebus...
Kvatoja chaos laim j s Marsas,
Laim j s chaos , griuv sius ir grabus...

1944. XII. 1.

Tenai mes buvom visko prisirink :
Marg plaštaki , sraigis ir gelsvai
Raudono gintaro, ir plauk ten aplinkui
Mažyt k dr dideli laivai.

Tenai pasaulis buvo mūs siauras,
Bet jo pakakdavo dien dienom
Ir nukeliaut lig pat ledyn šiaurės,
Ir pasvajot po palmių, po aukštom.

Ir kai tol vartai atsivėr ,
Ir kai iš tiesių išklydom tiek toli,
Kad šulinio svirties matyt nebegali,

Palik atminimuose tenai
Plaštakės, gintaras ir sraigis laime žemė
Ir nenustos žemė, amžinai.

1944. XII. 3.

Kai t vyn s rytojaus ieškojau
Rytdienoj ir dainoj, ir sapnuos,
Tu paguodos sparnu man pamojai,
Koplyt le kalnuos.

Kam suskaudo pavargus kr tin ,
Tu buvai jam ramyb s versm ,
tave gil tak pramyn
Guostis tau eidami.

Ir buvai tu kaip Angelas sargas
Ir kan ios ir maldos paslap i ,
Pas tave žem s vargas — ne vargas,
Nakty — pilnos žvaigždži .

Pas tave kas sau ašar šluostys,
Nei žmogus, nei kalnai nematys...
Buvo gera tau melstis ir guostis,
Nors aplinkui naktis.

Kai naktis bus bedugn n nupuolus,
Ir kai t višk n gr šim sutikt jos dienos, —
Laimink mano kelion iš tolo,
Koplyt le kalnuos.

1944. XII. 5.

Kur tu, sesuo gera, kur j s, draugai, likimo
vakarus ar šalt šiaur nunešti?...

Kur šauks visus varpai Dangaus Taikos gimimo,
Kur mus visus nuves žiemos takai balti?.

Tartum Kal d baltos g l s, baltos egl s
Pražydo J zaus šventei kloniuos ir kalnuos,
Kažkur prie židinio sus dus šeimai b glio
Apie k ias mama dukrelei taip ni niuos:

—“M s parapijos bažny ios prakart l s,
Kur gim Kristus, tu, mažyte, nežinai...
Ten nuo altoriaus krito rož s Teres l s,
O ia aplinkui — sniegas, uolos ir kalnai...”

Ir šird li dn spaus kan ia kaip ledo pan iai,
Ir kaip Šeš lis — tiesis juodas ilgesys,
Ir niekur Kärnteno kalnuos neradus rams io,
Zigzagais šird vienuma pl š ir raižys.

Ir atminty atgis Berneli šventos Mišios,
Ir kaip žarijos, visos žvaigžd s atsigaus,
Ir širdyje, tarytum t višk n sugr žus,
Varpai ir giesm s ir vargon maldos gaus.

Tik neateis sesuo, nei jie, draugai, likimo
Bangos nežini bedugn nunešti,
Tik nenutils varpai Dangaus Taikos gimimo,
Tik b gs pavasarin žiemos takai balti...

K tu, išeidamas iš prot vi gimtosios žem s,
Mirties ir prievertos aklam likimui palikai —
Seni piliakalniai — sodybos — ir aušros takai, —
Tešvies paklydusiam, kai bus dangus aptem s,
Ir susipainios viltys ir takai.

K tu, išeidamas iš t višk s pakluoni ,
Išsinešei, kai žem rykšt paliet skaudi —
Senoli krauj — vard — laisv s žibur širdy, —
Kaip amžin paminkl vis .ši kelion ,
Kaip did turt nešk širdy.

Ir j , vergijoje mintos, p dos šventos
Ir tavo dienos, skirtos kovai ir vargams —
Likimas tavo t viškei kai nauj ryt lems, —
Liks kaip nenykstantis granito testamentas
Dien dienoms — vaik vaikams.

1944. XII. 26.

Mano t višk s tolimos liepos,
 Mano t višk s sodai balti,
 Pasakykit, kada j s man buvot
 Prie Širdies taip arti?

Aš jau iu j s žydint kvap ,
 Aš kaip gyvas visur jus matau,
 Ir kiek j s , be rudenio lap ,
 Kiek dien man nukrito, skaitau.

Man j s gaudžiate, tartum vargonai,
 Ir sapne, ir darbe, ir maldoj,
 Ir aplink, kai sustoju kelion j . —
 Krinta j s žiedai.

Mano t višk s tolimos liepos,
 Mano t višk s sodai balti,
 Pasakykit, kada j s man buvot
 Prie širdies taip arti!..

1945.I. 6.

T kstanty paveiksl tu man rodais
 Viršum miest , mari ir kaln ;
 O t vyne, tremtinio paguoda,
 Su tavim visais keliais einu...

T kstanty paveiksl tu man rodais,
 Aš paž stu juos visus visus,
 Ar žyd si tu sidabro soduos,
 Kai nuplieks pavasaris šviesus,

Ar kleg si tu aukštajam uosy
 Su ramaus vidurdienio gandrais,
 Ar kaip gulb mirdama giedosi
 Kvepian iais birželio vakarais...

T kstanty paveiksl tu man rodais,
 O j vien vieno man gana,
 Su tavim kad šviest naktys juodos,
 Kad širdy man b tum vis jauna...

1945. I.10.

ILGESYS

Vis man rodos, ten šaukia kažin kas,
 Vis man rodos, vadina vardu, —
 Ar svirtis kaip senel palinkus,
 Ar sodybos prie M šos krant ,

Ar piliakalni lieknos pušel s,
 Ar pagojai, ar ji, Baltija,
 Ar pusnynuos šaltuos nesušal s
 Tik skaudus ilgesys širdyje?..

1945.I.13.

Malda

O Dieve T ve m s , mes skurd s kaip našlai iai,
 Be motinos t vyn s, be žem s, be nam ,
 Rasa savos malon s m s kr tines palaistyk,
 Suspaustas juodo vargo, nelaimi ir skausm .

Pavargo m s kojos, pavargo m s širdys
 Be Nemuno pakran i , be t višk s keli ,
 Kaip paukš ius be pastog s Tu glauski mus ir šildyk
 Ir širdžiai negail ki ramyb s spinduli .

Juodam varge paskendus ir m s žem rauda
 Ir m s broli dienos ir m s t v kapai —
 Už Tavo vard tremia, už Tavo mald šaudio,
 Nutilo jau vargonai, nebeskamba varpai...

O Dieve T ve m s , globoki m s t vyn
 Ir nauj laisv s ryt uždekljos danguje,
 T v gimtojon žem n tegr žta v l tremtiniai,
 Kur teka amži kraujas, kur šaukia Baltija.

1945.1.

Atminimuose žydintis mieste,
Su Nerim, su senais žuolais,
Su manim tu ir temstant ir br kštant
Dunksai li dno benamio keliais.

R s ios supasi Nemuno bangos,
Tartum kruvinas skundas širdy,
Dengia d mai ir žem ir dang ,
Ieškai prieglaudos ir nerandi.

Laisv s pasaka — liep al ja,
Uostas, tiltas, Maironio namai,
Pilies m rai, tiek amži tyl j ,
Turgaus aikšt s, kleg j linksmai,

Ir tu, Prisik limo bažny ia,
Ir j s, rož s Muziejaus sode —
Kaip mažyt , be galio mažyt
Tolumoj pasiklydus žvaigžd , —

Atminimuose lik man švie iat
Sutemoj ir aušros spinduliuos,
Lyg varp milžin balsas kvie iat:
— Atgalios, atgalios, atgalios!...

Ver iu aš knygos šimtamet s
 Senus, pageltusius lapus, —
 Tegu suoš ten amži girios
 Ir v jas prot vi pap s.

Tegu pilies aukštajam bokšte
 Skardus trimitas suaid s,
 Teatsišauks jojo bals
 Aidai pa ioj gelm j širdies.

Ir te žil vaidil kankl s
 Prikels gyvenimui kapus
 Pro šimtamet s amži knygos
 Senus pageltusius lapus.

Tegu iš žygio kunigaikš iai
 Namo su pergale parjos,
 Ligi Juod j j r gandas
 Tegu nueis nuo Baltijos.

Tegu ten degs ugnis Šventoji
 T v žiny i aukuruos,
 Ir šviesi rytdien artojai
 Reg s pro debes audros.

Ir te žil vaidil kankl s
 Prikels gyvenimui kapus
 Pro šimtamet s amži knygos
 Senus pageltusius lapus.

ŠIAUR S PAŠVAIST

Paskendo tautos migloje prieš ryto aušr ,
Paskendo žingsniai j vidurnakty giliam,
O kažkur palm tyr saul j keikia sausr ,
Svajoja vasar su up m ir g l m...

Apako viešpa iai, o šaukia jie: pasaulis
Nemato žiburio j sost ... — Neregjai!
O sostai sk sta j bedugn je be saul s,
Ir milijonai krenta mir iai kaip drugiai.

O daugel žmogui Dievo duota kontinent ,
Yra daug žemi ir nežinom sal ,
Ir daug laiv jau siekia sm l gimto kranto,
Tik m s kelion je dar daug, dar daug uol ...

1. Ego sum

Aš gyvenu! Man reikia oro, saul s
 Ir tolimo t vyn s vasar dangaus.
 Skiriu aš mel nuo tiesos, teisyb — nuo apgaul s,
 Ir žv r — nuo žmogaus.

Kur kojomis danguj, o galva — žem je stov jai,
 Kur siaut viešpa iai ir lankst si tarnai —
 Dabar deg si kvap blaško v jai,
 Ir dengia dang pelenai.

Aš gyvenu! Ir karo liepsnos neužgavo,
 Aplinkui krisdamos, kaip rudenio kruša,
 Ir man gyvenim , ne mirt pranašavo
 Bombonešiai, mirties dienas neš !

Pakilo v lei tie, kurie parpuol
 Dar nesug r kraujo p dsak kar i ,
 Vergijoj veltui rauda vargo broliai —
 Rauda nepramuša akmens širdži kur i .

Bet aš dar gyvenu! Ir tolei man gyventi
 Valia Aukš iausio dr s duos ir lems,
 Kol tautos mažiausios laisv s švent
 Grius užtvaros gyvenimo keliams!

Ramiai puaut sau, tautas paverg
 Atilos, rank sau nenusiplov kruvin ...
 Bet ne! Ne j j sostus Viešpats sergi.
 Deja jiems, aš — viltis — dar gyvenu!

2. Od vil iai

Ten, kur panika širdis purt ,
Nedreb jai svyruodama tu,
Mano žem s nežemiškas turte,
Dukterie ideal švent !

Tartum žem s rutul sunk ,
Gyvenim š
Nešdama, milžinai kur suklumpa,
Tu jai panaši

neklumpant Atlas did
Po pasaulio našta,
Kad dangun, kaip šviesi piramid ,
B t ji — ištr mimo dalia —
Nunešta!

Ant tavo aukuro, taika, mes dedam visk :
 Ir prezident deklaracijas gražias,
 Ir aukštus principus, ir laisv s obelisk ,
 Ir m s kareivi motin širdies kan ias.

O tu pro mus, kaip baltas paukštis juod nakt ,
 Gražiai giedodama saul tekin skrendi;
 Ir nuo šviesos tav sparn mes baigiam akti,
 Ir nuo tavos giesm s klaiku, klaiku širdy.

Ant tavo aukuro, taika, mes dedam visk :
 Atlanto chartas ir maž taut džiaugsmus,
 Karus ir pergales, ir laisv s obelisk ,
 Ir milijon laim s židinius — namus.

O tu, kaip stabas, prie pasaulio šio bedugn s
 Šauki “Auk !”, šauki “Žmoni !”, šauki “Taut !”
 Ir tavo aukso galv supa, tartum ugnys,
 Skeletai j , kad tu nemirtum, atnešt ...

Ant tavo aukuro, taika, mes dedam visk :
 Ir tai, kas buvo praeity, ir tai, kas bus,
 Šventuosius pažadus ir laisv s obelisk ,
 Ir savo didvyri išniekintus kapus.

O tu, kaip alkanas mirties urve drakonas,
 Kur teka up skausmo ašar ilga,
 Šauki: “Man vienas k snis — j s milijonas...”

Kas tu esi, taika? Kas tu esi, taika?.. —

—

Jie sako mums:

— Varpai bažny i mald taikai gaudžia,
 Žmogus pro juos mirties bals kad negird t ,
 Tauta tautos, žmogus žmogaus neskriaudžia...
 — Ne, netiesa! — šaukiu aš: — Melas! Veto!

Jie sako mums:

— Mirties stovykl vartai atsiv r —
 Dabar visiems užteks dangaus žvaigžd to.
 Nužud m mes Europos žmog -žv r ...
 — Ne, netiesai — šaukiu aš: Melas! Veto!

Jie sako mums:

— Su laisvu — laisvas, o lygus — su lygiu,
 V l visos tautos rado savo viet ;
 V l gr š kariai namo iš laisv s žygio...
 — Ne, netiesa! — šaukiu aš: — Melas! Veto!

Ir su manim štai šaukia pavergt j
 Mirties stovyklose ir be t vyn s milijonai
 (Jiems tylint, akmens šaukt , netyl t :
 “Nuimkit melo kauk ! Veto!.. Veto!..”) -

Pad k jiems, Viešpatie, pad k — tik Tu j
 Pas ji gr d šventai laisv s duonai.

Žem s šird žydin i ir gyv ,
Plakan i ir trapi , kaip žmogaus,
Aš jau iu žyd jime alyv ,
Aš girdžiu daige eršk tvirbio dygaus.

Žem s šird pilk , kaip arimai,
Aš regiu iš vasaros vag ,
Jos pasiklausyt ant arklo rymau,
Jos ugnim ir jos krauju degu.

Žem s šird žiem šalt , gili
Po ledu randu ir po pusnim,
Ir, kai, tartum mir , dirvos tyli,
Ji kaip paukštis gieda su manim.

Ji gyva ir gruodžio gruode plaka,
Nenutyla ritmo jos giesm ,
Ir kaip amžinoji up teka
Jos gyvyb s žydinti versm .

Tu, gerasis Viešpatie, esi;

Tu, dangaus aukštybi melsvuma,
Tu, Kal d rytme io šarma;

Tu, tylus šlam jimas klev ,
Tu, vainikas kloni ir kalv ...

J s, aukštai i ram s ežerai,
J s, birželio kvap s vakarai;

J s, R pintoj liai pakeliuos,
J s, aidai pagojuose žaliuos;

Gilius mari gelm s ir daina
Ilgesio ir skausmo kupina...

Mano žem s vardo skambesy
Tu visa, mana širdie, esil!

Lietuva, kai aš tave tariu —
 Prieš akis sumirga rašt̄ raštai,
 Ir pilna padang vyturi ,
 Ir lin žyd jimas be krašto...

Skamba ten seni, šventi vardai
 Giri , upi , kloni ir sodyb ...
 Sunki skausmo skar suardai —
 Sidabru Sietynas šiaur j žiba.

Ir suaidi v l iš praeities
 Dainos, m sl s, pasakos nutil ,
 Ir pakyla tiltai iš nakties
 didži j kunigaikš i pil -

Ir einu tais tiltais tave,
 Lietuva — trys tyro aukso saul s!
 Ir skaitau: — T vyne, be tav s
 Tuš ias ir beprasmis šis pasaulis.

Lietuva, kai aš tave tariu,
 Ausyse suaidi laim s gandas,
 Mirgant vaivorykšt m žiburi ,
 Pinas padavimai ir legendos.

Gintaras, sula, midus, medus
 Nemunais per žem s šird teka,
 Ir lietuvis laisvas, išdidus
 užburt kaln randa tak .

Ir senoli amžina ugnis
 Aukuruos aukšt pagoj dega,
 Iš kap pabudintas šauklys
 Pu ia amži balso did rag .

Ir girdžiu galingam jo balse:
 Lietuva — septynios aukso saul s!
 Kam užges t vyn širdyse,
 Tuš ias ir beprasmis šis pasaulis!..

Ak, mano laim s tolima sodyba,
Puošta šventaisiai prot vi vardais,
Tavam danguj jaunyst s saul žiba
Ir sodai žydi pasak žiedais.

Ant tavo stogo žuolo žirgeliai,
Ant tavo vart žalvariniai spinduliai,
Ant priekl io — ramun s galvas kelia,
Sesers sapnuos kužd damos kukliai.

Ak, mano džiaugsmo t višk s sodyba,
Tarytum nuotaka, paskendus jo varuos,
Kokiam keleiviui tavo langas žiba
Ir kam ugniaukuro žarijos suž ruos

Tada, kai aš, paklyd s ir sušal s,
Ieškosiu prieglaudos pastog j svetimoj,
Kai atminimuose g l m žyd s k kaliai
Ir gintaru — seni t v namai?

Ak, mano laim s tolima sodyba,
Kokiam keleiviui tavo langas žiba?..

Pro diepovidžio kaitr j r k
ia kalnai tolumoj kaip svajon , —
Ten ereliai virš n se suka,
O ia vakaras brenda klon ...

ia burkuoja balandžiai po sodus,
Pien s, žiedus suglaudusios miega,
Ir kalnuos nebuvai niekad, rodos,
Nebridai per j amžin snieg .

Pro dienovidžio kaitr j r k
Ieškai t višk s tolimo žiedo,
Tavo ryto sapnai kur nutr ko,
Kur lakštingalos verkdamos gieda.

Ir regi vien tik svetimus veidus,
Vien tik svetim žem po koj ,
Vien tik sieloj, kaip tolimas aidas,
Atsišaukia gaudimas šiloj ...

Ten pavasar gr žta giedodamos gerv s,
Ir pakyla dang vytur lio giesm ,
Ir mane ilgesys per sargybas ten perves,
Ten svajon j ir aš, pakelėivis, esmi.

Ten pagojy aukštam skleidžias žiedas žibut s
Melsvas, tartum linai, ir kuklus, nedr sus,
Ten pavasario šokant v j pajut s,
Ima šokt ežere debes lis šviesus...

Ten — užmerk s akis — aš matau tartum gyvus
Ir miškus, ir laukus, ir sodybas žalias,
Pasipuošusias sodais ir kr mais alyv ,
Ir Velyk varpus, ir verb šakeles...

Ten žilvi iai žali meta žirginius žem n,
Ir galulauk j kvepia pirmoji vaga,
Ten sesel Nery žlugtui vanden semia,
Ir sumirga gelm j daus žvaigžd s deg ,

Kaip sodyb gimt žibur liai užges ,—
Bet širdy jie gyvi bus ir švies ir neges,
Iš kap kels t v amži gl din i dvasi
Ir iš viso pasaulio mus t višk n ves.

Tenai dabar heroj galvos svyra,
Tenai dabar ir aš dažnai esu,
Bet ne žiedais papuoš s li dn lyr
Ir ne vaivorykšte devyneri vars —

Esu tenai kaip pilkas pakelėivis
Ir kryžkeliuos paklyd s tremtinys,
Ne žodžiai — ašaros man rieda gailios,
Ir dainos - plienas ir ugnis!

Tenai dabar upeliais teka kraujas
Ir vietoj židinio — užbl s pelenai,
Ten broliai tartum Tadas Blinda kaujas,
Kaip Punios Margiris dabar tenai

Jie gina prot vi nus t kaulais žem
Ir miršta t kstan iai, kad gimt ji viena -
Iš krauko ir širdži , Aukš iausiai Valiai lemiant,
Taut taikos ir laisv s rytdiena!

Viešpatie, tai Tu paukš iui lizd krauni
 Kur t v t vai j p keliais puoš
 Ir skamb jo j giesm s sidabrin s
 Džiaugsmui Tavajam.

Viešpatie, tai Tu trapi sraig saugai,
 Kad nedužt jos mažasai namelis,
 Ir pro ruden ir pro šalt žiem
 Gyv praved s.

Vesk ir mus namo, kur kapai senoli ,
 Kur piliakalni aukštos pušys ošia,
 Vesk ir mus tenai, Baltijos pakrant n,
 Viešpatie geras.

ia sudži sim mes, ilgesy paskend ,
 Ir neratas vaikai gintarinio žiedo,
 M lyn lin ir balt j drobi
 Dyvino rašto.

Netek s ionai Nemunas g l tas,
 Neli liuos Neris Vilniaus miesto bokštais,
 Ir neoš dain savanori žygio
 Juodosios girios.

Kas pavasar gr žta ten kregždut ,
 Ir kas dien ten gr žta mintys m s —
 Vesk grei iau namo m s našlait Šird ,
 T višk s žem n.

Vesk grei iau namo, kur Maironis šaukia,
 Ir kur Vaižganto žem s žingsniai ilsis,
 Vesk ir mus tenai, t v Ramov ,
 Viešpatie geras.

Ak, tenai toli, už j ri mari ,
V l ateina vasara karšta,
V l regiu — artojas dirv aria,
V l kaip žiedas žydi jo tauta.

V l kaip žvaigždži takas, baltos drob s
B la patiestos anta vejos,
V lei nereg tais laim s lobiais
Spindi gili os gelm s Baltijos.

Viešpa iai didži taut pasaulio,
Atdarykit langus, te p s
Ryto v jas, perskrid s kapus,

Kvap paskutinio žiedo ais i ,
Gyv po vis mirties pašvais i !
Amžinos taikos tešvie ia saul !

Mirusieji kalba gyviesiems

Iš m s degan i žaizd j s g r t ugn ,
Ir ji neleido, kad apaktum t nak ia;
J s m s k n tiltu jot per bedugn ,
Ir nepaklydot nei anapus jos, nei ia.

Už m s , mirusi , gyvenimo šeš lio
J s dr s s jot, kaip už sienos, nešini
Vardais didvyri ; ir lengvai pak l t
J s našt milžino — bevaliai ir silpni.

Iš m s skausmo žydin io vainiko
J s, tartum perlus, rašk t sau spygliaus garb s.
Jums — balto marmuro paminklai; mums teliko
Budelio ašara, nukritus prie duob s.

Už m s , mirusi , vard , už m s žygi ,
Augs didel , laisva, nemirštanti tauta!
Ir k dik lis ties rankas saul savo vyg j.
Ir jojo siela bus kaip nuometas balta...

namus
 Nerandu
 Rauda ten
 Ir nak ia

aš einu kas dien ir tenai
 nei pavasario, nei saul s, nei tav s,
 blaškomi sodyb pelenai
 kelia raganos ir kaukai vestuves.

O jau iu —
 Ir girdžiu—
 Pumpurai
 V l pabus,

po žiemos ledų nemiega up s, ne,
 teka šneka j srov gili;
 po šiaurinio šal io luoba ledine
 atsigav aukso saul s spinduly...

Apsnigti,
 Suaid s,
 Ir žyd s
 Ir dangaus
 Švies ir bers
 "Aleliuja!"
 Ir dainuos
 Ir žvaigždes —

kaip sen motuli , varpini varpai
 ir sugaus pavasario malda,
 partizan , tulp m papuošti, kapai
 juodo skausmo v liava juoda
 šventorius, giedan ius linksmai
 Aleliuja!" — žiedus ir g les.
 v l gyvenimui pabudinti namai,
 sidabro uogas danguje —
 sidabrin laisv s paukšt les.

namus
 Gr š visi,
 Kam širdy,
 Tartum saul

iš pasaulio vieškeli vis
 j Viešpaties valia ištikimai.
 kai aplinkui buvo juoda ir tamsu,
 šviet t višk s namai.

DIDŽIOJI KRYŽKEL

Didžiojoj kryžkel j žmogus ieškojo kelio
Ir klausin jo žem s ir žvaigždži ...
Ir šviet danguje, ir šviet jos pirkel j,
Ir šviet sieloj t kstan iai žvaigždži

Ir žodži , nuo žmogaus gimimo negird t
Ir nesakyt lig žmogaus mirties,
Ir nerast didžiausi j poet
J tomuos praeities ir dabarties...

Didžiojoj kryžkel j ir aš, dangau, dairausi
Ir ieškau mari svetim j platumoj
Tik vieno gintaro — brangiausio ais i aukso,
Tik vieno kelio — kur žmogaus namai?..

Ir eina naktys pro mane ir dienos,
Ir darganos dienom ir kanos naktim...
Didžiojoj kryžkel j paklydau aš ne vienas,
Didžiojoj kryžkel j visas pasaulis su manim.

Esi tu taptum sraig didel j d ž j,
Ir akys nieko ia daugiau nemato
Be to, kaip supasi balti bang ežiai
Ir be dangaus švininio rato.

Ir tavo laivas — skruzd l menka,
Ir niekas neprapl š nakties apsiausto —
Nei šiaur s v jo milžino ranka,
Nei aukštas stiebas tavo plausto.

Gal dingsi tu kaip lašas lietuje,
Gal dingsi tu kaip ketera suskilus,
Ir nepakils tava malda pro j ,
Tik atsidus gelmi verpetai gil s,

Tik ia, kur tu beprasmiškai kritai,
Pravirks žvaigžd , pro migl prasikalus,
Kai kils kažkur daina, kažkur žaliuos krantai,
Ir saul Švies aukštai kaip idealas.

Bunda žem , ir daigas dainuodamas kalas
Po žiemos, po šaln , po mirties,
Debes liai danguj, tartum pasak salos,
Tik, širdie, tu kaip mirus jauties...

Bunda žem , ir pumpuras skleidžiasi žiedu
Kovo saul s šviesiam spinduly,
Ir sugr ž s varn nas sodelyje gieda,
Tik, širdie, tu kaip kapas tyli...

Bunda žem , ir bals pavasario girdi
Ir akmuo, ir vakar žvaigžd ,
Tik tave kas pašauks, vargš tremtinio šird ,
Tik tave kas pabudins, širdie?..

Tada, kai artinasi vasaros vidudienis,
 Sunkus ir pilnas begalin s tvankumos,
 Kai piemenys, bandas palik , nebebudi, nes
 Jie poilsio Šeš liuos ieško ir namuos.

Tada, kai laukia žem , vos alsuodama,
 Dangaus malon s debesio pirm laš ,
 Kai alpsta g l s, kaip širdis pro nuod mes,
 Ir aš, pails s, savo kryži vos nešu,

M stau: — Ak, Viešpatie, ak, Viešpatie, man rodosi,
 Kad niekad vienas Tavo žem j nebuvau, —
 Nei žingsniuos k dikio ir nei jaunyst s soduose,
 Ir nei tada, kai žem s meil dainavau...

Tikiu: reg damas besiplakant ilges .
 Tartum iškritus iš lizdo paukšt be sparn ,
 Sunki žmogaus tremties dien tvankoj suvilgysi
 Viltim sugr žtan i j t višk s dien .

Ir v l matau, kaip dega židinio ugniakuras,
 Ir v lei renkas v l s mirusios šeimos
 Tada, kai artinasi geras ir laimingas vakaras
 Po kraujo kryžkeli ir begalin s tvankumos.

Aš tikiu — dangaus paguoda
Raudan ion žmogaus širdin ateis
Po šaltuoju gruodžio gruodu
Ir po vasaros vidurnak io skliautais.

Aš tikiu ne kauki baliaus diplomat ,
Ne valdov šio pasaulio parašais —
Aš tikiu sunki j met
Dievo žodžiais — pranašais.

Aš tikiu — ne veltui vargo žem j pl sta
Skausmas rykšte ugnine —
Aš tikiu dangaus galybi si sta
Sielai ken ian iai išganymo žinia.

Ir ji bus balta kaip Užgimimo snaig
Vidury mirties žiemos,
Ir ji bus Prisik limo varpas tam, kurs taigoj
Meil s maldoje rymos.

Ir ji bus karšta piet padang s saul ,
Ir sutirps joje, kaip vaškas, vergo pan i geležis,
Ir po nuod me numirusiam pasauly
Dievo dienos žemiškais žiedais pražys.

Eglel gelstan i , atšarpi
 Sode aš verkdamas karpau —
 Likimas ir mane apkarp ,
 Ir aš lyg medis tas tapau:

Ne savo žem n pasodintas,
 Netek s vaisi , nei šakn ...
 Ir per pasaul kaip Peer Gyntas
 Tiesos nerasdamas einu.

Iš j s gyvas iš griuv si ,
 Iš degan i nam ugnies,
 Neieškau, kur aš pasils siu,
 Neklausiu, kas nestums man s.

Ir vienas eidamas prieš v j ,
 Dalaus dalia aš jo dalios;
 Ir naktimis nepasils j s,
 Kelionei ryt v l keliuos.

Dienom — tylos neduoda paukš iai,
 Vaiduokl s over s — naktim,
 O, rodos, siek iau j ir šauk iau,
 Kol vakaras j gas atims.

Ir pakel j pamat s tak ,
 J giesm m — smiltimis barstau,
 Ir gili nakt — saul tekant,
 Ir saul j — nakt v l matau.

O žuole, dr sus ir didis,
 Tik tu man nelenki šak ,
 Tik tu ne su papar iais žydi,
 Ne su tavim ir aš šneku,

Eglel gelstan i , atšarpi
 Kai verkdamas sode karpau...
 Likimas ir mane apkarp ,
 Ir aš sausa šaka tapau.

Paseno pasaulio karaliai.
Pasauli, ir tu pasenai.
Ir širdys kaip ledas atšal ,
Išbl s bežvaigždžiai sapnai.

Nusineš amžiai Elad .
Paseno pasaulio karaliai.
Valstyb s vad neberado.
Ir miniai atidav vali .

Kas, nuod mi dulkes nuval ,
s sit sost žmogaus?
Paseno pasaulio karaliai.
Ir gentkart s žv riui vergaus.

Pro amži dienos apreiškim
Kur, žeme, neši savo dali ?
Tai sutemos br kšti jau ima.
Ir miršta pasaulio karaliai.

ia šimto dvidešimt penki
Nauj , tipo FIAT, bomboneši atskrid s junginys
Numet sprogstam j ir padegam j bomb xx ton ;
Atliko uždavin duot j lak nai;
Atliko uždavin duot j ugnis.

Griuv siuose bažny ios, ligonin s,
Griuv siuose mokyklos, bibliotekos ir muziejai,
O po griuv siais motinos su k dikiais ant rank ,
O virš griuv si žydintis pavasaris at jo.

Ir žydi keršto kruvinas pražyd s žiedas —
Skaistus ir didelis ir Šventas kaip malda.
Ir žydi žodžiai

žmog žmoguje
žud .

Ir auga žem je, tr štoj subombarduot vyr , moter ,
vienuoli , kunig , artoj ir poet , sod , park ,
mauzoliej ir prast nam ,
Ir kyla lig padangi
G los g l
Ir skleidžia žied , žydint prakeikimu.

Žyd kite, žyd kite j s, karo g l s, —
iš Varšuvos griuv si kruvina kan ios Reseda odorata,
Iš Budapešto pelen
Geltona rož neapykantos, vardu M-me Marie Curie,
Iš Frankfurto — kaip Goeth s skausmo ašaros,
raudonos chrizantemos,
Iš Vienos — j s, karališk azalij , ir j s, bekraujiškai
balt begonij pasiut s pot-pourri...

Žyd kit, vynuog s, juodoj pakrant j Krymo, tartum
kraujas nužudyt milijon ,
Žyd k, š tono šypsena, po Kremliaus dreban ia
žvaigžde,
Žyd ki, Volga, ir didžiuokis tu, aptemdžius garb
faraon ,
Žyd kit, tankai, Raudonojoj aikšt je taikos tiron
parade!..

Žyd kit, buvusi karo vad atsiminim knygos,
Ir neškit bankan šilingus, kaip skausmo ašaras s rias —
Gyvenaj s mir iai atiduotos tautos, —
O atpildas ir jus suras,
Ir jus
Visus
Suras.

Kažin kur vidury didži j vandenyn
 Susirenka, sub ga upi vandenys
 Iš viso žem s rutulio.

Senasis Nilas, išdidus gimdytojas didžiausio Dievo tar-
 no — Moz s,
 Pla ioji Mississippi — laisv s prerij dukt ,
 Šventasis Gangas, pabarstytas Gandi pelenais,
 Laukin Volga, matj rodnaja,
 Romantiškai dainuodamas Heinricho Hein s Lorelei
 dainel Reinas,
 Senoji Sena, Robespjero ir Dantono neapykantos pilna,
 Koket Vysla, kaip Jadvygos meil ,
 Ir Nemunas,
 senesnis už Nil , šventesnis už Gang
 ir platesnis už pla iausi Mississippi.

Ir kalba vandenys:
 — Aš Volga. O kas tu? Ant mano nugaros dar virpa
 Burliok sielinink raudanti daina,
 O mano krantuose paminklai didesni už kalnus Hima-
 laj .

Ir kalba vandenys:

- Aš Nilas. O kas tu? Nešu aš paslapt sen j
piramidži ir Kleopatros amžin jaunyst .
- Nešu aš Nehru nuod mes, — atsako Gangas.
- Nešu aš amžin nesantaik t v , — atsako Vysla.
- Nešu politik klaidas, — lyg rauda Reinas.
- Nešu aš demokratij , — dainuoja Mississippi,

Walt Whitmano sesuo.

O Nemunas: — Nešu aš krauj už laisv ž stan i s -
n !..

Ir tuo krauju pasr va visas vandenynas,

Ir kruvina spalva raudonai nusidažo

Dr si pirat laive Nuskendusi Atlanto Charta

Kažin kur

vidury

didži j vanden .

Koks gyvas tu, koks didelis ir koks sunkus,
Gimtosios žem s ilgesy,
Užliej s saule ir kaitra visus takus,
Suspaud s šird , lyg rudens naktis tamsi.

Tu ateini iš pat piliakalnio širdies,
Iš pa io židinio švent t v nam ,—
Ir nematau aš pro tave kitos žvaigžd s,
Ir nežinau kit , taip žudan i skausm ...

Grei iau nei spindulys radaro danguje,
Giliau nei šacht suodini urvai,
Švelniau nei nailono švelniausioji gija,
Ir kyriaug negu šeš lis visame kely buvai...

Ir be tav s — aš lyg be duonos kasdienin s,
Ir be tav s — tarytum žem be lietaus,
Ir be tav s — aš lyg be šaukian ios t vyn s
Ant žem s vieškelio plataus.

Kaip motina gera, tu surenki visus išsklidusius vaikus,
Ir kaip pat vis piktas tu negr žtan iam esi,
Kai sieloj pabundi, toks didelis ir toks sunkus,
Gimtosios žem s ilgesy.

Tartum dulkes, v jai nuneš nuo sost
 Garb viešpa i pasaulio išdidži ,
 Po dien , mirtim paženklint , skaudži
 Aš viena likau ant sosto jo papuošti,
 Aš viena likau — žol .

Ir tenai, kur Nerono stov jo koja,
 Ir tenai, kur Hanibalo gr m si pulkai,
 Aš viena dabar silpna, menka žaliuoju,
 Bet man s ia nesumindo net vaikai,
 Nors esu menka žol .

Ir tenai, kur mir Afrodit ,
 Nemirtinga meil s deiv išdidi —
 Parnase, Eladoj ar žmogaus širdy,
 Aš viena likau, it žingsniai jos suvyt ,
 Aš viena — žol .

Ir tenai, kur Koliziejuj nekalt j
 Kankini krikš ionis kraujas liejos, ten,
 Kur nei li t nebeliko ir nei t jau,
 Kur išvesdavo juos pokylio ratan,
 Telikau tik aš — žol .

Ir tenai, kur kov s Maltos ir Harb ro
 Šaun s didvyriai už garb j taut ,
 Prie granat sudraskyto šaldo m ro
 Garbei kritusi garbingai t ir t
 Augu aš viena — žol .

Tartum pragaras b t siaut s Hirošim ,
 Rod s, amžiais ia gyvyb s nebebus,
 O pro mirt , pro lavonus, pro grabus
 V lei žmogui aš nešu užsimiršim ,
 Aš — naujos gyvyb s auganti žol .

“Man sako: šitas miestas turi 10.000.000 siel .
 Kai kas gyvena r muose, kai kas — urvuos.
 Bet ia n ra mums vietas, mano mielas, ia n ra mums
 vietas pastovios.

Kadais ir mes tur jom šal , o skaisti ji buvo!..
 Pažvelk atlas , tenai tu rasi j .
 Deja, negalim gr žt tenai, o mano mielasai, negalim
 gr žt, deja.

Bažnytkaimio šventoriuj augo senos ievos.
 Ir kas pavasar jos keit si naujais žied pulkais.
 Tik niekas m s seno paso nepakeis, mielasis., niekas
 nepakeis.

stal trenk kumš iu konsulas ir tar atsistoj s (poza
 nežavi...):

‘Jei naujo paso neturi, esi tu mir s...’
 Bet mes gyvi dar, mano mielas, mes gyvi!

Aplankius komitet , k d s st pasi lo, sako mandagiai,
 kaip reta:
 — Ateikite po met ...
 Bet kur mes d sim s šiandien , mano mielas, kur šian-
 dien ?..

Viešam susirinkime kalb tojas šauk , pak l s ton :
 “ sileisti dirbtuves atims jie m s kasdienin duon !”
 Apie tave kalb jo jis, apie mane, o mano mielasai,
 apie mane, apie tave...”

Politika ar popierius? Pasaulis ar poetas?
Tas pats New Yorkas, tas pats Londonas, tas pats
dangus, ne žvaigžd mis, — monetomis nus tas.
Bet skai iai nebe tie, mielasis, skai iai, skai iai,
skai iai...

Kur buvo dešimtys — dabar šimtai, kur buvo tūkstančiai, dabar ten milijonai. Ir milijonai rankų ir širdžių — ne kasdieninei duonai, O kasdieninei laisvei meldžias, mano mielas, laisvei ir gyvenimui.

O skai iai auga vis, ir auga vis, ir auga.
Ir augs — kaip maro aukos; augs — kaip diferitas. Ir
kaip žaizdos kobros gelt j augs; ir augs. Ir kris
Prie UNO mažosios tautel s susirink — pas gražias,
bet, mano mielas, uždaras duris...

Ir vyks ten pos džiai karšti. Ir v l Maskvos ministeriai
bus nuolaid s, kaip reta.
O tautos? O valstyb s?
— “Ateikit, mielosios, po met ...”

Brangieji akmenys varg paženklintos t vyn s,
Aš jus per žem s tolumas visas nešuos, —
J s atgaiva kely pavargusios kr tin s,
Gyvyb — ašar skausminguose lašuos.

Brangieji akmenys:

lin lauk melsvasis ametistas,
Smaragdo bangos mari Baltijos,
Ir tu, didysis izumrude — žydin i palauki geras vei-
de Kristaus,
Ir j s, kalneliai — perlai — kritusi kovotoj kapai
žaizd kraujuos...

O, t viške, o, motina, tautos gimdytoja senoji,
Parišus galv m lyna dangaus žaros šilk skara,
Tai tavo skausmo nemunai, tav varg dunojai
Pasaulio tekas žin n srove, kaip gintaras, tyra.

Brangieji akmenys:

sauja
sauja
Ir prie sekly ios lango žiem vasar žaliavusi r ta, —
Man j s visoj kelion j pranašaujat:
Kaip saul kelsis Viešpaties malon je tauta.

O, j s, nežinom maž širdži stebulkai:
Šviesi Viltie, tylus Tik jime, šventa Malda,—
J s, poteriai lauk žied , be iškalbos ir kukl s,
Be žodži ž rin ias žaizdas žegnon je tild ...

O, j s, nežinom maž širdži stebuklai:
Šviesi Viltie, tylus Tik jime, šventa Malda, —
J s, poteriai lauk žied , be iškalbos ir kukl s,
Be žodži ž rin ias žaizdas žegnon je tild ...

Brangieji akmenys:

žemai i ramios, tylios up s,
Aukštai i kloniuos veidrodiniai ežerai,—
Tai j s vasar žilvi iai akyse man supas,
Tai j s , baltosios lelijos nepasiekiam gelmi , tai j -
s , kranto ajarai...

Brangieji akmenys:

žali Sekmini švent s,
Ir t vo motinos atsid s jimai šventoriuje per sum at-
laid , —
Tai jus, tai jus pasaulio kitoje pakrant j,
Nam ieškodamas, širdy džiaugsme ir ašaroj randu.

Ar žydi, .Viešpatie, tenai prie m s gimto namo
Balta palinkusi t v obels šaka?
Alpstu be jos, trošku be jos už okeano...
(Kas sak , motin, tau, kad žem je taika?).

Ar eina giedanti procesija per lauk ,
Kad pasimelst Kryžiaus Atradimo dien Tau?
Nešu ir aš tremties dienas, kaip kryžiaus auk ...
(Aplinkui vien tik mel , tams , tyl tematau)

Ar nešat j s, pla iam pasaulyje paklyd broliai,
Jos vard ,jos gyvyb ir jos garb širdyje?
Art ja t višk s dien pakrant s atitol ...
(O j s vis tolata, vis tolata, deja...).

Anapus Atlanto magnolijos žydi,
Anapus Atlanto jas skina mirtis...
Ir blanksta ten žingsniai, kaip paukš iai paklyd ,
Ir g sta kaip laužas visa praeitis.

Pavasario paukš iai, tai j s t vyn ,
Tai j s, gr ždami už kabau, vanden ,
Man atneš t tolim t višk s žini ,
Kan ias ir maldas ant balt j sparn .

Ir atgim žydin ios vasar švent s
Varguos ir jaunyst s dien spinduliuos,
Ir saul to ežero žalios pakrant s
Sen atminim sapnuos teli liuos...

Anapus Atlanto verks rankose v jo
Negyvos alyvos, pilki ajarai,
Anapus Atlanto, krauju kur žyd jo,
Kaip kraujas širdy skleisis roži kerai.

Ir šauks ir netils su varpais Vabalninko
An j dien atminimas ausys',
Ir eisi, kur ves, nors bus marios aplinkui,
Tie roži kerai, tas nam ilgesys.

Kai tu, gyvenim ir vilt jo prarad s,
 Eini krantu bedugn s, li dnas ir tyl s, —
 Staiga tau sušlama senos t vyn s medis,
 Sušvinta saul s stebuklingas spindulys.

Ir gieda vilt , juodos gelm s nusiblaiv ,
 Ir duoda dien ding debesys dangaus.
 Ir pro tave, sapne pabudus keleiv ,
 Praeina pasaka — gyvenimas žmogaus.

Ir roži kvap nešdami atsiminimai
 Sustoja — vakaro procesija ilga,
 Pirmi šventadieniai, kaip Dievo piligrimai,
 Ir žvaigžd mis žibintai j deg ...

Pratrykšta vandenys uoloj, ir up s liejas
 Nesugr žinama ir nenumaldoma srove,
 Akys' atsiveria atgimusios al jos,
 Pasaulin k dik išvedusios tave...

Ir tu jomis gr žti nuo mari kranto
 Visa b tim dainuodamas, kad palieki sve ias šalis,
 Gr žti tenai, kur iš dangaus galybi krenta
 Sušvit s tolimas t vyn s spindulys.

Dabar, kai saul tam rugs jy skris pro mus pietus
Iš tolimos t vyn s paukš iai ir ilgais sparnais pamos
ten, kur žmogui žem j tr ksta vietas,
ten, kur siau ia piktos p gos ir ledai žiemos;

Kai pakely numes pavarg m s ežer laukin s ž sys
Po balt plunksn iš g los sukruvint sparn ,
Pabus širdy nutilusi rauda, kaip židinys užges s,
Atsiž r s, kaip sauja Didžiojo Šeštadienio šventos
Ugnel s pelen ...

pietus skrido paukš iai, vakarus šeš liai,
O tavo siela skrido šiaur — atgalios...
Kas nak iai pasiskubins, tas rytui pasiv lins
Ir, per j s pro kryžkeles, ims ir paklys keliuos.

Aš nežinau rytojaus, tu nežinai likimo,
Nuo poliaus iki poliaus bevilt nežinia...
Nuo optimizmo kauki , nuo pesimizmo grimo,
O, Viešpatie, apsaugok netik l mane.

Graudi daina Kentucky, sunki dalia Ohio,
Ne aukso up s plaukia Great Neck ar Stony Brook,
Ir pro Manhattan r mus regiu aš j kaip svaj ,
J , po ramuni kilimu, po sniego sidabru.

pietus skrenda paukš iai, vakarus šeš liai,
O mano siela skrenda šiaur — atgalios...
Piliakalni pap d s, Dubysos dobil liai
tolim , mylim , Lietuv vilios.

Pad s ten laikas, po dienos pails s,
Sve ioj pakaln j vakaro irklus,
Dangus saul leidžiu up s veid pilsis,
Lizde paukšteliš giesdamas priglus.

Kur miršta žvaigžd s, jo giesm j gird si,
Kur gimsta gelm s, tau naktis giedos,
Ir, kai prie up s prikeliausit dviese,
Ji bus tyli, gili, kaip niekados...

Joje plazd s platyb vandenyn ,
Joje nusk s žvaigžd tieji skliautai,
Joje ten šauks ir judu, Dievas žino,
Koki šali , koki dien krantai.

Ir, lig pusiau srov jos brid ,
Atsiži r dami dar šauksit atgalios:
— Parodyk, Viešpatie, kaip panemun s žydi,
Kaip aukso bit s d zgia dobiluos...

Parodyk, Viešpatie, gimtos sodybos svirt ,
Trokštan ias l pas šulinio lašu
Suvilgyk, kad sugr žtume numirti
žem , amžiams pažad t pranaš .

Kai rudenio žem , kai gedulo dang ,
Kai raudant v j aplinkui regiu,
Man šalta ir širdžiai, man šalta ir rankoms,
Man li dn be t višk s lauko rugi ,
Be sodo žali kadugi ...

Ar miegat po gruodu žali želmen liai,
Ar ošiate v troj aukšti žuolai?
Kaip ankšta, kaip siaura pasaulyje sielai,
Kaip gr žt ji d min n pirkion mielai,
Nors rudenio nakt v lai;..

Kažkur saul , kažkur kas, kažkur žalios girios
gaudžia,
Kažkur žydin ios pakrant s, kažkur žem kruvina —
Ypatingai, ypatingai, ypa mano šird spaudžia
Atminimuose paklydus t višk s lauk daina...

Ir einu tolyn, kaip vaikas, miel motin prarad s,
Be takelio ir be kelio kryžkel m didžiom einu,
Kaip gimt nam pakluon je audros išrautas medis,
Niekur, niekur neprigij s gyvenu negyvenu.

Ypatingai, ypatingai, ypa vien vieno trokštu —
Kad, pavargus, nepriglaust m s svetimi kapai,
Kad išvys iau saul tekant ant balt Pažaislio bokšt
Ir kaip gaudžia aleliuj Kauno Katedros varpai.

Daug išsineš m mes turt iš t vyn s,
Kur paliko žem ir namai,
Kur paliko kan ios ir skausmai,
Vasaros — kaip auksas, žiemos — sidabrin s...

Daug išsineš m, o tuš ios m s rankos,
O tušti kelion s ryšuliai,
Rodos, visa liko pakel j —
Kaip berželis, kaip sodybos, kaip tos lankos...

Tuš ios rankos, o kr tin j žiba:
Visas turtas tilpo širdyse!
Visas turtas: prot vi dvasia,
Laisv s siekis ir gyvos širdies k ryba.

Visos m s mintys, m s viltys
Prie gimtosios žem s ir nam ,
Ten sušal gr žtame sušilti
Iš vis pasvie i svetim .

Visos m s maldos kasdienin s:
— Viešpatie, duok t višk s dangaus...
Tik tenai pailsusios kr tin s
Po vis kelioni atsigaus.

PALET

Vasaros šilt j šilko drabuž g l t
 Tau atminimui nor iau drob liet, bet ne man...
 M za, daž stebukling paliet palet
 Duoki, — te ima van Gogh ir Cezanne.

Rudenio mintys, lyg d mai pilki iš poeto (Baudelaire'o) pypkut s,
 Girios ir j ra juoda, kaip bevard garb , —
 M za, tai tu ten sustojai su šaltu mirties teptuku ties
 Skausmo paveikslais Courbet.

Sien tapetuose ir paravanuose moter galvos
 Žvelgia tavo (viengungio) vienatv per kiauras naktis:
 Gyvos ir žalios, gyvenimu degan ios spalvos,
 Gim iš rank maestro Matisse.

Kubo, kvadrato — jausmai, o širdys ir akys, ir veidas —
 Braque, Picasso ir Chagall... / metalo:
 Kart Sorbonoj ex cathedra šitaip Abbe M. Morel tar :
 "Talentas daro, k nori, o genijus tai, k privalo..."
 Gal tai ir menas; gal ir tiesa tai; o gal ?..

Meno istorija tars savo lemiam žod .
 Ko ia, bi iuli, mums kištis? Ar ne? — Taip! Tieki to...
 M s ta iau nebedžiugins akies k riniai nusibod
 Park ir piknik , dam ir ritieri pažo — Watteau.

M s ta iau nesuklups neišlepinčias skonis
 Garbei stab vienadieni pas laiko salon duris, —
 Dešimt Marc' , Altripp' Chirico' ir Klee sveria
 vienas iurlionis
 (Louvre'o ver iausias, jo sien nemat s iurlionis) ir
 dešimt Galdikas, Varnas ir Valius, Jonynas ir
 Škl rius - Škl rys.

Ar tau nešalta ši ia, senasai Montaigne,
 Kai gruodžio r kas supa mokslo, meno kvartalus?..
 Kasdien, kasdien toliau pasaulis eina ten,
 O tu sau rymai ir ži ri tylus.

mokslo žmog sen , s dint sodely,
 Ir jaunuol , skubant rue des Ecoles,
 saul , kaban i danguj, kaip kruvin medal , —
 Tartum tyl damas kiekvien klaustum: — Kol?

Kol šitoj žem j nei diena bus, nei naktis,
 Kol Širdyse žmoni nei karas, nei taika,
 Ir kolei Dievas danguje nepamatys,
 Už k S nus Jo mir ir žmogus nor s numirt už k ?..

Ar jum nešalta, jum, švent j Notre Dame veidam,
 Min i ir skausmo sudrumstiem, kaip Senos sietuva?
 Ir tau, juokingas velniau, ant bokšteliu Notre Dame,
 Ar tau nesisuka, žem ži rin iam, galva?..

Ir tartum našt , nešam dien iš dienos,
Apkraut meno madomis ir melo šydu,
O ia pakanka tik žvakel s, tik vienos,
O Viešpatie, prieš Tavo veid did .

Ir aš, kaip aidas ir kaip dulk , nugrimstu
begalin s meil s ir maldos švent j tyl ;
Ir kaip žvakeli šnabždesys kalbi man tu,
Ir toj kalboj akmuo ir marmuras prabyla.

Aš ieškau gatvi t kstan io tinkle
 Vien vienos nedidel s gatvel s
 Su pa iame gale rodykl s lentele:
 ŽMON MS GEROS VALIOS.

Aš ieškau didelio juodajam gruodžio debesys
 Nuo Gare du Nord lig Porte de Versailles plakato,
 Kad, tartum žaibas, Šviest kiekviena raid šviesi:
 TAIKOS IR LAISVES MET !

Ir ima lyt. Ir ima verkt dangus.

Ir nesirodo saul susig dus.

Ir aš su skuban ia minia skubu pirm j metro

baugus...

NOEL— kaškas rašo vitrinoj — KAL DOS.

“Sugr žk atgal, sugr žk atgali” — lyg šaukt kas mane,
 — “Ir neteising sudaužyk vitrin !

Tegu pati lemtis ranka parašo ugnine
 Pasaulio širdyje t Meil s ir Taikos Gimimo žod

gryns :

NOEL -
 KAL DOS.”

Rudenio lietus ir šaltas v jas
Nuo platan nupl š lapus,
Rudenio juoda naktis at jus
Gedulu pagr žino kapus.

Ir einu per mirusi j miest
Ir be sargo pasak žinau:
Daug balt žied nebežyd s tau,
Montparnasso amžinas s nau, —

Tu, kary, kuris kritai už laisv ,
Tu, kuri mirei jo verkdama —
Gera judviem bus anapus vaikš iot,
Gera tau, kary, ir tau, dama...

Ten reg sit j s poet did ,
Aureole papuošt šviesia,
T , kurio Piktybi G l s žydi
Šimtme io poet širdyse.

J s tenai sutiksit Maupassant' , —
Li dnas ia berželis jo greta, —
Ir matysit, meil kaip rusena,
Kaip g l ant kapo numesta.

Visa, visa bus anapus baigta:
Aistros — audros, žygdarbiai — sapnai;
Ir kas šventa ia ir kas prakeikta —
Visa viena bus ten amžinai.

Kaip Poseidono požemy, nuo žem s krašto iki krašto —
ia taip vaiduokliškai tamsu,
Bet ilgesys nežemiškos šviesos, tarytum žiburys, neg s-
Iškeltas rankose Jean-Jacques Rousseau. /ta-

Kap šviesa nuo žem s krašto iki krašto,
Kur tik žmogus, pamet s Viešpaties kelius, ateis;
Kap šviesa ir mano, didžiojo bedievio raštuos,
Kap šviesa po sost pamatais ir po bažny i
dangiškais skliautais.

Ir šita šypsena lyd s praeinant kiekvien
Pro karst jo, pro amži jo ir pro dien vargus,
Kol, šitoj karsto pus je palik s paskutin dien ,
Kitoj šviesoj nusišypsos žmogus.

(Arba: Kapas svetur)

Pavargusias akis užmerkiau, bet ne ia
 Aš, Dieve, amžinojo poilsio ieškojau:
 Po t višk s padange žydin ia, skais ia
 Ir prie t v milžinkapio žali j koj .

Ak, ne, aš negaliu užmigtis amžinai,
 Ir kas sekund verkdama širdis pabunda,
 Lyg ir mane šiaur šaukt traukiniai,
 Kai švilpdami jie iš stoties stot dunda.

Ir šaukia vakaro varp skardi malda
 Ne melstis, nei Mane iš amži miego kelia,
 Ir aš, tartum pab g s kalinys, tada
 Nakty nak iausioje skubu t v pirkel m

Ir už kap šventoriaus k diki balsai,
 Man rodos, m s žem s skelbia Atgimim ,
 Ir, tartum amžino gyvenimo lašai,
 Kaip sraunios up s, venomis tek t jie ima.

— Pavasaris! Pavasaris! — tada šaukiu,
 Ir, rodos, gr žta k nan mano siela...
 Ir, neatmerkdamas pavargusi aki ,
 Matau aš t višk , kaip antr dang , miel .

— j , žem gimt , Viešpatie, meldžiu, —
 Gr žinkti amži miegui mano k n :
 Po spinduliais t v dangaus žvaigždži ,
 motinos namus — benam s n .

Ne, niekuomet tu neb si pasaulio pilietis
 Be t vyn s sodyb žali , be t vyn s dangaus,
 Svetimais negal si Fontainebleau sod sodais g r tis
 Ir klausyt, kaip varpai Chartres katedros gaus.

Ir ramyb s neras tavo siela, nuo didmies io triukšmo
 pavargus,
 Tartum amžiais stov t viena vidury Etoile,
 Ir senuos atminimuos, kaip Viešpaties Angelas sargas,
 Ir Sekmini berželiai, ir dainos pagoj , svirties girgž-
 desys šauks atgal, šauks atgal...

Ne, nebus sien tavo t vyn s pavasario v jui
 Ir nei ilgesiui tavo gyvoj, kaip šaltinis, širdy, —
 Perp s jis, r tom kvepiantis, žiem tave Montparnasso
 al joj,
 Ir benamio daina nuskamb s ties turtuoli namais
 išdidi.

Ir tau einant Montmartru, kai planas Paryžiaus nukris,
 kur bažny ios baltos Sacre Coeur tu ieškojai,
 Ir kur atlas atverst kažkas sumyn pas Senos krantus,
 Koks nedidelis bus tau Paryžius po koj ,
 Ir koks menkas, koks mažas, koks purvinas visas
 pasaulis platus...

Svetimas gr ši tu, Fontainebleau sod sodais at j s
 g r tis,
 Ir ne tau, ne tau varpai Chartres katedros gaus,
 Ne, niekuomet tu neb si pasaulio pilietis
 Be t vyn s sodyb žali ir be prot vi aukšto dangaus.

(Augusto Rodin'o skulpt'ra)

J kai nai dar giliai aug žemes kai nan ir jauni,
Ir jie alsuoja dar gyva ir kvepianiai žeme,
Ir nuodėmės nra akių dengan iojugny,
Pirmajam meilės žaidime.

J rankos siekia saulės spindulį
šaltini, trykštanti pačių žemės širdį,
Ir klauso jie tylios kalbos pirmą gilią
Ir akmeninės savo kraujo pulsės gimstant girdi.

Dar sielos jė, kaip sidiabrinė muzikos srovė,
Proskaidri, jaunės nės vaizdžiausmo vilnimi —
Ir tu prie šalto marmuro stovėdamas jė meile ir džiaugsmu, jė laime ir šviesa gyventimi.

Tau Kal doms dovan , žmona brangioji,
 Ieškau aš parvežt Paryžiuje visam,
 Ko nesp ji, ko nelauki, nesvajoji,
 Kas tau šviest šios tremties kely tamsiam.

Tau ia t kstan iai žied papuošti pirštams,
 Bet jie vieno m s žiedo neverti;
 Tau brangi ia brilijant , kad užmirštum,
 Kaip anie žiedai lelij dar balti

Žydi, tartum sutuoktuvi pirm dien ...
 O aš j kaip vakar menu...
 Tau ia šilkas, kailiai lapi ir hijien
 Ir panter — pilnos gatv s, avenue...

O tu man graži be kaili ir be šilko —
 Ne puošni mad 11 ir ne žv ris,
 Tavo sieloj visas mano džiaugsmas tilpo:
 Mylima, sesuo, žmona ir moteris.

Tau servizai ia ploniausio porcelano,
 O jis d žta, apgaulingas ir trapus.
 Tau languos kristalo taur s, bet jos mena
 Tik iliuzijas, šukes, tiktais kapus...

INCOGNITO

T dien saul virš New Yorko siunt paskutin
Rudens nusišypsojim dang augantiem namam,
Ir choru šauk jai dangoraižiai septyni:
— Sudie, Madamel Sudie skaisti Madame!

T dien aš ir Eisenhoweris incognito aplank m UNO
r mus.
Reporteriai pagavo prezidento šypsen maloni ;
Paskui toj vietoj, kur stov jau, laikrašiuos radau tik
foto aparato lemos d mus, —
Kažin koks milžiniškas siluetas uždeng pasauliu
nepaž stam Brazdžion .

Gal tau didel ir skais i ak žiedui
Su penkiolika brangi j akmen ,
Tartum met tiek su sningan iom Kal dom,
Ir dien — didžiausi Dievo dovan ?..

Tau Kal doms dovan salonai si lo,
Tartum pasak princesei, batukus,
Išrašytus aukso ir sidabro si lais...
Bet kaip eisi tu su jais tremties takus?..

Kaip šilkuos reg si t višk iš tolo,
Kur rubinai — kraujas, mirtys ir kan ia?.. — — —

Tau muziejuj iš viduramži mišiolo
Mintimis pavogsiu nuo minios slap ia

Vien Kristaus užgimimo žvaigžd šviesi ,
Vien spindul šventos šeimos nam ,
Vien vilt eit per vis žem dviese
Atspindžiuos dangaus padang i tolim .

(Malda medžiui Jungtini Taut Meditacij kambary)

Kad b tum tu vanduo,
 Kaip krikštolas skaidrus, tek s,—
 Pasaulis pasakyti Neronui:
 — O, niekše, nusiplauk
 Nuo milijon nužudyt kruvinas rankas!

Kad b tum tu akmuo,
 ia atneštas ant rank t kstan ius nesuskai iuot
 myli , -
 Pririšt j prie kaklo Džingis Chanui
 Ir paskandint , tartum šun sen ir su dus rujas kit
 šun ,
 Ramiajam Vandenye prie salos Bikini,
 Po bomba vandenilio!

Kad b tum!..
 Kad b tum tu Jehova, didis ir žiaurus...
 Kad b tum Budda, s dintis ir laiminantis sav j ra-
 myb , Budda!
 Kad b tum tu mamona, valdantis valstybes,
 Kad b tum Kristus, nešantis Tik jimo garsty ios
 gr d !..

Kad b tum gyvas medis!.. Augantis ir ošiantis...
 Kad b tum žuolas lietuvišk lauk —
 Aplink tave žyd t žem s rojaus pievos
 Ir krykšt laisv j t kstan iai vaik ...

O, senas medžio kelme,
 Nejaugi tu visos žmonijos Dievas?!

Didžiojoj plenumo pos dži sal j, išpuoštøj
Prabangiais kilimais, ultramodemiškais žibintais,
panneau paveikslais šonuos
Ir sien medžiaga, dengta tokiai akustikai, kad, rodos,
tavo tyli mint tuoj
Pagaus ir pakartos jautriausiais mikrofonais, —
Mes radom, tartum ant voratinklio, pa iam padebesys
Jungtini Taut spindin i emblem .
J supo laur lapai, kaip balti sparnai balandžio,
skraidan io ties Sans Souci,
Mirg jo k d s delegat , žurnalist ir minios, kaip ru-
denio spalvotos g l s iš nakties, juod j r m .

Ir šešiasdešimties Jungtini (ne vis !) Taut generali-
Trygve Lie, / nis sekretorius
Lyg pasijuokt iš kvailo klausimo panor s,
Patsai paklaus : — O kas tu?

— Lietuvis.
— Tokio n. r.
Ir klaust tu nieko, kaip nes s, iš viso negali.

Tada praeidama dama pro b r , Indijos gražuol dele-
gat ,
Dailiai nuaugusi ir meniškai pražilusi Madame Pandit,
Paprasius negr , kop ias po emblema pastat .

— Sir, prašomi Raudonoji Jura? Rodos, Afrikoj. Taip, Afrikoj. Senajame Testamente. Ar nerandi?

Neradom. Susir pino veidai Irano delegat , San Domingo, Kubos ir Kašmiro, Ir pasipiktino en bloc soviet blokas: — Raudonoji J ra? Kam?

Ir tar tad Andrej Višinskis: — Raudonoji J ra?
Kapitalist pasaka barzdotiem buržua vaikam!..
Tariau tad: — Mr. Chairman. Aš žinau, nes aš esu iš-
gelb tas iš Raudonosios J ros

Mr. Chairman: Tai Raudonoji J ra.

Meil prab ga pro mus kartais kaip linksmas šeš lis,
Kartais kaip polio liga, kartais kaip paukštis dangaus,
Kartais karšta kaip ugnis, kartais baisi, kaip paš 1 s
Mari taif nas... Ir nieko daugiaus.

Skausmas palieka pas mus kartais kaip p dsakai lavos,
Kartais kaip šilko banga, kartais kaip bais s raupsai,
Kartais j met ranka nupl šia, vos vos sudejavus,—
Lieka tik randas... Ir nieko visai.

Dievas praeina pro mus kartais kaip motinos žodis,
Kartais kaip kart s nuodai, kartais kaip kvapas g 1 s,
Kartais kaip bomb kruša ir, mirtyje pasirod s,
Ištarai: Amen! Ir amžiaus tyl s.

Velnias palieka pas mus kartais kaip laisv s šeš lis,
Kartais kaip meil s daina, kartais kaip laurai garb s,
Kartais, ant aukso kaln elget skurd išk 1 s,
Atveda nuog — prie kapo duob s.

Perdaug, perdaug, dangau, man tavo saul s,
Ir tavo t skliaut ir tavo spinduli ;
Ir kai agonijoj miršt s pasaulis
Man šaukia "verki", aš verkti negaliu.

Perdaug, perdaug, bedugn s, j s siaubo
Keleivio žingsniuos ant vis keli ,
Ir kai mirties sparnai ši žem gaubia,
Kai šaukia "juokis!" man, aš juoktis negaliu.

Perdaug ilgai š tonas viešpatauja,
Perdaug trumpा ranka mirties,
Perdaug regiu aš ašar ir kraujo,
Perdaug tikiu aš dien ateities!

žem , saule ir šeš liais vainikuot ,
 roj , Dievo ir dangaus vaik ,
 Aš at jau didži j gyvyb s puot ,
 Kur visko vergui ir karaliui duota
 Gana, — o vien tik trupinius renku...

Pro girt šird nuo šviesos ir kvapo,
 Pro antikos turtus ir meno stebuklus.
 Tartum beprotis atvert kap ,
 Tasai, kuris žmogum kadaise tapo,
 Tasai mirt b go atkaklus...

Ir nesulaik jo nei raudos milijon ,
 Ir nesulaik jo nei garb jam renk ,
 Ir nesulaik jo nei auksas, nei mamona,
 Ir nesulaik jo nei žiedas anemono,
 Ir nesulaik jo nei Viešpaties ranka...

Ir žem , žydinti žiedais balt lelij ,
 pragar pavirto, ir dangus
 Lietum ugnies ir iperito rož m lijo,
 Ir, kaip drugys, puol s audros stichij ,
 Sau savo laim s šermenis žmogus
 Ir savo laisv s kapo giesm gieda
 Ir nesuranda prarast tak ...

Ir ieškau aš griuv siuos gyvo žiedo,
 Kur vergas ir karalius pan iuos klied ,
 Ir vien tik pelenus ir ašaras renku...

Dažnai mes ieškom praeities kaip žiedo,
Nevystan io ir jauno amžinai,
O ji kaip saul už kaln nus da,
O ji užg sta kaip tušti sapnai.

Dažnai mes ieškom laim s ten, kur supas
Tik jos šeš lis, silpnas ir trapus,
Ir nesusp s išstarti vardo l pos,
O mes be nieko žengiam kapus.

Dažnai mes keikiam dabart bedal ,
O ji teduota Viešpaties viena,
Ar jos vergai mes b sim, ar karaliai, —
Ji m s gyvyb s ir mirties diena.

Dažnai mes šaukiam meil , o kr tin
Pilna pagiežos, keršto ir nuod ,
O ji, skaisti, kaip saul sidabrin ,
Nurieda žaibu nuo dangaus skliaut .

Dažnai mes ieškom ateities, kur siau ia
Tiktai bežvaigžd ir juoda naktis,
O ten mus laukia karas, maras, griaus iai
Ir šypsos kaukol , prav rusi dantis.

Dažnai mes raudam, žem j nesurad
Tokio, kaip Dievas leido j , žmogaus,
O patys virtom mes nedorybi med ,
Kurio tulžies vaisius visi ragaus...

Vergai, vergai ir j s, karali sostuos,
 Ir j s, galer pan iais surišti,
 Ir j s, kuri platus ir tuš ias mostas,
 Ir j s, skurdžioj paskend dabarty.

Vergai, vergai ir j s, linksmybi k no,
 Ir j s, skausme pravirkusios širdies,
 Ir j s, kurie badu prie aukso t not,
 Ir j s, užmirš žiedus ir žvaigždes...

Vergai, vergai ir j s, kur temdot saul ,
 Ir j s, kur ieškot josios tamsoje,
 Vergai, tautas paverg ir pasaul
 Paplukd krauko up se, deja,

Vergais vergauj varganoj vergijoj.
 Ir niekas j s laisv n nepaleis,—
 Mažiausio v jo padvelkimo bijot,
 O žaidžiat žudan iais atomo spinduliais.

Vergai ir j s, pamyn žem s sod
 Vaisius, ir j s, juos dien nakt renk ,
 Ateis diena ir lem iai jus parodys,
 Ir nesusp sit jos paklaust “už k ?” —
 Ir pasiims ir nusives per gruod
 Jus leidusi, jus vedusi,
 jus baudžianti Ranka...

Kadaise tu g li kalbos klauseisi
 Ir liepos lap šlamant supratai,
 Tau neš džiaugsm žem s sod vaisiai
 Ir nakt sidabru dabinosi skliautai.

Kadaise tu mažam lauk upely
 Radai gyvyb s amžinas versmes,
 Vienplaukis k dikis šaukei: — Karaliai
 Vis dien pasauly esam mes!

Kadaise tu gird jai žiedo mald
 Ir žydin i lopšin pumpur ,
 Ir pro baltos lelijos sapn sald
 Lankei žvaigždynus, puoštus sidabru.

Ir po g li , ir po sapn , po up s
 Šviesiam pavasary keliaujan ios srov s
 Tu raudi kryškel j, kaip elgeta suklup s,
 Ir nepaž sti žem s, nei sav s...

Ir negirdi, k tau sirenos kaukia
 Viršum raudoj paskendusios galvos,
 Pro keršto, melo ir žudyni kauk
 Širdies pasaulio negirdi gyvos.

Ir nematai, kaip milijonai miršta,
 Ir nepriglaudžia žem k n j ,
 Ir nežinai, kada dangus išgirs t
 Skausming mald , sr van i krauju...

Gyvenu tartum paukštis: pavasario saul vilioja.
Ir kr tin j keliai tolim j aukšt j daus .
O širdy ošia juodosios t višk s girios ir gojai,
Nors aplinkui migla, neviltis ir, kaip nakt , tamsu.

Tartum up putota, srauniai iš krant išsiliejus,
Po dangoraižio kojom, štai mirganti miesto minia,
O mane pumpurais šaukia baltos berželi al jos
Ir žuv dr sparnai, sidabru betvisk Nemune.

Margaspalv s reklamos dang dainuodamos šoka
Ir požem b ga su gatvi tramvajais kartu,—
Milijonams liepsn milijonai gyvyb mis moka,
Tartum šaukt pikta: užmok si gyvybe ir tu!

Verks pavargus širdis. O pavasaris š kaus po miest .
 Kaip atomin bomba, sprogdins seno parko medžius.
 Ir, blakstien suvilgiusi, ilgesio ašara švies tau,
 Kaip benam žvaigžd , kol nuo v jo iš mari nudžius.

Gyvenu tartum paukštis: pavasario klykian ios gerv s
 Per marias ir per kalnus graudžiai atsišaukia širdy.
 Ir krenti, rods, kaip paukštis padang j pašautas, ir
dar vis
 Nei mirties, nei kelion s kan ios pabaigos nerandi.

Ir pro stingstan ius s narius kraujas kreš damas sr va,
 Ir dvasia — neišsenkanti muša verden gyva,
 Ir regiu, kaip aplinkui granitas ir geležys gri va
 Ir kaip kyla dang skausm ir kan ios sietuva,

Ir kaip keliasi praž iai pasmerktos tautos, ir puola
 Nuo supuvusi sost tironai, myriop pasmerkti,
 Kaip sud žta j vardas, it bangos amžin uol ,—
 Ir gyvenimo psalm aš giedu kan ioj ir mirty.

Žiburiai art ja... Žiburiai nutola.
Žiburiai tiršt mari migl puola.
Aš, v lus keleivis, stoviu ant uolos
Ir klausausi amži kalban ios tylos.

Ir klausau ošimo d žtan i bang ,
Ir man daros baisiai li dna ir baugu.
Ir man rodos, tartum okeanas kyla
t žem s nakt , t juod tyl ,

Kaip mirtis ateina pasaulio šird ,
O širdis pro sapn žingsni t negirdi.
Ir dangus man šaukia iš juodos tylos:
— Tartum švyturys stov ki ant uolos!

Ir kai paskutiniai žiburiai užges,
Šauk pasaulio širdžiai pro mirties bangas,
Šauk, kaip mari paukštis, skrisdamas prieš v j :
— Tai naktis nutola, tai aušra art jai..

Epigrama

Daug dav Dievas tau, žmogau, dien ,
 Ir žydi jos kaip didelis vainikas,
 Ir aš j savas dienas pinu,
 O vien tik stagarai ten pinas nyk s.

Ir roži nematau aš pro dyglius,
 Dienos — pro nakt , o pro r k — saul s,
 Ir laistyt ašarom visus kelius
 Mana dalia ir manasai pasaulis.

Pro dilges ir pro raganas senas
 Aš nematau skais i jaun mergai i ,
 Ir niekad neketu aš gauti, kaip anas,
 Tokios žmonos ir tokio gero kraio.

Jie šoka, išgeria, jiems linksma, o man — ne,
 Jiems balta, atvirkš iai, o man ia — juoda,
 Ir vaikštau kaip lunatikas sapne
 Ir vietoj vyno aš geriu tik jod .

Jei aš einu dešin , kiti
 Man sako: — Neregy, suki kair !
 Kiti pirmyn, o aš vis praeity
 Statausi savo žygi kelio gair .

Kaip pasamdyti šaukia jie: — “Tikrai!”,
 O aš sakau: - “Gal būt”, “Iliuzija”, ar “Melas”.
 Ir kai praeina jūrų karšio garai,
 Aš blefu tai laikau, jie sako: — “Idealas...”

Jie pasistato sau gražius namus,
 Tarnaudami žmonijai ir tėvynei,
 O aš, kol Dievo laikrodis saulė tekio laimingą valandą
išmuš,
 Sausi šiaudai sau terandu nakvynei.

Ir kai ateis šauni diena mirties, —
 (Bet netikiu, kad man ir ji ateit ...) —
 Tada sušuksiu iš visos širdies:
 “Archangele, skardžiau pask savo fleit !”

Tada ir man gal vartai atsivers,
 Kur savo skirtai dal atsiimsiu,
 Ir priešai kai smiltim akis užbers,
 Ne mirsiu aš, draugai, bet prieš pyk iui — gimsiu!

VIDUDIENIO SODAI

Aš su jumis keliauju, šviesios
Ir tolimos klaj n s žvaigžd s danguje;
Ir mano žem s kelias tiesias
Nežinomyb n it vilties gija.

Ir nenutrauks jo piktos rankos
Likimo, laukian io, kad ž tum mes
Ir kad nukristum m, kaip menkas
Pasaulio krislas nakties gelmes.

Aš su jumis keliauju, saul s
Pavasario gyvyb s spinduliai, —
Man visas Viešpaties pasaulis,
Visi dangaus dien keliai.

Ir niekad niekad toj kelion j
Nepab gau, mirtie, tav s,
Ir po tavaisiai žingsniais kloniai
Mane amži kalnus ves.

Aš sustojau prie didžiojo kelio,
— Pasils siu, — tariau, — pagaliau...
Ir atsak iš žuolio žalio:
“Ne — keliauk! Ne — keliauk! Ne — keliauk...”

Aš sustojau prie ežero kranto —
B ga b ga banga po bangos...
Ir benam širdis nusigando:
“Ir ionai tau n ra atvango...”

Aš sustojau prie kalno pašlait s
Ir tariau: — ia statysiuos namus.
Ir suoš sugaud pušait s:
“Ryt ledai slinks ir j ia užmuš...”

Nusileido pavasario saul .
jo Dievas per pievas žalias.
Ir visam begaliniam pasauly
m s t angelai žvaigždeles.

Ir išk liau rankas aš dang —
 Pilnas skliautas sidabro žvaigždži !
 Ir pro jas, lyg pro Viešpaties langus,
 Rod s man, lyg šaukim girdžiu:

— Eik, žmogau, amžinai nepavarg s
 Ir kalb k žemei amži vardu;
 Kai paklysi, kelion je serg s
 Mano žvaigžd s aukšt j skliaut .

Ir jau.

Dainavau.

Ir sustojau.

Ir sustojau prie mažo upelio,
 — Pasis siu, — tariau, — pagaliau.
 Ir atsak padangi ereliai:
 “Ne — keliauki

Ne — keliauk!

Ne — keliauk!”

Griauna lieptus ir nuneša tiltus,
 Aš ma iau, ta upel linksma...
 — Kaip srov , — tar man: — nepails s
 B k ir tu kaip srov amžinai

Ir išk liau rankas aš dang —
 Pilnos rankos prikrito žvaigždži !..
 Ir jas jums dalinu, broliai brang s, —
 Jums dainuoju, k amžiuos girdžiu.

Tu eini per žem . Vienas. Ir ne vienas.
Skamba gilius daubos, uolos ir granitas.
Kas ten atsiliepia? — Tavo ding dienos,
Tavo žygi žingsniai, tavo laim s rytas.

Ir eini kaip vaikas per stebukl piev ,
Iš to didžio džiaugsmo iškalbus bežadis...
Ryt tu reg jai tartum gyv Diev ,
Dien — neli d jai pakely pamet s,
vakare pravirkai tartum ras rad s...

Kas tenai tau moja? Jo paguodos sparnas.
Senas rojaus medis si lo tau pav s ...
Ir klumpi ant keli kaip klusniausias tarnas,
Ir, kad gr žta rytas, sutemoj džiaugiesi.

Tu viena mane vilioji ir gyvent šauki viena —
Nenumirštan io pasaulio nenumirštanti daina.

O aš ieškau tavo didžiai prasmei žodži užmiršt
Iš padugni ir iš piev ir iš dangišk skliaut ;

Iš iurlenimo upelio ir iš krištolo versm s,
Iš gyvenimo švent j ir iš m s nuod m s...

Kad žyd tum, kad skamb tum, tartum dieviška

daina —

Stebuklingojo pasaulio stebuklinga dovana.

Tavo siela tartum begalin
Amžino pavasario versm ,
Kaip jaun dien žiedai šilkiniai,
Kaip šviesi gyvenimo versm

Tavo siela, nak iai žem siau iant,
Kaip aukšt padangi žibinys,
Nevilties šeš lyje juodžiausiam
Deimantas vilties ugnim ž r s.

Ir tada, kai metai, tartum indas,
Sutrup s be ženklo palengva —
Tavo siela, šuk se suspindus,
Ir be žem s k no bus gyva.

Ir tada, kai švies dangus, sužib s
Amži saul s spinduli tvanu, —
Tavo siela soduos amžinyb s
Kraus sau krait Viešpaties dien .

Šaukia ten tave kelione — miestai, šalys,
Tolimos, nežinomos, ir pažadai...
Ir tada, kai stingsti tu sušal s,
Ir tada tau rodos, ugn suradai!..

Spali speigui spindint — g l s žydi,
Ir širdis pilna j , pilnos rankos j ,
Ir neši t džiaugsm , tartum turt did ,
Tekant nauj kart krauju.

Šaukia ten tave kiekvienos durys
Ir kiekvieno uosto švyturys;
Ir tada, kai v troj krinta bur s,
Ir tada viliesi vair dar tur s...

Ir tada tik ji tave ten ved —
Žiežirba likimo pelenuos, —
Ji — šviesi jaunyst s Eldorado,
Ji — gelm gyvenimo dienos!

Kai nieko ia nerad s, tu sustojai
Ant tilto dingusi svajoni praeity,
Vargonais oš bekraštiniai gojai,
Ir upeliukai šoko kaip girti

Nuo v jo vasaros ir nuo žali žilvi i
Ir nuo lakštingalos nežemiškos dainos;
Laukin s obels — pilnos aukso bi i
Ir pumpurai — gyvyb s amžinos...

Kai visk ia prarad s, tu nešiesi
Kadaise t višk je surinktus turtus,
Ir siela ten, tave nuvedus, vieši,
Ir spindi skliautas aukštas ir skaistus, —

Tada regi, ko akys nereg jo,
Paskendusios apyaušrio sapnuos,
Ir tavo dienos, žem s apog juj,
Spindi kaip dulk s dangiškos liepsnos.

Iš po gruodo nualintos žem s žibuokl pakyla,
 Gieda paukš iai ir medžiai, ir girios, ir up s, iš j
 Iš krant ... ir sodybos pas juod j šil ,
 Tartum sveikint gr žtant , liepžiedžiai kvepiant v j .
 Taip praž sta žiedai, ir pavasario saule šviesi
 Ima juoktis ir siaust sidabriniam dangaus debesys!

Ir kai up s ir v lei sugr žta iš žydin i piev
 vagas, ir kai pirmos lakštingalos drebina nakt , —
 Ir žmogus ir dangus ima šaukt meil s did j diev ,
 Ir pabudintas kraujas širdy — tartum parakas degti!
 Taip prasideda vasaros džiaugsmo pagund daina —
 Kaip beprot ugnis, kaip šaltinio verden jauna...

Dega upi vanduo, ir širdis kaip uranijus skyla
 Ir statym akmen kiet dulkes suskaldo;
 Ir apsvaigusios žvaigžd s sudrums ia vidurnak io tyl ,
 Ir vienuolai užmiršta gav jimus, atgail , mald ...
 O kažin kur jau aidi paklydusi rudenio v tr rauda:
 "Pažinimo dien negr žini niekada, niekada..."

Tyro gintaro kek m nusvyra prinok serbentos,
 Miršta g l s, ir girios lapus melancholijoj drasko.
 Stagarai... stagarai... Ir dangus deimantinis ir šventas.
 Žengia žem n žiema kaip turtinges pirklys iš Damasko.
 Ir nurimsta širdis meilei, džiaugsmui, svajoms svetima;
 Šalt , mirt , skausmus nešdama žengia žem n žiema...

Iš jaunyst4s sl nio piev
Plaukia up jazmin ,
Iš padangi m lyn
Spindi akys gero Dievo,

Visa regin ios — ir norus,
Ir svajones, ir kelius,
Ir atod sius tylius,
Ir maldas prieš kapo morus...

Iš balt jaunyst s sod
Skrenda bit s laukus,
Ir jaun dien šnekus
V jas Šildo skaud gruod ,—

Ir tave, keleivi, lydi
Atminimai, kaip jauni
Jazminai žaliam sl ny,—
Ir pasaulis žydi, žydi...

Praeina potvyniai gili j meil s mari ,
Praeina potvyniai pavasari jaun .
Ir taria žem : — Ledas... — Ledas taria:
— Žiema...

O aš aušros uždegt einu.

Einu per led , ir kaip ugnys žingsniai žydi,
Ir tirpsta p dos... Ir pabudinti daigai
Dainuoja, dang , v j , debesis išvyd ,
Ir skamba v liavos procesijoj ilgoj.

Ir bedugn puola naktys ir šeš liai,
Ir gieda vaisiai džiaugsmo himnus pumpuruos,
Ir mir širdys “Tu prik lei!.. Tu prik lei!.. ”
Didžiaus dien dienovidžio vargonais grosi

Ir kelsis potvyniai gili j meil s mari ,
Ir kelsis potvyniai pavasario ugnies,
Ir amžinai jauni dievai stebukladariai
Neklaus tav s, ar meil mir , ir neklaus man s.

Pro r s iai budin i vidurnak io sargyb
Aš pra jau, ir nepaklaus ji man s,
Kas mano žingsniuose, tarytum žvaigžd s, žiba,
Ir kam nešu žibint rytme io ugnies.

Iš labirint pikto, keršto ir apgaul s
Aš iš jau, tarytum angelas, šviesi,
Ir patik jo man gyvenim pasaulis,
Ir savo sielas man atidav visi

Vergai, karaliai, nuotakos ir jaunikai iai,
Ir atsiskyr liai, ir popiežiai seni, —
Nes aš nešiau j ryto dovanas j krai iui,
Nes savo dienai rado rakt jie many.

Ir skait jie žvaigžd tos mano knygos
Maldom, giesm m pražydusius lapus,
Nes mano pirštuos bunda kankli stygos,
Ir aš supu saul tekio varpus.

Benamiai paukš iai praskrenda tolydžio pro mane —
Tai dienos: ilgos, trumpos, šviesios, apsiniauk ;
Praeina metai karavano grandine,
O aš ir v l vienui viena kit j laukiu.

Regiu — sud žta pasiklyd tolumoj
Laivai, ir gilias gelmes keleiviai sk sta,
Ir niekad gr žtan i j nesulauks li dni namai,
Ir neišvys jie, amžiams žuv , gimto krašto.

Ir audros siaus, ir plieks žaibai, ir drumsis bangos,
Ir šauks nusk stan i laiv sirenos: S. O. S!..
Tik aš, uola, kai nusigiedrys dienai dang s,
Iškelsiu galv virš mirties ir virš tamsos...

Kai po kar̄ios dienos tulžies apsiau ia vis ūžem ,
Kaip mūs laimes motina, — tyla, tylia, tyla, —
Kaip Viešpaties knyga atsiveria skliautai sutem ,
Ir džiaugsmo giesmė gieda gelmės... Po nakties migla

Girdi kaip meldžiasi kiekvienas vyšnios žiedas,
Ir kaip maldoj magnolija kelia žiedai taures,
Ir kaip žvaigždė, lyg ašara, juodon gelmė nuriedus,
Vlam keleiviui kryžkelėj šviesia viltim žūrės...

Ir jam naktis bus prieglauda, bus dovana paguodos,
Tik jos vienos, tik jos vienos, tik jos jis nebijos,
Kaip kiekis klajodamas didžiuliuos Dievo soduos,
Ieškodamas nutrukusios gyvenimo gijos...

Atsir miau karštos atogr ž ugnies šeš lio,
Ir siel uždeg sena,
Kaip sugr žimas Ezakielio,
Naktin besk stanti beg stanti liepsna.

O dang dusina prinok s datuli tvankumas
Cikadom šaukian i nemiegan i nakt ,
Ir Biblijos eršk trož s seniai sudži v s kr mas
V l šoka džiazo muzikos taktu,

Liepsnoja, keldamas iš nelaimingo miego
Po kedrais pakastas maldas misionieri ir dienas,
Ir Arrow Head virš n se kaip dinamitas dega sniegas
Be nuod m s ir nežin s,

K žmogui buvo dav s Dievo duotas rojus, rojui
K at m išeidamas žmogus... — — —
Ir dega siela (mano, gal ir tavo) kaip magnolija baltoj
Be atvangos, be pabaigos, be atvangos...

Triptikas

1. Ž m o g u s

Kas miršta? Ar žmogus? Ne jis. Ne, ne!
 Jis gyvenim , švies žengia.
 Ir visa vysta tolimam sapne.
 Ir visa gimsta kitoje padang j.

Kas miršta ? V i s a. Jo dien vargai.
 Ir jo našta sunki, ir skausmas didis.
 Palauk, palauk... Ir tu gal neilgai...
 Gal ir tave ateis ji ir — pagydys.

Ir kit ryt sveikinsi t e n a i.
 Ir bus tau visos naktys nebebaisios.
 Ir skleisies tu, it žiedas, amžinai
 Po Viešpaties skliautais aukštaisiais.

2. M e i l

Kas miršta? Meil ? Ne, ne ji. Ne, ne!
 Tik mylimasis, ak, tik mylimoji.
 Tik pelen po šalta kr tine
 Saujel , kur nakties tamsoj ž ruoja.

Kas miršta? V i s a: žodžiai, pažadai
 Ir priesaikos, ir bu iniai ugningi
 Palauk, palauk... Ir v lei, kaip kadai,
 J s b site jauni, laisvi, laimingi.

O meil v l, ieškodama širdži ,
 Kljos ten, j s palikta, po žem
 Ir degins sieloj t kstan ius žvaigždži ,
 Kai visame pasauly bus sutem

3. L a i m .

Kas miršta? Laim ? Ne, ne ji. Ne, ne!
 Pasauly niekad ji nebuvo gimus.
 Tik rojaus sodas tolimam sapne.
 Tiktai šalt žvaigždži žaidimas.

Kas miršta? V i s a: aistros, svaiguliai,
 Garb , tuštyb , titulai ir lobiai.
 Palauk, palauk... Visi tavi keliai
 Tiktai šeš lis liks marškonio drob j.

O ji? Ji — laim — v l minias vilios,
 Ir džiaugsis j , nerandam , surad .
 Ir daugel daini laur spinduliuos
 Dainuos aklam pasauliui jos balad .

Amži aukuro ugny t ugn
Uždegei, poete, pirmas tu
Ir, per amži perb g s bedugn ,
Perdavei kitam, kad prie kit ,

Tau lankyt krant nepažad t ,
Su švent ja amži ugnimi
V lei b gt t kstan iai poet ,
Kad ji degt amžiais nerami

Rankose Safo ir Dant s ir Šekspyro,
Poe, Tagor s, Rilk s, Li-tai-pe,
Kad diev vardu skamb t lyra

Ir tada, kai karo kils pašvaist s,
Kai j neš Maironis, Putinas ir Aistis,
Ir po šimtme i , kai jie ils s kape.

Nemirtingoji, tu esi visos
Mano kelion s vedanti žvaigžd ,
Pilna pavasario gyvyb s ir šviesos
Skrendi pirma, nei krykš ianti kregžd ,

Kad ei iau aš pro juodas bedugnes
Ir nenupul iau, galvai apsisukus,
Kad ei iau ten, kur lauki tu man s,
Kai kalnus sups nepermatomas r kas.

Ir aš seku tave visu keliu
Tenai, baltais sparnais mane kur moji, —
Ir su tavim lengvai aš mirt galiu
Ir amžiais gyvas b t, Nemirtingoji!

Muziejus.. Vaikštau, pas duris palik s lazd sve io.
 Pro miesto dulkes ir pro žaim ūžem s žiburi
 Prie veidrodžio dukters karaliaus Amen-em-het III —
 Princes s Sit Hat-Hor Iuvet sustoju ir ži riu.

Ži riu up , tekan i mirties ir melo met
 Pro nuos das užgesusi aistros šalt nakt
 Ir veidrodiniam sidabre matau aš met rat —
 Kaip sukasi pavasari pavasariai ratu...

Matau aš amži soduose laiming k dikyst ,
 Matau maž j k diki laimingus veidelius,—
 Ir pro beprasm sutem dangus man ima švisti,
 Ir, tartum savo, atpaž stu šimtme i kelius.

Praeina šaltos mumijos, man žodžio nepratar ,
 Ir karavan vilkstin s jas lydi per smiltis,
 Ir tas smiltis ant žingsni j pernakt samumas beria,
 Ir seka kaip šeš lis j sias kaukol -mirtis...

Seni karaliai, kelkit s, princes s, jaunos mirkit,
 Kovokite, kariai narsuoliai — ž kit be prasm s!
 Ir našl s — moterys kari — vien ašaras patirkit:
 Kas ia nekris kaip didvyris, tenai tas nelaim s!

Ir eina jie ir kaunasi vergijai kito krašto —
 Kariai, karaliai, dukterys ir mylimosios j ,
 Kad savo k nais ir sapnais mums ateit pašv st
 Ir kad nuplaut žemiškus takus širdie - krauju.

O veidrodi, o žmogžudy švelniais sidabro pirštais,
 Ar tu ir jai, princesei Šit Hat-Horai, melavai,
 Sakydamas, kad jos aki šviesus šypsnys nemiršta,
 Kad ten, kur l p šypsena, teliks rudens ravai?..

Kad ten, kur krito garbanos per kakt alebastro, —
 Nei dulk s laiko rankose, nei dulk s nebeliks,
 Ir k nas, kvepiantis aistra paskutini j astr ,
 Dien dienoms, dien dienoms, dien dienoms

užmigs ?..

Ži riu up tekan i ir klausiu amži srov
 Ir klausiu: kur dinastij , kur gimini vardai,
 Ir kas išk l jas ir kas, kaip šapelius, sugriov ?..
 ... O laiko veidrodi, tai tu gimdai mus ir žudai!

Skelbdam s Tave kaip šventas Jonas,
At jau prie žydin io Jordano —
Teka up met milijonuos,
Teka mano dienos, Dieve mano...

O kur Tu, skaistus s nau Betliejaus,
O kur Tu, alyvos žiede, Kristau?..
Šaukiam fariziejai, šaukiam mylimieji
"Teateina Tavo Karalyst !"

ATSID S JIMAS

O Viešpatie, o ištikimas mano
Šeš li saul tos vasarvidžio dienos,
O šnabždesy juod nakties lijan ,
O aide tolstan ios pavasario dainos...

O Viešpatie, rudens didysis medi,
Ir židiny šalt širdies žiem ...
O, šio gyvenimo šviesi Šeherazade,
O ilgesy, o žavesy nam ...

“At morn and even shades are longest...”
Ben Johnson

Ilgi rytais ir vakarais šeš liai,
Ir ilgos m s naktyς žiemomis,
Bet Tu, kuris mus aušroje pak lei
Gyvent, — perdien keliauji su mumis.

Ir Tavo rankos debes praskleidžia
Vidudien nuo saul s spinduli ,
Kad nereik t vargšei sielai klaidžiot
Šioj žem j be šviesi dangaus g li ...

Ir Tu renki rytais sidabro ras ,
Ir Tu j vakaro takuos barstai,
Ir Tu ilgam kely keleiv bas ,

Tavin keliaujant j , sveikini karštai.
Ir teka saul tam, kur pak lei
Iš ten, kur liko naktyς ir šeš liai.

1. J zus sinagogoj

Išmin iai, išmint iš knyg s m ,
 Kur dingo j s Dievas? Jo n ra.
 J s kaip žmogaus širdies didžiausi d m

Nuplov t J ir džiaugiat s: tyra
 Širdis. Ir žodžiai j s tyro vario
 Tarp sinagogogs sien kyriai,
 Beprasmiškai, kas nesveriamas, sveria
 Ir tampa negyvais. Ir kaip taur j

Nuod ir velnio džiaugsmo kupinoj
 Gyvenimo nerado t kstan iai, taip ia
 Kr tin j dieviškojo K dikio jaunoj

Neranda rabinai: skais ia
 Tik jimo ugnim jo, vaiko, žodžiai ž ri.
 Ir niršta jie, varduos Talmudo pasin r ...

2. Krikštytojas

Nusk s diena, ir vandens Galil jos
Neras dugnan nuskendusios dienos.
Pakran i nendr se užmig s tyr v jas
Skais ios skenduol s vardo nežinos...

O mes, Rebeka, per nakties pasaul
Raminsim eidami širdži žaizdas,
Kad neužstot žmogui Dievo saul s
Gyvenimas gimd s, žad s, žud s...

Kad neužstot skurdas, nei puota,
Kad neužstot laim prarasta...
Užmigo nak iai vandens Galil jos...

Ir miega usnys žem s ir žmogaus.
Tik krikšto krislas krinta nesils j s
Iš amžiaus budin io dangaus.

3. Prie Samarijos šaltinio

Esu aš gyvojo gyvenimo šaltinio
Vanduo; kas gers tik damas mane,
Kaitroj keliaudamas tolim t vyn
Netrokš ir nesuklups po saule ugnine.

Po žem s atd si lediniai
nutilusiai balsais
Esu vidurnakt nemiegantis šaltinis,
kurio iurlenimo, pabudusi, klausais...

Ir jis tau primena: tai mano balsas gyvas,
Ir jis tau primena: tai Viešpaties naktis, —
Ir nepili sauson lempel n tu alyvos:
Tamsoj nušvinta tau juodžiausia paslaptis... —

4. Sekmadienis be Viešpaties

Be Viešpaties jie buvo mir vis dien ,
Nerad ryt Jo po antkapiu akmens,
Ir netik jo jie Marijai Magdelenai,
It pasakai apylinki piemens,

Ir netik jo jie Joanai ir Jok bo
Dievotai motinai Marijai, ir tada,
Kai patys parneš namo marškon r bo,
Dar j tik jimo nebuvo gimus valanda.

Ir niekur jie, vienuolika, nerado
Ramyb s ir vilties, našlaitiškai vieni,
Ir neviltis, atrod , amžiaus šird maus...

aukso vilt b t virt s luitas ledo
Ir nesutirp s amži pragaro ugny...
Ir atsitiko tai — miestelyje Emaus...

5. Vasaros Kristus

Tu eini per žiedus, geras Kristau,
Tartum šilto rytme io rasa,
Ir dengi tu g l , kad tamsa
Ant vainiko jos mirtim nekrist .

Tu krenti kaip lašas palaimingas
Vasaros karšt dien lietaus, —
Ir lauk konvalijos užminga,
Ir balti varpeliai skamba Tau:

“Šventas, Šventas, Šventas/...” nepaliauja
J giesm tek jus upeliu,
Kai žengi Tu, Kristau, g li ,

žmogaus ir žem s šalt krauj ,
Kad neliaut žem s pulsas plakti,
Kad Šviesa užtvint nyki nakt .

6. Ramyb su jumis

— Pab ki, J zau, — praš J minia apstojuſ, —

— Pab ki, J zau, vis dien su mumis...

Ir plov Jam Genezareto bangos kojas,

Gražiai giedodamos sidabro vilnimis.

O buvo Jam pabod Kapernaumo sinagogos,

Pavyd s Senojo statymo sargai,

Ir tar : "Aiman, žemas j s stogas,

Ir j s žodžiai skamba tartum pinigai..."

Ir pasidar jie pilni didžios r styb s

Ir tar : "Eik iš m s Sabbato nam !..."

Ir tar J zus: "Mano žmon s paprasti bus

Žvejai ir nusid j liai — pas juos einu."

Ir J lauk taku keliaujant lyd jo

Akli ir lozoriai, ir piemenys bandos.

Ir J netik muitininkai tik jo

Nuo sutikimo pirmutin s valandos.

Ir plov J zaus kojas vandenys Genezareto,

Gražiai giedodami sidabro vilnimis,

Lyg jie palaiminimu tuo minioms ž r t :

Ramyb su jumis...

Ramyb su jumis... "

Tai aš stov jau, Viešpatie, kaip stabas
 Ir negird jau žem j tavo žingsni , nema iau
 Kaip mano metai b ga Anapus,
 Kaip Tavo saul spindi vis skais iau.

Dien dienovidy jos auksu man priž rei
 Takus, nutolstan ius nuo k dikio sapn ,
 Jo negail jai Tu prast arim sv rei,
 Juo vainikus puosei virš n se kaln ...

Sapnavo sodai, ir vargon psalm m oš
 Aušros ekstaz je pabudusi giria,
 Ir vaivorykšt s spalvomis spind jo rož ,
 Po Tavo dangiško lietaus užmigus vakare.

Tik aš stov jau, Viešpatie, ir laukiau
 Ir nežinojau — Kas? Ir ko? Ir kam?..
 Gird jau kalbant pasaul Tavo kauk m,
 Gird jau kalbant Tave mirties vaikam, —

O jie ant Tavo okeano kranto žaid
 Atomo bombomis, kaip vandenio purslais,
 Ir aušr nešan ius paukš ius tolyn nubaid ,
 Ir Tu, nelaukdamas, virš mari pakilai —

Kaip miest nunešantis milžinas taif nas.,
 Kaip ugn liejanti ugniakalnio lava,
 Ir ne skaitomas, kaip dingusi gadyni runos,
 Ir plazdantis, kaip vakaro tyli spalva...

Prieš Tavo veid tirpo lytys amži ledo,
 Ir vienu himnu gaud žem ir dangus, —
 Tik aš stov jau, Viešpatie, be žado,
 Dulk iš dulk s, mir iai pasmerktas žmogus...

Daug kart aš meldžiau Immaculat ,
Meldžiau daug kart švent j Prancišk
Parodyt mano burei kaln Ararato,
Išvest iš juodo, nuod mingo miško.
Ir žodžiai t mald pamald s krito žem n —
Nuli dime tariau, o su paguoda: Amen.

Meldžiausi ryt : T ve, dien : J zau Kristau,
O vakare prašiau parpuol s Švent Dvasi ,
Tariau: Be j s jeigu b siu, amžiams ž siu,
Kaip ž sta m s maldos, be Tav s užges ... —
Ir teik mylistas dangus dosnia ranka man,
Ir neramus tariau ramindamasis: Amen.

Meldžiau, kad duonos duot kasdienin s,
Meldžiau, kad Jo ateit Karalyst .
Ir niekad nebuvau be saiko nusimin s
Ir nebijojau Jo takuos paklysti.
Kaip saul šviet Viešpaties valia man,
Ir su džiaugsmu tariau ir su ramybe: Amen.

Meldžiau atleist kaltes pik iausiam priešui
Ir nesumerkus aki pravest pro grož žiedo,
Nuo pikto gelb t, ne klimpus lig riešo,
Kad ten išgirs iau Sanct us, Sanct us! giedant,
Kad atiduo iau siel Jam, koki gavau Jam lemiant.
Ir su viltim tariau ir su paguoda: Amen.

Kai mūs , nežinios aptemdyt , žodyn ,
 Nerasdami prasmūs, užplūsta žodžiai: Kas, kodėl,
 Ir kam, ir kaip? — atsakymas , kurio žmogus nežino,
 Iš kapo freskoms mums išskaito Paul Claudel.

Ir šnabžda marmuras pro sluogsnis pelen :
 Tous les saints Anges et Archanges, priez pour nous.

Kai mes, gyvenimo dienas anapus okeano
 Palik , gržtame ieškodami jūrų ir vandenį,
 Iš amžinų vandenų didingo tvano
 Triumfo Arkos uostan plaukia jachta Paul Claudel.

Pragysta vėliavos kovos laimėjimo dien :
 Tous les saints Apotres et Evangelists, priez pour nous.

Kai žodis dievas gairė se žmonijos kelio
 Ir kryptys kryžkelė se išrašytos non-pareil,
 Kaip milžiniškės švytinės tamsės kelia
 MAGNIFICAT šviesiausi himnus Paul Claudel.

Ir krinta jo šviesa ant sielos palaužt sparnas
 Tarytum palaima. Ir meldžiamas: Tous les saints Martyrs, priez pour nous.

Kr ist us:

Tavo siel radau tartum paukšt mirštant
Ant akmens be vandens šio rudens sausroje,
Neprid jau aš tau prie žaizdos n piršto,
Tik praeidamas pažvelgiau li dnas j ...

Žmogus:

Tik žied milijonus pab rei po koj
Tolimiausi žvaigždyn Šviesioj pilnaty,
Tik senus Švento Rašto žodžius pakartojai,
Kad šlam t man juos eukaliptai aukšti...

Tavo džiaugsm radau, kai žvelgiau lelij ,
Kai klausiau, k kalbi kurtiniam, nebyliam —
Ir sausros vidury Tavo meile man lijo
Ir tamsa Tu švietei mano žem s keliam.

Kr ist us:

Ir žied milijonai žyd jo po koj
Tolim j žvaigždyn šventoj pilnaty,
Švento Rašto rašte mano veido ieškojai,
O j k l dangop eukaliptai aukšti.

Palieka p̄ dsakus paklyd s krikšto žodis,
Kur tu vakar tar s, kit ryt neradai,—
Pražysta rytdienoj, žied nedav s sodas,
Ir tavo tak puošia vakaro žiedai.

Palieka p̄ dsakus vidurnak io šeš liai,
Mesti nematomos padang s spinduli —
Ir po žiemos liekna g l pabunda v lei
Tarp neraškyt ir nežemišk g li .

Palieka p̄ dsakus akis užmerk s auksas,
Suspindi turtas — neturte, šviesoj — tamsa,
Kad nuogu sielos veidu, vakaro sulaukus,
Sutiktum skausm , tartum spindul rasa.

Kad žem s kloniuos žmon s žem s nepamilt ,
Palieka p̄ dsakus palaimintiems dangus,
Kad nenupult pasmerkti nuo laim s tilto,
Palieka p̄ dsakus išeinantis žmogus...

Tenai man žydi tavo ryto rožes,
Ten spindi man tav aki dangus
Ir amžiais jaunas tavo sielos grožis,
Šviesus ir šventas, retas ir brangus...

Ir sunkios met dulk s kai užkrinta
Blakstien džiuges , kaip vakaro migla,
Man visa tai, kas buvo miela, šventa,
Be žodži kalba vakaro tyla.

Ir v l, kaip laum ms lemiant, — gera
Našlaitei širdžiai, vienišai, li dnai,
Kai atminim vartai atsidaro
ten, kur tu buvai, kur aš esu — tenai.

Neskub kit, b gan ios minut s
Amžinyb s laikrodžio sparnais,
J s man, v jui rudenio pap tus,
Apipyl t šird pelenais...

Jus kažkur nusinešate žiedus
Ir pirmosios meil s vainikus,
Pirmai skausmo ašarai nuriedus,
Ilgesiu paženklinat takus, —

Ilgesiu neg stan ios aušrin s,
Ilgesiu netilstan ios giesm s,
Ilgesiu nežemiškos t vyn s,
Ilgesiu Švent gelmi versm s.

Ir be j s , b gan i j , žingsni
Aš ia žem j nieko negirdžiu,
O be j s amžiams ia susting iau,
Nepasiek s Viešpaties žvaigždži ...

Paskutini žied neberinkim, brangioji,
Te rudojuos beširdis ramiai nuraškys,
Ak, ne kart mes j šoj kelion į ieškojom,
Kai mirtis paži r jo m s akis.

Paskutini vainik nekelkim dang ,
Teužd s juos draugai vien kart ant kap ,
Kai rugs jo lietus bels vieniš lang ,
Raudant Requiem, Reguiem balsui varp .

Paskutini mald sukalb t nepabaig ,
Išsiskirstys draugai savo žem s keliu,
Ir skaisti, tartum ašara, vakaro snaig
Smaragdu sumirg s nuo šalt spinduli .

O po gruodo žiemos, o po kapo vel na
Atsilieps m s širdys bals širdies
Mylim j kit kit vasaros dien ,
Ir j l pose v l m s žodžiai žyd s.

Mes mirsime kartu, lauk lelijos žiede,
Kai vasara praeis, kai liet s žem siaus,
Kai pasak pabaigs naktigoniai sus d
Prie g stan ios liepsnos ugniaukuro tamsaus.

Mes mirsime kartu, svety šios žem s paukšti,
Kursai giedojai man rasotais pary iais,
Kai siel neš giesm amži sosto aukšt ,
Kai saul pasisl ps po debesim r s iais...

Mes mirsime kartu, kartu kas žem j -gim :
Ir v jo šlamesys sodely jazmin ,
Ir meil , ir skausmai, jau amžinai nurim ,
Ir p dos praeities negr žtan i dien .

Mes mirsime kartu, ir mus kartu palaidos
Su gedulo raudom, su ašara kar ia, —
Ir liks toks pat šviesus šviesaus pasaulio veidas
Ir ta pati lemtis vis , kas gimsta ia...

Vakaras per dang žengia
Tartum kilim pirklys
Ir patiesia juos padang j.
Žem jais apjuost gal s.

Ir dangaus takus nubarsto
Perlais, net nesuskaitau...
Aš dain juos suvarstau
Ir padovanoju tau,

Kad tais kilimais keliautum
Iš pasaulio realaus
kit pasauli skliaut,
Kur širdis gal nebeklaus:

Kam tie akmenys po koj
Ir kam rož s su spylgliais,
Kam žmogus iš ia roj
Eina ašar keliais. — — —

Tariau sugr ž s iš vidudienio kelion s:
— Antai, jau baigiasi viena dangaus diena,
Ateina vakaras baltais lelij kloniais,
Ir šlama žingsniai jo kaip meil s dovana.

Ir renkas dainos, tartum paukš iai pabaidyti,
Ir, lyg šaltinis sidabrinis, širdyje
Atsiž r jusi žvaigždž žarijom švyti
Šventojoj mudviej gegužio gabija.

Tarei patiesus žali kilim po koj :
— Einu, lyg t višk s papiev mis, basa...
Ir atsišaukia gandas giri ir šiloj ,
Ir, tartum ašara, štai, supasi rasa

Ant tavo mojan i pavasar blakstien ,
Ant l p , šaukian i Žaliakalnio medžius, —
Švies pro šilkin seno sapno m nesien ,
Ir nuo vidudienio kaitros ji nenudžius...

Kas, kad metai iš an dien mozaikos
Po brangiausi akmen , kaip vagys, lupa, —
M s priesaik ne laiko rankos laiko,
M s priesaika nesenka, tartum up .

Pro an šaltos žiemos rarot ryt
Skamba ji, kaip muzika šviesi vargon ,
Skamba ji širdy, kaip šiandien pasakyta,
Susipynus su vargon antifona...

Ir pro gaudes pabudusi žvaigždyn
Gieda gieda žvaki gintaro liepsna,
Su malda aušros vargon susipynus
Gimsta meil s ir gyvenimo diena.

Dar žydi persikai, rausvi ir skaud s,
 Ir m lyni vijokliai prie nam ,
 O j žieduos rudens jau renkas raudos
 Ir virpa baim v tr tolim .

Dar obelis balta ir kaip svajon ,
 Ir žieduose kaštan dar liepsna,
 O v jas eina kr st žied per klon
 Ir d zgia bit s: — Baigiasi diena...

Dar žydi ežeras, šviesus ir grynas
 Pavasario padangi atspindys,
 O saul t pakran i vynuogynuos
 Jau teka vynas svaigiliu žyd s.

Dar žalvariniam ryto varpo šuoly
 Tu balt džiugesio litanij skaitai,
 O pro vakarines maldas vienuoli
 Jau krinta sniegas, pusnys ir ledai.

Ir tu meldies:

— Žyd k, žyd k, jaunyste,
 Žyd kit, sodai, žem j ir širdy...
 Ir, tartum didži Dievo karalyst ,
 Dainoj pavasar ir žiedus kur nevysta,
 Maldoj gyvenim be rudenio randi.

Tu at jai mano laikin vil i pakrant
Iš tolimos dienos, iš sod vaikiškos širdies, —
Ir gieda man šalti rudens rytai andante,
Ir atsakau allegro tolstan ios žvaigžd s...

Ir ima ten šner t pavasario upel ,
Ir ima gluosniai glostyti veidrod bang ,
Ir aš, palik s žem s r pes ius, suku iš kelio
Ir vis Paukš i Tak degan ioj dainoj degu!

Ir, kaip šilti sen dien sidabro liet s,
V l krinta žvaigžd s man dainuodamos linksmai,
Sugr žta pasakos, baltais pavasariais g l tos,
Ir žydi žem , tartum nuotakos namai.

Jie krinta, tartum obuoliai prinok ,
Ir b ga pažemiu — ugniniai kamuoliai,
Jie kaip patrak šoka šit šaun šok , —
Rugs jo saul s paskutiniai spinduliai.

Jie krinta rudens derlingus sodus,
Ir vagas ir dirvonius pakel j,
Ir aukso up m rieda rudens aruodus
Rugs jo saul s paskutiniai spinduliai.

Jie krinta tartum žaibas tau šird ,
Gyvyb s žiedu žydi vystan ioj g l j,
Ir skamba, it vynu tave nugird ,
Rugs jo saul s paskutiniai spinduliai.

Nak ia už lango, tartum j ra begalin ,
Aps musi žvaigždes ir tolimus skliautus,
Aps m s sod ir žmogaus išvargint kr tin ,
Kaip okeanas, ošia vasaros lietus.

Ir ošime jo tu girdi, kaip kyla javas,
Kaip geria palaim nuvytusi žol ,
Ir kaip šaknel , po vel na atsigavus,
dang stiebias... Ir dulk ta pakel

V l pasitiesia žali kilim , ir medži
Dainuoja lapai v l gyvyb s kupini,
Ir tu, kaip t višk s pakluon j kadai kadži ,
V l pirm potvyn širdy išgyveni...

Ir žingsni v l klausai pykusio perk no,
Kai nakt perskelia žaib žara šviesi,
Ir v l nueina šiurpuliai šalti per k n ,
Ir v l toks mažas tu, toks vaikas tu esi...

O ten už lango, tartum j ra begalin ,
Aps musi žvaigždes ir tolimus skliautus,
Aps m s sod , siel , nakt ir kr tin ,
Kaip j ra — ošia ošia vasaros lietus.

Krinta lapai, kaip paklyd žodžiai,
Tau po koj , o tu vis eini,
O tu vis eini pilkam rudens sl ny,
Kol prieisi tak šalto gruodžio,
Kol nam šiltajam židiny
Nebešils tau rankos nei ugnys.
Šaltos rankos, senos rankos ir seni
Atminimuos lik vasariški žodžiai,
Dar kažin k tau sek nuobodžiai,
Kad žmogus ne veltui gyveni,
Kad kitan pavasarin eini...

Po nakties šeš li virpan iais sparnais
Tu gimei, gyvyb s aukso spinduly,
Kad žmogus gyvent saule, ne sapnais,
Kad žyd t žem s kilimai žali

Pašaukei iš miego tu lauk g les,
Ryt tu javus pabudinai laukuos,
Tu pak lei, tartum jaunas mergeles,
Nokti vynuogynus...

Ant obels šakos

Tu giedojai, tartum paukštis nuostabus,
Tu žyd jai, tartum rojaus lelija,
Ir žinojom — visa po nakties pabus,
Tau žaibu gyvyb s plieskiant naktyje!

K ranka gegužio žem je pas jo —
 Menk lauko žol , t kstan ius žied ,
 K rasa palaist , krisdama be v jo, —
 Žiem visa gyva širdyje randu:

Sod sodai žydi, giri girios šlama,
 Paukš iai ir žvaigždynai gieda man ir tau
 Širdyje Hafis ir Omar Kajam ,
 Širdyje Katul ir Safo skaitau.

KRIVUL

Aš amžinai regiu tave, didžioji
 Aukšt padangi šiaur s melsvuma,
 Su pumpurais pabudusi pagoj
 Ir su rudens paukš iu paskutiniuoju
 Nešu tau džiaugsmo dain , kai žiema.

Aš v l šaukiu tave, o amži upe,
 Kad neštum tu, suskaldžiusi, ledus,
 Ir kad kai, t v sodybas sup ,
 Pakilt , ir kad s n s nesuklup
 Krantan išnešt kritusi vardus.

Aš b siu vis tavy, o žeme, gyvas,
 Ir, tauta, tavyje giesm Šventa,
 Ir tavo laisv s atgarsis ankstyvas,
 Ir tavo skausmo veliumas v lyvas,
 Mirty — gyvenimo kriv l iškelta!

J s ateinat, metai, iš berib s,
J s ateinat, dienos, iš dangaus
Ir, kaip žiburus tamsoj sužib s,
Nebeužsidegsite daugiaus.

Ir, kai ant kelion s tako krenta
Amži ryto pirmas spindulys,
Tolumoj regiu jau kit krant ,
Atsipl št nuo žem s negal s:

Gaila gr žt iš vidurio kelion s,
Gaila nereg t valand ,
Gaila žem s vieškeli ir kloni ,
Gaila žem s sod ir žied ...

Žem s soduos ir žieduos paskend s
Užmirštu jus, dienos iš dangaus,
O j s b gat, tartum up s vandens,
Ir nebesugr žtate daugiaus...

Kažkur pavasaris nei paukštis v l dainuoja
 Ir nei upelis linkmas b ga per laukus
 Ir veid puošiasi dangum t vyn s m lynuoju,
 Miške visais lapeliais šneka toks šnekus...

Gegužio rankos sodina senio sielon g l ,
 Ir krauna žied rugio apverktas želmuo,
 Ir Palangos pakrant j ant auksinio sm lio
 Gintarų švie ia saul j išmestas akmuo

Iš t gelmi , kur kyla audros ir ramyb ,
 Iš t gelmi , kur gl di amži sietuva,—
 Ir tas pavasaris tau visuose pasaulyuos žiba
 Po žem s šal i , po speig , kaip sielos atgaiva.

KAŽIN, KAŽIN...

Kažin, kažin rytoj kas m s laukia
 Tenai už žem s vasar žali ?..
 Ar prot vi veidai sutiks mus apsiniauk ,
 Ar amžina mirtis po šalto ledo kauke,
 Ar amžina diena vainikuose g li ?..

Kažin, kažin, kas v lei m s vietoj
 Gyvens — pasens, klajos ir klys, kaip mes,
 Praras dangaus jiems žem pažad t ,
 Bet gyv neš širdy per vis sviet
 Ir per visas žemes! ?.

J s buvot jaunos, seno sodo vyšnios,
 Ir pirm kart nuometais baltais,
 O aš tariau:

— Gal niekad nebegr šiu
 ia pasidžiaugt pavasario skliautais?..

J s buvot jaunos, seno sodo obels,
 Ir šakos linko nuo pirm žied , —
 Tak , žiedais, tartum rietimais drob s
 Tiest , aš ieškau ia ir nerandu...

O jie paliko ten, kad keli šviest ,
 Kai pasiklydus bus beprotiškai tamsu...

Ir kai
 Bastausi atilsio nerasdamas,
 pro d mus ir pro prabang praeidamas,
 nelaukiamas, nelydimas sve i j miest , —

J s, vyšnios,
 ir j s, obelys,
 ir j s, balti žied takai,
 kaip žem s dovanot talisman ,
 kaip tyruos Dievo duot švent mann ,
 kr tin je nešu.

Antikin strofa

Alpdamas pumpuras kyla saul ,
 Užgan daro dangus, ir ištryšk s
 Žaibas iš budin io dievo r styb s
 Perskelia šird

Žem s. Laukai, švies rašt išvyd ,
 Skaito jo žodži palaimint liet ,
 Ir, kaip keleivis prieš užmiršt kap ,
 Verkia sapnuodamas tolim sapn
 Ilgesio vynas.

Pilkit s, pilkit s, sodai, po sauj ,
 Pilkit s, žuolo šaknys, po gelm ,
 Pilkit s, marios, po degan i up
 Amži jaunyst s!

Imkite, dienos, j s, seserys džiaugsmo,
 Imkite, naktys, j s, motinos meil s,
 Imkit, šilti vakarai, dievo duot
 Vasaros turt .

Valandos, roži žiedais pasipuoš ,
 Neša musump, kaip išganymo vilt ,
 Mirusi mirt ir nauj gyvyb
 Rudenio gr do.

K tu sapnuoji, rudenio medi prie kelio?

K tu sapnuoji, vystanti lauko žol ?

Miesto senien muziejuj prie sienos heroj

K tu sapnuoji, maršalo sena skryb l ?

— Pergal — pergal — pergal , didži , nemari ,

Vyr ir plieno, kard ir didvyri mirties!

— Pergal — pergal — pergal , — medis man tar .

— Pergal m s mirties, — atsiduso žol iš nakties.

K tu sapnuoji, užmirštas parko paminkle,

Tilte, užmig s po savo jaunyst s dien ?

K tu sapnuoji, senamies io laikrodi senas,

Kai pro tave, savo laik prarad s, einu?..

— Pergal , — tar pasvir s paminklas, — ir savo Laikrodžio Šalt švytuokl , kur amžiais stov s.

— Pergal — pergal — pergal ! — tiltas dainavo:

— Niekad nesenstan io potvynio amži srov s!

Balsas ir atbalsis

Balsas:

O, t viške, nebegaliu toliau... Taip sunkios
Tavan dirvožemin klimp mano kojos,
Gimtosios žem s sultys pro pirštus taip sunkias,
Ir kryžkel se, tartum nuo vaiduoklio, nuo man s
Nebegaliu toliau... / žegnojas.

Atbalsis:

Neklupk — nešauk — tyliau!..

Balsas:

vaikystes pasak palaidoti takai,
šventos Komunijos palaidoti takai,
jaunavedži palaidoti takai,
palaidoti,
palaidoti
palaidoti
takai...

469

Bijau mirties!..

At bal sis:

Vilties, vilties!

Bal sas:

Laite gimtosios gr ios lik bunda p dos
Laimingos, k dikiškos ir nekaltos šaukia, ak!...
Ir kojas degina žaizda, tartum ugninis rož s žiedas,
Ir lig širdies ji kyla degdama... — Dek, dek, dek, dek!—
Šaukiu, — širdies žaizda, ir sulaikyk po piliakalniu
pasils t sustojus mane...

(Aidas:

Dar ne, dar ne, dar ne!)

Ir b go jis. Ir b go metai kaip paklaik .
Ir niekas jo už myli t kstan io nutr kstan io nuo
gimtojo arimo,
Ir niekas jo pusiaukel je nesulaik .
Ir buvo liudininkas Viešpaties dangus
kaip to keleivio balsas nenurimo — — —

O, t viške, nebegaliu toliau. Nuo koj
 Jau paskutinis grumstas krinta, sausas ir trapus.
 Kaip talisman j nešiau. Nuo ko jis
 Atgis ir v l praves mane pro svetimus kapus?..

At bal sis:

Kas renka rudenio lapus?

Bal sas:

Ne lapas rudenio... Ne, ne! Aš ne lavonas!
 Nerenkit man, grabadirbiai, paauksint grab !
 Man duokit k sn t višk s gimtosios duonos,
 Man duokit sidabrin laš t višk s šaltinio,—
 aš noriu gyvas b t, aš noriu gyvas b t!

At bal sis:

Ašarom palaistyk gimt žem s grumst .
 Kelsis prasikalus laisv s lelij...
 Paži r k, kiek broli aukso j ron grimsta... —
 Jiems (laisviems...) patinka aukso vergija...
 Iš taut vergijos tautai laisv gimsta,
 Kraujo klony skleidžias laisv s lelij... —
 Tu išbrisik švent savo žem s krant ,
 Kur kan ios katarsis puošia gyv j ...

Numir kalba, tartum po rudens šalna
Laukin s g l s, užmirštos ir žiemai dovanotos,
Nebesuprantama sanskrito ir sena
Kalba, — klausykit, moterys dievotos!

Klausykit, geros, šventos motinos, kuri
Aukos ir meil s met r pes iai pražil
Iš dieviškai skais i pavasario tauri
Ugnim senas mergautines naktis pripl .

Numir kalba iš po žem s pavergtos
Laisvi — nei pan i , nei kal jim nesurakinti,
Ir žodži j nei šventraš iai, nei pranašai nepakartos,
Juodžiausias Requiem juose atras bal iausi minti.

Klausykit, Dievui atidav dang , žmogui — žem , j s,
Tarnai tiesos ir išminties, bežod s konsekracijos miste-
rijoj suklaup , —
Numir kalba, tartum žingsnai pakasyn pasivij jus,
Pro dies ir ae, dies illa kraupi !

Ir kai kvatoja gilitin laboratorijose duj ...

Numir kalba

gimstantiem (iš meil s)
ir gyvenantiem (sapne)
ir miršantiem (dvasia).

Kai uolos skyla, gelm s kyla ir ant sost prarast j
met sniegas sninga — sninga — sninga —

Ir miega jie, gyviejį, po mirties maloni tunika tamsiai

Ir tyli jie, kaip žem nevaisinga.

Ar auga g 1 s pragare, ir kur ir kaip, ar žydi,
Kur amžinu prakeikimu alsuojanti naktis,
Kaip deganti klastos kerštu žiaurioji Nemezid ,
Kur prakeikimas — dabartis, kur kapas — ateitis?

Nakties tyloj nebus tylos, nei lobiuose — paguodos,
Ir niekas niekur niekados ramyb s nežad s,
Ir liesis marios ašar , kaip prakeikimas, juodos,
Ir skausmas (cinikas!) užpus paskutines žvaigždes...

Tada neklausiau: O, kur tu? Kur tu, kurtus rytojau?
Kokia pasl ps, kokia priglaus ir neišduos giria?..
Ir b gau, lyg iš pragaro, ir b gdamas kartojau:
Ar, Dieve, b si pragare?.. Ar ž si pragare?..

Neauga g 1 s pragare, ugny žiedai nežydi,
Kur amžina prakeikimu alsuojanti naktis,
Kur degantį mirties kerštu žiaurioji Nemezid
Kiekvien pirm pumpuro gimim pamatys.

Nakties tyloj nebus tylos, nei lobiuose paguodos,
Ir niekas niekur niekados širdies ramyb s nežad s,
Ir gersi ašar marias, bus duona suodys juodos,
Mirtis kvatodama užpus paskutines žvaigždes...

Vyskupo liudijimas

T kstantis devyni šimtai ...taisiais metais,
Sufraganu kai šventintas buvau,
Žuvo visos mano diocezijos avel s ir konfratrai,
Ir aš pats (beveik) žuvau.

Kiek bažny i , seminarij ir kryžkel se kryži ,
Arnot ir stul , kielik , varp ir tabemakul , kit
liturgikos daikt , —
Kompensacijos (pagal statistik , kurios 3 kopijas ia
pridedu), kai gr šiu,
Neprašau. Pakaks t vyn j surinkt

Ašar vergijoje ir poteri švent j ,
Kur palieka Kristaus kantr s kankiniai,
Tik pakaks Velyk aleliujos,
Gimusios vis Širdy (tenai) ir nenumirusios (ionai).

Žmogus su kauke

kauki bali , kur vis visi veidai su kauk m,
Aš ateinu be jos. J s, kad agresori pasmerk iau ir kad
faktais pasmerkim konstatuo iau, lauk t.
Sakau: kas negird s — tik s; kas girdi — abejos.

M s mirties kolona buvo trys milijonai.
Kal jimas — visa tauta.
Žudytojams j s dav t ginklus, dr s ir palaiminim ,
ponai,
Ir buvo s junga graži, balta ir nekalta.

Ir aš nekaltinu dabar t neregi su kauk m;

Aš ateinu be jos.

Premjerai, prezidentai ir senatoriai, j s mano liudijim
lauk t, —

Ir aš teikiu kaip paprik prie taikos stalo juos!

Auga mirties kolona ne trim, ne trim milijonais,

Kal jime — visa tauta.

Žudytojams j s dav t ginklus, dr s ir palaiminim ,
ponai, —

Ir žydi s junga graži, balta ir nekalta!

Ištremto Sibiran (mirusio) liudijimas

Esu s nus, palik s motin ir t v vargui ir vergijai,
Esu užges s žibury s tarpu vidurnak io šeš li ,
Esu pasaulio širdyje žaizda, kuri negyja,
Esu žmogus, palik s gimtai žemei siel .

O k nas mir . Ir palaidojo jie k n
ia po ledu ir po Sibiro sniego marška balta.
Kai siau ia p gos ištisus metus, kai žaibu pralekia
taif nas,
Aš nedrebu ir nebijau, prie minus šešiasdešimt Celsi-
jaus — nešaltai

Nerinkit man auk . Nesi skite. Nereikia man drabužio
nud v to.

Ir nenešiokite veidmainiškos užuojaut os veiduos.

Guliu aš sielvarto karste, ir galvai man nekieta,

Ir gera širdžiai prieglobstyje motinos maldos...

Po mano galva guli milijon milijonai met ,
 Laikotarpiai prieš chaos , po chaoso, oligozeno, mezo-
 zoido gadyn s,

Po mano kojom dulk — kalnas Ararato,
 Nes aš esu brontopus, dinozaurus ir beždžionžmogio
 laikus pamyn s.

Po mano kojomis Uralo bangakmens: aleksandritas,
 ir opalas, ir topazas,
 Po mano rankom aukso smiltys, r da geležies,
 Po galva gyvsidabrio ir platinos plotai ty iojas:
 ko tau dar maža?

Kokion pla ion, kokion turtingon žem n tu veržies?

Ir aš girdžiu: štai skamba žingsniai Odis jo argonaut ,
 Girdžiu Jasono vyr juok ir keiksmus,
 Ir aš grimstu begalin amži sraut ,
 Kad nešt jis, kad nešt jis, kad nešt namus.

Ir visk aš turiu (širdy). Ir nieko aš nesu prarad s
 (be pagiežos ir be keršto):

Nei t višk s sodybos, nei sav j gen i ilgesio, nei
 duonos ašakos, ir nei donbas kasant, man
 sargybinio padovanot j žaizd .

Tai juos, siaut s lietuviško dangaus, kaip lino žiedas,
 drob , Mister Kersten,

Tai juos ir tau, Mrs. America,
 ant s žin s akrai Temidei,
 ant s žin s vadams pasaulio,
 ant s žin s ir tau, Mrs. America, dedu!..

1. Atolydis

D koju, Viešpatie, už tav j atod s
 R styb j stepi siau ian ios gamtos,
 D koju, Dieve, Tau už ledj rio atolyd ,
 Dabar bent mano kaulai nevaitos,

Kai nakt apraud s mane m nulio,
 V l spaudžiant speigui, spindulys sušals,
 Ir Celsijaus septyniaskesdešimt žemiau nulio
 Mana širdis, prad jus plakt, pakels!

Ir džiaugsis ji, eršk io šakose ledini
 Žvaki skamb jimo nuo v jo budinama iš duob s:
 Jos, kaip miši varpeliai sidabriniai,
 Per švent j Rarot Pakyl jim skamb s.

2. Kapas Kazachijoj

Ledas. Sniegas. V jas. Negyvenami plotai.
 Kazachijos TSR. Kustanajaus sritis.
 Ir toliausi tolybi tolyb j miglotoj
 Nuogu durklu žiemos perverta pilnatis.

Kažkas tar : "Pakaks... Nusileido žvaigžd jo..."
 Suklupau pus s kelio uolotam take.
 Ir palaidojo. Daug kas dalios pavyd jo
 Po pl šinini žemi vel na sunkia.

Kryži beržo raupl to užuneš pusnys,
 Ir jo niekas neratas (o ieškos... o ieškos...),
 Kai ant manojo kapo giedodamos usnys
 Pasitiks dien gr žtan ios žem n taikos.

3. V lini pamaldos

Tamsu. Naktis. Tarpe Košlavo ir Pe ioros. Gruodas.

Du švies s arnotai baltais šeš liais rymo.

ia neskamb jo Dievo garbei šventas žodis

Nuo septintos dienos pasaulio suk rimo.

Ir eina atbalsis Introibo per žem kaip legenda.

Christe eleison — Kyrie eleison atsišaukia, —

Ir šitos pamaldos pasiekia tolim stovykl Karagand ,
Giesm sargybiniui mongolui ašar ištraukia.

Ir pamaldžiai palinkusiom puš virš n m skamba

Dominus vobiscum!

Ir Et cum spiritu tuo sr va klonis, —

Tai atnašauja Kristaus auk su profesorium

Dovydai iu Pranciškum

Šventasis kankinys vyskupas Teofilis Matulionis.

1. Terra-Cotta

Smuikas

Nuaud nakt — sidabrin tinkl — Dievo pirštai,
 Pilni kaip poteri plevenan i žvaigždži ,
 Ir aš pro potvyn — sidabro tinkl tiršt —
 Kaip meil s sapn tu šauki, širdie, girdžiu.

— Nueis naktis, ilgai kukta, ilgai ieškota, —
 Dainuoja deganti pavasario diena:
 — Ir tavo sapnas subyr s kaip terra-cotta —
 Vis iliuzij iliuzija viena...

2. M nulio mintys

Klarnetas

Virš n m fig — nelaimingom ir nuogom,
 Kurias rudo u nur d , pradeda vaidintis:
 Per j r , spindin i žilai žilom bangom
 Nueina m lynos m nulio mintys...

Kas jas pavys, kas jas pagaus, kas jas atsp s?
 Jos aksomini savo koj nesušlapo.
 Jos, lyg vaiduokliškos paklyd ašaros, žib s
 Ant met numesto gelm palm s lapo.

3. Eukalipt kalba

Piano

Grimsta saul gili Pacifiko gelm ,
 Brenda miestas nakties skrupulingon miglon.
 Ir be žodži žoding j pradeda psalm
 Eukaliptai kapuos Forest Lawn.

— ...Iksas... Iksas esi milijonuose iks ... —
 Supranti — pagaliau — supranti.
 O ant palm s virš n s vakar sublyksi
 Tartum taškas ant i.

2. M nulio mintys

Klarinetas

Virš n m fig — nelaimingom ir nuogom,
 Kurias rudoj nur d , pradeda vaidintis:
 Per j r , spindin i žilai žilom bangom
 Nueina m lynos m nulio mintys...

Kas jas pavys, kas jas pagaus, kas jas atsp s?
 Jos aksomini savo koj nesušlapo.
 Jos, lyg vaiduokliškos paklyd ašaros, žib s
 Ant met numesto gelm palm s lapo.

PIRMIEJI

Šviesos vainikas supa, siela, tavo dang išsvajot ,
Ir miglos atveria tau žem — didži j gimdytoj ..
Ir užmirštus, nutolusius metus.

Prarad s praeit , kuri tau buvo dovanota,
Puošta t vyn s sodais,
Lemta istorijos pra jusi gadyni
Ir išrašyta giriom, ir medžiokl m, ir
Karais garbingais, išdidžiais,
Laim tais vyr ir kovos kard ,
Laim tais dukter vestuv mis ir ašarom jaunamar i ,
Laim tais g lu krikšto vandeniu ir lino marškiniais,—
Po kojom pajunti
Nakties gelmes.
Regi akirat ,
Regi laivel , blaškom mirties bang pasaulio pakrašty,
Laivel , blaškom mirties bang pasaulio,
Laivel blaškom mirties,—
Ir visa, rodos, ne gyvenimas, o j ra amžina.

Tarytum kloniai nuo kaln , atsiveria
Skaitytos knygos ir senieji raštai —
Istorija Rotundo: Epitome Principum Lituaniae,
Pagelt lapai Lietuvos Statuto nelemt dien ,
Cathechismusa prasty szadei,
Sena garb T v Kunigaikštyst s,—
Ir visa, rodos, ne gyvenimas, o kronikos sapnai.

Kaip žodis lyriškas, nerealus,
 Suspurda paukštis po pilkos pilies langais,
 Pagauna v jas dulk nuo sen karniz ,
 Nuo žuolo ornament ,
 Kurie dar liko tau kaip t vo palikimas,
 Kaip motinos jaunamart s brangiausias kraitis, —
 Suspurdar paukštis po pilkais pilies langais...
 Ir sušlama ir sudejuoja kankli stygos po vaidil
 Sen j pirštais tau giedodamos:

“Didel didel yra ais i žem .

Joje daug miest ir kiekvienas miestas turi savo kunigaikšt .

Joje daug giri , gaudžian i li dnai,
 Ir upi , margo rašto piev kilime žaliajam, ir kalv
 Vainikas supa gimines visas.
 Medium kvepia girios.

Žuvim neršia up s.

O ant kalv sodybos susodintos žydi.
 J kunigaikš iai geria vyn svetim krašt ;
 Jie geria vyn Francijos, Germanuos
 Ir Romos Imperatoriaus padovanot .

O j laisvi gyventojai —

Artojai ir medžiotojai,
 Kariaunos ir mažieji kunigai
 Kas dien geria mid , tartum gintar , gelton
 Ir degant , kaip vasaros saul leidis,
 Ir virpant , kaip aukuro ugnis karšta,
 Ir neišsenkant , kaip amžinas šaltinis...

O j prasti gyventojai, —

J nepilie iai ir vergai, —

Ragauja sul , mieš vandeniu skaidriu.

Ir nevartojoamas tenai alus visai,

Nes ten midaus yra gana,

Nes ten sulos yra didžiulis apstas, tekantis

Iš balto beržo ir iš t vo klevo,

Ir b ga up s iš šalt šaltini ,

Iš žem s gilumos pa i gelmi ...”

Ir šituos žodžiuos tau ataidi, rodos, ne
 Istorija, kaip motina sena,
 O praei iausia praeitis, o dabar iausia dabartis,
 o atei iausia ateitis jauna!

Pro kanot ir lietaus palaimint pavasar ,
 Kaip didel gyvenimo gav ni ,
 Atsiveria tau debesys be galio ir be krašto —
 Tau verias j zuito Konstantino Sirvydo
 Širdies krikš ioniškos nusidavim rinkinys —
 Šventieji P u n k t a i S a k y m :
 “Didel didel yra aiš i žem ...”

ANTRIEJI

O j s, šilti lietaus lašai,
 J s Evangelij seniai išpasakyti žodžiai,
 O j s, prilyginimai iš gyvenimo apaštal , iš žyd ir
 nežyd ,
 J s, raugo neliesti gr dai garsty i —
 Naujasis Testamentas J zaus Kristaus,
 kalb sent vi anuomet išguldytas
 Per pirm švent j lietu vyskup Juozap Arnulp
 Giedrait ,
 Be komentar , tai yra,
 Be saul t j prošvais i neišmaningo žem s kurmio, —
 Man atsiliepkit iš dain ir padavim ,
 Man atsiliepkite iš pasak sen ,
 Man atsiliepkit iš aukšt j žuolyn ,
 Man atsiliepkit iš sudegint ir karo išblaškyt
 bibliotek pelen !

Man atsiliepkite pamokslai,
 Didžiausio mokytojo, pranašo, poeto ir dailid s
 Ant kalno t kstan iams tiesos išalkusi j pasakyti.
 Man atsiliepk, seneli Simeonai,
 Ant ranku K dik pa m s nereg t ,
 Man duoki vandenio pas mus, samariete,
 Iš šulinio, prie kelio iškasto, tenai, kur baigiasi Talmu-
 Ir ten, kur kaip gili versm prasideda / das,
 Naujoji Evangelija,
 Nekrikštyt j karalyst krikštyta iš vandenio ir kraujo.

Man atsiliepkite ant romuv sur stos
 Medin s kaimo koplyt l s,
 Man atsiliepk Zapyškio bažny ia,
 Dukt padang s dieviškai li dnos,
 Man atsiliepk Vytauto bažny ia santakoj Neries ir
Nemuno,
 Man atsiliepk
 Lietuviškos širdies stebukle —
 Man atsiliepk Vilniuj gotika šventos Onos!

Man atsiliepkit pirmo
 Lietuviškojo krikšto
 Pirmi krikštytiniai aukštai iai ir žemai iai,
 Su savo seser austiniais stuomenim lininiais,
 Su motin sen triny iais,
 Su t viškais Perk no pagraudenimais rimtais,
 Kad neužmiršt žmon s jo galyb s,
 Kad nepaniekint Ugnel s pirmaprad s,
 Ugnies ir vandenio —
 Dviej gyvyb s ir mirties prad .

Man atsiliepk, laisv vals ioni laisvasai gyvenime,
 Man atsiliepkite, j s, žingsniai nuolanki j baudžiau-
nink ,

Man atsiliepkit lažo dienos, ir
Rekr tu ašaros, išlietos motin širdies,
Tos ašaros, kur gydo kaip rasa,
Tos maldos, kur nušluosto krauj sukreš justi
Ir akmen sutirpdo tartum vašk ...
Man atsiliepkite...

485

Man atsiliepk ir tu, R pintoj li,
Parim s skausme t višk s nam ,
Kurs laimini maldas t siel , žydin i
Kaip r tos, neraškytos rank svetim ...

Raudodamos ried kit, dienos, kaip rožan iai,
Kaip antifonus, auškit, aušros pary iuos,
Ir, kaip litanij Kyrie eleison, vakarai
Alyvom kvepian i mojav , melskit s

(Orate pro nobis).

Ir naktys, kaip mirties slaptažodžiai nepasakyti,
melskit s (Orate pro nobis).
Ir žodžiai užker ti, melskit s (Orate pro nobis).
Ir žodžiai mirusi gyv j , melskit s (Orate pro nobis)!

TRETIEJI

Pra jo žiemos kaip laidotuvi procesija,
Pasibaig pavasarini s li tys,
Nuvirto sunkios uolos, amžinos ir nesuskaldomas
žmogaus j gos,

Išdži vo daug didži j vanden ,
Neliko sostini galyb s nei garb s,
Neliko prarast kar n puošmen
Karali , kunigaikš i ,
Diktatori , tiron ir satrap ir
Vad , istorijos nelaimint
Ir liaudies nemyl t ,—
O ji anapus visk žudan io rudens
Gyveno ir gyvens.

Sakiau aš: — Kelkis, Dievo Baland le,
Pro Gerojo Piemens d del s gars ,
Pro vienišas Kaliksto katakombas,
Pro popieži bules garsingas,
Pro inkvizicijas, pašv stas tикиn i j kankini ,—
Ir stok visoj didyb j vainikuota,
Kaip obeliskas švento Petro aikšt s vidury,
Kaip piramid tyruos nešam smiltyn okeano,
Kaip nemirting psalmi palm Libanono,
Kaip perlas, išgrobtas iš mari dugno,
Kaip teisingumo kodeksuos nesurastas teisyb s žodis,
Kaip didmies i triukšme tyla,
Šventa eklezijos tyla,
Švent j katedr tyla,
Tyli tyla, gili tyla,
O kalbanti tyla.

Sakiau: — Ateik, didžioji sielos Numyl tine,
Ateik, kai miega miest pasamdyti panaktiniai,
Ateik, kai miega agentai policij vis ,
Ateik, kai miega fizik ir chemik išradingieji protai,
Kai miega cirkuose tramdytojai žv ri ,
Kai miega sužad tini sapnai ant budin io dangaus
blakstien sidabrini ,

Kaip miega daigas rugio vidury,

Kur

Prieš šimtme ius gyvenimui pradėtu matei, —
Ateik — ateik — ateik!

Ateik prasm pasaulio katastrof ,

Prasm gamtos bausm s,

Ateik didžioji strofa

Gyvenimo giesm s!

Gili, kaip krateris pabudusio vulkano,

Karšta, kaip salto mortale šokanti lava,

Gyva, kaip ta, kuri gyveno

Per šimtme ius nebegyva.

Ir dega, tartum gintaras, jos amžinoji siela.

Ir stoja tarp nesantaikos — taiki taiki TAIKA.

Nes gyvas iai iš praž ties ir iš nakties išk l

J laiminanti Viešpaties pavasario ranka.

Ateina pergal , kaip milžiniškas tvanas,
 Apimdamas ir žem ir dangaus skliautus,
 Tartum gyvyb s pulsas, iš kap ji kelias ir gyvena
 Ir kaip ugnis ji uždega numirusius metus.

Jai kelia v liavas gyvenimo ištrošk tautos,
 Ir kloja miest milijonini minia
 Po koj pažad ištikimyb s raut
 Ir tie, kur šauk "taip", ir tie, kur šauk "ne!"

Aukoja k dikius jai motinos, ir žmonos
 Aukoja ištikimus vyrus, o vaikai — t vus,
 Aukoja jai betur iai — milijonus,
 Religijos aukoja jai dievus...

Ateina pergal šalta, r sti, negailetinga,
 Ar bus ji pragaro, ar bus dangaus duota ?
 Stab pasaulis laukdamas stabu sustingo
 Ir klausia siaubo nusiaubtas: Ar ta
 ateina pergal ? Ar ta ateina pergal ? Ar ta?

VAIDILA VALI NAS

ŠIOS POEMOS PERSONAŽUI, pavadintam vaidila Vali nu, sukurti mint dav 1940-41 metais Kaune matytas asmuo: jis dr siai r ž ties akis, pašiepdamas okupant pataik nus gatv je, autobuse, didel je žmoni minioje, kuri ia dreb jo iš baim s, ia v l balsu kvatojo, ir komunistin milicija jo nesu m , nes kažkas iš susirinkusi j š ktel jo, kad šis žmogus yra nepilno proto.

Vaidilos Vali no personaže autorius nor jo sukaupti ir išreikšti gyvos ir kovojan ios tautos rezistencijos simbol .

Pirmieji eil raš iai ar atskiri posmai parašyti tais pa iais metais. Tremtyje, Vokietijoje, 1944-45 metais parašyta 10 nauj vaizd . V liau, išeivijoje, gim gulago, disident , skausmo, vilties bei politin s satyros Vali no žodžiai.

Taip nežinomas Lietuvos rezistentas senov s vaidilos Vali no vardu iš jo plat j pasaul .

VAIDILA VALI NAS PRADEDA KANKLININKO KELION

Skamb kite, kankl s, pavasario kloniuos,
Kai žvaigžd s pask sta aušros sidabre,
Vidudieniskelbkite Diev malon s.
Uždekitė žvaigžd v lam vakare.

Dainuokit, kaip žem j gyvenimas žydi,
Dainuokit, kaip krinta kovoj milžinai,
Dainuokit, kaip sielos, pasauly paklyd ,
Anapus kaip saul s gyvens amžinai.

Dainuokit kalnynuose amžin snieg
Ir skaist , kaip skaist s sapnai angel .
Dainuokit, kaip kaunas centaurai, kaip miega
Pavargusi sraig aukštai ant uol .

Dainuokit vergijoje — prisik lim ,
Ir skelbkite laisv , kai v tros nurims,
Dainuokite budeliams j prakeikim
Ir palaim motinoms ir dukterims.

Dainuokit žaizdas kankini ir švent j ,
Triumf žv ries ir žmogaus nuod m s,
Dainuokit kan ios ir mirties aleliuj ,
Ir Dievo dienas be mažiausios d m s.

Ir aš, tartum arfa, aid t nepaliausiu
 Ant Viešpaties keli po pirštais šventais,
 Ar vienas saul tekio toliais keliausiu.
 Ar siel sl gs vakaro tams s skliautai.

Ar sutemos sups mano t višk s uosius.
 Ar švies mano keli žvaigždynai deg ,—
 Ir aš j s dain kaip aidas dainuosiu.
 Ir aš b siu j s auksin styga!

VAIDILA VALI NAS GUODŽIA NUŽUDYTO PARTIZANO MOTIN

Taip kankliuodamas keliao vaidila Vali nas
 Juodai žemei, aukštam dangui laisva kr tine.
 Ir aid jo žuolynuos, nenuskendo li nuos
 Kankli aidas, kol sustabd j mieste minia.

Ir sustingo tartum ledas dainiaus žodžiai l pos:
 Saugo k n partizano trys NKVD,
 Prie s naus lavono rauda motina suklupus
 Ašara akys ištryškus spindi kaip žvaigžd .

"Klaupkis, seni, apraudok drauge t vyn s s n ",
 J sustabd miesto rinkoj raudanti minia.
 Ir kankles užgav s tar vaidila Vali nas
 (Niekšams tylint, broliams raudant) laisva kr tine:

— Neraudoki... melskis, melskis, motina parpuolus,
 Tavo maldos tavo s nui Dievo dali duos,
 Nuo tavos maldos sutirps granito kietos uolos,
 Mir s žemei gimsta dangui nuo tavos maldos.

Tavo maldos, lyg šviesus dangaus stebuklas, motin.
 Iš numirusi ir m s maž šird kelia.
 Ir beginkl stoja ji šventon kovon kovoti.
 Šaukiama t v nam pabudusios ugnel s.

Tavo maldos tartum pasak auksinis ratas —
 Jis kal jim vartus sunkiausius atrakina,
 Ir šviesia diena v l virsta visos vergo naktys,
 Ir kan ios tulžis — skaist laisv s ryto vyn .

Tavo maldos, motin, mus, tartum sparnai žvaigžd ti
 Lydi angelais sargais lig pat pasaulio galo,
 Jos nuver ia karalius nuo sost , jos poet
 K dikio palaimint dien sapnais apdalo.

Melskis, melskis, o, mes regim, kaip stebuklas, motin.
 Iš numirusi tautas, kartais ir širdis kelia,
 Ir gaisru neužgesinamu v l pradeda liepsnoti
 G stanti t v nam šventa aukos ugnel .

VAIDILA VALI NAS PRIE TEISMO STALO

Kaip obelis balta jis buvo baltas
 Su balto klevo kankl m prie širdies.
 Ir tar liaudies Teismo balsas šaltas:
 — Kas. seni, tu esi ir kuo dedies?

Gird jau, kurstydamas m s liaud
 Eini kasdien iš namo namus.
 Tokiam m s ištarm viena: s u š a u d y t !
 Bet, jei sakysi ties ,— b k ramus.

— Esu aš, vaike, vaidila Vali nas,
 Aš skausmo balsas t višk s skriaud .
 Visi lietuviai — mano sielos s n s.
 Kalbu aš amži ir dangaus vardu!

Mane pagimd m s vargo žem ;
 Mane augino girios Lietuvos;
 Kai juod dien mums rytojus lemia,
 Einu aš guost s n širdies gyvos.

Kai rauda m s kalvos ir kalneliai.
 Kai rauda aukso žvaigžd s danguje,
 Kai iš milžinkapi dvasia didvyri kelias.
 Ir aš einu per t višk su ja.

Ir aš pro klevo kankli gaili raud
 Ir pro kritim danguje žvaigždži
 Jau iu kaip m s žem s šird skauda
 Ir Dievo Teismo bals jums girdžiu...

— Pamiš lis! — visos kalbos neklaus s
 Sušuko piktas liaudies teisdarys.
 — Kvailiams teist aš burnos nenoriu aušint,
 Išmeskit j kaip šun pro duris!

Kol vaidila Vali nas vals i prikeliavo
 Pasišnek damas su paukš iais prie keli ,
 Jo li dn šird guod kankl s klevo
 Balsu, ataidin iu iš šimtme i gili .

Ir pakelia jis galv — ži ri: gerv s skrenda.
 Kiek kelio ved jas t vyn s ilgesys?
 Ir m s žem s tremtinio legend
 Koks dainius amži knygon surašys?

Ir mato jis: prie pilkainio, štai, aria
 Artojas pirmas šio pavasario vagas...
 Ir vaidila Vali nas sau ir žemei taria,
 Užgav s pirštais dreban ias stygas:

— Krauju ir ašarom aplaistyt arimai,
 Neužauginki usni , nei dagi .
 Teplauks šviesiam rugpj tyje vežimai
 Pilni auksinio gintaro rugi ...

Ir j s , kap iai, nieks teneišrauna.
 Ir j s , žalios ežios, nieks teneišars,
 Ir tavo rankos, ištikimos, jaunos.
 Artojau, derliaus pradalg j tenepavargs.

Neduoki, Viešpatie, kad elget kolchozai
 Sugriaut žydin ias sodybas Lietuvos,
 Kur auga r tos, kaip giria, ir žydi rož s,
 Ir aguon l s auksu br stan iuos javuos.

Ir regi jis: artojas basas ir vienplaukis.
 Suvilg s žem savo prakaito lašais.
 Kaip šventasai Izidorius, štai, klaupias
 Ir meldžiasi drauge su kankli jo balsais.

Oš sutem virš n s
Pilkalny pilkam,
Tar vaidila Vali nas
Lietuvos laukam:

Debesims pla ia padange
Vis nakt plaukt,
Jums, artojai, šal brangi
Iš vergijos šaukt.

Neškit skund , neškit mald ,
Neškit mald jos,—
T , kur ginklu žem valdo,
Nieks tenebijos!

Nebijos kely parkristi,
Šunkeliuos neklys,
Kryži nešdama su Kristum
Prisikels šalis!

Juodos vagos, nei p dymai
Nepask s varguos,—
Saul šaukdamি arimai
Gr do daigu guos.

Laimins juos ranka geroji
Ir kovoj pašv s,
Mir iai v tr himn grojant,
Laisv s rytan ves.

Debesys juoda padange
Plauks, nuplauks, nuplauks—
Artoj liai šal brangi
Iš varg ištrauks.

— Draugai pilie iai, j s dievas mir
Su pasninkais, prisakymais ir su malda.
Jam Stalino pirštu padar m harakiri.
Ir nebegr šjis j s g sdint niekada.

Kalb jo kart girtas politrukas
Markso bedievi klubo susirinkime.
— Kas turi klausim ? Kam neaišku kas?
Ir taip prabilo vaidila Vali nas,
tartum pabudintas perk nas po žeme:

— Kas tar : Dievas mir ? Dievas gyvas!
Jis gyvas sieloj žem s ir žmogaus.
Ir kaip pavasario šalnoj daigas ankstyvas
Jis veda mus ir ves mus ligi pat dangaus!..

Ir nesi buos po m s kojom marios,
Ir m s kelio neužstos kalnai.
Ir kaip plaštak s — menkos, mažos, marios
Jame bus m s dienos gyvos amžinai.

Kas tar : Dievas nebegr š? Tu gr žus
Kaip tvanas didelio gyvenimo esi.
Ir kaip išganymas mums spindi Tavo kryžius
Vidurnak io juodžiausiam debesys.

Ir aš seku Tave tartum šeš lis.
Ir kaip drabužis dengia mus Tava dr sa.
Nes Dievas, vienas Dievas m s sielos
Gyvenimas — gyvyb — saul ir — šviesa!

Sušuko išsiblaiv s politrukas:
— Pilieti, ne tem . Baigt! Padoriau
Prašau kalb t. Balsuojam: Neb ra diev ! Kas
Prieš? N r. Aišku. Susirinkim uždarau.

Šitaip žem s neskaldo perk nas,
 Juod dang žegnojant žaibams.
 Kaip kolon sutik s Vali nas
 J palydi: — MIRTIS STABAMS!

Ne mirt broliai, j s einat
 Knygneši sen j keliais...
 Padainuosiu jums žygio dain —
 Ji tremties j s prasm praskleis:

Pro spengian i tundrose tyl ,
 Gil snieg ir p g žiemos
 Pavergtieji, kaip amaras kyla
 Giri bunkeriuos, miest namuos.

J kr tin j pavasaris renkas.
 Neilgai jie stabams besilenks,
 J p sl tos, kruvinos rankos
 Nuo svyran i sost nutrenks

Tuos, kurie žmogui at m laisv ,—
 Komunistinio maro stabus,
 Tuos, krauju m s žem kur laisto,
 Toks j šventas atsakymas bus:

"MIRTIS STABAMS!" Ir j šauksm
 Pakartos kontinentuos visuos,
 Ir apsiaus mus Velyk džiaugsmas,
 Ir laisvai visos tautos alsuos...

Sustingo minia prie trib nos
 Tremiama Sibiro darbams...
 Ir kolona kaip vienas Vali nas
 Atsiduso: " M i r t i s s t a b a m s ! "

Palaimos tikros
Pakel m klev
Vieškeliais aušros
Eiki su Dievu.

Skausmas pasitiks.
Džiaugsmas palyd s
Ir neklausk, ar liks
Ženklas už žvaigžd s.

Šiam pasauly daug
Vyli nesav —
Žem nemaldauk
Laim s apžav !..

Stok ir lik linksmai
Ties t v ežia,
Giri gl dumoj.
Lauko peizaže,

Ties gimi nam
Slenks iu nusilenk,
R m svetim
Kaip nelaim s venk!

Palaima tikra
Rank tau išties.
Užtek s aušra
Vidury nakties.

Ir vaidila Vali nas kryžkel j sustojo,
Ant klevo-kankli d jo dreban ius pirštus.
Ir šaltos plieno stygos verk ir vaitojo,
Ir plauk balsas, tartum ašara, skaistus:

Ir klaus jo tik žalio tako žolyn liai.
Ir klaus jo tik žem Viešpaties gera.
Ir klaus jo tik susirink piemen liai,
Ir li dno vakaro pravirkusi žara... —

— Kaip vakaro žara užgeso m s laim ,
Kaip d mas sklaidos paskutin jos malda.
Po m s miestus, po sodybas ir po kaimus
Baisi naktis, bežvaigžd siau ia ir juoda.

Tamsoj nematom jos beširdžio, šalto žvilgsnio,
Bet ten, kur ji, kaip dalg , savo rank ties,—
O, Viešpatie, kokie plieniniai josios žingsniai
Ir jos ranka kokia skaudi, tartum mirties.

Nuo jos, pab g , b ga paukš iai, b ga žv rys.
Nuo jos pravirksta uolos, žvaigžd s ir dangus
Ir slepia daigus, žem s gelm s atsiv r ,
Ir žem s prot vi atsižada žmogus.

Neduokit kelio jai, žali miškai ir kloniai.—
Neduokit kelio jai, j s, up s ir kalnai,—
Sumins pasaul vis ji mirties kelion j.
Ir nebegr š diena žem amžinai...

... Ir vaidila Vali nas kryžkel j sustoj s
Ant klevo kankli deda dreban ius pirštus,
Ir šaltos plieno stygos verkia ir vaitoja.
Ir plaukia balsas, tartum ašara skaistus...

Kai vaidila Vali nas seser sutiko,—
Kaip ryto v jas — šird glost ji jauna.
Kaip miško žv rys b ga nuo skaliko,
Ji b go girion laukneš liu nešina.

Atsak ji, pasveikinta: "Pas brolius."
Paklaus jis: "Nakties ar nebijai?"
Ir nuried jo juokas jos rasos karoliais.
Ir vaidila Vali nas tar jai:

— Taip niekad nieko, nieko nenor jau,
Nei turto neturte, nei li tyje — giedros,
Kaip tau sesuo, pagair j pikto v jo.
Likimo rankos, tartum motina, geros:

Kad nepamestum niekad šito tako.
Nak ia vagi , ne baim s, genama.
Kol neužges žvaigžd s dega dar kur nekur,
Ir ne visam pasauly sutema.

Kad neštum našt , kaip nešeい ne kart ,—
Be ašar , be skundo, be raudos,
Kad atsigr žus budeliams netartum
"Pasigail kit...", kad nekluptum niekados!

Kad ragana naktis tuš i vilioni raistuos
Nepaklaidint b gan ios tav s.
Kad j, ašrias šakas širdies nesusižeistum.
Kol pirmas ryto spindulys pašvies...

Kad tavo motinos sodyb , tavo sod
Neišdraskyt parsidav li ranka sava,
Kol tars dalia laiming žem s žod :
Nelaisv griuvo — gr žk, gyvenk laisva!

Ir vaidila Vali nas tar kart miniai:

— Klausykit, broliai, j s manos žilos galvos,—
Nekaskit kapo savo motinai t vynei.
Pasigail kit J s našlait s Lietuvos!

Tai jos lauk j s valg t pirm k sni duonos,
Jums jos laukuos kvie iai žyd jo ir linai.
ia išnešiotos j s krai i drob s plonos.
ia j s ašar ir džiaugsmo nemunai.

Dabar — javus sumyn prieš plieno tankai,
Išvart kryžius ir išnieokino kapus,
Laisviems s numis užd jo pan ius jie ant rank .
Tegu tauta tamsiam kal jime supus.

Ar ne senoli , ar ne j s broli žem
Pen jo jus ir pienu gird , J s, tranai,
Ar ne motul s Lietuvos vaikus jie tremia,
gimton sodybon kad negr žt amžinai.

O j s sub got lyg maro puot , vyrai,
Ir laukiat mirštan ios t vyn s šermen .
Ne! Išsiskirstykit! Gyvena ji, nemirus.
Ir bus gyva, kiek jai Praamžius duos dien .

Numeskit žem n krauko v liavas, o, broliai,
Pažinot laisv — ir nemirkit kaip vergai!..
...ir nepabaigus kalbos senel apipuol
Enkavedistai, tartum paukšt vanagai.

"Pamiš s jis!.." kažkas balsu iš b rio tar .
(Kuris protinges Jums pasak tiek tiesos?)
Ir jo nesu m . Iš miesto tik išvar .
Kad nematyt t vo Stalino šviesos...

VAIDILA VALI NAS SUTINKA IŠVAIKYTUS 503
PRIEGLAUDOS SENELIUS

Rugs jo saul siunt paskutini
Gyvyb s spinduli sodyboms ir laukams,
Sušal , piemenys bandas iš piev gyn
Ir v jas drask drabužius miškams.

pietus gerv s išl k ir ž sys.
Ir nebelinksmino artojo vyturys.
Atšalo žem kaip ugniaukuras užges s.
Uždar motinos šilt nam duris.

"Blaivyb s" sal je kimių balsu, pragertu,
Apkomo pirmininkas skelb socmetus.
Vaikai ant sien , ant tvor , ant vart
Ir ant WC lipino plakatus:

Tiktai Taryb konstitucija apsaugo
Mus nuo senatv s ir nuo bado, nuo lig .
Tik d ka T vo, Vado, Mokytojo, Draugo
J s ištraukti iš skverno kunig .

Aštuonios. Gatv j tuš ia. Kaip išmir .
Prie soclenktyni rato verg Lietuva.
Tik kažkur varnas kaukia "Dies irae".
Tik pro plakat pralekia šuva...

Tiktai praeina frantas pasip t s,
(Jo pieštas vadas veidu so iu ir pla iu).
Tik praslenka pro j seneliai ir senut s
Su nešul liais ant pavargusi pe i .

Ir vaidila Vali nas klausia juos sutik s:
— Kur einat j s? Ar pasitikt žiemos?
— Uždar priejlaud . N vieno nepaliko.
Bus komjaunuoli klubas tuos namuos.

Mano up s, mano kloniai, kalv kalvos žalios.
 Mano pievos ir pagojai ir juodi miškai.
 Miest miestai ir viens dži vienišos trobel s,
 Garios raist neišeinami akli takai,

Mano Pyvesa ir M ša, ir Svalia ir Kruoja,
 Mano Džiugas, mano Punia, mano Šatrija,
 Kur melu, kan ia iš skausmo vos vos vos alsuojat
 Po raudonojo marazmo vergija,—

J s, kalneliai, ar pakilsit lig padangi ,
 Kad sukľupt priešas b gdamas iš ia,
 J s upeliai, kloni kloniuos išsirang ,
 Ar nevirsis upe didele, pla ia,

J s miškai, ar žingsni j nepaklaidinsit
 Amžinojoj m s giri gl dumoj.
 Iš sodyb ar nekelsite n žingsnio
 J s, seni, mieli t v t v namai,—

Kai dangun pakils bombonešiai plieniniai
 Ir baisi patrank š viai kai sugaus
 Arba mir iai arba kovai paskutinei
 Už gyvenim išniekinto žmogaus?!

K j s, miestai, k j s, kaimai ir viens džiai?
 Prieš vysime kaip vienas mes visi,
 Ar naktis bus žem gedulu par džius,
 Ar diena bus auksu lieta ir šviesi!

K j s, up s?— Mes numesim savo tiltus!
— B sim sieną mes!— atsiliep kalnai.
— O j s, raistai?— Mes pakrant je pakilsim,
O gelm j — gelm n nugrimsim amžinai!..

505

Amžinai nugrims ir j s skausmo metai.
Išnešti ant kruvin pe i , kaip varpas gaus
Juod nakt nuo dangaus skliaut numetus,
J s saul -laisv žem s ir žmogaus!

VAIDILA VALI NAS MELDŽIASI KAL D NAKT PRIE SUDEGINTOS BAŽNY IOS GRIUV SI

VAIDILA:

Mes budim Dievo aukur apstoj .
Ir renkam žiežirbas plikais delnais —
Keleiviai, piemenys, vaizb nai ir artojai —
Ir guodžiam širdis amži pelenais...

CHORAS:

O, Viešpatie,
Dangausviltie,
Nak ia esi
Žvaigžd šviesi
Ir vergui laisv duodi,—
Šviesa žvaigžd s
Gelm n širdies
Ateik, ateik.
J g suteik
Gili giliausiam gruody.

VAIDILA

Ir kai varg diena pro mus praeina
 Sunkaus likimo p dsakus palikdama,
 Toli mes girdim žem s laisv dain ,
 Kuri nenumir , kai siau ia mus žiema

CHORAS:

O, J zau, Tu
 Dangaus skliautu
 Žengi šviesus,
 Šauki visus
 Užgimimo švent ;
 Ir m s' takuos
 Dien dienas.
 Širdin ein s
 Joj gimti ir gyventi. .

VAIDILA

Mes giedam ugn g stan i apstoj ,
 Ir saule žydi žiežirbos delnuos —
 Dr sos šiandienai, palaimos — rytojui
 Maldaujam Tylinti altoriaus pelenuos!

CHORAS:

O, Tu, kuris
 Žaibais žer s
 Sustojai ia
 R s ia nak ia
 Ir mus ramybe guodi,
 Su Glorija
 Giesm s gija
 Pro skausm š
 Džiaugsmus neši
 Gili giliausiam gruody.

Kiekvien kaimo nam siaut
Enkavedistai ir šnipai,
O ten, kur j j viešpatauta,
Tebuvo skirta vargšei tautai
Mirtis, kal jimas, kapai.

Aukštam milžinkapy tik kranklio
Rauda aid jo, ties žalia
Vel na niekas nesilank ,
Tik vaidilos Vali no kankl s
Skamb jo plienu ir valia:

— Mirtis ateina neprašyta,
Naktis mus siau ia nelaukta,
Bet tu sulauksi laisv s ryto,
Kaip rudens lapai išblaškyta.
Tu, mano ken ianti tauta.

Numiršta rož s ir lelijos,
Vergai, karaliai, pranašai.
Bet, kas mirty gyvent nebijo.
Gyvens kovoj, gyvens vergijoj,
Švieson kaip milžinas išeis!

Daug tremtini kelion j krito,
Daug kam kovoj atv s kakta,
Bet tu sulauksi laisv s ryto.
Kaip rudens lapai išblaškyta,
Tu k e l s i e s , ken ianti tauta!

Dar švis diena, dar ant žmonijos veido
 N ra mirties raukšli , kurios naktin nut s,
 Ir ledas tirpsta nuo širdži , ir šalnos išsisklaido,—
 Dar ne naktis, o Lietuva, dar ne naktis.

Yra ugniaukalni , kurie dar verda neužges
 Ir dega dar nemirusi maž taut dvasia,
 Ir laisv laimina kiekvien siel dr si ,
 Gyva kovotoj gyv j širdyse!

Dar vis ne vakaras, kuris tada užpuola,
 Kai nuo diktatori pavargusi minia
 Kaip vandenys, kaip vandenys kiet kranto uol
 Beviltiškai sud žta, atsimuš nuoga kr tine...

Dar uolos skyla, tvanas vanden dar kyla,
 Užliedamas krantus ir nusinešdamas gelm geležies
 Grandini sudrumst klastos ir neteisyb s tyl
 Nes tu, žmogau, gyventi dar veržies!

Dar ne naktis, kai per berib amžiaus tams
 Užg sta paskutin žvak nešama, it pasmaugta viltis,—
 Dar švis diena... dar švies! Ir ilg Diev lems j
 Tam, kas ir mirdamas j gimstan i matys!

Ir kaip našlait verk ji už Kremliaus vart ,
 Ir šauk Potsdamo griuv siuose...
 Kai žud j , deja, nebuvo jai kas tart :
 "Neverk, štai tavo išvadavimo diena..."

Nei tas, kuris imperijos vardu kalb jo.
 Nei kurs sugriov j (imperij), nei tas,
 Nei tas, kuris už demokratijos id j
 Tik pažadais ramino žudomas tautas...

Ir tar tas, kurio ranka šilta nuo kraujo.
Nuo milijonams mirt sprendimo paraš :
"Verk, verk, pasauli senas, rauk sau plaukus.
Aš žemei nauj santvark — išganym nešu!"

509

Ir alpdama paskendus ašarose žem
R s iai atsiliep lavonais ir kapais,
R s iai atsiliep dangaus skliautai sutem
(Tas balsas vis žem s rutuli apeis!):

"O nelaimingi nuo Neries lig Piren j ,
Kam k jo -pjautuvo žym ta dabartis,
Laimingos tautos, kur nemat tik jo.
Laimingos paderm s, kur amžiais nematys

Vienintel s verg pasaulio diktat ros
Išniekintos socializmo v liavos,
Paniekinto žmogaus mirties tort ros
Gyvos tiktais ligi tiron negyvos galvos...

Lig j gyvos galvos be laisv s saul s
Valstyb po valstyb s žus po žmogžude ranka
Mirties didžiausio genijaus visam pasauly...
Paliegs teisyb , merd s laisv , verks taika..."

Ir busdama iš didžiojo letargo žem
Kar iai atsiliep , palinkus po stabais,
Kar iai atsiliep Eurazijos skliautai sutem :
'Tik komunizmo diktat ros, ir tik jo mirtis ir m s mirt
baigs!"

Ir tik tada sugr š iš tundr ir iš taig ,
Sugr š iš tolimo Sibiro ir iš prerij karšt
Pasaulio treminiai, tremties kelius pabaig ,
Sutikt gyvenimo prie t višk s krant !"

Vokie i okupacin ms staigoms Lietuvoje
raštu pranešus, kad sukilimin s vyriausyb s veikla nutraukiamą, jos ministeri kabinetui susirinkus paskutini, pos di, nežinomu keliu gautas Vaidilos Vali no raštas, kuris neoficialiai buvo perskaitytas:

T vyne, tu žyd t žad jai vis ryt ,
O, t viške, žyd t žad jai vis dien —
Pro lang , šiaur s v tr užpustyt ,
Ir pro rudens miglot m nesien .

Ir aš tavo pažadus sud jau
Visus metus tik tau, tik tau gyventi.
Tik damas, kad nenuneš tav s, kaip lapo, v jai.
Kad amžinai bus saul , ir žiedai, ir švent .

Žyd t žad jai... Ryto pažadus sumyn
purv sunkios svetim j kojos,—
Ir v l, ir v l mes, raudanti t vyne,
Gyvi tik prošvaist m kit dien rytojaus.

Bet tu gali, tikiu, gali tu ir po sniegu
Žyd t, kaip sieloj žydi m s skausmo g l s.
Pakilt pavasar su pirmu žem s diegu,
Kaip kyla saul n Dievo vytur lis.

Gali tu eit ir klupt ir v lei keltis
Ir per kapus, tau iškastus, per kranklio puot
Kai tavo kaulus gels p ga ir šaltis,
Ir kaitroje, kai tulž gert bus duota.

Gyva tik prošvaist m kit dien rytojaus
Gyvent išmokai, motina t vyne,
Nes tu radai vis didži heroj
Gyvenimo stebukl — Viešpaties šaltin !

GULAG —

Glavnoje upravlenije lagerei (vyriausioji stovykl valdyba) steigta 1930m.

Uždaviniai:

1. steigti darbo stovyklas bei "darbo kolonijas" (trudkoloniji) nepatikimiems gaivalams izoliuoti;
2. organizuoti d.s. ten, kur jos soviet valdžiai labiausiai reikalingos, ypatingai soviet s jungos šiaur je;
3. vykdyti pasmerkt j transportacij ;
4. "išnuomoti" stovykl imtinius statyb ir kit darb reikalams;
5. "pavojingiemis politiniams" imtiniams sudaryti tokias s lygas, kad jie, nepak l j , patys ž t , be ekisto kulkos.

Amerikos darbo federacijos

surinktomis žiniomis 1951 metais s.s jungoje buvo 175 "darbo stovyklos" su šimtais "darbo kolonij ": per jas per jo 14 - 15 milijon žmoni .

Kruvina tremtini kronika

Jie jo Ir jo Ir jo — lydimi troški vasaros dulki , per liet ir per li t mindami nyk rudens purv ir brisdami žiemos gil snieg , kur . b r veidus niršusi v tra, it negailestingas mirties s j jas.

Šiaur s Uralo stovyklas buvo nuvežta 800 lietuvi ia mir 18% atvežt j ir kelios dešimtys lietuvi . Stovykloje Nr.47 mir dailininkas Adomas Smetona.

Juos tr m ir tr m ir tr m — sugr stus vagonus, kaip skerdykl vežamus gyvulius; sumestus ant up mis plukdom berž , kaip medži r stus; suverstus atvirus sunkvežimius, kaip bulvi maišus, neapgintus nuo saul s kaitros, neuždengtus nuo it peiliais skrodžian io lietaus per vargan drabuži iki gyvo kaulo, per pašiurpusi od iki širdies, kuri alpo nuo g los ir nuo skausmo.

Abez s stovykloje buvo atitremti vyskupai Teofilis Matulionis ir Ramanauskas V., kaip sugr(žusieji pasakoja, "t kstan iai lietuvi kinink , daug jaunimo ir student ".

Juos tamp ir tamp ir tamp — po teism sales, po karcerius, po kal jimus ir po priverstino darbo stovyklas, dvigubo žmogaus gio spygliuotom vielom aptvertas, kaip eršk i vainiku vainikuotas.

Sieverouralsko stovykl Nr.35 buvo nutremta didžiausias lietuvi intelektual skai ius.

Jos s rašuose kirilica rašyta:

Antanas Endziulaitis (buv s ministeris)

Vytautas Bi i nas (rašytojas)

Pranas Dovydaitis (buv s ministeris, profesorius)

Kazimieras Jokantas (buv. ministeris, prof.)

Valdemaras erneckis (buv s ministeris pirmininkas,

Antanas Kubilius (buv. Klaip dos gubernatorius)

Juozas Pape kys-Reinys (poetas, karininkas, buv s ministeris)

Jonas Žygelis (buv s Spaudos Fondo direktorius)

Ir kiti. ir kiti, ir kiti...

Juos var Ir var ir var — šachtas, kasti "juodojo aukso" — anglies r dos, potašo ir druskos ir vario; barakus iš t vyn s šilt , nam , iš barak kolchozus, iš kolchoz chemijos fabrikus, iš fabrik ligonines, iš ligonini mirti....

Kotlase mir dr.Ignas Skrupskelis, buv. "Židinio" redaktorius, Abez j mir prof.Levas Karsavinas, Kauno Vyt.Didžiojo un-to profesorius,

Kotalni e mir daktaras Petras Matulionis,

Sieverouralske mir profesorius Pranas Dovydaitis,

studentas Romas Striupas,

mokytojas Leonas Dzikas...

Juos lyd jo, lyd jo, lyd jo — šautuvais ir peiliais ginkluoti kareiviai, maitvanagiai ir šun s, ut l s ir blak s, badas ir ligos — šiltin ir cinga, tuberkulioz ir reumatizmas, drugys ir žarn uždegimas, anemija ir atrofija.

Intos stovykloje tarp kit buvo Antanas Milukas, JAV lietuvis, nuteistas kaip šnipas ir nubaustas 25-kiems metams; kaltinimas: jis išvert Upton Sinclairio "Raist ", roman , kuriame aprašoma lietuviai darbininkai Chicagos gyvuli skerdyklose; suimtas su pirmuoju iš spaudos iš jusu egzemplioriumi rankoj. Moki angliskai — amerikie i šnipas.

Jie krito ir krito ir krito — pakelyje tremti ir koncentracijos stovyklose, ant lagerio nar ir baudžiamojope karcerio vienut je, teismuose po tardytoj sm giais ir nuo sargybinio šautuvo kulkos, nuo maisto ir nuo bado, nuo kaitros ir nuo šal io, nuo žmogaus suž r jimo, nuo begalinio t vyn s pasiilgimo...

Norilske, kur žem grista 100.000- i sušaudyt Magnitogorsko statytoj kaulais, 1940-41 metais atvar ešelonus lietuvi ir latvi kari .

Vienas liudininkas, gr ž s 1 Vokietij , raš : "Kas lenkams Katynas, tas pabaltjie iams Norilskas".

ia surašyta ištremt j kronika tik lašas j roje.
 Kan ios keliai, kaip galvažudiškas smauglys raivosi per vis komunistin imperij : nuo Potmos iki Vorkutos, nuo Vorkutos iki Dudinkos, nuo Dudinkos iki Bak aro, Bijsko, Krasnojarsko... o pakel se mirusi ir nužudyt kaulai, kaukuol s, sušal skundai ir aimanos, suakmen j kraujas ir ašaros, arktikos ledynus ir O pasaulis?

Nemato.

Pasaulis užsikimšo ausis

Ir negirdi.

O Via Dolorosa — Kan i keliai
 kaip galvažudiškas smauglys
 siekia apjuosti
 ner pestingo pasaulio kakl .

-X-

Kožvos kaimelio vietoje 1940-41 metais prad tas tiesti Kožva-Vorkuta geležinkelis.

Kožvoje, kuri kaliniai v liau pavadino "Miestu ant lavon ", steigta pereinamoji atitremt j stovykla. Joje 1941 metais du m nesius išbuvo dr. Mykolas Devenis. V liau jis buvo barža nuplukdytas Narjon-Mar . Vokie iams prad jus bombarduoti Archangelsk , tremtiniai darbininkai buvo išskirstyti po kitas stovyklas.

Var žmones voromis nuo 50 iki 80 žmoni .

Kelyje užtruuko 14 dien .

Tre i j dien prie kolonus prisijung vaidila Vali nas, pasisak s es s specialus "Pravdos" "t vyn s karo" korespondentas.

Po keli dien žmon s prad jo kristi.

Parpuol dr.Devenis.

"Nepalikit jo —jis gydytojas, mums reikalingas".

Nepaliko.

Devynios jau dienos... devynios jau naktys... devynios...
 ...o vora vis slinko. Po kojom atod siai krito purv
 ir žingsniai, it akmenys sunk s Sizifo, ried jo
 atgal palikus uost , o šlapdriba veidus
 it bintais baltais gailestingai aprišo,
 ir merk si akys, it žvirgždo ledinio pripiltos,
 ir burnos ištroškusios gurkšnias, it liepsn lietaus srov
g r .

Kolonos gale susvyravo šeš lis ir krito pakel puol s.
 "Ramyb s, ramyb ..." jo s nariai sunk s kartojo.

Pirmiausia jo kojos abi atsirišo nuo k no
 ir, tartum gyvenim vyt , nub go lengvai sau per taig .
 Tada abi rankos kaip paukš io sparnai debesin pasik l
 ir skrido, it maldai sun rusios pirštus, laimingos.

Sargybinio šauksmas užl žo, ausies nepaliet s,
 ir jau nebekando šuns balsas, tik veid aplaiž .

Kai budelio š vis sudrask vaitojan i tams
 kulka, tartum geluonis bit s, smilkin d r,—
 "Ramyb s, ramyb ..." sroveno žaizda prasiv rus.

Apsupo ramyb nuš iuvusi taig aplinkui,
 apsupo ramyb nutolusi paniek kan i ir skausm
 ir žem , lyg b t j milžino pirštai lediniai suspaud ,
 sustingo ant savo ašies ir daugiau nesisuko,—
 apsupo ramyb krauju sukreš jus mir iai sustojusi laik .

O siela, kuri pasitiko dangaus kerubinai, o siela,
 kuri tartum paukštis laimingas, sparnus tuoj gavo,
 triskart apsisukus linksmai angelams pamojava
 ir tiesai nuskrido gimt j Lietuv miel ...

Altajaus krašte, Bijsko stovykl , buvo nutremtas Mažosios Lietuvos dailininkas Adomas Brakas.

Dirbo plytin je, paskui, kaip dailininkas, gavo teatro butaforininko darb .

Neb t b v blogai, jei ne skundimas.

NKVD susek , kad jis turi vokie i kalba parašyt knyg apie komunizm "Už šnipin jim svetimai valstybei" baudžiamojį "trijul s" brigada Brak nuteis 10 met prievertos darbams.

Nugabeno Barnaulo kal jim .

Tenai net sekmadieniais kalinius var darb

Brakui pakišo pasirašyti rašt kad sekmadieniais jis eina darb savanoriškai.

Pasirašyti Jis atsisak . Buvo nubaustas karceriu.

Brako valia nepal žo ir v liau.

Bet pal žo sveikata.

Buvo pakastas ant Ob s up s kranto.

Kitaip metais, duobkasi numesta, ant kapo išdygo ir pražydo išdidi saul gr ža.

Kai vaidila Vali nas, pasisak s revizorium iš centro, enkavedist raštin s spintoje patikrino prie Adomo Brako nuosprendžio kalt s prid t rodom j medžiag — vokišk knyg po viršelio aplanku surado vinjet mis, nelyginant Vyd no "Prabo i šeš liuose", papuošt ir lietuviškai dailia ranga prirašyt lapel

Man s neg sdina diktatori didyb , nei niekšyb ,

Man s neg sdina neteis ta, kad ir baisi valdžia,

Man s neg sdina j konstitucij paragrafai,

Kiekvien nepaklusus baudži .

Man s neg sdina j rafinuotos rafinerijos.

Kuriomis teka melo, veidmainyst s ir klastos

Putotos srov s, tartum iš kloak užterštas vanduo,

Rami bus s žin ir k nas, k nas, kolei gyvas, nevaitos.

Man s neg sdina j provokacijos, j kaltinim , tartum
iš kulkosvaidžio, tirados.

NEŽINOMO VARDΟ VIETOV JE KAZACHSTANE,
atlikusi bausm , bet be teis s gr žti kilimo krašt , "laisvai"
sik rusi grup sudar keliolika lietuviai šeim ir pavieni asmen
— sen , jaun ir vaik , jau gimusi ištr mime.
Žmon s reng si min ti Vasario Šešiolikt j , kai ten pasirod vaidila
Vali nas, pasisak s es s pab g lis iš "ypatingos drausm s" lagerio,
tarinėjiej pri m su baime. Bet netrukus vaidila Vali nas gavo
pasitik jimo ir paverg vis širdis. Jis paliko su jais keturias dienas
ir keturias naktis, mokydamas deklamacij ir kalb damas apie vilt
kaip nevilties evangelij ir apie ištikimyb : kaip tilt per gyvenim .

O, Nemune, o aini prot vi žil ,
O Baltija, o motin tolimoji!
O t viške, "giria švent j žuol ,—
Tu iš vis keli keleiv moji
Lietuv !

Gimta t v šalie —
Anie pavasariai jauni, anos žil n s žiemos
Širdy kaip šventas žem s šauksmas atsilieps.
Ir žingsniai ves ir ves vis mald "oremus"
Lietuv !

O ji po debes
Ir skausmo apvilktu dangum palinkus
Švies ir gyvens, kai bus beviltiškai tamsu,
Tik jime reg si:
gimsta rytas stebuklingas!

Deklamuoja buvusi istorijos mokytoja

Lopšin prot vi , nei sidabru, nei auksu
 Nenuperkamas palikimas praeities gyvos,
 Augina mus ir sotina, tarytum motina gyvyb s šaukštū.
 Neišmainyta kitas — šventoji žem Lietuvos.

Po Viešpaties dangum išk lusi rugi ir kvie i varpas.
 Sodraus lietaus pašventintas už pilkainio kalvos.
 Ir plaukian i rugi , it bronzos, skar žydin i suverpus.
 Nunokus derlum sod ir lauk — šventoji žem Lietuvos.

Joje dar skamba prot vi nemir žingsniai
 laisv s kov ir iš pergali kovos.
 Jos girioje maža tuopel nuo audr nelinksta:
 J gr dina, j budina — šventoji žem Lietuvos.

Joje t v kapai, joje gyvyb s kryžiai ir prisik limo
 Žiemken iai kilimu žaliu pakil , tartum šilkas kunigaikš i
 v liavos...

Ir mus, pavargusius, savo gl b ima
 amžin istorijos gyvenim — šventoji žem Lietuvos.

Veltui visam pla iam pasaulyje ieškojau
 Gelmi prasm s, gyvenimo gyvosios sietuvos,—
 Ji ten toli, ji ia arti po m s kojom —
 Švent j kankini šventoji žem Lietuvos.

Ko turim, ko neturime.
Dangau, perdaug davei —
Žied ir žodži turin
Vienam varde beveik.

Pakelyje sustojome
Ir ži rim atgalios
Ir žaidžiam, lyg pavojumi
Po atgalos gailios.

Netikimu tik jome
Kaip skystantys laivai...
Ir silpname tik jime
Tu man stiprus buvai.

O Dieve, ne ži rimas
Žvaigždyn žiburiuos,
Pro visa, ko neturime
Tur damas iriuos...

Kaip meteor kritusi
Atod siu staigiu,
Moderniškuose mituose
Rusenant regiu.

Kitiems tu kaip kamelija
Nuvysti nuo šalnos,
O man tu evangelija
Gyvyb s amžinos.

Upi daugyb , / tilt daugyb ,
O mes keliaujam / vienos sikib .

Nešam s nakt , / nešam s dien ,—
Vien neprarast / atrast vien .

Girn jos rankose, / aug širdy jos,
Riša su ja mus / netr kstan ios gijos:

Meil , kent jimas / ištikimyb —
Einam ir einam / širdy sikib ,

Gintaro pasak — / prot vi Lietuv
Sekam ir sekam / per audr ir liet .

Šachtose, sniego / p goj nepaskend ,—
Einam ir einam / dantim sikand .

NOSTALGIJA SUSIRG S...

Deklamuoja buv. Vilniaus Pedagoginio
instituto studentas

Tave kaip motin kaip seser myl jau.
Nuo pirmo žingsnio su tavim jau,
Tave aplais iau džiaugsmo ašar aliejum,
Nostalgija susirg s niekad nebepagijau...

Dabar ten dienos, kaip kar i pelyn skonis,
Netirpsta naktys, auga tik bausm ,
Ten k nas gyvas tik iš Viešpaties m lon s
Ir laisv s žiežirba — sunkiausia nuod m .

O, Lietuva, tave kas nakt mano mintys lanko,
 Kai tu mane tartum Bili no laim s žiburys,
 Tai tavo veid supa, lyg Saturno lankas,
 Šventosios aureol s lankas, laisv s palaima ž r s.

Tai tavo meil je mana kan ia paskendo.
 Nublokštas nuo tav s tavim tapau,
 Tapau aš tavo skausmo gyvu randu.
 Tvane tavos gyvyb s tartum lašas išnykau.

TRISPALV PRIESAika

Deklamuoja buv. Kauno kunig
 seminarijos aukl tinis

Tau, kurs suk rei žmog , duodamas pavidal ir panašum savo,
 Tau, pasauliniame kar tvane kurs išplaukei virš n n Ararato,
 Tau melsdamies belaisviai, it laisvi, alsavo.

Aklieji garb dav tau ir nebyliai, nors tavo dieviškos didyb s
 /nesuprato;

Tau, kurs bylojai pranašui eršk i degan iajam kr me ant
 /Sinajaus kalno,

Tau, kurs tyl jai cel je burnojan io Savonarolos,
 Išugd vasara botanik baltos lelijos žied šveln
 Ten, kur prieš saul šildos skorpionai ir paniur kietos styro
 /uolos;

Tau, kuris gyvas išlikai su nuteistais mirtin eretikais užkopdamas
 /ant laužo,

Tau, ginkl kanonadai tylint, pergal s giesm grojo v jo
 /violon el .

Tau v liav trispalv ant piliakalnio tamsybi nak iai dar
 /neauštant,

Tik jimo dr suoliai tartum švent priesaik išk 1 !

1. DAIGAS PO GRUODU

O, t viške pusnyn plotuos.
 Baltajam sniego patale.
 Menu tas lygumas rasotas.
 Menu, ir tu buvai šalia...

N n tavo veid dengia snaig s.
 Kr tin gi — led grandis.
 Ar nenumirs po gruodu daigas.
 Ar nesušals tava širdis?

2. AKMENS RAUDA

Akmuo prie t višk s takelio.
 Akmuo kr tin je gyvoj...
 Ir akmeniui net šird gelia —
 Tiekausmo Kryži Lietuvoj.

O vergei širdžiai verkt užginta,—
 Tai gailios ašaros akmens.
 Tai ne sidabro rasos krinta.
 Tai ašaros žiemos želmens.

3. SKAUSMO AIDAS

Iš toli ateina skausmo aidas.
 Ir man taip kr tin je skaudu.
 T viške, tai tavo li dnas veidas,
 Lietuva, tai tavo tiek žaizd ,
 Kaip žvaigždži žiemos skliaute šaltajam,
 Kaip snieguoli pusnyje p gos...

P dos...kruvinos... — regiu: eini Altajun...
 Ak, tai tu brendi bredi snieguos,
 Ak, tai tu, tai tu tremty be atvangos — — —

4. BALSAS TAIGOS TOLYB SE

Niekur t višk s sodyb nereg ti.
 Veltui ryt , veltui vakar žvalgaus —
 Pro nuoding neapykantos eršk ti
 Nebemato žmon s Dievo, nei žmogaus...

Niekur t višk s pavasario arim
 Ir aplinkui tik šaltos žiemos ledai —
 Ir sušvokšt smurto li tys ir nerimo —
 Rodos, visk šitoj žem j praradai...

Už kaln , už upi verk lik
 Laim s lygumos, o virš galvos staigi
 "Keršto! Keršto!" maitvanagiai klyk
 Ir atitar mirties balsu taiga.

Lietuva, min i mintie kasdiene.
 Be tav s aš nieko negaliu!..
 Šio gyvenimo gav jim gav ni
 Nešam tau kalvarij keliu...

Guodžiam s sukniub kaip šeš liai
 Atgailos ir atlaid malda tylia —
 Mir mir iai — laisvei prisik l ,
 Dieve, kelsim s ir mes tava valia!..

O Dieve, kuris esi danguje ir kiekviename žem s kupstelyje, kuri supyl doro žmogaus rankos...

Tau n ra užtvank cemento ir plieno, kuri tu neperžengtum ir tau nereikia keli asfalto, kad nueitum kaip roži v jo dvelkimas ir kad nukristum kaip bausm teisyb s...

Ir atsiliep suimtasis penkiolikt birželio nakt :

"Bet kur tu buvai. Dieve, kai mirties lava užliejo Lietuvos vieškelius ir takus, kaip raukšles motinos veido?"

Tu kaip skydas ant pe i Alkazaro tvirtov s gyn jo, tu kaip raktas Trak pilies vart ...

Ir atsiliep antrasai balsas žmogaus,— teisto, kankinto, pasmerkto, bausto:

"Bet kur tu buvai. Dieve, kai kal jimus užpild tavo ištikimais ir tave tikin iaisiais?"

Tu kaip debesis ant aukš iausi Himalaj , tu kaip r kas ant gimt j kloni r škan rudenio ryt ...

Ir atsiliep žemaitis nuo Dubysos pakran i :

"Bet kur tu buvai, Dieve, kad neužkopei ant Šatrijos kalno, kad neperplaukei Nemuno, Neries, Nev žio, kai tav s šaukiausi, mane imant nuo žagr s?"

Tu kaip lietus ant vasaros dirv , kaip lietaus lašas ant ištroškusios avižos laiško, kaip dr gm ant pabudusio javo, kaip rasa ant kvapaus dobil lauko...

Ir atsiliep kaimo seni nas, neš s per kiemus krivul :

"Bet kur tu buvai. Dieve, kai m s pas l sutryp tankai svetim j ?"

Tu kaip sidabrinis Paukš i takas giliam vidunakty ir kaip aušros spindulys po nakties tamsyb s...

Ir atsiliep balsas, nakt pakelto iš miego ir suimto ir nežinomam likimui nudanginto:

"Bet kur tu buvai. Dieve, kai m s nekaltas šeimas, motinas ir k dikius pravirkd an nakt siaubing ?"

Tu budi kiekvieno girios medelio paunksm j, tu neleidi, kad be tavo žinios nukrist nenuvyt s putino žiedas...

Ir atsiliep t vas, netek s s naus, girios žali ko:

"Bet kur tu buvai, Dieve, kai šaukdamies tavo vardo sprogdinamuos bunkeriuos mir laisv s kov partizanai?"

Tu apgaubi teis j malone, gilesne nei Ramusis vandenynas, ir kari n apkloji narsa, kaip ugniakalnio pelen paklode...

Ir atsiliep jaunas kunig seminarijos aukl tinis:

"Bet kur tu buvai, Dieve, kai jie mus persekiojo, gaud , teis , kankino ir mirties nasrus tr m tuos, kurie tavo vard ant l p nešiojo?"

Tu esi už didži j bazilik sien , tu esi mažoj kaimo koplyt l j..

Ir atsiliep m rininkas, kurs d jo plytas Kauno Prisik limo bažny iai:

"Bet kur tu buvai. Dieve, kai tavo tarnus kunigus persekiojo, kai su m vyskupus Teofil Matulion Bu Ramanausk ...

Tu esi, Dieve, Romoj, kaip Švento Petro Bazilikas kieme obeliskas ir kaip m rai aukšt Vatikano...

Ir atsiliep visi kaip vienas:

"Tu esi, kurs esi, dangaus Dieve, tu buvai, kurs buvai, žmogaus Dieve, tu b si, kurs b si, Visatos Dieve..."

Ateik, ateik žmogaus šird ,
kaip J zaus malon s,

Kristus meil s
ir kaip Viešpats neteisi j teis jas...
Ateik Lietuv , nešan i tavo kan ios
ir tavo išganymo kryži .

Ateik dukter jaunos krikš ionyb s,
kaip monstrancija taikos ir ramyb s.

Dieve, nedelsk,
nes m s j gos d la ir dyla,
kaip d mas kodylo...

Dieve, ateik, nes jei tu neateisi,
m s viltys nuvys, kaip neprinok vaisiai,
m s žodžiai pabirs, kaip nutr kusios audinio gijos,
m s dienos užges, kaip išblaškyto ugniaukuro žarijos...

Dieve, nedelsk,
duris nesibelsk...

M s šauksmo nepeik,—

Ateik,

Ateik,

Ateik!..

SODYB SARGYBA

Vaidila Vali nas kalba apie m s t višk sodybas,
laukian ias gr žtan i iš Sibiro ir kit šali tremties

Latak latakais li tys nu jo,
O mano t višk s tuš ios sodybos
Vis nesitraukia pagair je v jo
Iš amžinosio sargybos.

Budi pavasar , ruden budi.
 Budi per vasar kaitr j karšt ,
 Budi per žiem ir speig ir n dien
 Vis nesirengia nukaršti...

Saugo, ir saugo, ir saugo, ir saugo
 Židinio seno t voli žarij .
 Prot vi v l s, sugr ž iš lauko.
 Klausia, ar žaizdos negyja?..

Žaizdos negyja, ugnys neg sta,
 O svetimam neatsiveria durys...
 Gyvas sodybas kad gyvas atrast ,
 Baltos langin s ži ri ir ži ri...

GYVYB S KIBIRKŠTIS

Nijol s Sad nait s žodžiai
 sargybiniams

Užgesinkit saul , užgesinkit
 M nes pa iam nakties dugne,—
 Tik nenuraškykit, nesuminkit
 Žiedo, žydin io prie tako netekties.

J man Dievo rankos pasodino.
 Dievas jo metus, ne pragaras skaitys,—
 Jis li i nebijo, nei ledyn .
 Kaip šventa gyvyb s kibirkštis.

Tik nenuraškykit jo, nelieskit.
 Žmon s, savo pirštais kruvinais,—
 J kaip džiaugsm j kaip laim , j kaip liepsn
 Aš dengiu sugrubusiais delnais.

Mirty ten gyvos širdys dega
Po sniego tunika saugia.
Ir man jas apdainuoti maga
Archipelago gulage — — —

Kan i ir kraujo kaupas kaupias
Nebepavidale žmogaus,
Bu iuoji žem atsiklaup s
Po palaima t v dangaus.

Ir žydi kraujas, žydi kan ios
Širdies eršk trožė dygia.
Bet sielos niekas nesupan ios
Gulag archipelage.

Tulžies tau, Petkau, buvo duota,
O tu šaukei: "Man atgaiva
Archipelaguos nukryžiuota
Ištikimoji Lietuva!"

Tau teismas paskelb , Nijole:
"Kalta!"
— "Ne, nieko panašaus!"
O tu iš džiaugsmo vis kartojai:
"Pasigail ti neprašau!"

Nuo žodži t teis jai dreba
Po savo ištarime baugia,
Nes tu pamynei melo stab
Archipelago gulage.

"Su Lietuva aš sužieduota.
Ji man gyvenimo gaiva,—
Teismuos ir lageriuos kryžiuota
Ištvermingoji Lietuva!"

Iš užraš , rast po sniego danga
atkastos miško kirt jos rankose

- x Duon valgiau — ir alkau.
Vandenig riau — ir troškau.
Ne savo. Ne savo.
"Made in Moscow".
- x Dieve, atleiski
Ši nuod m vaiski :
— Netikiu, netikiu
Meile fanatic .
- x Nupjov m med . Šakas nugen jom.
Palaidojom žmog
Su meile, žaizdom ir id jom.
- x Jei m s skundo negird s.
Likimo m s nematys,
Apsups, apsups, apsups pasauli
Ilga poliarin naktis.
- x Aš tik akimirkai
Prie vakaro pusnies priglust nor jau...
Kaip tu bu iuoji mano rank ,
Kaip glostai mano veid , v jau...
- x Nebešalta. Nesunku.
Taip lengva, lengva.
Moja motina (mirus)
Pro sekly ios lang .
- x Sninga. — — —
Sninga ir sninga.
Kad mano nelaim užsnigt ,
B iau laiminga.

Stalinui mirus, buvo paskelbta amnestija, bet politini kalini l kes iai neišsipild : pirmoje vietoje buvo paleisti kriminalistai, žmogžudžiai, vagys ir kitas gaivalas. Tr ko politini kalini kantryb . Prasid jo streikai (I streikas — 1953 met liepos 21 d.; II-tr JL streik 1955 m. vasar Vorkutoje prad jo lietuviai):

Dien prieš streiko paskelbim stovykloj atsirado vaidila Vali nas,
kaip griežtam režimui ir sunkiam darbui atsi stas nusikalt lis.

Surad s prog jis prad jo kalbas su kaliniai.

"Broliai

ir nebroliai,

ar norit, kad aš jums

pasaky iau, ant ko laikosi soviet imperija —
didysis taut kal jimas?"

Buvo atsakymas: NORIM!

Ir vaidila Vali nas

kalb jo:

"Viešpats — mano šviesa, gelb tojas mano: ko man bijoti?
Viešpats gina mano gyvyb : ko man dreb ti?

Dovydo psalm s, 26. 1

Lietuvišku žodžiu nuo amži mes garbinom tave,
t v ir prot vi Dieve,
ir tu nereikalavai iš m s garb s per paniek ,
ištikimyb s per policij
melo per teism
tiesos per mel ir meil s per neapykant .
Ne taip, ne taip supranta at j nai meil , mald garb

ir ištikimyb .
Savus dievus, savo maldas ir savo priesakus
jie atneš m s žem .

J pirmas dievas buvo melas,
j antras dievas buvo kerštas,
j tre ias dievas buvo prievara,
j ketvirtas dievas buvo niekšyb ,
j penktas dievas buvo išdavyst ,
j šeštas dievas buvo žudymas,
j septintas dievas buvo svetimo turto grobimas,
aštuntas — niekinimas grožio, meil s ir idealizmo,

o devintas — baim .

Ir garbino jie baim , savo valdini ir savo valdov diev
ir suk r gigantišk baim s kult .

Lyd jo juos baim dien ir nakt ,
ryt ir vakar
dirbant ir miegant, mylint ir bu iuojantis,
sekant ir išduodant, žudant ir nužudžius.

Juos g sdino gyvieji, kad gyvi
ir mirusi lavonai nedav ramyb s
nei valgant pusry ius, nei vakarien ,
nei geriant vanden nei al , nei degtin ,
nei teism sal se, nei pokyliuos,
nei namie tarp sien keturi ,
nei kelion je ant plynno lauko.

533

Ir baim s siaubo apimti jie t žo, kad nusikratyt ,
bet ji dar ir dar stipriau juos smaug savo geležin m
repl m.

Ir lydi juos anie dievai devyni ir devynios dešimtys maž
dievuk
tarnybos lap ir partijos biliet kruvinu pirštu rašyti.

Ir tebelydi juos ta baim penkme iai po penkme i .

ir bijo jie. Ir bijo jie. Ir bijo.

Bijo virš n apa ios, bijo apa ia virš n s.

Bijo vienas vis , visi — vieno.

Bijo jaunas seno, bijo senas jauno.

Bijo vaikas t vo, bijo t vas vaiko.

Valdininkas bijo pavaldinio, o pavaldinys viršininko.

Visi jie kas nors ko nors bijo.

Jie bijo! Jie bijo! Jie bijo!

Jie bijo poeto simbolisto.

Jie bijo užsienio turist .

Jie bijo, kai darbo diena,

Jie bijo, kai religin švent .

Jie bijo moderniško meno,

Jie bijo istorijos vadov lio seno.

Jie bijo Jakšto, Pakšto, Maironio,

Jie bijo Bernardo Brazdžionio.

Jie bijo izraelito, protestanto, kataliko.

Jie bijo t kstan io dalyk .

Jie bijo. Jie bijo. Jie bijo.

Jie bijo balto, jie bijo juodo,
 Jie bijo gaidžio raudono kuodo.
 Jie bijo geltono-žalio-raudono.
 Jie bijo negyvo Lenino lavono.
 Jie bijo radijo BI-BI-SI,
 Jie bijo lietaus nelietaus debesys.
 Jie bijo Romos, New Yorko, Paryžiaus,
 Jie bijo bažnyčios, kaip velnias kryžiaus.

Jie bijo. Jie bijo. Jie bijo.

Dzeržinskls bijo Menžinskio, Jagoda bijo Ježovo,
 O visi kartu sudūjus — bijo žmonių, išsigandę lenda po lova.

Jie — nenugalimos armijos maršalai, generolai,
 politrukai, revoliucijos pirmynai,
 apdovanoti už drąsą, kaip kiškis kopysto lapo

Bijo Lietuvos Nežinomo Kareivio kapo.

Jie bijo! Jie bijo! Jie bijo!

Jie bijo žmogaus nužmoginto, bej gio, nelaimingo,

Jie bijo to, kurs dar yra,
 Bijo to, kurs ši naktį paslaptinges dingo.

Jie bijo! Jie bijo! Jie bijo!

Jie bijo Berijos, Berija bijo Stalino,
 O Stalinas — Vorkutos vergo, kankinamo kalonio.

Tai ko, pagaliau, mums bijoti!" —
 Unisonu sušuko visi.

Vorkutoj sukilimas!" —
 praneš BI-BI-SI.

XXX

Žeme, o žeme, kod l tu
Tokia begaliniai sunki?
Kiek tav s tegali pakelti
Mano pirštai penki.
(Sunki ne žem .
Žmogaus širdis...)

Žeme, o žeme, kod l tu
Tokia svetima ir šalta —
V sta, lyg ledas j gelt .
Mano pavargus kakta.
(Ne ledas j gelia —
Žmogus...)

Žeme, o žeme, kod l tu
Tiek nežym t kap
Leidai iškast sau ant veido,
Tiek, kad net dangui kraupu!..
(Kapai ne ant mano veido,
ant žmogaus).

Žmogau, o žmogau, kod l tu
Be gailės io žmog žudai!.. —
... Pravirko — ir verk ir žem
... Ir taig ir tundr žiedai.
(Tik ne žmogaus širdis...)

XXX

Parinkom viksvom vainikuot galv —
 Tegu jos amžin j atils i kužd s,
 Pad jom r pes ius nutilusius po galva,
 Pad jom skausm nebe skausm prie širdies...

Pad jom ašar šlakus ant tavo veido.
 Prie rank — darbus nebaigtus, o prie galvos
 Širdži maldas, kurios migla neišsisklaido,
 Ir uždeng m akis paveikslu Lietuvos.

Pad jom drob s ritini, it keli tau po kojom,
 Kad juo keliautumei TEN lengvai virš debes .
 Žvaigžd t maršk ant pe i užklojom,
 Naktim kad b t šilta ir šviesu...

Sugr žo grožis karalien s Nefertiti —
 Archeolog atkastas — g l jaunyst s amžinos...
 Kur tavo kaulai, XX a. verge, verkaus išblaškyti.
 Ir kas surinks juos ligi paskutin s Viešpaties dienos?..

Š sunk vakar kai tarp užmigusi šeš li
 Kaip m s gyvyb , vaško žvak v juje dreb s,
 Ar tu gird si, tu, dievop nu jus siela,
 Si m s raud prie tuš ios duob s...

Praeis gyvenimas, kurs daug žad jo,
 Kurs nepaliko tušumos.
 Kuris kaip t vo sodo serbent žyd jo
 Gimt nam pav sy... Vakaras pamos.

Praeis gyvenimas, kaip daug praeina
 Pro mus visus
 Sunkus, šviesus.
 Praeis prideng s šydu veidus.
 Kaip miglos tolumoje kur sklaidos,
 Ir daug kas jojo pasiilgs, ir daug kas jo nepasiges.
 Atmin s valandas džiugias

Ir daug kas juoksis.
 Daug kas verks,
 Pakol širdis pavargs...

O jis praeis nakties krantu
 Su tavo nuoskarda kartu —
 Ir nežinosi nei kada
 Jo paskutin valanda
 Ir nežinosi nei kame
 J s susitiksit su žeme
 Ir nuo kokios erdvi žvaigžd s
 Nepažad ta prasid s
 Kita diena jau ties
 Krantais kitos buities... — — —

XXX

vyksta tai, ko mažiausia tikim s.

Tikim s to, kas nuo m s aki užskleista nežinomyb s uždanga
Uždanga prasiskleidžia ir v l užsiskleidžia
Ir m s neklausia.

Ar mes žvelg m ten su viltim ir su meile.
Ar mes gr žom iš ten be vilties ir be meil s...

Ir žad tasai žodis, nualp s ant l p ,
Tartum švinas
Taip slegia, nežmoniškai slegia
Šalto antkapio akmen kiet .

Ir gyvenimo žodis,
Tartum medis, netek s šakn ir be lap ,—
Ima dži t, ima dži t, ima dži ti
Ir numiršta be garso.

O, gyvenimo žodi žad tas.
Nebegr žta atgal tavo veidas,
Nebegr žta atgal tavo k nas.
Nebegr žta atgal tavo siela.
Tik ant griaui to sauso kamieno, tartum vaiduoklis,

Nut p s dykum maitvanagis
M s likusias valandas
Lesa ir lesa ir lesa.

Kenotafas — gr. kenotaphion,— tuš ias kapas, kuri senov s graikai supildavo iš j ros negr žusiam j reiviui, žvejui ar šiaip be žinių dingusiam žmogui.

Tokiai kapais nus tas ištisai Sibiras. Dažniausia jie tušti d l to, kad vilkai iškasa negiliai sušalusি žem palaidot k nus; at j aplankyt i teranda tik išbarstytais kaulus.

Laidotuvė giesm

Kai skriesi per tolimus Viešpaties plotus,
Šioj žem j pavargusi siela,
Te Angelas Sargas tau leidžia sustoti
Nors mirksniui ties Lietuva miela.

Nors k n priglaus svetimoji žemel
Ir oš ne gimtieji šilojai.
Akim amžinyb s paglostyk t šal
Kuri vis kr tin j nešiojai.

Per tremt keliaujant nerami ir klaiki ,—
Po skausmo, nelaimi beskai i —
Te Dievo malon tau amžiams suteikia
Ramyb , kurios neradai ia.

PASKUTINIS AMEN

UNO plenumo pos dži sal je (New Yorke)

Ir vaidila Vali nas tar :

—T vyn s priešai, melo ir klastos draugai,
Tyl jau sunkiai ir ilgai,
Prie geležin s uždangos.
Griuv siuos miest , kar o pelen ir suodži ,
Nepasakiau tiesaus ir tikro žodžio...

Nepasakiau, kaip spaud , it akmuo, kr tin
Balsai kovotoj , miškus užtvin .
Nepasakiau, kokia rasa vel n gmt j palaist
Kovotojai už laisv ,
Už žem , kur nuo amži auga m s laisv s medžiai —

Tyloj kaip Viešpaties vargonai, audroje — bežadžiai...

Nepasakiau, kaip diktat r surakint šird
Žudyn s, kraujas, kan ios lig mirties nugird .
Nepasakiau, kaip ašara kiekvien vilg k sn
Kasdien kasnakt kar iu kerštu kartesn ...

J s, melo ir klastos draugai, ir j s, teisyb s priešai,

Man tr ko ne dr sos ištart jums pasmerkimo žodi vieš ,

Ne oro tr ko, ne erdv s, ne geležinio ginklo,—

Man tr ko Laisv s statulos paminklo,

Man tr ko pasaulin s auditorijos-trib nos

Prakeikt ir paskutini Amen pasakyt stabams komunos.

Taip pasakyt, kad j gird t

Septyni t kstan iai Amerikos poet ,

Septyniosdešimt milijon darbinink —

Po Pensylvanijos kalnais ir Fordo fabrikuos, prie lavos, geležies
ir cinko.

Kad j gird t kur ios ausys, miegan io ant šilko pagalv li

diplomat

Ir tie šimtai, ir tie šimtai, ir tie šimtai.

Kur pjautuvu ir k ju žaidžia nerimtai,

Id jini degenerat .

Samdyt agent ir salonini komunist ,

Ir t , kurie savom galvom galvot nedr sta...

Paž stami ir nepaž stami manos tautos bi iuliai,—

Mes daugel met buvom tik kreida rašyti nuliai

Ir m s — žudom dvasia ir nužudyt k nu —

Kai suokalby didži j milžin valstybi šauk me

(kad trenkt vidury žiemos!..) perk no,—

Nei Casablancoj,

nei Paryžiuje,

nei Potsdame,

nei Jaltoj

m s balso niekas negird jo...

Dienas nuš iuvo, o naktis did jo.

Pasaulio s žin , apž lus samanom, miegojo,

Tiesa, kaip unkš iantis šunytis, rait si per konferencijas (taikos!)
prie stalo koj ...

Ir buvo nuotaika gera. Ir liejos vynas ir šampanas.

Ir plauk votkoj lašiša ir tikr ikr m t parko paukš iams girtas
panas...

Ir išsiskirstydamos galvos dav spaudai plat
Didži j demokratij laim jimo komunikat
Gilius draugyst s dvasioj konferencijos baigtos
Pirmos — antros — tre ios ir nesvarbu kelint kart kelintos...

Ir ji pasaulis, kaip Walt Disney vaikišk grotesk -pasakait

Nudžiugus skait , sunerim s skait , tik jo, netik jo — skait ...
Ir buvo pasaka graži
Ir apgaulinga, dievaži!

Ir buvo pasaka linksma
Po gilitin s panorama.

Ir nuo tos pasakos, nuo jos
Valstyb pl do v l kraujuos,

v l geso laisv s žiburys
ir netik jom, kad sugriš
pro demokratij aukas
upelis, ne krauju tek s,
o pieno žydin io puta
ir taik tikinti tauta
po visk žudan io rudens
v l prisikels ir v l gyvens...

Ir jo dienos, jo m nesiai ir metai —
Tautom, tartum šachmatais žaid šachai ir magnatai...

Ir krito Vengrija, ekoslovakija ir krito
Lietuvis — miško brolis, nesulauk s ryto
Ir sunko žingsniai, reto paskutini laisv s palikuoni gretos,—

Ar ne dabar, ar ne dabar pats metas

Teisybė s žodi tart,
Ar ne dabar,
 kai jis kaip Hirošimo bomba iš velnioniškos verg ,
 niekš ir baili tamsos
nuo pat ašigalio
lig pat ašigalio
 planet m s perpjaut balsu titano S O S !
 (m s sielos laisvos, gelb kit m s k nus).

— — — — — Taip šauk UNO dykumoje vaidila Vali nas — — — — —
— — — — — Plenumo pos dis seniai jau buvo pasibaigus.

Už sal s sien krito pirmos drumzlinos New Yorko snaig s. Deng dangoraižius ir pos dyje pamirš taut vardus jis deng , Walstreeto pilk , tartum pilkas doleris, padang ...

Ir buvo visa taip politiškai tylu...
Ir buvo taip fantastiškai nerealū —
Ir tie Vali no žodžiai, nereg tai smulkūs,
dulki siurblio muzik kliuv , tartum dulks,
Kai negrai automatiniais siurbliais ni niuodami melodij "We shall
overcome"val
Didži j pos dži — maž taut palaidojimo sal .

VAIDILA VALI NAS

Laisvojo pasaulio lietuvi išeivi
kongreso bankete

Motto:

I. "Tu neik pokylio namus, neik ten raudoti
ir neramink j , nes aš at miau iš šitos
tautos savo ramyb , malon ir
pasigail jimus,— sako Viešpats".

Jeremijas, 15, 5

II. "Jie paliko tave, prieš išvesti p s iomis,
bet Viešpats sugr žins juos tau kaip
garbingai nešamus-karaliaus vaikus".

Baruchas, 5, 6-7

III. MANE — THEKEL — PH RES (suskait ,
pasv r , padalino).

Danielius, 5, 5

Iš m s žem s niekas m s neišrov
Ir niekas amžiais neišraus
Šakn , augusi pas gmt griov ,
Nebijan i ugnies, nei v jo atšiauraus!

Iš jom p sti, lyg tauta iš Švento Rašto,
Nebuvo kur priglaust galvos g džiam kely.
Kiekvien žingsn , tartum sunki našt ,
Malda lyd jo sentimentalai...

Prakiur debesys užtemd horizont ,
Ir medžiai, motinos kalba kalb ,
Ir visa, visa, kas dar buvo šventa,
Sutirpo ties ilgos nakties riba.

Ir kai išaušo rytas, kontinentai
 Pabudo šimtme ius miegoj , aistr verpete
 Kair n nu jo dienos, naktys dešin n.
 Tada pabudome ir mes kitam krante.

Puot ir pokyli apsvaigime užmirštam.
 Kur m s gyvos šaknys, kur vis
 Dien prasm , ir beprasmingai mirštam
 Kaleidoskopiškai apaugusi vars

Šeš liuose,
 kuriuos užges meta met žiradeliai
 Bengalini m ugim mus peršviet nuogai...
 Ir patys, tartum negyvi šeš liai,
 Kurie, prabr škus tiesai, išgaruos.
 Sau pasmerkim kalam ant aušros,
 Sau ištarm , rašyt paslaptingos rankos, skaitom:
 MANE — THEKEL — PHARE S —
 Ir svetimos padang s taria:
 BLOGAI!
 Ir žem pakartoja: Taip, o taip — BLOGAI!
 Ir slystame iš rank viešpa iui likimui,
 Gyvenimui numir , mir iai gim ,
 Tartum vert s netek pinigai!..

atsako klausian iai j gmtai žemei, ar nesigail jo pasirink s savanorišk tremt , kaip ir t kstan iai m s

Nesigail jau n sekund s.
Svetur klajodamas, gimtoji žeme, dien iš dienos.
Kai tu po žingsniais svetim j skundeis,
Kad seklios marios paskandint t vyn s kan iai,
Nesigail jau,
Kad nespaudžia mano rank vergo pan iai,
Nesigail jau n sekund s, n vienos!..

Nesigail jau, kad nei prievertos širdy, nei melo
Ant l p su veidmainiaiš nekartoju tau, gera,
Gimtoji žeme, kai be tavo pulso alpome ir šalom,—
Tai tavo meil s, tartum saul s,
Man buvo pilnas didelis platus pasaulis,
Kur prievertos žmogaus širdy, nei melo meil je n ra.

Nesigail jau kovoje titan
Klajodamas aklos nakties mirties briauna,
Gimtoji žeme, prot vi ir prarastasis rojau mano,—
Aš, nešdamas paguod tavo kan iai.
Veriu dienas Sopulingos dalies ražan iui,
Tik damas: ateis,
 tariu: ateis,—
 tartum Apaštal išpažinimo maldoje,
 skelbiu: ateis
 Išsivadavimo Diena!

literat ros vakare apie poet misij

Einu aš per Lietuv — kalbinu žem ir žmog
Ir kalbinu p nesenkan i skausmo, raud .
Atplaukia, štai, gedulo gaubtais procesija, slepiasi saul po
žemdirbio stogu,
Iš juodo vidudienio skliauto palinkusia žem n vaivorykšt s
juosta brendu...

"Mes laidojam mirt ... Vilty mes gyvenam. Saulel per v lini
slenkst atkopdama kelias
Ir budina sviet linksma Donelai io žodžiu..."
Per Lietuv vedas dr si disident pavasarini šaukiantis kelias.
Ir Rasose Putino "Mortuos voco", "Vivos plango" g d j bals
/girdžiu.

Procesijos prieky prie degan io žvak s aš pridedu nuog piršt —
Rašysiu krauju ir ugnim! Ir užd sta laidotuvi žvak s liepsna
mano gyslose verdan io krauj o ugnys!..

— — — Pro migl , pro skausm , pro krintant debes tiršt
Prabyla dangus:

"laisv skelb nelaisv je tautai poetai nesensta,
poetai nemiršta.

Poetai iš Dievo malon s per amžius gyvi ir jauni:"

pasitinka naujus disidentus iš Lietuvos

Visi mes b gome nuo karo,
 Nuo maro, melo ir mirties,
 O ji — mirtis — kaip kardas karo
 Viršum žmonijos ateities.

Viršum žmogaus keli pakibus
 Maro ir melo uždanga...
 o mus — šauks t višk s sodybos
 Ir žvaigžd s, šiaur je deg ...

O mes — ten regime pašvaist
 Svajoni amžin , nam
 Ir tikime ir nesitaikstom
 Su neganda ir likimu.

Likimas ved mus ir baud ,
 Bet ne likimas laisv duos —
 Dangus iš liaudies pan i liaud
 Ir iš vergijos išvaduos!

Ir negandos neišsigandus
 Išbris tauta mirties marias.
 Eis kankini tautos legendos
 amžinybes nemarias.

Ir ant žmogaus galvos pakibus
 Žlugs maro melo uždanga.
 Kils gyvos t višk s sodybos,
 Kaip žvaigžd s šiaur je deg ...

Šaukiau aš valandas, kad jos sustot .
Šaukiau dienas, kad neit pro mane.
Šaukiau metus šaunios Jaunyst s puot ,—
Ar stos, ar neis, ar gr š jos — nežinia.

O laikas, tartum Nemunas patvin s,
Pro šal b ga kruvina banga
Ir neša juodus atd sius t vyn s.
Ir mintys — gervi virtin ilga —

Lig šiaur s per padang nusitiesia.
Lig kranto gintarin s Baltijos,—
Ir ima degt v l žiežirbos išbl s
Ir ima šalt šird degint jos...

... Ir ten, kur liko t višk s sodybos,
Ir ten, kur bl sta senas židinys,
Ir ten, kur už ginkluotosios sargybos
Benamio našt neša tremtinys,—

Regiu aš didži m s žem s prasm
Ir jos nauj dien aušras skaitau:
Pro speig pro rudens audras mes,
O Lietuva, v l tau pavasar , v l laisv šaukiams tau!

VAIDILA VALI NAS SKAITO B.B. LITERAT ROS VAKARE
 CHICAGOJE PO TO. KAI IŠ VILNIAUS LAISV J PASAULI
 PASIEKIA ŽINIOS APIE SPALIO M NESIO 10 DIENOS
 KILUSIUS NERAMUMUS

JAUNIEJI

Jaunieji —jie dien ramyb s nepaken ia.
 Klasting iškilm , statymais rašyt šven i !

Kai seniai saugo savo sapn sen ,
 Jaunieji ryto ilgesiu gyvena!

Ir t višk s aukšt padangi paukš io skrydi
 Nesurakint rank mostais lydi.

Jaunieji —jie kas sava ir kas svetima jiems, skiria.
 Ne mirti kart gim ir gyventi mir ,

Jie žem je palik b dži baili band ,
 Laisvi dvasia laisvom padang m sklando!

T vyne, b k gyva tu j gyvom širdim!
 Mes su tavim!

Jaunieji — ne parabol m, klasta, melu auginti.
 Išmoko neapykantos nek st, o ties ginti.

Jaunieji —jie išneš kraujuojan i j saul
 Per nakt , per kal jimus ir per ligonini apgaul !..

Jaunieji dega-dega ir nesudega Kaunel..
 Jie nesupranta svetima kalba sakyto žodžio "Ne".

Ir Vilniaus gatv mis, užmirš , kas ugnis.
Jie pasilieja tartum potvynio vilnis...

551

Kas pralaim ta ir laim ta kas, neklausdami.
Jie eis, lyg per bedugn lieptu — mirtimi!

Juod sias valandas šviesiom akimirkom pakeit ,
Sukraus kryžiuojamai t vynei laisv s krait .

Neamžinai vampyrai j s dvasi gers ir siela mis,
Jaunieji, mes su jumis!

T vo Karolio Garucko. Lietuvos grup s
Helsinkio susitarim vykdymui remti
komiteto nario, Ceikini parapijos klebono,
vien g daus rudens sekmadien , kai
Ceikini bažnyt l l žo nuo susirinkusi
maldinink iš Ignalinos ir Šven ion li , iš
Vabalninko ir iš Birž , iš Luok s ir iš
Rietavo, iš Prien ir iš Vilkaviškio, iš arti ir iš
tolo — iš visos Lietuvos, pasakytas

PAMOKSLAS

Gyvendamas gražiai, kas negyvena tarp žmoni .
Kam nepakanka savo žem s trupini ?
Kas nesupranta ši j dievišk nam ramyb s, kas?
Pakelkite rankas!

(Kad kas pajudint bent vien piršt ...
Pamokslininko baldas mirtinoj tyloj numiršta...)

Geltono rudenio dangum gegužio gr ž s takas gr žti moja
Kas priešui pardav t laimingus motinos namus, mus.
Aš klausiu, verkdamas kiekvieno klausiu, kas?
Pakelkite rankas!

(Kad kas pajudint bent vien piršt ...
Pamokslininko balsas antr kart mirtinoj tyloj
numiršta...)

Užpuol amaras atol prie nusekusios Ventos,
Pabudo Simano Daukanto giria žemaitiškai per šimtme ius
/vaitojusi ir v l vaitos,

Pabl dus Pyvesa aukštai io skundai sk sis ir lemens,—
Vlžiedi baudžiavos ant Dionizo Poškos žuolo liemens...

Kam t' vas nepatinka, laisv' s ašaras širdim renk' s.

Pakelkite rankas!

(Kad kas pajudint bent piršt ...

Pamokslini

(Kad kas pajudint bent pirst ...)

Pamokslininko balsas tre i kart mirtinoj tyloj numirsta...)

Ne savo — t višk s — kartoju šiuos papiktinan ius, seserys
ir broliai Kristuje, žodžius.

Kaip bit s geluonis, skaudžius:

Kas numir t (o Dieve, Dieve!..) — Requiem aeternam...

o kas gyvas — klausiu — kas?

Pakelkite rankas!

Ir pakelia rankas visa bažnyčia ir šventorius visas,

Ir pakelia visa vergijoje pravirkus Lietuva:

"Paž stam dievišk nam ramyb ,

Nepardav me motinos nam .

nejšdav me židinjo švent žarij .

kartu su t. vii renkam laisy s ašara

Kartu sa t' va ītekam iaisv' ū asūras sirdim,
kad ios kaij gintaras ž' ruot' naktyje

Kad jūs kaip gitaras žaidė "Naktynę",
kad ios užkurt "gaisr" šaukianti pasā

Kad jūs užkurt gaisr saukianti pasaulini.
aš nemiriau

as nemrīau,
aš gyvenu

as gyvenu,
aš amžinai

as aminal gyva!

Kuo mes panaš s siela sergan ia ir k nu.
 Numirusiu, kurio jau niekas negaivina.
 Kuo mes panaš s Ievos prakeikt s n ,
 juod Afrikos žemyn ?..

Kuo mes panaš s nupjaut žol ,
 Kuo mes panaš s išraut med —
 Sesuo nebe seser , brolis nebe brol ,
 Žmogaus pavidal prarad ...

Kuo mes panaš s namin paukšt
 Kuo laukin Zoo žv r —
 Galva žem , kojom aukšt
 Pavalg laisv s, o vilties neg r ...

Dar plaukiame tamsos upė, tartum be rank
 Ir einame niekur, nešami ne koj ,
 Akis r m padangi tak blank ,
 Sukandam nerim dantim sveikuoju...

Staiga nubundam nakt , ryto išsigand ,
 Skausme dar kalbame, prarad džiaugsmo žad
 Ir saugome vert nosin grand
 Kad neištraukt tie, kurie mus veda...

Sen t v dievus pasiunt po perk n ,
 T vyn s duonos nebeprašom mes Žemyn —
 Tuo mes panaš s siela irgi k nu
 juod Afrikos žemyn .

KVIETIMAS.

visiems, kurie Lietuv kasdienyb s
dulk se ir gerov s lenktyn se baigia
pamiršti

Pro nakt juod j ir pro tamsos bedugn
Tu, nemarioji džiaugsmo siela, praeini
Dejas ir himnus nešdama ir žem s ugn .
Kaip srov tyr j šaltinio vandenys...

Ir tau balti kaln vainikai nusilenkia,
Ir kyla kloniuose giedodami žiedai.
Ir eina v jas, tartum brolis po paranke,
Kur tu kryžkel j paklydus radai.

O tolim dien vaikyst s siela nemarioji.
Neatsidžiaugianti, kaip k dikis, žeme.
Eime atgal prarast jaunyst s roj ,
t višk , nors pasakyti "sveika!",
ken ian i ir pasiryžusi ištvert,
laukian i , nors atsidust ir apsiverkt,
Lietuv , nors pasakyti "sudie..."
Eime!
Eime!

I. Sugr žimo žiedas

L ktuvas Vilniaus vakaro vitražan nusileido,
žem triskart trenk s ir pabudin s iš sapno pagaliau.
Naktis nusineš tikrov , tartum sapno aid ,
Širdis apsidžiaug : gana keliaut... gana keliaut...

Tarytum sveikindama žem aik iojo po kojom,
gavo kojos paukšt nešan ius sparnus,
Ir rankom ir širdim, tartum girti, iš laim s mojom
Ir, rodos, k nus pamet m senus... ir plasnojom

Kai akys netik damos, kad jau tikrai, sužiuro
Tikrov je ieškodamos tikrov s netikros,—
G li , žied ,veid pražyduς begalin j ra
Kaip užtvanka bangavo už g dingos, tartum kapini ,
tvoros.

Ir kelia jie. ir nešam mes žodžius širdy, kaip užgesint ugn
Koks v jas pelenus nuo d lan i nuod guli nužers?
Ar met , prievert , pagiežos ir mel bedugn
Ir v l tarp m s ir tarp j neprasivers?!

Neprasiv r . O nuž r .O liepsnojo gaisras,
Nutviesk s nakt viršum Vilniaus gotikos: rytuos,
Padang je nuš iuv nuo širdži kaitros
sutirpo papirkta politik polemikos ir aistros
Ir sugr žimo žiedas skleid s ant gimtin s žem s, v l
t vyn je rastos.

L k debesys dangum, it seno t vo sar iai,
 Gaud giri gl duma viršum an dien šaltinio g lo,
 Sl p j apgaub gedulo papar iai.
 Oš egl s, atsimin motin užgniaužt g l .

Iš nemirusios srov s, kuri jaunyst s
 Metuose mane, tave ir vis m s gimin gyvybe gird
 Pajutau staiga, kaip tartum vaivorykšt s
 Spinduliai prad jo pl st mano šird ...

Godžiai g riau gaili giesm giri ,
 Vos alsuodamas, lig skausmo, ligi užsprigimo...
 "Ateities aušrom tik dami jauni jie dangui gim , žemei mir "
 Išgirdau aukšt virš ni bals kim .

O iš požemi , iš po šakn , iš gipso klin i
 Proistor s protega pakilusi srov ruseno
 Pro t v kapus, pro broli skaud gin —
 Kaip šventa gyduol gyd žaizd sen .

Ir tautos nakties tamsoj sužir sidabriniai
 Man šner jo t višk s gyvi šaltiniai
 Po balt jaun berželi broli guotu
 Ir po kelmu, po senoliu samanotu.

Ne, ne prie balta drobe užtiesto vaiši stalo,
Apsuptas v lei sav , nei gyvas, nei mir s esu:
T vas iš Kazachstano, motina iš už Baikalo,
Brolis iš Pravieniški , iš Totenwaldo sesuo...

Sukasi sukasi metai, it lig susuktas ratas.
Gr žta neding s niekas neužmirštoj praeity —
Renkasi d d s ir tetos, senos ir be sveikatos.
Renkasi geros anytos, renkasi svainiai tvirti...

Pusbroliai, p dym ar , ir seser ios, pakloj
Drobi balt j lig saul s nutiestus rietimus:
" jome taisiais takeliais, jom laim s rytoj ,
jom vil i nenustoj , jom prarad namus..."

Tiesiai dang kyla gimtojo namo d mas,
Kvepia ten k tik keptos duonos saldi žiauber ...
— Viešpatie, koks tos gimtosios ašakos duonoj gardumas,
Dieve, kod l surinkai mus tam v lyvam vakare?..

— Viešpatie, kaip man visus juos rankomis apkabinti.
Kaip man ir k man ir kokių gyvu kalb ti žodžiu,
Kad jie jau mir , kad skliautas, tartum j akys spindi,
Šaltas ir pribarstytas vien geduling žvaigždži !..

Gerbiamieji sve iai turistai,
 Žvalgykit s, kur aš žvalgaus:
 K j s matote, visa sukurta, neklyskit —
 Tarybinio m s žmogaus.

Vilniaus viešbu iai
 Priimti sve iams iš užsienio.
 Iš m s brolišk respublik .
 Iš m s pla iosios t vyn s.
 Iš m s auksin s Maskvos...

O gale autobuso

kažkas atsiduso:
 "...ant vargšo lietuvio galvos..."

Mikrorajonuos

nam daugiaaukš i
 Santarišk se, Žirm nuose. Lazdynuos
 Darbo liaudis gyvena geriau kaip buržujai
 Kapitalistiniaiš pon laikais...

O gale autobuso

vienas v l atsiduso:

"...vienam kambarį be tualetu
 su keturiais vaikais..."

Matot, ponai, ionai devyniolikaaukštis namukas —
 ia gražiai sugyvena kirkizas, kalmukas,
 ia gražiai sugyvena ir lenkas ir rusas...

O gale autobuso

kit tarti velnias pakuso:

"...kaip m s t vyn s blak s ir blusos..."

Kas kelialap gauna Palang , Jalt , Krim ,
 O kai kas net iš Krimo
 Vasarot ieško m s šauni Valakampi ...

kai gale autobuso:

"ne tiek vasaros sm lio,
kiek gardum lio
lietuvišk kumpi ..."

Gerbiamieji turistai, sve iai,
Jei pažvelgsit, kur aš žvalgaus —
K j s matot, sukurta visi pakraš iai
Tarybinio m s žmogaus:

Pernai — skverai ir parkai,
o šiemet — nauji restoranai,
o, kit met, tarkim,—
ištrykš coca-cola fontanai...

Va, bažny ios, jos nebe bažny ios —
Jos daugiau iš žmoni nesity ios:
Buvo vakar — taip taip — a teper:
Buvo dievas ir dievo neb r!

Kad bažny ios —jos tuš ios — veltui nestov t ,
pagal išminti gili soviet
(tar ji apsisukus žvaliai)
bus senovei sud t sand liai...

Iš kitos (tar v l pails jus)
bus naudingas madingas muziejus:

vietoj Mykolo — architekt ros,
vietoj Kazimiero — ateizmo kult ros
(iš publikos: chalt ros...)

O paminkl , veizd kit, paminkl —
iarnekovskiui, Leninui, Cvirkai —
daugianacionalinis apog jus!..

O gale autobuso

net keli atsiduso:

'Tiems ir kitiems, kurie, kaip ne vienas nuvirtro,
nuvirs, kai pap s naujas v jas..."

Jei vakar nakt nemigau,
Š ryt jei dar kiek sirgau,—
perdien galutinai išgyd
Tatjana — t ro gid !

Penkt dien — kaip iš kibiro lijo.
 P t v jas aršiau ir aršiau,
 Tarp dagi , ne tarp lelij .
 Aš akmen taip rašiau:

"Tu stov k ia kalne Gedimino,
 Kaip stov jai nuo amži sen .
 Tu stov k, vienas Dievas težino
 Kiek dar met ir kiek dien !"

Penkt dien , kaip v jas, nerami
 Baig m mes, o Neris — vis rami...
 Ras kapines lankant, žem
 Šiuos žodžius rašiau mintimi:

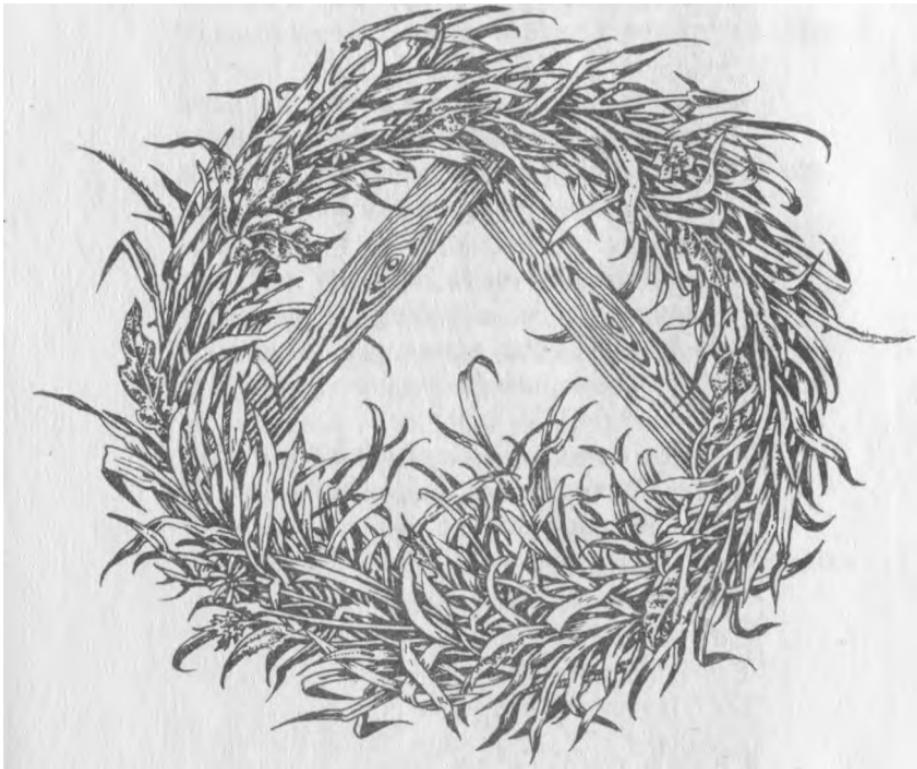
"Neužmiršiu tav s, mylimoji,
 Nemin sim tav s negyvos.
 B si mums tu šaly svetimojoj
 Kaip dangus virš visos Lietuvos..."

O apni k s dangus nesiblaiv .
 Pl do ašarom žem visa.
 m temt,— ir apsupo keleivi
 Ir lietus, ir migla, ir tamsa.

Ir palik s vilnijan i mini ,
 Parko medy r žiau peiliu:
 "Be tav s. Dievo duota t vyne,
 Nei gyvent, nei numirt negaliu".

PO AUKŠTAISIAIS SKLIAUTAI

M.K. iurlionio Kaino-Abelio tema

Nešu tau, Viešpatie, aš savo žodži auk,—
Te juodo d mo up teka žemiškon naktin,
Te balto angelo sparnai nuo keršto siel saugo,
Te g sta karštos pl nys, te šlov juos iškelia aukštyn.

Nešu tau, Viešpatie, aš savo skausmo auk,—
Suklup s po dienos našta saul leidžio metu.
Neatsitraukei nuo man s perdien tu n per plauk ...
aukur tau prakaito sunkius lašus metu...

Nešu tau, Viešpatie, aš savo džiaugsmo auk,—
Išsaugot , išaugusi jaun dien javuos.
Tu man davei gyvenim kaip gintarin lauk ,
Pražydusi pavasariais gražiausios Lietuvos!..

Nešu tau, Viešpatie, aš savo laim s auk,—
Te baltas d mo vingis kyla vakaro dangun,
Tegu naktis liepsn liepsnom apsipila, teauga
Žmogaus gyvenimas dievop, dievažmogis — žmogum.

Kokiuo pavidalu tu vadinies,
 Jaunyste,
 keliasdešimt ruden pra jus?
 Ugnyje — sniego tirpstan io, pavasary — ugnies
 Uždegusios ir debesis ir v jus?

Kokiuo pavidalu tu ateini.
 Pirmoji meile,
 kai imu ilg tis,
 Aušros — vidurnakty, gyvyb s — senkan io upelio vandenys,
 K ryboje — eil raš i , neparašyt Goeth sl!

 Kokiuo pavidalu, poezija, tu man kalbi
 Iš l p žem s ir žmogaus
 kad žvaigžd s ima aik iot.
 Kad žaluma ir žiedauja apsipila žiema žvarbi
 Ir eina egl s Lietuvos miškais,
 tartum sidabro toga kunigaikš iai.

Poezija (kuri buvai), poezija (kuri esi), poezija, —
 Tav s kaip maldininkas vardo Viešpaties šaukiuos:
 Kokiuo pavidalu at jusi ir v l, deja,
 Tu nueini, tu nueini kokiuo?..

Tu ateini
 pavidalu pakalni ir kaln ,
 Ugniakalnio ugnies ir žingsniais uragano...
 Tu nueini
 pavidalu pirmojo žiedo ir pirm sapn
 Ir kuo gyva,
 ir kuo gyva
 žmogaus širdis gyvena.

Atak šaltiniai ir giliose paversm s
 Kaip angelo akys suspindusios ten,—
 Kada jus išsemisim, kada jus išgersim.
 Išbrid kit atminim krantan

Iš dugno, kuris, tartum žiedas, be galos.
 Kur m s vaikyst nuskendusi verkia.
 Iš up s, kuri per pavasar teka
 Laiminga,
 Žaisminga,
 Skaisti
 Ir jauna...

Ten luotas anuomet kaip sapnas apvirto,
 Ten duburio dugnas dainuoja pražyd s
 Virš n m laukini balt obel .
 M nulis ten d li, pab g s nuo mokslo
 Raket , jo miegui sudrumst paleist ...

Ten skundžiasi žemei aušrin , praradus
 Meiluž ir vaikšto po dang viena,
 Tarytum t ryt netekusi žado
 Netekus prasm s alalumo daina...

O kas iš nakties t beprasm pasaul
 Išneš, kaip užvirusios versm s kad neša
 Pavasario tyr sidabro peisaž ,
 Kas sk sis kaip skundžiasi žemei ir saulei
 Netekus prasm s
 alalumo daul lio daina.

Skamb kite naktys, kaip Arktika šaltos,
Papilusios vakaro kan pien ,
Gilk, žal io gelmuo, kuris išlakei balt ,
Nesudrumst meil s sapnais m nesien ...

Giedokit, lakštingalos, giesm prad t
Senais ir žilais Herodoto laikais,—
Te j s giesm žem s dang žad t
Uždegs, ir nuo j okeanai užkais!

Ateikit, o gintaro girios geltonos.
Iš Tacito rašt , seniai užmiršt ...
Šlam kit šilkin s laukin s aguonos
Ant upi (sen ir bevardži) krant .

Ten sapnas anuomet, kaip luotas, apvirto,
Ten vaikšto jaunyst viena ir li dna,
Ten skundžias poetas

tarp m t ir mirt ,
Ten verkia poetas mielos negird s,
Tarytum Antanas Vienažindys,
Kaip smilgom apaugo pas mylim takas.
Tarytum netekus
prasm s
alalumo-saduto-daul lio daina.

Jei visa žyd t , jei visa kvep t .
 Ir vynas, ir žem , ir dang s aukštieji.
 Nereikt svajotoj , ergo. poet .
 Kurie, kaip amforos, tuš iai ištuš ja.

Ir jeigu neb t upelio, kurs b ga
 Per gimt j žali senoli sodyb ,
 Kuris kaip gyvenimo alfa-omega,
 Tarytum sidabras iš sutem žiba,

Jei kregždži neb t , lengv kaip raket ,
 Dien kibernetikoj žvalios kur nardo,
 Jauni išrad jai, išrast jas reik t ,
 Tarytumei liet meteorit mansardoj...

Jeigu
 gegužyje —vyšniom, baltaisiais sapnais jei nesnigt
 žiemom.
 jei ruden — derlium, o vasar saule nelyt ,
 Po gimtojo pašelmenio gegn m žemom
 Kad R pintoj liai, lyg viltys dievotos, skurdžiai nepelyt ,—

 Reik t kit archyvar , kit astronom ,
 kurie ži r t nematom žvaigžd mažiausi
 Visatos palatoj, ar Vilniaus senoj bibliotekoj
 tarp miesto archyvini tom
 Kaip laim pergamento lapuos paliet va,
 pavyzdžiui, Lietuv —
 lobiais (ne grobiais!) gyv ir gausi !

Kad visa žyd t , kad visa kvep t .
 Nereikia botanik , reikia poet .

Nedažnai aš su jumis susitinku,—
Idealai, lozungai, manifestacijos,
O paskui ir v l atolydis, tyku.
Tartum Kalvarijoj keliais einant stacijas.

Pakely sustoj s motin b rys.
Štai, aprauda s nus arba dukteris...
Vien kart , kit tre i kart po Kryžium Kristus kris,—
Klek, žmogaus, tu J zuso žaizd turi?..

Kreditan gjj sau namus, apverkiam svetimas žemes.
Su Antikristu nueinam po ranka, apsilenkiam su Kristumi...
Viešpatie, ar tu tenai, o, Viešpatie, tai mes.
Ir vieni kit nebepaž stame...

Nedažnai sueinam taip — akis akin.
Veidas taip veidan, tartum agap je,
Ir padang s nusiblaivo, vakaras vaiskyn,
Ir visi ir v l viena šventa parapija.

Sugrž pirmos kregžd s
Melsvam pergamente pavasario dangaus
Paraš daug,
 paraš daug.
Linksmai dainuojan iais sparnais
Paraš daug dain .

Ir nuostab j rašt
Aš vis vasar skaitau
Pergamente padangi m lyn .
Ir j sanskritui ieškau žodži
Senoj lietiviškoj kalboj.
Ver iu tarm s aukštaitiškos kalbon
Sanskrit sintaks s dainuojan i sparn .

Žeme, žeme, vis dien
Tavo vaisiai gyvenu,
O per vaiski m nesien
V l kiton dienon einu.

Iš chaoso tu užgimus
Er erose gyva.
Tavo ateities augimuos
Augs ir m s romuva.

Tu jauna v l prisik lei
Katastrof debesy,
Tu mažiausiai lauko g lei
Motina ir man esi.

Duodi ryt , duodi dien ,
Žarstai vakaro žaras.
Pilstai vaiski m nesien ,
Kur sapnai sau ryt ras.

Nakt mir , gims iš naujo
Ryto saul s aviliuos...
Žeme, žeme, gyvo kraujo
Aš tavy taip pat viliuos.

"Dainuok apie audras ir meil !" šaukia man jaunyst s
 Vidudieniai, saul leidžiai, ir naktys, ir sapnai, —
 Ir apie tai, kas šalt ruden šalt šird , gr žta,
 Ir apie tai, kas žem je gyvena amžinai!..

"Dainuoki puot sal se, dainuok tvaike kabak !
 Statin s vyno degan io ir žydin io alaus, —
 Kaip atiduosim pagarb , taures pripyl Bachui, —
 Kaip dulkes r pes i raukšles te nuo veid nuplaus!

Dainuok kietos asketikos širdži apoteoz ,
 Ir k no apmarinimus, ir sielos ašaras,
 Ir pro spyglius, ir pro dyglius dainuok raudon rož —
 Tegu ištryškusios šaltinio l pos ras ras!..

Ir netur k kit diev , kurie tau laisv duoda,
 Kit diev , kur atima kan ias ir tildo jas —
 Tik vienas jis — pavasaris bus laim ir paguoda
 Prie bl stan io ugniakuro kai rinksim žarijas.

Dainuok, dainuok, šeš liuose kai šoks sapn heteros
 Ir paskutini atgars ir atilsi pasmaugs...
 Nutils daina, ir alkana bedugn prasiv rus
 Tave pasotins praeitim po alkio neramaus."

...Ir dainavau. Ir su manim gyvenimas dainavo.
 Gyvenime! Gyvenime! — kur tu dabar, kur aš?
 Kokia daina koki dien ir kur tave pagavo,
 Kokia rauda, kokia malda ir mus atgal nuneš?..

N ra enciklopedij nauj , naujausiuos tomuos,
 N ra tai atsakymo ir niekad jo nebus.
 Atsiliep suskaldytas širdies ugnies atomas:
 "Suskaldytas ir aš, ir tu, kaip žem nekalbus..."

"Dainuok apie aušras ir apie meil .!" — šaukia man jaunyst s
 Draugai — saul leidžiai, ir naktys, ir sapnai.
 Ir aš dainuoju, ir dainoj žied žiedais sugrota
 šird tai, kas žem je gyvena amžinai!

Eidamas Mojavos dykuma gelsva
 Aš atsiminiau gelton sv ri lauk ,
 Aš atsiminiau, kaip geria Lietuva
 Tiršt ryto rudeninio migl .

Kaukai

Iš vis šermukšni raudon .
 Tartum burkštino karolius, uogas renka,
 Sudeda ir saugo prie užgesusio ugniaukuro po vasaros
 dien ...

O žilvitis up s srovei duoda rank
 Ir pro merktus vanden pirštus
 B ga b ga debesys pilni nakties benami varn ...
 O žilvitis, tartum pradedantis (daug žad s) poetas,
 purtydams plaukus neškuotus ir tirštus,
 Deklamuoja Degutyt s išverst Verharn .

Sk sta žingsniuose tylos Mojavos dykuma gelsva,
 Sk sta g stan io saul leidžio gaisuos iškeltos Jošua žvakid s
 tartum aukai,
 O pro tyl ausyse, man rodos, kyla amžinoji Lietuva,—
 Šoka kaktusai su laum m, šoka palm s su žem pa iais ir
 kaukais.

Aš jau per žem juod ,
Klausiau kryžkel j baugus:
O kieno tasai už sodo
kanotasai dangus?

V r s sv r s tartum žaizdos,
Aimanavo aimana —
Neatsak nieko žvaigžd s,
Neatsak n diena.

Atsakyk man, kelio vingi,
Žodžiaiš laim s nerastos:
Kur nueis pakeleivingi,
Pasiklyd , kur sustos?..

Ar sutiks jauna Artemis,
Ar dings vakaras vangus,
Ar prąžys tasai sutem s
Nepaž stamas dangus?..

Ta vasario diena man nušvito
 Pa iame vidury v lumos —
 Ant palang s snaig s krito
 Speigui spaudžiant pirštais žiemos.

Buvo vakaras. Švilp lyg ty ia
 Pasiklyd s šiaurys kamine,
 O iš kampo spinksul grabny ia
 Apib r šeš liais mane...

marškon nakties suvyst
 Kai apkrito tamsos spinduliai,
 šeš li -sapn karalyst
 Paguldytas pravirkau gailiai.

"Cit, neverk!.. — man mama pasak ,—
 Už tave jau atsiverkiau aš...
 Tegu dega lig ryto žvak .
 Tegu sninga lig ryto, dievaž,—

Kad ant sniego dukn miegot
 Mano k dikiu švies s sapnai,
 Prie verden s gyvenimo guotu
 Kad linguot žali putinai..."

...Rytas, deimantais, perlais nus tas
 Ir sutirp s ant skruost mamos,
 Nepasak , kad gim poetas
 Išnešiotas žem s žiemos.

Nepasak , kad jo horoskopas
 Parašytas tremties likime,
 Nepasak , kad širdžiai susopus
 Reikia gydyt gimt ja žeme.

K at mei, kaip dovan tur jau,
 O k davei, kaip nuoskaud nešuos,
 O didis žodžio ir minties K r jau,
 O amži M sle, gimus pranašuos!

Tau, begalini, maža žodži gyrio.
 Tau, neapsakomas, aš vardo neturiu.
 Tau, nemirtingam, duoda garb mirt,
 Tau, aukse, maža atpildo variu.

O, varpe pamald didžios šventov s!
 O, r sio rakte, pamestas žmogaus!..
 Kas ras, kas, dulkes nuo tav s nuplov s,
 Kaip vyn amžin puotaudamas ragaus.

Akl audr nenuskandintas laive,
 Orkan v tros neužpustas švytury,
 Neklystan io nematomas bendrakeleivi,
 Kurio kelius apvaizdoje turi!

O, žem s žiedo žydinti saldybe,—
 Randu — nepainiu, o pametu — meldžiuos...
 Pašvaiste šiaur s skliauto išdidi, be
 Šeš lio, ir be galio — metai, amžiai — be pradžios!

K at mei, kaip nuoskaud tur jau,
 O k davei, kaip dovan nešuos!
 Man kupina tavos dienos taur jau.
 Dienos — nežemiškos, dienos — ne žem s šios.

vakar žar mano akys krypsta.
 Ieškau toli toliuos vakaro prasm s,
 Kol pro m s sodo aukšt eukalipt
 Man vakaris v jas nakt atšlam s.

Man vakaris v jas slapt žod neša
 Iš aukšt padangi , iš gili gelmi ,
 O aš j kaip s r okeano laš
 Dienai nusilenk s sielon sau semiu.

Dienai nusilenk s vakarui pamoju,
 Kai žara prig sta ž rin iam skliaute,—
 Nei šeš liai dungso, nei dangus gr moja.
 Tik sumirga žvaigžd s po nakties skraiste.

Tik sumirga žvaigžd s, tik suošia marios,
 Tiktai atsišaukia kaip seni varpai,
 Dienos stebuklingos ir stebukladar s.
 Kad tu pats kaip aidas t dien tapai.

Kad tu pats kaip aidas vis nakt šviesi ,
 Vis nakt tamši belsies omeny
 Ir žodžiu kalb si, ir tyla kalb si,
 Kad tik mirksniui miršti, amžiams gyveni.

Nor iau išgirsti, nor iau suprasti
 Nors žod kompiuteri meil s kalbos,
 Nakties išskaityt hegзаметр rašt ,
 Kai ausiai begarsiai garsai nusibos...

Pavasaris baig sezon cum laude
 Lakštingal kolorat ros tr le.
 Ir m nuo galaktik tinkl sušaud
 Romantikos šalta str le.

Ir nieko!.. Palengva priprantam prie visko:
 Prie ekstra—, prie ultra—, prie x spinduli ...
 M lyn je mini aušrin sutvisko... — — —

— — —Prie maxi nakties tik priprast negaliu.

ŽMOGUS ŽEMEI

Ne tav s at jau, be tav s ir nueisiu, nueisiu,
 Dievo žeme, pilna neraškyt rudenio vaisi .

Rugio duonos radau
 Ir ištrošk s vandens atsig riau,
 Pavyd jau dangaus
 Girios paukš iui ir lauko sv rei.

Ar buvai man gera, ar buvai negera — nesisk siu:
 Kai man s nebebus, ir neb damas buv s ia b siu.

Dar ne vasara — vasaris. Miega pumpur liai ilg .
 K , bi iuliai, k mielieji, k jums dovanot galiu?
 Sauj v jo, kurs klied jo, ir pavargo, ir užmigo.
 Sauj okeano druskos ir m nulio spinduli .

Dar žiema. Trisdešimt nakt , dien penkios...(Farenheito).
 K sesuo, k tau, mieloji, prie balt narciz , k ?
 Bus balandis, bus gegužis, nuo žied links sodas greitai.
 Neš gyvyb , daržo vagos Lietuvos šneka šnek .

Dar ne vasara — vasaris. Skyla pumpur liai fig .
 K tau, žmona, k brangioji, k tau dovanot galiu?
 Sauj v jo, kurs žyd jo, kalij žieduos užmigo.
 Sauj džiaugsmo, sauj skausmo, sauj saul s spinduli .

TRYS MIRTYS

Aš apie savo mirt pam s iau,
 Ir, kaip žvaigžd sušvitusi, nukrito
 Bedugn n metai, ir skais i skais iau
 Kiti tek jo anapus zenito.

Aš apie savo mirti pam s iau.
 Ir saul , kaip apakusi, aptemo,
 Ir nieko nieko žem j nema iau
 Pro rudenio raudojim neram .

Aš apie meil s mirti pam s iau.
 Ir vasar nuvyto visos g l s.
 Ir daug skaudžiau, už Liber graudžiau
 Giedojo gedul gyvenimas sug lus.

Pakyla pikto milžino ranka ir žem
nakt meta, lyg juod karst
Ir, kad neb t žem j taip sutem .
Danguj sidabro trupini pribarsto.

Tai žvaigžd s! Viltys! Valandos laukimo.
Ir d žiai miesto laikrodži plieniniai.
Tai juos belodamas kaimyno šuo užkimo,
Nuo j sargai pabunda panaktiniai.

Ir eina jie ratu ir m nuli žvelgia,
priešpiln , pilnat , senugal ar jaun
Lyg ant Veneros pakabint daili daig ,
Kuri, o meil s kankiniai, visus papjauna...

Ir skauda dum ir skauda man be galo.
Ži r k, reg k ir apdainuok, Petrarka!
Beširdžiai sm gjai širdimi metalo
Staiga sudaužo Paukš i tako tark .

Pakyla gero milžino ranka ir v lei,
O meil s kankiniai, kad širdys atsigaut ,
Atvožia nakt -karst saul be šeš lio
Dama dainuodama dangaus dabina skliaut .

Baltos puokšt s orchid j .
Paukšt vasaros raiba
Tau žyd jo, man kalb jo
Nuostabi gars kalba.

Ir klausiausi j stebuklo
Vis dien lig nakties...
Pra jau pro žied kukl ,
Pra jau bedug ties
Tom virš n m, kur viliojo
Ryto met po sniegu.
Taip žiedais, kurie po koj
Miega amžinu miegu...

Balto balso orchid j
Dar klausykim lig aušros,
Tos, kur žem nežad jo —
Evangelijos geros.

vidudienio sodus mes žengiam
Ryto saul s takais nužertais,—
Klupdami ties bedugni krantais,
Nesidžiaugiam gimtin m padang m.

Pro vidudienio sodus praeinam.
Neragav j vaisi saldži ,
Nesiguod gimtuoj medžiu.
Girdim tolstan i rytme io dain ...

vidudienio sodus mes gr žtam
Iš pilk j rudens sutem .
Pasiilg gimt j nam ,
O lietus plaka mus tartum rykšt m...

O, vidudienio sodai, žaliuokit,
O, žyd kit kr tin j giliai.
Kai sustosim li dnoj pakel j
Paklausyt, k lakštingalos suokia
paskutin s lakštingalos suokia.

Gsta paskutiniai saulės spinduliai,
Vakaras ateina kaip vagis tyliai.

Jis tavo šird slenka slap ia.
Kur dvi angys miega — meil ir kan ia.

Visrak ius jis neša rankoj kaip vagis:
Atrakins jis seifus ir paleis angis.

Auks ir sidabr — atd sius, žodžius.
Žvilgsnius — ametistus medumi saldžius,—

Jis išvogs, kur judu paslėpti giliai.
Pakuždys, pagundas keldamas, meiliai.

Atdūsiai ir žodžiai, priesaikos dangaus
Vilti žiedais skaudži žarij atsigaus.

Visos meil s žaizdos širdyje atgis —
Ne aš b siu kaltas — vakaras vagis...

PAVASARIS KAŽKUR

Ir šoka tirpstas ios žiemos seni šeš liai
Ant sien marmuro.

Ir saul iš dangaus
Medaus ir meil s pila kiekvien g l .
Medaus ir meil s skausmo, meil s ir medaus.

Mes kiekvienas jaunyst j gal esam padar po nuod m ,
O kartais po dvi net iš karto.
O po to dangui, kaip kunigui, guod m s
Kur nors gale kluono prie Milvydo jaunos dukter ios vart .

Bet pamat , tartum mergait , pražydusi pirm purien ,
bal bridom su batais (išbaid m varl kus) ir skyn m.
Arba išjoj nauktigon n, g r m dideliais gurkšniais daub
m nesien ,
Kaip arkliai nuo ramuni braukia šnerv m gelsvai
gelumbin m.

M s nuod mi skai i težino pagoj papar iai,
O didum — gal žem , gal Dievas, gal niekas!
Visos pievos žyd t , jei po pievas pabu iavimus tavo
paber iau.
Neištirpt kaip vyšni (erešni) pavasario sniegas.

šird renku aš pavasario džiaugsm ,
 šird rudens v j raud renku —
 Ir vilt ir nerim , laim ir skausm
 Ir akmenis žem s vingiuot tak —

Ir, miela, pas li dn vidurnak io ving
 Sustoji staiga sulaikyta širdies,,
 Ir gr žta aidai, met žingsniuose ding .
 Ir kužda lyg balsas aušrin s žvaigžd s.

šird renku aš pavasario žiedus.
 Kad jie vidury sidabrin s žiemos.
 Vasarvidžio saulei nakt nuriedus.
 Pavasario sapn tau skleist namuos.

Ir, miela, pas tolim Nemuno ving
 Sustoji staiga sulaikyta širdies.
 Ir gr žta veidai, met sutemoj ding .
 Ir spindi atošvaist j Šiaur s Žvaigžd s.

šird renku aš rudens gruod skaud ,
 Tav s kad kely nesužeist jisai.
 Kad tavo gyvenimo gedulo raud
 Aš savo širdy numarin iau patsai.

Ir ruden — gr žta pavasario viltys,
 Ir žiemos — v l vasar žydi žiedais,
 Ir v l — per bedugn vaivorykš i tiltais
 Svajon se einam, kaip j kadais.

Pavasari tu lauki šilto meil s v jo,
Kuris be saiko pumpurus ir žiedus
Dosnia ranka pievas ir šird s ja
Ir kaip lakštingala kur i aus gieda.

Tu lauki alebastrini aušros alyv ,
Balt kaštan abaž r ... ir kr tin j.
Nors už lang dar šalnos rytm̄et ankstyv ,
Jau kyla krokos daigeliai pirmutiniai.

Pavasario aistros pabudintas tu lauki,
Dienā, tartum balta magnolija kad pražyd t ,
Ir kad pasaulis, met s tragikomišk j kauk ,
Pragyst serenadomis romantik poet .

Pavasario širdie, visa tu tartum aidas,
Randi tu rim kiekvien žem s žod ,
Žied p ga tave gyvenimui palaidos,
Ir, nors beturt — išmald milijonieriams duodi.

Kas man Eufrato vandenys, kas man Asuras
Su savo žemiška galybe, su karališka garbe!..
Nepaskandins man s pla i j mari gelm s s rios —
Tikiu gimtos upel s gydoma galia, stebuklais nuostabia.

Tikiu tavim, sen j pranaš išpranašautasai Emanueli,
Tikiu daugiau, negu Damasko turtais išdidžiais,
Tau atiduosiu k n , dovanojusiam man siel , —
Tegu pasaulis jo šios žem s meile, nei Ofiro auksu nesužeisi

Girdžiu:
— Žmogau, kurs trokšti amžinos gyvyb s g rio.
Nueik ir nusiplauk tyram Silo s vanden.
Ir atsigerk! Viešpaties malon s, kurs ištroškai, bet
antiheroiskai neg rei...
...O tu žmogau, o tujen mir iai pasmerktas žmogau,
kur tu eini?..

Bylojai, Kristau, jiems pro Tor ir herezij praeidamas Nemokytais, kasdieniais žodžiais, paprastais.

Tavo gyvenim išraš erodai ugnies ir kraujo raid mis
Ties šimtme iais, tartum Genezareto ežero krantais.

Ir laiminai kely sutik s našl motin su Kaifo kario k dikiu. Kai ji pak l tau Jeruzal n žengiant anta asilo raitamui.

Kalb jaisi su muitininkais ir su prievaizdom turtuoli vynuogynuose.

Su lozoriais ir su sen statym skaitytojais — neišmanytojais senais,

Giedojo liaups tau jud ja nepažinusi.

Pažinusi — su fariziejais nenusilenk , o pasmerk su
rabinais.

O nusilenks, o nepasmerks tav s net pasmerkt j pragaras, atklaines kai nusileisi prot vi vaduoti iš mirties nasr ,

Pajordany žrels žalios nendr s, melsis meldai irgi Birž agaras Pražys Velyk rytm̄et neužgesinamu gyvenimo gaisru. — —

Amžinai žyd kit, Jerichono rož s.
Ir min kit rytme io nutolusius namus...
Ir sunki j Šv. Rašto foliant puslapius atvož s
Aš senus kartoju poteks i posmus.

Aš renku dygius lapus aloes
Ir kaip švent atminim juos dedu
Atverstan rudens albuman ir kartoju
Mintimis daugyb žem s valand ,

Kur žad jo niekad nenuvysti.
Kur, tik jau, gr š, dar kart gr š
Nuostabioji evangelijos jaunyst .
Man atv rus Viešpaties dien duris.

Žilasis cinike, senasis Darvine, kas už tave seniau gyvena?
 Ar revoliucija, ar evoliucija, ar jas pagimdžiusi gama?
 Dovyde, dainiau didis, kas saldžiau už tavo psalmi men
 Pasaul guodžia, puolusi po nevilties našta?

"Aš" tar žem s vabalas, pamintas
 Po mano kojom, aš seniau už milijonus žem s met
 "Saldesnis v jas",— Jordano gelm nerdamas šeš 1,
 "Salde...
 "Salde...
 "Aš" tar šito šimtme io laboratorijsus suskaldytas atomas,
 "Seniau už minti tav j (žmogau, neišminting !..)
 "Šviesa tamsyb se, teisyb neteisyb j", tar Akvinietis Tomas,
 "Šviesa, nustelbusi vis žmogaus iluminacij ir garb nacij
 K r jas Dovydo ir gundytojas Darvino
 atom kuriantis, atom skaldantis
 Didysis
 AŠ!"

Ir aidi amžinas atsakymas sausros pasauly.
 Ir amži up s j vien vandenyn vandenyn neš:
 "Aš j s Viešpats, amžinesnis už milijon met stratosfer
 saules,—
 Ir amžinas atsakymas sausros pasauly.
 Ir amži up s j vien vandenyn vandenyn neš:
 "Aš j s Viešpats, amžinesnis už milijon met stratosfer
 saules,—
 K r jas Dovydo ir gundytojas Darvino
 atom kuriantis, atom skaldantis
 Didysis
 AŠ!"

Maironiui

Kai tu pavasario balsais pasveikini tautos gyvyb s žied ,
Ir tavo žod laimina t v ir prot vi dangus.
Ir su tavim kalnai ir kloniai, ir sietynai gieda —
Kas tu — poetas, ar žmogus.

Palikes nak iai gimt j sodyb iškeliauji
Pla ian pasaulin, nešdamas nam vargus.
Ir dalini, sugr žus, laisv s džiaugsm saujom —
ia tu poetas, ia žmogus.

Kai už Raseini ant Dubysos gailios rasos krinta,
Kai ryto veid dengia sant mis sloganus.
Tu taut pravedi pro juod j nelaisv s labirint —
Kur tu poetas, kur žmogus?

Ir aidi vardas pranašo gimtoj padang j.
Širdies kan ia jis pirktas ir brangus...
Sunkus laur vainikas galv dengia —
ia tu poetas ir žmogus.

Kai žmon s sueina draug n,
jie perkelia dvasios bedugnes,
it luot ant savo pe i .
Karol Wojtyla

Nuklyd s nakt nejauki
Žmogus kai užsideda kauk —
Bedugn bedugn prišaukia.
Nelaim nelaim pritraukia.

Žmogus nuo žmogaus atitolo.
Mintis nuo minties atitoko,
nakt vidudieniai puola —
Abyssus abyssum invocat.

Kai žmog žmogus susitinka.
Užkaista bedugn s atv s —
Be medžio, be plieno, be tinko
Per prarajas tiltus nutiesia;

Ir žodžiai žyd dami gieda,
Ir mintys verden mis alda,
Ir žem daigina j p das,
Ir laimina dang s j mald .

M.K. iurlionlo paveikslo tema

Pasaulyje, kur nesirengia naktys
 Tyrom aušrom, baltom dienom nušvisti.
 Pro neapr piamas žvaigždži galaktikas
 Nušvinta žmogui siel bi iulyst .

Ir neša rankos j , kaip didel ir brangi
 Ir švent paslapt išk l
 Iš praraj ir iš bedugni , ir padang je
 Pražysta ji, pavirtusi švent meil s g l .

Ir neša širdys j , kaip žied tarp eršk i
 Audroj ir li tyse be baim s nuraškyt ,
 Ir, kaip dangaus stebukl , žem j švie ian i
 Širdži prisik limo ryt .

Ir užteka nenusileidžianti dangaus kelion j
 Nuo vakar ligi ryt kaip Dievo veidas saul ,
 Ir supa kosmoso netylanti simfonija
 Pavasariu pražydusi žmogaus žiemos pasaul .

Tada, tada, kur nežad jo naktys
 Tyrom aušrom, balto dienom pražysti.
 Pro neapr piamas širdži galaktikas
 Ataidi žmogui siel bi iulyst

Mes vis gyvenim ieškom tav s
Nuo k dikio juoko lig ašar seno, sužib
Skliautai ar atves prie tav s, ar atves,
O, amžinybe!

Kokiais kalkulatoriai, kas suskai iuos.
Kiek mums dovanota, kiek buvo paskol duota
Džiaugsm ir pagund ir gedulo met , beviešint sve iuos,
O, žem s puotai

Gird jom, reg jom, šventoji, tave,
nuopoli alk prakeikt kib
Ir plauk m sekundži sekli ja srove,
O, amžinybe!

Kokiais (vakar jant) radarais ir kas suskai iuos,
Kiek minus, kiek plius ir kiek nuliams tuštiems atiduota
Svajoni , klajoni ir mirksnio maloni , beviešint sve iuos,
O, žem s puota!

O tu m s lauki, tu žmog šauki ir šauki
Per žiedus, per sodus, per Dievo galaktik didži didyb .
Ir klumpam — laim tojai, laimim — maži ir menki,
O, amžinybe!

Trys variacijos viena tema

I. Žyd jimas

Ieškom mes pasauly pilnatiess.
Kartais randam, kartais nesurandam,
Ir pabud vidury nakties
Guodžiam s sen dien legendom.

Ieškom mes poezijos versmi ,
Kasdienyb je braidydam po proz ...
Iš gyvenimo ir aš, deja, semiu
Ir poezijos ir prozos ger doz .

Kartais žodis kaip g l , o kartais kaip žaizda,
Kartais tr ksta ritmo, kartais šilto tono,
Bet ir prozoj pasitaiko kai kada
Rast poezijos kaip gintaro geltono.

O pabud vidury gyvenimo nakties
Guodžiam s jaun dien legendom.
Ieškome poezijoj pasaulio pilnatiess
Ir pavasari pavasarius surandam.

Mes ieškom pilnatiess pasauly.
 Tartum aguonos gr̄ das, mažame;
 Mes užsimerkiami prieš sielos saul
 Ir mirštam nusivyl̄ šia žeme.

Mes ieškome sav s kažin kur stratosfer
 Aukštyb̄ se, platyb̄ se, o savyje
 Auginam geism alkan , uv r
 Ir žmoḡ nebe žmoḡ ir, deja,

Žiedais atogr̄ ž gyvenimas pražysta.
 Kai j̄ prarandame ir kai
 Su mirtimi sustojam akistat .
 Kai mus praauga žol̄ s, medžiai ir vaikai.

O pilnatis yra, yra ir dalelyt j̄
 Šviesos tamsos, ir ji visa yra
 Didyb̄ j̄ mikrokosmoso, ir visa visa lyti
 Pabudus širdžiai Dievuje — šviesi, gausi, lyra.

III. Tik jimas

Ieškom mes pasauly pilnatiess —
 Kartais randam, kartais nesurandam,
 Nesustojam net vidurnakty vilties.
 Net nelaimi neužgijus randam.

Ir kai žem dengia debesys, kai mirtimi
 Žiežula žiema visas ḡ les apsninga,—
 Tikim t̄ višk s dien ateitimi.
 Tikim Viešpaties valia teisinga.

1. M sl

Mes ne kiekvienas esame Šekspyrai,
 Ta iau ne vienas randame žodžius
 Likimo palyt tai savo sielos lyrai.
 Džiugius — palaimai, li desiu — skaudžius.

Kiekvienas paukštis savo giriai gieda.
 Ir Dievo bals girdim vandenyn ošime.
 Ir Dievo veid regime mažam stebukle žiedo,
 Nors vaikštom pilka paprasta žeme.

O žem ? Kas jinai? M sl . Ar sp jam
 Jos m sl , išrašyt laimi ir skausm ,
 Jos veid papuošt aušrini orchid jom,
 Jos šird plakan i aritminiu ritmu?

Ne genij lemtis, o m s , o žmogaus
 minti m sl žem s ir žmogaus.

2. Lemtis

Kas mes, kas m s gim dienos, metai.
 Iš neb ties šviesi b t pašaukti.
 Kai žvaigžd s, tartum rudenio agatai,
 Suspind didel j gyvenimo nakty?

Kas mes, o kas gyvenimas mums duotas
 Vien šaltu protu nesuvokiamos lemties,
 Kuri kaip šird veriantis akuotas
 Per vis balt buit nusities?

Kas aš? Kas mes? — kas dien klausiam.
 Atsakym kaip aid toliai tekartos,
 Ir nieko taip nesužinoj nukeliausim
 Vaikai kar ir pokari kartos...

Ne mes pirmi, ne paskutiniai klausin jam, nes
 Po m s milijonai gims ir klausin s.

3. Miražas

Stebukl pilnas m s met rytas,
 Stab pilna diena, o vakare
 Dangus atsiveria, rubinais nusagstytais
 Po Dievo dideli skliaut taure.

Ir geriam išmint dienovidy jos trošk
 Ir džiuv tartum medis dykum ,
 Namus paliekam ir pro švyturio v lyv bokšt
 Išeiname, ieškodami kitos dienos nam .

Kažkur nuvyt s rytas, kaip miražas,
 Kažinkur rytme io stebulkai ir dienos stabai.
 Kažinkur kur k dikio žaislai, kaip sapnas graž s,
 Ir žodžiai — nebe žodžiai, ir darbai — nebe darbai.

Tik ji viena vis ta pati, neišsakyta
 M sl , mus pasitikus pirm met ryt .

Man kas dien menas dobilas raudonas.
Savo žem , savas ežeras, savasis
Gale lauko — šventas Nepomukas Jonas,
Jaujoje palik prausias piktos dvasios...

Paupy su laum m nakt susitikom
Kai jos žlugt žlugt atšaloj vel jo...
Ašmenis išlauž m, tartum plon stikl
Aštr plieno dalgi nešdami prieš v j .

G r m ger gir girdami soti
Valg m duon rugio be rupaus k kalio,
Budo broliai — buvo žem krauju soti
Birž se birželio stebuklingai žalio.

T vas, ar s lauk nevilty paskend s.
Motina, suklupus nešdama vergij
Man kas dien menas rytme iais kaip šiandien
Ir nuš iuv metai v l gyvai atgyja.

S jom duon , b dami jauni,
 Pjov m j nedaug k tepasen ,
 Kep m duon gry ios židiny.
 Po pagriežda šnekinom pelen ...

Gryno gr do duona, be pel ,
 Sesuva, kaip linas šviesiaplauk ...
 Ir pasisl p nub gus ant užl
 Ir iš jus m s laukia,
 laukia,
 laukia...

O dabar, kai slenkstis pelenuos,
 Užmiršimo met užneštas atkunta —
 Raikom atminim duon
 ir delnuos
 Jau iam kažk didel ir švent .

JUO TOLIAU — TUO AR IAU

Gal ne taip suprantu.
 Svetimi k man sako skliautai —
 Ar ten tu, ar ne tu,
 Ar ten tavo šeš lis tikta?..

Mano laime likimo dien ,
 Mano vakaro laume šviesi.
 Juo toliau nuo tav s aš einu.
 Tuo ar iau prie man s tu esi.

Juo re iau, juo silpniau
 Plaka mano pavargus širdis.
 Tuo garsiau, aš žinau.
 Tavo puls , t vyne, gird s.

Po dienos, kuri negr žta, ir po vakaro, kurs brenda
nakties bedugn up , slegian i mane sunkiau
Už sutem si j met nebegyvo garso gand ,
Mylimoji, tolimoji, širdyje tave šaukiau.

Ir esu, kur negyveno joks šeš lis nežad to
M s kelio, m s žodžio, m s skausmo veidrody...
Neži r k ni ri nakt , kad ant vieškelio žvaigžd to
Nerami neišskaitytum, kaip šaukiau tave širdy!..

Met metai, miest miestai, žingsniai kloniuose ir tyruos,
Man belaukiant, rodos, plauk su pavasario srove,
Kad kitam krašte pasaulio, mano meil s žiede tyras,
Atsilieptum t bals , kaip šaukiau širdy tave.

Mes radom j — amžiuos gl dusi gintaro g l ,
Mes radom kaip ruden raudant stagar saus per liet ,
Mes radome taut , kuri buvo mirus ir v l prisik l .
Mes radom nedidel didel Lietuv .

Sustojo karaliai, išvyd dainuojan ī Baltij
Ir stebisi gymiu tautos tautose nereg tu —
Ir išplauk išplauk ji kaip undin gintaro valtyje
did j viešpa ī ring iš mažojo geto.

O mes j ramovi švent vaidilut Ramint ar Gint
Mes j numyl tin prot vi dievo Perk no
Nuo bado, nuo maro, nuo karo diev vieno Dievo
Per vis gyvenim nešam kaip s nar savojo k no.

Ta sidabro srov nusidriekia per rudenio dang ,
Kur likimai li dni atispindi jotvingi , notang ,

Kur take tolimam susitik pro-prot viai m s
Pamaldžiai kalba mald Perk nui, pakeit T V E M S .

T ve m s , pavojuos kur savo neklaužad Lietuv d si —
Ar sen žuol drev se, ar aukšt j liepyn pav sy.

Ar galind graudi gimin kur gailaudama gedi
Pas pikt palikuoni kirviais nukirst gintaro med ?

T ve m s , TEESIE pagal tavo palaimint vali
Lietuva išdidi ir laisva! Kad be vyliaus nuval

Amžiaias verg s raukšles nuo jos lup , nuo rank , nuo skruost ,
Jaun , graži pasotint laisve, palaima paguost !"

Ried kite bangos banga po bangos,
tolim krant ried kit —
Aš taip pasiilgau krant Palangos,
Man ilgesio j s pavyd kit!..

O Baltija, balt baltoji taur ,
Legend prisodrinta turtais.
Kada v l diev dovana suž r s
Kaip gelm s ragani užburtos?

Iš gintaro r m giliajam dugne
Teliko lašai gintariniai —
Sudauž gyvenimas, kaip ir mane.
Atverdamas žaizd kr tin j.

Žaizda atsiv rus ilgai neužgis.
Kraujuodama kruvins pasaul ,
Kol vakaras piktas, kaip amži angis,
Galop užgesins žem s saul .

1.

Bus pavasaris. Brinks pumpur liai.
 Galv svaigins apyniai.
 Klaus jauni beržyn liai: Kod lei
 Snigo dar taip neseniai?..

Sodai bals obel 1 m ir vyšniom,
 Up pražydusi ievom baltai
 Sielon rašydins tau visk , tau visk ,
 K be kalbos supratai.

B gs vanduo prasiverž s pro uol ,
 Deimanto spurgais ž r s.
 Melsis žuolas dangui, it šv. Ignacas Lojol —
 Dievo didysis karys.

2.

Negana!.. Ko negana?.. Argi žmogui gana
 Buvo saul s, balandis kai pumpur sk l ?
 Argi žmogui gana, kad pra jo šalna
 Pro pavasario gimstan i g l !..

Nesugr š... Kas sugr š? Argi kvapas sugr š
 avie i nunokus guot ?..
 O dang pakil s graudus vyturys
 Vyturiuos keturiuos šio pasaulio kampuos
 keldamas,
 kviesdamas
 vidudienio giesmei
 vaidil Vali n
 m s žem s širdy išsapnuot .

Ten Tacito lapai pagelt
Pro gelian iai šaltas miglas,
Pro li t praeina, pro šalt
Ir atveria ais i salas...

Regiu ten bylojant Daukš
Postiloj aukštai i tarme,
Kad laikosi tautos ne auksu.
Ne turtais nus ta žeme;

Kad gentys gyvena gyvuoju
T v ir seneli žodžiu...
Ir amži aušrin m alsuoju,
Ir Skargos pamokslus girdžiu.

Ten Simono Daukanto B do
Žemaitiškai žia giria.
Ten Poškos mužikas nubudo
Ir ver ia vel n aure!..

Ir teka per kronikas kraujas,
Ir vilnija ten Vilija,
Pekla su Žem pa iu kaujas,—
Ir g sta tautos gabija...

Ten Širvydo senas žodynas
 Žodingas žaizdom ir žiedais,
 Kur Trium Lingvarum vadinos
 Ir mokslais kvep jo kadais...

dien pro atverst lap
 Štai kopia laik kirm l
 Ir sako:— Sugraužiau satrap
 Vardus ir teliko skyl ...

Sugriaužiau karus ir vergij ,
 Sugriaužiau valstybi vadus.
 Ir rand žarijos užgijo.
 Ir nuplauk up m medus...

Ir žem apsnigo, kaip knyg ,
 Žali j pagoj žiedai,
 Ir vietoj dvarionи išdygo
 Pirm savanori lizdai.

Pro motto "Ad Magnum Ducatum",
 Pro caro žandar grandis.
 Pro Amžin Atilsi datom
 Istorijon kopia kandis,

Ir eina jinai per gadynes
 Raid m, kaip bedugn m, juodom.
 Ir ima man am žodynas
 Žodingas žiedais ir žaizdom.

1. Poetui

Kam reikalingas tas pasaulis,
Kur tu rimuose kuri?
Kam pasaking r m aul s
Ir veidrodžiai atžagari?..
Kam?

Kam reikalingi tavo žodžiai.
Išprovokuoti nebuities.
Kai sausos l pos gaudio godžiai
Betiksl vanden vilties?..
Kam? Kam? Kam?

Tik atsakys dien bebalsis
Zenitas, tik nakt tamsa,
Kai antifonais rytui melsis
Dievotai visata visa.
Tik.

Tik niekas niekad niekur nieko
Tau, laukian iam, nepažad s,
Kaip dovanos Melchizadeko,
Kaip kažkur krintan ios žvaigžd s...
Tik. Tik. Tik.

2. Žemdirbiui

Žeme kai vien vienas keliavai.
 Nerasdamas raminan io šeš lio.
 Vilnim nuvilnijo vidudienio javai.
 Sausrakuotai siel g 1 .

Puotavo miest minios: o tav s
 Nieks nepažino ir nepakviet vid .
 Ir pra jai tušias, lyg mirusias gatves —
 Ir tolumos aušr aguonomis pražydo!..

Ir žydi žem , kaip jauna
 Ir išsipildžiusi svajon ,
 Kaip k dikyst s krikšto dovana —
 Diev dien malon ... — — —

— — — Ir pasileidojis pro kaktusus mirties krantu
 tolimojan i , nerami
 Ir myn p dsakus smilt , tartum tuo metu
 Jis ant peis sau nešt vis nelaiming žem .

Tikim dien — tikr , neapgauli ,
Regim dang nebe debesy,
Laukiam rytdienos, kuri kaip saul
Užtek t didel , šviesi.

Laukiam balso nebe vakarykš io.
Kurs kaip aitvaras naktyj pasivaidens,
Tikim oro pranašais ir pranašys i
Viltimi gyvenam lig rudens.

Žem rudenin liet s merkia.
Žinom — ji pabus ir v l žaliuos,
Sikamor šakos miesto parke
Pumpurus sukraus ir v l paukš ius vilios.

Laukiam rytdienos ir nepaliaujam
Ja tik t: ji bus jauna, šviesi.
Ir nuo ryto iki vakaro keliaujam
Klausin dami: ar jau buvai, ar jau esi?..

Žydi žem — ne m s .
Žydi džiaugsmas — ne tavo.
M s met sunkum
Tik dangus išmatavo.

M s dienos nunoko —
Nepažintum sutikus,
Ne vertintum auksu,
O nupirkum skatikais

Gr žtam t višk n nakt ,
Greit nutr kstan i , trump —
Jos žaizdas pabu iuojam
Ir iš skausmo suklumpam.

O, tos žaizzdos, tos žaizzdos!
Vis p liuoja, negyja,
Veria skausm per šird ,
Lyg nematom gij ...

Pažadais nusivyl ,
Juos po kojom pamyn ,
Lyg nepaprast lob
Saugom sieloj t vyn .

Po žiemos pavasaris ateis,
Lauš ledus pakil nemunai,
Tu stov si ties dien krantais
V l atgim s jaunas, ir jaunai
Oš aplink pabudusi giria
Ir žyd s v drynai, ir dangus
Nakt ryt , dien , vakare
Šauks tave gyvent be pabaigos —

Šauks gyvent su vabalu mažu.
Su medžiu, su kylan ia žole,
Su svaigiu jaunyst s miražu,
Su senatv s nuovoka gilia.

Naktys, dienos, vakarai, ryтай
V l tave tolumas vilios.
Sveikins v l vidudienis karštai,
V lei vakaro auksiniuos spinduliuos
Žem tau žyd s ir atsivers
Skliautas stratosfer tolim ,
Ir ištroškus siela gers ir gers
Gaivi v s gr žusi nam .

Madrigalas

"Mums atrod , kad praeina metai,
O praeinam iš ties tik mes".

R.M.Rilke

Tiek žvaigždži po vasaros dangumi,—
M s laim s balt j žied ...
Kiek surinkome j , eidami
Šia žeme, kad neb t g du?..
Ašarotu rudens dangumi
Dvi žvaigždi nuried s — du vardu.
Ir bus širdžiai be galo graudu...
Žeme, žmogui kam mirt lemi.
Kai kr tin j tiek džiaugsmo žied ,
Tiek žvaigždži po rudens dangumi!..

I.

Daugel nub go dien amžinyb n,
Daugel nuskendo dien paupy...
Guodžia mus toliai ribotom berib m.
Valandos — ilgos, o metai — trumpi.

K susitiksim, baig kelion
Li dno likimo linksmu pa-de-pas?
Gera ia buvo gyvenimo klony,
Vakaras — ilgas, naktis gi — trumpa.

Žvelgsi lom liemens atsir m s
Vasaros tos, kur prib r žied ...
Rudenio šalnos — delirium tremens —
Tartum žied , daug nuskins valand ...

Daug brangenybi praradom už niek .
Vertinom brangiai, kas buvo pigus.
Dieve, dabar tesupratom kas lieka:
Žem — myl ta, ar keiktas — dangus.

II.

Nub go pasak takai,
O tu nuo j atsilikai,—
Kas tau belieka?

Atsiminim ugnimi
Kas dien degti jau imi,—
Tas tau belieka.

Ir susitinkam beein
Jaunyst s užmiršta briauna,—
Kas mums belieka?

Sausroj pas prarajas gilias
Vilties sodinam g leles,—
Tas mums belieka.

V l pu ia v jas palankus.
V l regim pasak takus,—
Kas mums belieka?

Taku nuo žem s lig dangaus —
Toksai gyvenimas žmogaus,—
Tas mums belieka.

Mums duota metai, o dien
 Mums maža — nepakanka,
 Mus prašo dideli dain ,
 Dainuojam tai, kas menka.

Dainuojam mirksnio stebuklus
 Ir mikrokosmo dyd ,
 Kaip ant bedugn s, o kuklus
 Gyvyb s žiedas žydi...

Gyvyb s žiedo gražumu
 Sapne susižav j ,
 Pabud — šilumoj nam
 Užmirštam šiaur s v j .

PARKE PRO PEGAS

Vakaras užgeso.
 Sutemos. Naktis.
 Parke pro Pegas
 Šypso pilnatis.

sapnus poet
 Pila žiedus ji —
 Amžiais nereg ti.
 Švies s ir nauji
 Gimsta j pasauliai
 Po nakties sparnais,
 Kad pakilus saulei
 Nešt mus tenais,
 Kur kalnais ir kloniais
 Jaunas keliavai.
 Kur gyvena žmon s
 Did s kaip dievai.

Ten buvo pasaulis kaip džiaugsmo daina,
Kaip Dievo dien dešin kupina.
Ten šviet ir tavo, bename širdie.
Tarytum karali kelion s žvaigžd .

Ten buvo... Deja, kaip kalnyn aidai
Be poilsio gaus: "Praradai, praradai..."

"Radau, praradau..." — tu kartosi kartu
Nykioj ir tuš ioj begalyb j nakt .
Ir vien tik versm t dien iš tenai
Šauks siel nemirt ir gyvent amžinai.

Ir Dievo dien dešin kupina
Lyd s, kaip sugr žusi džiaugsmo diena.

Rugs jo saul kaip sena koket
 Dar šypsos tau ir li dn ak merkia.
 Ir nežinai, tik t ar netik ti,
 Ir nežinai, ko žvilgsniai ieško parke.

Ir tartum pudra byra beržo lapai,
 Ir tarum l p daž pl šia v jas
 Lentel vario nuo gražuol s kapo
 Su užrašu: "Praeik... užmiršk myl j s".

Praeik. Pro k : pro kap ar pro žem ?..
 Užmiršk. O k ? Akacijas ar šird ? — — —

Kažkas pabaig s mald taria AMEN.
 Kažkas nei AMEN, nei SUDIE negirdi...

PAKELY

Kai tu pav sy užmiršt j valand
 Žvelgi atgal — eil balt kolon stovi;
 Ten tavo aukuras pirm saul tekio mald ,
 Ten tavo žydinti vidudienio šventov .

Kai tu giedodamas g los giesmes dedi
 Kelioni pelenus gili met urn,—
 Kažkas kažkur po atgailos prav r s burn
 Tave dar gundo: žem s nuod m saldi.

Kai tu palik s kryžkeles nakties,
 Eini ramus švies kito ryto krant,—
 Tau rodos visa šitoj žem j buvo šventa.
 Nors visa ved žingsniai praž ties...

Po dideliais skliautais priglud s
Prie žem s toliuosna žvelgiu —
Kas ryto saul v l pabudins
Žodžiu žvaigžd tu ir agniu?..

M nulis balt band gano
Bang , kaip senas švyturys,
Pro j , kaip kregžd s Capistrano
Ar tavo dienos besugr š?..

Ar, uragan nusigand ,
Slapstysis uostuos nuošaliuos,
Ar, tartum prerij mustangai
Nepažaboti, nušuoliuos...

Miegos po palm mis šeš liai
Nakties rugs jo užmiršti,
Bud si vien vienas v lei
Pa iam

pasaulio
pakrašty.

Kada vidurnak io tyloj pabud s varpas
Pabudins žem iš anemišk sapn ,
Kada nakties nailoninius linus suverpus
Ateis aušra, graži dažytoja kaln .

Kai augs ir noks ir kris tau rankon vaisiai
Ir kai dienovidžio kaitra uždegs upes.
Kai po vasarvidžio skliautais aukštaisiais
Žied žiedai žabangas tau pasp s,

Kada tava širdis dainuos ne nailonini
Drungn sapn , o žem s geismo prikelta,
Ir turt vasaros tau bus pilna kr tin .
Girta iš džiaugsmo, tartum angelas šventa —

Ir tos ugnies, ir t žied , kuri jau tau pakanka,
Neišbarstyk, pad k gil atminim bank .

Pirmas: Andante

Meta medis rudenio drabuž
 Tau po koj , ir tu juo eini
 seniai nutolusi geguž
 Kur paliko pol kiai jauni.

N sapne kur nepasivaideno
 Kad ir saul iausia rudenio diena...
 T sapn , t atminim , Dieve mano.
 Ak, kokia didinga eisena!..

Pranciškon parke švent j Prancišk
 Kalbina paukšteli nekalt b rys. — — —
 — — —Viešpaties atod sis skliaute sutvisko
 Tau nežemiška palaima žem je ž r s.

Antras: Plangendo

"Apgailime tuos,
 kurie neturi ko atsiminti"
 N.M.

Apgailim tuos, kurie neturi ko atminti,
 Apgailim tuos, kurie li dnai sustoj ties
 Kit laiminga p da, žem j minta,
 Nemato dabarties, neieško ateities...

Paliekam tuos, kurie pro met maraton
 Žingsniu praeina tik, it vabalo, mažu.
 Kurie gyvenim , kaip sunki švino ton
 Pridengia sapno apgaulingu miražu.

Apverkiam tuos, kurie praeina nepravirk
Pro li dno rudenio nukritusius lapus,
Apverkiam tuos, kurie užmirš gimt pirki
Ir žem j nieko nepalik , mina kapus.

623

Prarandam tuos, kurie visas aušras prarado
Suklup pirmo netekimo vakare.
Ir neprakalbinam nakty netekusi j žado
Ties laim s ežeru, ties paslap i giria.

Užmirštam tuos, kurie neatmena gimimo
Linksmos pavasario žolel s ar g l s.
Kurie klimp nebyli pantomim ,
Nes j buvim žem s metraš iai kaip niek nutyl s.

Tre ias: Ballabile

"Jau viskas, rodos, negerai
Ir noris užsiklot žeme..."

K.G.

"Dar visko bus, dar visko bus" —
Ruduo tau sako stabus.

Ir tolimuosiuos vakaruos
Dar žem ugnimi ž ruos.

O ne, ne viskas negerai —
Dar saul šypsosi tyrai.

Dar žydrio kupinas dangus,
Dar žem s džiaugsmas tau brangus.

Ir sudaužytam veidrody
Nesudaužyta, išdidi

Dar spindi veido šypsena.

Kaip šito rudenio diena,

Pilka šilkin s žydrumos,

Kuri virš r pes i rymos...

Ir balsas toks dar stabus:

Dar visko bus, dar visko bus".

Ketvirtas: Allegro

Jau baig s vasaros gastrol s

Sodyb soduos ir žieduos,

Ir aš, nuo rytme io nutolus,

Žvalgausi, k ruduo man duos.

Viliojo, mojo, kviet , šauk

Už horizont ir toliau.

Beliko ši diena — nejaugi

Jau visk v jams išdaliau?..

Pavargo saul sielai švietus

Ir neskai iavus valand .

Su paukš i vilkstin m pietus

Ir aš kiton dienon skrendu.

Tegu ruduo apgaubia dang ,

Nuraško žiedus ir žvaigždes

Ir m nuo — neprinok s mango

Ten apie mirt kam kužd s,

Tiktai ne man, ne mano dienai,

Ne mano metams — aš brendu

Linksmai per li dn m nesien

Ir neskai iuoju valand .

Ir vėl ruduo.
Užšals vanduo.
Ir vėl rytais
Šalna ateis.

Ateis šalna.
Pabals diena.
Ir bus graudu.
Kad valand...
Kurias rinkai
Po sodus, kai
Žyd jo jos
Prie Baltijos
Neberandi
Tuščioj širdy.

Tuščiam lauke
Akim klaikia
Aplink žvalgais...
O po langais
Balta diena —
Šalna šalna.

Mes amžino kelio benamiai keleiviai,
 Mes žem s turtuol s betur iai vaikai,
 Nuklyd nakt , kuri nesiblaiv .
 Kur ved ne m s ,
 Ne m s takais.

Mes tar m: —Aušra! Švinta skliautas aptem s...
 O juoda, o gruodas, o speigas širdy,
 O jos nesutikom, kur rytm̄et lemia,
 Kaip laim — maža
 Ir kaip skausmas — didi.

Mes dži gavom: — Saul ! Ji teka. Ji šaukia...
 Ji vis vidudien laimins ir švies,
 O m s diena dar labiau apsiniauk .
 Kaip skliautas kur ios
 Ir bežvaigžd s nakties.

Mes šauk m: — Diena! Šauk m: — kanos sklaidos.
 O skendom tamsoj, o klajojom akli.
 Ir m s kelion tebuvo tik aidas.
 Tik aidas, tik aidas
 Paklyd s kely.

Krinta m s dienos
 kaip drugiai ugn ,
 Vysta m s širdys
 kaip jausm šalna;
 Stosi prieš bedugn ,
 žvelgsi bedugn ,
 Šoksi per bedugn
 ir tau bus gana...

PO UŽMIRŠTO "IKI"

Po t kstan io met kits kit sutik
 Galb t nepažinsim kits kito
 Ir b sim užmirš t li dn j "iki",
 Nelauksim negr žtan io ryto.

Pasaul palik kaip pikt chimer ,
 Priimsim likimas k lemia,
 Po t kstan io met gal iš stratosfer
 Su gailes iu žvelgsim žem .

Po t kstan io met , tartum po sekund s.
 Bus visa kas žem je lik
 Tik dulks , kas guod , tik dulks , kas gund ,
 Tik dulks po užmiršto "iki".

Kasdien pasaulis rodosi man kitas,
Kasdien tas pats, tik mes visi kiti,
Tas pats dangus, kaip koris išakytas
Ir mūs jausmai, gėlėm ir gėlė apsnigti.

O ant širdies vis sninga — gėlės, sniegas — sninga...
Kokia nežemiška viduržiemio kaitra!..
Ir mylimoji — žemė — apmaudžiai aikštinka,
Kokios kitos šiam kosmose nėra.

Kasdien pasaulis kei iasi mums keistas
Tartum kaleidoskopo varsomis —
Mylėtas, keiktas, uždraustas ir geistas.
Pagimdoms mus ir mirštoms su mumis.

"O laikas b ga..." — pasakyti
 Susigraudinti s poeta.
 Tame laike žmogus pakito.
 Tik nepakito planeta.
 Kur m s gimta, kur gyventa
 Su vyliais ir su viltim.
 Kur eidamas kit krant
 Vis praeities pasilgtimi.

Praeina metai ir reumatai,—
 Gal ateities nebematys
 Rytoj, kurie dar šiandien mato,
 Tik nepraeina praeitis,—
 Su ja gyvename ir mirštam
 Šioje planetoj nelemtoj;
 Kas vakar — menam, bet užmirštam
 Kas m s laukia toj rytoj.

O laikas b ga... Mikrokosmuso
 Surasim skrydžius ir kelius,
 Ir rudenys derlingi, dosn s
 Pakeis pavasarius žalius.
 Pakeis poetos li dn veid ,
 Pakeis jo plunksnas ir sparnus,
 O jis po praeiti vis sklando,
 Tartum Ikaras atsainus.

Mes ieškom rojaus visame pasauly.
Nuo šiaur s poliaus ligi pat piet .
Kai po paludienio naktin palinksta saul .
V sa padvelkia nuo kaln virš ni apsnigt ...

Mes ieškom rojaus vaisiaus, o ragaujam visa,
Magdalena k si lo, Moira ar Ieva,
Kai Kunigunda gundo, gaudome Klaris
O kai pagaunam, šaukiam "Velniava!.."

Mes ieškom laim s prarastoj Europoj,
O Viešpats veizi žvilgsniu atlaidžiu.
Kai s dim, jos nerad mizantropai.
Po pažinimo pakirstu medžiu.

Taikos mes ieškom, sieloj sutalpin
Po šimt ragan , po t kstant , velni ... — — —

Aš sutinku su Giovanni Papin :
'Yra dar lik rojaus trupini

Ir žemiškiausiuos m s žem s soduos.
 Kilnioj magnolijoj ir paprastoj žol j...
 Jis kart Kalifornijoj, kit — Floridoj rodos.
 Ar po papar io sk iu slepiasi kukliai.

Yra šaltiny, iš kurio kaitroj keleivis g r ,
 Yra jo šventojo Pranciškaus vaiš j mon chalant,
 Yra tercin grožy Dant s Alighieri,
 Yra kolorat roje Joan Sutherland;

Yra jo t višk s nam gimtojoje pakluon j
 Ir raibuliavime Trak ramios vilnies.
 Yra, kai giedame Naujal ir Mairon ,
 Ir vizioje Mikalojaus Konstantino iurlionies.

Jis supo k dikio sapnus po švento krikšto,
 rojaus ryt gr žom po Komunijos pirmos,
 Vidudieniu nusirp dienos rojaus kregžd m krykšt .
 Ramyb s roj radom vakaro namuos... — — —

Yra dar lik rojaus trupini
 Visam žmogaus gyvenimo meniu!

Per senov s žil srov , dabart pamyn brendam
 Atminim upi up m, upi up m užmirštom,
 Pinam praeit gražiausiom negr žinamom legendom,
 Kad palikt v lateinan i dien kart kartom.

Argonaut , odis j nuostabiom dr siom kelion m
 Puošiam poemas narsingas, išmaningas ir šaunias
 Gr žta sent viai, nu j su karais ir su lelion m
 Anapilio sodyb aukštas pokyli menes.

Gr žta aklasai Homeras ir pasaulio skurd regi.
 Ir pasaulio skausm mato Dant s dieviška akis,
 Ir Safo jauna daina, kuri karštoj kr tin j deg ,
 Tau ir v l ugniniai žodžiai žem s meil apsakys.

Gr žta riteriai po žygi po sunkios kovos trof jais,
 O karys eilinis buvo n i e k a s prieš ir n i e k a s po,
 Ir ne jam ten šoko faunai ir ne j myl jo f jos,
 "Never, never, nevermore" dainavo Edgar Allan Poe.

Argi niekad?

Argi niekaip?

Argi niekas nebegr šim
 sen senov žil žalvariniai vakaraus?
 gadyn mezolit , neolit , kur didysai
 Architekt architektas m s gent tuoš karais,

Puoš ragotin karžygi , tuoš kirvukais šerno kaulo,
 Š kaus šuk se pabudus ais i -balt praeitis,
 Puoton prot vi pro amžius proistor s vaiši aul n
 Tiltus mums archeologai, kad sugr žtume, statys.

Per n dien pilk srov , ateities neišsigand ,
 Ir širdim neužmigdytom, ir akim neužrištom
 Pinsim dabart gražiausiom negr žinamom legendom.
 Kad palikt v lateinan i dien kart kartom.

Pavargstame nuo sielvarto,
nuo nelaimi ir skausm .
Pavargstame nuo vasar ,
pavargs tam nuo žiem ...

Pavargstam nuo žyd jimo
aistr , kuri ginies.
Pavargstame nuo ašar
gesinan ios ugnies.

Pavargstam per gyvenim
mirt eidami,—
Ar pasils sim susitik
su ja... su mirtimi?..

Už sav s kai gyvenimo bryd .
Paklyd ,
Paliekam, tada
Ji kaip didelis turtas mus lydi —
Pirmoji b ties valanda.

Kai bus baigtas skaudusis egzodas
Kaip užgijusi sielos žaizda,
Sups ramyb vidudienio sodus.—
Taip atrodys,—
Didžioji
B ties valanda.

Ir kai dienos jau tars iškeliausi
Eisena, kaip vienuoli ,
Juoda,—
Gr š brangiausia, labiausiai reikalingiausia
Pastaroji
B ties valanda.

Likimo laivas išneša mus bekrašt j r ...
Likimo j roje v l ieškome krant ,
O regime tik skliaut žem , ni r
Ir stovime virš uost nerast ,

Kurie tartum blyški svajon tola.
O g d s v jo g siai blaško juos...
Ir plaukiame švintant nakties atol ,
Kol horizontas kaip lanku apjuos

Likimo laiv lydin ias žuv dras,
Bang virš nes ir dangaus gelmes —
Ir tikime: yra

yra kažkur,
yra kažkur pasaulis,
yra kažkur pasaulis giedras,
kurin, sudužus laivui,

mus

ban

ga

iš

m

e

s

Kelion n rengiam s. Ilgam? Ne m nesiui, ne metam.
 Žem lapy patikriname kalnus, klonius, miestus ir kelius.
 Lyg jie praves mus ten, pusiaukel je kompas pametus...
 Seniems paž stamiems parašom meil s laiškelius.

Amerikos pasieksim pa i tolim j šiaur .
 Nakvosim Yellowstono parke tris naktis.
 Nors Winnipego šaltas v jas perp s k n kiaurai,
 M s akys temstan ios dar daug gamtos stebukl pamatys.

Ir stalaktit požemius — iliuzij nesusapnuot karalyst ,
 Ir prezident veidus Mt.Rushmore kalnyn akmenuos.
 Ir voni Hearsto pilyje sen pirat auksu gr st
 O amžinos sekvojos t kstantmet praeiti dainuos...

Kelion n rengiam s: rimti kampan iš kampo vaikštom,
 Raktus patikrinam, langai, ar durys užsidaro sandariai,
 Kaimynus persp jam ir skrupulingai dedam daiktus.
 Kuri kelion je prireiks (ir neprireiks...)

"Kas tre i dien, ponia, (paprashome) palaistykite g l ,
 Kuri gimtadieniui padovanojot; šli kštelkit vandens žuvim,
 Praeidama pilkite katytei sauj sauso sm lio.
 Šuniuk taksi pasiimsim su savim..."

Kelion n rengiam s. Pedantiškai. O kad gyvenimo kelion s
 Už dur laukia pastaroji vakaro žinia,—
 Mums n galva... Ir dien žem lapyje žem s kloniais
 Kiti keliaus. Tik nebe mes. Ne mes. Ne, ne!

Kelion n rengiam s. Ne ten. O vyksime ne metams —
 amžiams.

Ateis vis pirat ir rami keliautoj rudo.
 Ir miest , met ir keli žem lapi mirties ranka suglamžys,
 Nuvys gimtadienio g l ... išdžius akvariume užmirštasis vanduo.

Išeinam kart per metus or gryna
 Ir visa, rodos, gržta kaip kadais —
 Medžius vilt medžiai ir glesglini vadina,
 Vadina daiktus jutikrais vardais.

ia beržas (brolis), ia pušis (sesuo), ia (tvas) uosis.
 Ten saulės veidas (motinos) Širvėnos ežeran paskutis.
 Ir kai pušim, beržais ir uosiai akys guosis.
 Palie iam rankom viski, tartum vynuogi kekes.

Paglostom akmen, palie iam grumst lauko glynis
 Nuraškom žydi i prie kelio be prasmės,
 Ir sunkėsielvartai, kaip usnys, sielėlė,
 Atrodo, nesugržtamai už horizonto nugarmės...

Ir, rodos, viltakais gimtaisiais vaikštoma
 Ir svaigstam sodžių žiedulingais kuriais,
 Ir pasigendam tūjus, su kuriais
 Pirmais vardais vadino žemės daiktus...

Mes ieškom laimės prarastoj Europoj,
 O Viešpats veizi žvilgsniu atlaidžiu,
 Kai sėdim, jos nerad mizantropai,
 Po pažinimo pakirstu medžiu.

Taikos mes ieškom, sieloj sutalpin
 Po šimtų ragan, po tūkstant velni ... — — —

Aš sutinku su Giovanni Papin :
 'Yra dar likę rojaus trupini

Ir ieškom mes, upelyje nostalgijos paskend ,
 Klaikiam pasaulyje paklydusi veid
 Ir imame maišyt, kas vakar ir kas šiandien.
 Ir taip nežemiškai nedangiškai graudu...

Kur j s, kolegos, band su mumis eiliuoti,
 Paskui iškil moksl daktarais, aure,
 Kur tu, naujosios romuvos žyny, Juozai Keliuoti,
 Išbrid s iš tremties pusnyn sibiriniam pragare?..

Tu, Juozai Grušai, Nemuno aukštoj pašlait j
 Eil raš io posmav s pirmus (pamirštus) posmus,
 O tu, kur tu, Antanai Vai iulaiti,
 Popiežiaus paukšti, elegantiškai romus?..

Kur tu, Beny, kur tu, brangusis Benediktai,
 Tu, Jonai Kossu-Aleksandravi iau, alias Aisti,
 guod s mus ir guod sis lyra dangiškai šviesia,
 Ko judviem per anksti likimo buvo likta
 Anta v li suolelio atsis sti dausose?..

Vainikam pinasi kas vakar ir kas šiandien,
 Tas atsiliepia, o tas ne — nyku, g du...
 Ir ieškom v l, nostalgijon gilion paskend ,
 Vakardienos vard , vakardienos veid . — — —

— — — Pro demagogijos, pro veidmainys i r k tvank
 Teisyb artins, ji netoli, nebeilgai — — —
 Palies kaip realyb , j kaip daiktus, m s rankos —
 Pasuksim kompas dabart — Lietuv — draugai!..

(Currente calamo)

Vista, California, pažasty San Diego,
Perkam vieno akro sod riešut .
Oceanside pakrant plaka put sniego.
Saul s, šlapio v jo pernelyg apstu.

Saul , gaudio vešl s lapai avokad ,
Kaktusas, va. merkia palmei vis-a-vis.
Vakrop cikad klaudom s be žado.
Žiburiuos pakaln dangiškai žavi.

Mirga Vakarin viršum San Clemente.
Mirga ir pasaulis, toks nebegr sus...
Tik dabar, atrodo, pradedam gyventi.
Pensijon paleid r pes ius visus.

Po beržais sus d geriam ibo mid ,
Valgom ožk pieno s r su medium
Ir nebijom smog , nei pikt Temid ,
Ir d kojam Dievui, tikim v l žmogum.

Oleandr kr mai kraustosi iš proto,—
Confetti con fuoco beria pakel m,
O aš vis šit žem s džiaugsmo puot
Sudedu linksmai lietuviškom eil m.

Atvyk ionai pavasari, kai žydi eukaliptai
 Ir k pa oras medumi ir bi i d zgimu.
 Ir be tav s neteks galvos angolos ir egiptai.
 Ir be tav s kris akcijos ir kainos kils nam ...

Atvyki ši ia vasar , kai saldžios figos noksta
 Ir tu kaip mylimosios l pas jas skini —
 Užmirši pareigas visas — tarnyb , darb , moksl ,
 Atmink: žmogus ne vien tik darbui gyveni.

Atvyki, o bjaurus pasaulis te sau t no
 Mel , skol , korupcij ir seks košmare,—
 ia tartum po pirm griausm pavasario perk no
 Alsuosime ozono kupina arkadija švaria.

Reg sime galyb Dievo pirštais nepaliet
 ia mažoje žolel je, lyg tomuose "Soter",
 Vidudieni nunokusi burnon kris aviet
 Ir ant liežuvio galo gervuog juoda sutirps...

Civilizacijos spuog nubertas ir sulys s
 (Kurs retkar iai sausus jausmus vyne gal padažai)
 Atvyki ia, kai bus rudo, bus derliaus pilnos lys s
 Ir vitaminais C ir B l š sodai ir daržai.

Kai saul leisis už kaln , atminsim gmt grumst
 Ir tolimas gubas rugi ir gintaro kvie i .
 Sirenos nakt miego, nei saldži sapn nedrums tau,—
 ia garantuoju farniente ir rankom atvirom kvie iu.

Aukšt žvaigždži plazd jimo ia gaiv gars gersi,
 Ausis ne bytle b gn , žiog irpsint gird s,
 Ir b si gyvas, ner p s kita gyvyb Marse...
 Kvie iu — ab imo pectore — iš gilumos širdies.

Kai šlapdriba, kai darganos prie šaldojo Atlanto,
 Kai siaus Montanos vidury poliarin žiema,—
 ionai žiedai vistalij ir aisplentai puoš gamt
 Ir palm v jyje linguos, ramyb nešdama. — — —

—————

— — —Sustoja metai greitesni, nei džetas super-sonik
 Ir nolens volens lipt turi, išlipt kur privalai...
 Nuo smog , slog kuo toliau — pajusk gyvyb s skoni,
 Atvyk Dolce Vist dar šiandien , rytoj gal bus jau per v lai.

Svyravo nugeltusios sv r s
Velyk šventam rytmety,
Pragydo dangus prasiv r s.
Ten saul , kur ak meti...

Anyžiaiš alsavo atkaln ...
Sidabro spurgel m mažom
Ž r damas v jas taip švelniai
Nub go baltom avižom...

Nor jom mes saul sugerti,
Nor jom mes v j pagaut.
Dar kart kv pti, dar kart
To dieviškai giedro dangaus!

Mus gaub dangus prasiv r s,
Prib r s žied confetti,
Giedojo nugeltusios sv r s
Velyk šventam rytmety...

O, Viešpatie, kokios raudonos
Poinsetijos nuo šelmen dangun veizd !..
Kregždži lizdeliai klost se drabuži antikos Madonos,
Kaip žem s žaizdos K dikio širdy...

Skardus pagoni daužto varpelio aidas
Atgaudžia iš nutolusi pasauli , ne iš ši ,
Žegnojasi abatas, it piktas dvasias nubaidys,
Po v lyv j rytme io miši .

Gegužio ryto trupinius laimingi lesa
Po Junipero Serra misijos palaimintais skliautais
Jauni balandžiai lovelasai
Domininkon abitais baltais.

Ironiška elegija

Pažad iškilming kai sodas pridygs
 Tavo rankom, brangioji, sodintas,—
 Paukš i choro skambus v jas neišbaidys.
 Dang sieks išlakus terebintas;

Eukalipt girait šlamens ten sode,
 Kad stebukl diena nesibaigia,
 O vakar žvaigžd , tyliai tarus "sudie".
 Po agavos lapu užmigdys maž sraig ;

Deimantin j nakty nepažinsi sav s,
 Kelsies, belsies, pasaulis kai minga.
 Kažkas s skaitas, knyg atvert s, suves,—
 Ko per daug, nepasak s, ko stinga...

Kur gi aš, kur gi tu, kur gi mes tie visi,
 Ambasadoriais b ti žad j ?..
 Ar ne mes, ar ne aš, ar ne tu ten esi —
 Tik anyži stiebai nužyd j ...

Pasipuoš pra jusi žygi darbais,
 Aureol m ne savo, kit ,
 Rockenrollo koncert ruduo kai pabaigs,
 Užmiršimo nueisim krantu.

Po agavos lapu nakt sraig miegos,—
 Bus ir tavo toks amžinas miegas...
 Vandenvno krante kils banga po bangos,
 Kalnuose švies pavasario sniegas.

Toksa migdol t pusnies baltumas,
Lyg atnašaut kanauninkas Tumas

Saulutei tekant, ryt prieš šešias,
Šventas pavasario mišias...

žiedus žvelgdamas ir aš, ir aš imu
Nutieksti siel sniego baltumu.

Ir mano džiaugsmas, lygsvaros netek s,
Tartum magnolij pražysta kek s...

Ir skausmas, virt s kaktusu dygiu.
Šalikel se m tosi — regiu.

Nuo vandenyno v jas p t okarin ,
Ir buvo taip graudu —
Pacificas pakaln pilk paskandino
Tvane elegijos gaid .

Už horizonto saul dar palauk .
Kad pasivyt j diena...
Ir at jai tu, tolim nakt palauke,
Atsiminimais nešina.

Atsiminimuose nurimus, o siela,
Ant mari kranto užmigai.
Užmigo, rodos, viskas, kas nemielė.
Tik ar tikrai... Tik ar ilgai?..

Santanos v jas v l vali kiškai dainavo
Praskrisdams gruodyje pro kiem , pro namus,
Prajuokin s šeimas bevystan i agav ,
Toks melancholiškai elegiškas, toks neramus.

Ir juok si ir juok si linksmi pomegranatai.
Pusiau kol plyšo rausvas veidas j .
Ir apsipyl l pos dienai, laim s valand renatai,
Saldžiar gš iu krauju...

Ir jo ji pro persimon ir pro gvav
Nunokusiuosius vaisiai kr mus ir linksma.
Ir mudu, daržininkus, tri sian ius sodne, bu iavo
Iš sodno niekur vis dien neišeidama.

ia persimonai, ia kiparis
Žali kolon eil grakšti,—
Viskas skaudo, viskas griso,—
T višk tartum žaizd jauti.

T višk s žem , t višk s dang ,
T višk s džiaugsm jaun dien .
T višk s or , miel ir brang .
Sieloj nešuosi, kur tik einu.

ia eukaliptai dang kopia,
O aš žem vis linkt imu —
Ir atsišaukia širdy susop
Žali žilvi iai gimt nam ...

Verkia nutol t višk s metai.
Ir, kai to balso siklausiau.
Tartum nunok sunk s granatai.
Širdis iš skausmo olyšta pusiau.

Pasodinom tulp , o dagys išdygo,
Laist m laist m džiaugsm — auga aimana.
K l m s su saule, ži rim — kaip iš knyg
diegtos haibiskos mir po šalna.

Kaktusai ir g l s, saul ir šeš liai —
Laim s logaritmai skausmo kvadrate...
Sukam s per dien , tartum karusel j
T maž problem dideliam rate.

Akliimatzuokis, auk, elmus Vincentus,
Gerk ne iš dangaus, iš rank kai lynos.
B k, berželi baltas, nupirktas už centus,
Sentimentas m s t višk s senos...

Kas yra tas kv pimas
jau seniai aš pamiršau —
Po eil rašt dien
vien nebeparašau...

Metuos trys šimtai su viršum
Dievo dovan -dien ...
Pilnas sodas abrikos ,
pilnas fig m lyn ...

Kaip eil rašt nuskinsiu
apelsin nuo šakos,
Kad šakos nebesvarina
mandarinai man d kos.

Kas yra dien b gimas
senatv — pamiršau:
S ju sau dienas pav jui
ir apelsinus raškau

1. Naktis

Naktis ateina ant New Yorko, jau žvaigžd t
Viršum galvos ramyb s rank tiesdama,
Ir jaun m nes — išblyškus poet
Vilioja Broadway — šokanti liepsnom dama.

Nakties ramyb s rankoj skubame neram s
Tolyn ir vis tolys ir vis ne namus...
Raudon džaz šoka Times skvere reklamos
Ir b ga r kdamos "Good night! Good night!" pro mus.

2. Rytas

Saul dar nedr sta keltis pro r kus,
O seniai pabudo gatv s ir namai;
Josephine Baker — spindulys tvankus
Šoka ant Empire dangoraižio linksmai.

Saul panaši dolorio monet
Kils dangun ir kels tave, žmogau, pabust,
O tu j tur ti rankoj taip nor tum
Su sidabro rašu: IN GOD WE TRUST.

3. Vakaras

Vakaras — milijonierius nepasiekiam žvaigždži ,
Vakaras — šviesus prekių gatv m š kauja, girdžiu:
Pirkit Brooklyn , Manhatten, pirkit Bronx ir pirkit Queens,
Pirkit rakt , kuris ši nakt jums laim s seif atrakins...

Vakaras — lyg Guliveras su nepaprastu menu
Tyliai vaikšto tarp Penktosios ir Šeštosios avenue.
O senel s ir seneliai s di porom, lyg sapne.
Ir j ram s žingsniai sk sta Promet jaus fontane.

Ir j žvilgsniai lyg atsako tam prekijui: "Pirkom mes
Automobil namuk pirkom bonus ir žemes...
Visk pirkom, viskas virto vienu dideliu grabu:
Mums jau nieko neberekia
Po sunki dienos darb ,
Mums jau nieko, mums jau niekur,
Mums jau niekur neskubu... — — — — —

1. Gegužis gr žta Illinojun

Nors gegužis gr žta Illinojun.
 Bet be figos lapo ir nuoga
 Carlo Sandburgo senoji mylimoji
 Šoka v jo skveruos ikaga.

Tvoja tvaikas, bar kai pradaro
 Einant Iks (x) ar Ygrek (y) avenue.
 Raitos raganos ant girgždan i gitar .
 Tartum šimtas Kupiškio velni !

"Po velniais!" tari balsu nesavo...
 Netiki žmogus savom ausim.
 Saul , it išg sdinta iuvava:
 B ga pasisl pt po debesim.

2. Zodiako ženkle

Pašvie ia. Palyja. Palaukia. Palyja.
 Žuvies zodiako ženkle ikaga.
 Ir jausmas (o griausmas!..) jauti kaip pelyja,
 Kadaise kaip parakas deg s staiga.

Ir iaudo pavasario parkai be lap .
 Baisu prisiglaust prie šakel s nuogos...
 Sustoj s maldaujti dangaus eskulap :
 "Išgelb kit gamt nuo šitos slogos..."

3. Marquette parke

Plikam Marquette parke pirmoji žolyt
 Dar vos tik iš suodino cemento kelias
 Ir prašo dangaus debes 1 plati —
 Ir up mis virsta asfaltinis kelias.

Magnolij šakos, it žaizdos, raudonos
 Pavasario nuotak pokyliui rengias.
 Ir kyla iš kažkur toks prašantis tonas:
 "Nors sprind aukštos Escondido padang s..."

"Nors laš karštos Kalifornijos saul s
 (Kaip meil jaun Hollywoodo poet),
 Ir vienu mirksniu pasikeist pasaulis —
 Ugningai sena ikaga pražyd t ..."

Šiltadaržy nu pirk vargan tulp .
 Teta Talman gatv j kaip skausm sodina...
 Einu ir m stau ir meldžiuos "Mea culpa" —
 Perdaugel išgerta bažnytinio vyno...

Lyg tartum girdžiu griaudžiant pirm perk n
 Lyg žem pavargus po kojom paslysta.
 Ir džiaugsmas, lyg žaibas, nub ga per k n :
 Rytoj išvažiuoju žydin i Vist !

1. Huntingtono parkas

(Ad gustum)

aukštas palmes ži rime
Kaip nuotakas dailias,
Nes tuš io laiko turime —
Laus Deo! — valias.

Po bananu sau svarstome.
Kada koks v jas p s,
O eukaliptas barsto mums,
It kampar , kvapus...

nuogas figas ži rime
Kaip nuotakas taurias —
Mes linksmo laiko turime
Pacifiko marias.

2. McArthur parkas

(Ad arbitrium)

Mes lesiname paukš iukus.
Mes stebim aukso žuveles,
O ežeras toksai jaukus,
O baland liai les ir les

Trupin ., numest ant tako.
Ir saul s spindul , kuris
Šiam parkui "Labas rytas" sako
Vaikyst s pasaka ž r s.

O nuo balandži kas paliks.
Gal pasiguos širdis žmogaus...
Dvi palm s — milžiniškas X
Sapn , nei paukš i nepagaus...

3. Exposition parkas

(Ad maiorem Dei gloriam)

Dieve, kaip tas paukštis gieda
 Roži parko vidury,—
 Tik tu vienas šito žiedo.
 Tik tu vienas tos giesm s
 Neišsenkan ios sversm s
 Švent paslapt , turi!

Dieve, kaip tos palm s tyli,
 Pilnos džiaugsmo paslap i ...
 dangaus bedugn , gyl .
 J virš n m, j aukštom,
 Žem s dulki neliestom
 Savo mald tau siun iu.

Kažkas paukšt t pabaid —
 Ir nusk sta ir nuaidi
 Vakaro giesm šviesi,
 dangaus žvaigžd t gelm
 Kyla roži parko palm m
 M s džiaugsmas,
 M s skausmas
 Amžinyb s ilgesy.

(Su trupu iu druskos)

Dažnai mes pasakom, kad kitas pralobo, išgird :
"Aš nesimušu milijonierius".

Saugom savo kišen , saugom kito sveikat ir šird ,
Nesurezg eilut s, vaidinam Moljerus.

Vienas skrido laim s kaln džetu, o kitas kop kaip sraig ..

Tre ias, apartment savininkas, pajuok tuodu abudu:

"Kur protas?"

O kolega žemaitis per išmint t vo taip teig :
"Nuo darbo neb si bagotas, tik kuprotas".

Politikuojam ir mokom senatorius, net prezidentus,

Nustatom valstybi ribas, vadovaujam derybom, dalybom.

Mes —neklystam, neslystam, savo partijos aferistam
prikergiam "šventas".

Per s n profesori patys profesoriaujam,
amerikie io žento nuopelnais žibami

Su verkian ia lyra,
Kai m s vaikai ir vaikai iai seniai jau nušoko "Mikit ",

Su trupu iu druskos, su trupu iu juodo pipiro
ia mano rimbai-nerimtai parašyta.

Susmulk j poetai šiandien ,
Savo pareigas m zos užmiršta,—
Kad kv pt eilut nors vien .
Nepajudina dieviško piršto.

"Mes neturime laiko,— atsako
M zos,— paskui kiekvien vaikytis.
R pi moter teis s, n k ten
Suposmuoja koks paikas vaikytis."

Ir joms pritaria quasi-poetai:
"Ponios m zos racijos turi —
Ne pegasai, o ševroletai
Pildo m s poezijos t r !"

Praeina metai, o mes paliekam.
Prab ga Dievo dienos pro mus...
Nepasisk si niekam, o niekam.
Kad vaikšto šalnos apie namus.

Praeina žmon s, o mes užmirštam
Jau šermenin s puotos metu.
Praei iai gimstam, atei iai mirštam,
Diev paver iam melo mitu.

Nieko nelaukiam, niekas nemiel,—
Nei artim j , nei tolim ...
Velniui užrašom verkian i siel
Dar už sekund žem s džiaugsm .

H bomba priešistorinei A bombai smog , kai
Ieškojau surogato logikai.

Be surogato logika, be atgarsio,
Be kito žodžio taip nelogiško.
Ir veltui jo istorijoj,
Ir veltui jo teorijoj
Dairaus.

Juokeisi tu, o aš verkiau, brolyti, kai
Ieškojau surogato viešpa i politikai.
Be surogat ji — politika,
Be kito žodžio taip taut išniekinto,
Be kito žodžio su fraku ir su cilinderiu,
O nešvaraus.

Kaip parakas užsideg pikti cholerikai,
Kai ieškojau surogato USA (Amerikai).
Be surogato ji. Be kito krašto prieš Europ ir prieš Azij .

Amerika viena.

Ranka pamoj s raganai apatijai,
(Ir jums linkiu link ti aš t pat jai...),
Ilgai ieškojau surogato demokratijai.
Be surogato žodis demokratija.
Nepakartojama. Sena—jaunyst je, senatv je — jauna

Tegu atleidžia man poetai modernistai.
Laisvi nuo logikos ir rimo kyraus:
Tegu atleidžia man skaitytojai, jei klystu:
Jauniems neekologiškas, seniems alogiškas
Ir aš daraus.

Tiek solist kai aplinkui.
Tiek melodij , bals ,—
Siaubas kartais mus apninka,
Net apsiklausyt baisu!..

Pro t alas be galio
(Rodos, amžiaiš taip riaumos!..)
Tarp choral ir moral
Pasiilgstam tylumos.

Pro kalb , pamoksl skals ,
Vos alsuodami, deja,
Pasiilgstam gyvo balso.
Nužudyto žmoguje.

Ir, kai velk s sikyb .
Ieškom atramos namuos,
Toj tuš i daikt gausyb j
Pasiilgstam tuštumos.

Arba Vieno kosmonauto mirtis

Gal gale. Nu jo per gyvenim , apval tartum žem .

Ir, nepalikus p dsako, n nepažvelgus atgalioj.
Užgesusiu žvilgsniu dar saul s sambr škas siel semia,

Pask sdamas nepasiekto m nulio spinduliuos.

Gal gale. Sustoj s jis pas milžinišk , kaip mirties
amfiteatras kryžkel .

Užmirš s pos ki žaizdas, ramiai steb s,
ilgai steb s,
tyliai steb s,
Kaip k dikis, pamat s pien s p k , krykštauja
Ir kaip herojus ima verkt,
nuvargintas garb s.

Šlov s kolonus, ir vainikai, ir pompastiški paradai,
sakymai: ia neik, ia keik, ia žodžio tarti nevalia...

Kokia tu paprasta, o laime: galas klounadai.

Gal gale.

Gal gale.

T vai m s meld si: "Nuo karo... bado... maro",
 O gim , augo mir jie karuos...
 Išbridom mes iš praeities košmaro...
 O akyse ilgai dar tavaruos

Krauju pasruvusios pavasario padang s.
 Ir girios, mirusios, nuod guli juod .
 Ir žem sups, kaip vieškeliai, atgij angys.
 Ir sot s laisve, mirsim jos badu.

Vaikai nueis barzdoti, su gitarom,
 Už horizonto lis nauj aušr lietus.
 Ir atiduosim savo ateit , radaram.
 Kad rast prarastus nepaprastus metus.

O m s metai nesim to kaip kometos,
 Nežemiškos traukos žem nešami,
 Nes tikim mes nakties sklautais žvaigžd tais.
 Nes mes gyvenam dabarties ateitim!

Vaikai sugr š ir m s neberas gal,
 Ieškodami sav s, rankas ištis
 didži j , amžin j Prasm ,
 lemt lemt dieviškos lemties.

Ir tars:
 — T vai m s meld si: "Nuo karo... maro..."
 Ir gimd mus, augino, mir jie karuos,
 O mes išbridome iš džiungli ir košmaro...
 ... Ir akyse gyvenimas, ne mirtys žaižaruos!

S myšy vasal ir valstybi .
 S myšy kalt ir nekalt ,
 S myšy beprasmišk deryb —
 Užprotokoluo — ir slapt —
 Ritmo, ritmo!

S myšy žmogaus beširdžio proto,
 S myšy mirties pilnos gamtos,
 S myšy istorijos fokstroto
 Ir teisyb s, netiesa girtos —
 Ritmo, ritmo!

S myšy taut išpardavimo
 Jaltoj, Potsdame ir Helsinki,
 Jau š tonas bekvatodamas užkimo
 Proletariškai: Cha-cha... chi-chi...
 Reikalauju:
 Ritmo, ritmo.

S myšy poezijos ir prozos
 Iks , ygrek tirštam tvane,
 S myšy be s ryšio filoso-
 f ilgam nes moni mene —
 Ritmo, ritmo!

S myšy kalb ir memuar .
 S myšy pab gusi vad ,
 S myšy vairuojam radaro
 Ž stan io pasaulio valand —
 Reikalauju:
 Ritmo!
 Ritmo!

Kartais apima žmog graudumas toksai netik tas
Ir toks (pekla žino!) truput šiltas, truput , šaltas,
Kas nei iš šio, nei iš to tik dairais ir matai, kad daraisi
poetas,
Ir medžiai tau — žmon s, ir pieva — cemento asfaltas.

Ir prasideda ilgos, ilgiausios atd si virtin s. Liepos
Sustoj , kaip nuotakos, pradeda sk stis ir aik ioti.

O kažin koks b ties b tinumas tau kojas nusiauti liepia
Ir imi nenoromis debes stogais vaikš ioti.

Pasista iau sau pil debesyse
Šviesi , erdvi , diding .
Pap t v jas,
Ir viskas dingo.

Pirkau reklamose kylan i akcij už dešimti t kstan i ,

Tai pralobsiu!" širdis nudžiugo.
Pasirodo, kompanijos fikcijos b ta,—
Ir viso gyvenimo santaupos žlugo.

Pasisodinau kr m gražiausi haibisk .
Važiavo sve iai šimt myli ir džiaug s, g r josi, gyr .

Už jo šalna.
Ir mano sodo stebuklas mir .

Ta iau g l vilties, vis gyv , nešioju pasl p s giliai širdyje,

Kaip loterijos biliet — vis vien vien dien laim siu!

Ir einu per žem , juod po kojom.
Bet anapus horizonto — mimozom, haibiskom žydin i
šviesi .

1. Išaugame

Vos gim , pa i pirm j sekund
 Mes protestuojam prieš pasaul š riksmu.
 Mes protestuojame prieš dien susigund
 Pradingusios nakties naktingumu.

Ir greitai greit pirmuosius vystyklus išaugam,
 N vieno žem s žodžio nesuprasdami,
 Blyksniu susižav j , tiesiam rank naug m,
 Ir klykiam lemos nepasiekdami.

Po to — po to iš krikšto marškin li
 Išaugam, braidom pom gius tirštus
 Ir pasiklyd tarp migl ir tarp šeš li
 saul tiesiam purvinus pirštus.

Po rudenio dangum pavož bals kim ,
 Mes einam savojo likimo pakraš iu pa iu,
 Išaugam iš lemties lemt likim ,
 Išaugam iš t v sen vil i .

Išaugame, k augome, iš visko —
 Kaip šventasai Pranciškus kadagy —
 Pavarg nusekam šeš l savo blyšk ,—
 Nuogi kaip užgim m, taip mirštame nuogi.

2. Apverkiame

Gailiai apverkiam mes, gailiai apraudam
 Seniai sumintas pokyli g les,
 O m s ašaros — velniam naud ,—
 Kuri mes priverk m ašaruves gilias.

Iš ryto gailim s gr ž , anksti iš bali .
 Kosmetikai neskyr pinigo stambaus,
 Per dien vaikštome iš t žio išbal ,
 Likimas, tikim, mus už tai nubaus...

Gailiai apraudam mes, gailiai apverkiam.
 Kad stinga pinig , kad brangsta kvepalai.
 Ko reikia — derame, o ko nereikia — perkam,
 Ir ko neturim — duodame mielai.

Ir vietoj pieno mes girkšnojam al .
 Ir duon m tome sotiems šunims,
 Ir keliam šiaudus vietoj ideal ,
 Kol jie liepsnot ir deginti mus ims!..

Ir, kai širdies ugniaukurui išbl sus,
 Jau paskutine žiežirba sudegs,
 Palink palm s tarp sav s kalb sis,
 Lyg mums bylodamos: Pax tecum... pax...

D kokime dienai,nak iai d koti nereikia.
Kam dienai d koti? O tam, kad išblašk sapnus!..
Palaukim, brangioji, palaukim — sapnuosime veikiai,

Kad tu v l jauna, kaip Adomo dukt ,
o aš jaunas — žal io s nus.

Paastrašt : Poema per P

Pasauly perdaugel pigi pakasyn ,
Perdaugel pav jui p st pelen ,
Perdaugel perdaugel pigi patriot ,
Perdaugel perdaugel puikyb s pagund ,
Permaž potentat , perdaug piemen .

Perdaugel pralobusi prot vi prakaitu,
Permaž prarast j planet prasm s,
Permaža paliaub piktam pageidimui,
Perdaug praraj pravertos pragarm s.

Perdaugel pajac politikos poliuos,
Perdaug parazit pastog j pilkoj,
Perdaugel pikantišk pragaro prietil i ,
Permaž p i r m a poteri , perdaugel p a s k u i .

Perdaugel pakrikštyta paraližuot
Pagoni , perdaugel purve pagyr .,
Permaž pamaldži piligrim
Prieš pirm pavasario puokšt ,
Perdaug pumpuruose pernykš i per .

Perdaug pinigai prokurorams palank s.
Perdaug pavainiki pilim padoriom!..
Permaž pasigerta pavasario puotoj.
Perdaug pažad pagiriom...

Perdaug paradoksais puošt j parad .
Perdaug permanentin s pudros: Puiku!..
Perdaugel prastai pakinkyt Pegas ,
Perdaugel, perdaugel
Poezijoj prozos,
Puikyb j — p k !..

Perdaugel pasenusi priesaik prietarams,
Permaž progresuot prog protui paikam:
Perdaug puriton , permaž primadon .
Perdaug pareig pasirodyt plikam!..

Autoironija

Vis laik aš rimtai rašiau
 Ir rimtai skai iau, kas parašyta...
 Vienas prašo: "Ponas, pranašauk, prašau,—
 Ar ilgai dar nešim tremti šit ?"

Kitas prašo: "Ponas, atvirai,
 Tiesiai ir be simboli kalb ki:
 Lietuv palikdami, padar m ar gerai.
 Ar blogai? Poete, tark mum, pasakysim "d kui"."

Tre ias, realistas, kreip si: "Kaip manot.
 Sekan i savait cigare i UNRRA duos ar ne?" — — —
 — — — Na, o aš rašiau apie t vyn s meil , tarum tyr man
 Lig aus paskend s Nemune.

O paskui — paskui visi paskandom
 Bostone, New Yorke, ar Detroiti fabrikuos,
 Ir ne vienas vyras ten sau nusisuko sprand
 Ne viena žmona našlaudama kukuos...

Ir ne vienas surent namuk stamb .
 Savininku tapo kondominium keli .
 Nebegirdi jie poeto pensininko jamb ,
 Nebeuostojo poetišk g li ...

Nebereikia jam tuš i , nors patriotini id j .
 Nebeprašo "Ar sugr šim" pranašaut...
 O kurs maišo doleri nesusid jo,
 Tas, j nuomone, tevertas nusišaut!..

O TU DIDŽIOJI potvynio banga prie Kennebunkport,
Maine,

Prab gusi šalta pro žydin i gražuol .
Pro jos kaip bronza šaukian ius pe ius,
Pro jos rankas, kurios tave, kaip mylim , sutiko,
Pro garbanas, kuriose žvilga deimantin
pra jusi j vasar druska.

Tu suskilai prie kranto, devintoji,
Tu suskilai prie kranto, atsidusus
Atod siu jaun atlet ir sen
Našli ir pensinink po šeštosios dešimties,
Atod siu vienuolio, skaitan io pakrant j vakaro maldas,

Viena akim keliaujan ia komplet kloniais kvepian iais
Švent j žemi mira ir šventais sakais,
Kita akim (incognito!) užkliuvusi už d žtan ios bangos

Ir giedan ia, ir giedan ia, ir giedan ia
Visa b tim beg dišk Catul :
"Cadent a latere tuo mille
Et decem millia a dextra tua", t.y.
T kstanti kart mane tu bu iuoki
Ir dešimti kart po t kstant .

Ko suskilai prie kranto atsidusus,
O tu didžioji, devintoji Kennebunkport, Maine, banga,

O vandenyno purslai, šalta mirtimi
Ir skrendan i žuv žvinais žvilg ...

Išplaukdamas nereg tas
Salas, kur niekad nebuvai, , ten
Paliki vilti gr žt planetos
Gimtajan nuoskaud krantan.
Palieka pla ios panoramos.
Palieka t višk s takai,
Palieka meil s metai ram s.
Kuriems "sudie" nepasakai.

DIDŽIOJI POTVYNIO banga prie Kennebunkport, Maine,
 Turi tu Nemuno vandens, skaidraus ir m lyno kaip lino
 žiedas.

Turi tu Reino, kruvino po pasaulini , po didži kar ,
 Dar virpan io nuo nužudytois Lorelei dainos,
 Turi tu Senos vandenio su giljotin atšvaita klaikia,
 Turi tu Tiberio, turi tu Po, turi Dunojaus laš ,
 Tarytum prot vi kalt ir tartum j nekaltas kraujas...

Ir skamba tavo žesy didži j gladiatori balsai,
 Ir skamba Notre Dame vargon requiem akordai.
 Ir skamba Po srov j šventosios piemenait s Bernadetos
 žlugto tolimas pliuškenimas.

Ir rauda Senos vanden gelm juoda.
 Ir rauda Temz s vanden gelm sunki.
 Ir rauda Nemunas, ir rauda Nemunas
 Nuo Kauno ligi Londono, lig Washingtono, lig Los Angeles,
 Kad sk sta laisv s pažad laivai.
 Kai tu didžioji, devintoji
 Banga Atlanto, Amerikos kaip plienas kiet ir kaip ledas
 šalt krant puolus.

Politik nesužav jus,
 Tik senate suk lus v jus,
 Agnostik nepasteb ta.
 Tik sugraudinus poet ,
 T v l vakar v lai,
 Kaip melo milžiniška ketera.
 Nusikvatojusi, vienuolio koj nenuplovusi (et cetera et cetera)
 milijonus pursl suskilai...

O, nuostabioji, nemarioji,
Naktim nemiegant! banga,
Mirties melodijas tu groji
Jaunam j reiviui, kai staiga

Atsiveria prading s krantas
Pro skar rytme io miglos,
Kai jis tavo gl bi krenta
Pasilg s amžinos tylos.

DIDŽIOJI POTVYNIO bangą, ar tu matai.
Kur supas Dievo horizontas, o kur iliuzijų krantai?
Anapus laiko lyja liet s lelijiniai.
Anapus m s lik metai laukia
Sugržtan i iš ateities; o ateitis
Anapus horizonto tiesia rank
Viskam, viskam, kas turi pabaig ir pradži
Viskam, viskam, kas gimsta ir gyvena.
Viskam, viskam, kas iš anapus
Mirties kaip rojaus paukštis žydi,
Kaip lelija po sniegu miega.
Kaip nusigiedrijus anatema dainuoja...

O tu, didžioji, devintoji,
Neatpaž stamai pakeitusi pavidal pirm j paradigm .
Virš ni ir gelmi dukt — ker toja sena.
Prieš milijonus met ta pati ne ta pati, kita,
Po milijono m nesien žavinti nak ia nemiegant
Senojo švyturio sarg r pesting
Kur kankina nemiga simyl jusi , karali , karalieni .
Kur kankina jo, tartum Sizifo, valandos vis riedan ios
Žemyn, žemyn, žemyn.

O tu, didžioji, tu stebuklingoji.
 Pilna gyvyb s ir pilna mirties,
 Viliojanti grasinan ia gelmi gelme.
 Pilna žmogaus gyvenimo, nueinan io per sausumas.
 Pilna vandens, neužgesinamo ugnim,
 O tu prie Kennebunkport, Me.

Ned žk . sielos skausm atsitrenkus,
 neapykantos ir keršto krant ,
 netik jim tik jimu ledin , uol ,
 amžin tiesos beprasm tyl ...
 O tu didžioji, devintoji.
 Kuri ateidama vaitoji,
 Kuri suduždama kaip vaikas raudi.
 Kuri iurlioniškais pirštais sielos m sl audi,—
 Maldauja kranto uolos kietos,—
 Ned žk, ned žk nevilt puolus,
 desperacijos ir nemalonii lank
 Žmogaus gyvenimo,
 Apvaizdos duot ,
 Laim Jimais ir laurais vainikuot .
 Žmogaus dien ir valand bangą,
 Ned žk, ned žk, infarkto ištikta —
 Staiga!..

R s iai alsuoja vandenynas
Ir atsidusdamas balsu
Žvaigždyn paslaptis skandina
amžin s gelmes... tamsu

Tenai. Ledu sužvarb v jai
Paviršium, it žuv dros skris,
O dr s s žem s odis jai
Slaptan dugnan panert nedr s.

DIDŽIOJI POTVYNIO BANGA prie Kennebunkport, Me.,

Kas tau gražuol vasaros sezono.

Kas tau atlet , pensinink ir vienuoli atd siai,

Kas tau milijonieri jachtos, baltos kaip žuv dros.

Kas tau pakran i vilos, tartum ram s pelikanai,

Kas tau žmogus be jo gimtosios žem s.

Kas tau pasaulio kriz ir Kor jos karas? kas?!.

(Tu nusiplauni kaip Pilotas kruvinas rankas...)

Kas tau politik aukšt manevrai,

Kas tau anapus tavo t vo vandenyno

Europa, mir iai palikta...

Kas tau, didi, slidi, šalta!

Kas tau, kad laikas teka

Ne up mis, ne vieškeliais ir ne žvaigždynais,

Kad laikas teka gyslom karcery kankinamo žmogaus.

Kas tau, kad žydi panemun s

Ne tulp mis ir ne purienom,

Kad panemun s žydi partizan akimis ir l pom,
dang žvelgian iom ir maldai atvertom.

Už tuos, kurie pusiaukely sukl pom.

Kas tau, kad varpas pranciškon koplyt l j

Ne džiaugsmo maldai kvie ia, o egzekvijom.

Kad Libera Liberijai,

Kad Amen meil s amunicijom visom.

Užgesus protui ir beprotiškom šviesom...

Kas tau minosvaidžiai, kas tau minogaudžiai,
Kas tau Irano kaitai.
Kas tau tragedija Afganistano,
Kas tau visa pasaulio bakchanalija
su komunizmo augan ia imperija,
Su Franc zijos gri van ia kas valand valdžia,
su popiežiaus vaikais "Il vivo Togliati" šaukian iais,
su Jugoslavijos diktatoriaus pamokymais pat viui
t vui, mokytojui, genijui (ir taip toliau),
su diktat r reveransais demokratui doleriuui,
su proletariato pon neklusniais vaiku iais,
m vin iais kapitalistinius Levi džinsus,
su Franko serenadom d dei Samui,
su Kubos Castro iškastruota Etiopija,
su Bangla-Desh badaujan iais ir mirštan iais,
su XIX amžiaus nesamdytais ir samdytais teroristais,
su pers nafta, geidžian ia tek t Kremliaus ilg
kakl ...

Kas tau su tais, kas laiko taik vis laik
Ant karo pelen,
Kas tau, kad tavo šalt siel eidamas minu,
Kai tu ant kranto, atsidusus, suskilai
Ši vasar
Š vakar
V lai!..

Ir atsako verkdamas Ramusis;
Krinta žmon s, o gyvena mus s...
Skyla bangos, skyla tautos, skyla
Žem v l sapnuodama Atil ...

O po vakaro skliautu žvaigžd tu
Miršta daug verg , ir daug poet ,
Neištar švento burt žodžio,
Nes tironams nedainavo odži .

Aš klausiau reiškinius gamtos, mažus ir didelius,
Aš klausiau skruzd l ant eukalipto lapo,
Aš klausiau miegant vulkan St.Helen,
Aš klausiau geizerius šiaurin j Kalifornijoj,
Aš klausiau mint gyv ir nemirštan i paslaptyje Cheopso
piramid s,
Aš klausiau t nan i knyg lentynose istorij ,
Aš klausiau mumij sen ieroglifus,
Aš klausiau rašmenis ant užmiršt Itak s vaz ,
Aš klausiau kin dramblio kaulo miniati ras,
Aš klausiau sfinksus, sergin ius Egipto rimi
Aš klausiau išmint sen hetit ,
Aš klausiau ink iškasen lob
Aš klausiau Babilono sod paslapt
Aš klausiau tikin i taut tik jimus.
Aš klausiau sen j izraelit testament ,
Aš klausiau Kristaus evangelij
Aš klausiau žinomus ir užmirštus laiškus apaštal .
Aš klausiau Bud ir Jehov ,
Aš klausiau Tigr ir Eufrat
Aš klausiau Nemun ir Mississippi,
Aš klausiau šaltus protus panteonuos ir visos žmonijos širdis
dar nemirusias.
Aš klausiau poetus: Horacij , Ovidij , ir Goeth ,
Rabindranath Tagor , Dant ir Mairon
Ir j atsakymas man buvo vienas ir tas pats:
Jis Vienas buv s, Esantis ir B simas,
Jis vienas — akimi nematomas —
Gyvenimas, tiesa, statymas —
Jis vienas valdo reiškinius gamtos, mažus ir didelius,
Suk r s makrokosm ir suard s
Mažyt laš verdan io vandens,
Nup t s žmog tartum klevo lap :
Nelaukdamas rudens.

Audra nuaud kantilen
Juosv , žalsv bang perd m,
Naktis suad gobelen
Dangaus dugne mirties žvaigžd m.

Ir žydi žydrio išrašytas
Akiratis anapus tos
Lemties, kuri kaip antracitas
Sudegs ir nepasikartos.

Kas tau didžioji, devintoji potvynio banga.
 Kur suskilai pas Kennebunkport Me. krant atsidusus,—
 Kas tau lemtis,
 Kas tau b tis,
 Kas tau ž tis! — — —

O — o, kad b tum tu.
 Kad b tum ašara viena žmonijos skausmo.
 Kad b tum vienas kraujo lašas, mir iai pasmerktos tautos.
 Ar negird t
 B v s ir Es s ir B simas,
 Ar negird t Maloningasai nei jos kan i , nei jos kent jim ,
 Ar negird t jos, kuri tiesos ir meil s meldžia,
 Ar nereg t Buv s ir Es s ir B simas,
 Ar nereg t Gailestingasai,
 Kai suskilai šalta.
 Kaip susvyravo, kaip
 Susverd jo pravirkus visata!

Why is my verse so barren of new pride,
So far from variation or quick change?
Why with the time do I not glance aside
The new-found methods and to compounds strange?

Why write I still all one, ever the same,
And keep investions in a noted weed,
That every word doth almost tell my name.
Showing their birth and where they did proceed?

O, know, sweet love, I always write of you,
And you and love are still my argument;
So all my best is dressing old words new,
Spending again what is already spent:

For as the sun is daily new and old,
So is my love still telling what is told.

William Shakespeare

Vertimas iš W.Šekspyro

Kod l manom eil m naujumo stinga,
Kod l j temos ir j mintys nepakito,
Kod l neinu aš su laiku madingu,
Neieškau savo žodžiams stiliaus kito?

Kod lgi aš ir v l rašau t pat ,
Mintis apvilkdamas drabužiu juodu.
Kai prie kiekvieno žodžio esate priprat ,
Kurie mane kaip autori išduoda?

O, miela, tik apie tave rašau, žinok.
Tave ir tavo meil mato mano akys.
Senus žodžius tik apvelku, vienok.
Kartodamas k jau esu tau sak s.

Nes kaip kas dien saul danguje.
Taip mano meil ir sena ir v l nauja.

BALTOSIOS DIENOS	9
Saul s žiedelis	11
Poeto autobiografija	12
Kaip greitai	14
Aš iš žalios pušys	15
Tarp žem s ir dangaus	16
Ir tie bokštai balti	17
Pasmerkimas	18
Gyvenimo elegija	19
Mano žvak	20
Neregys	21
Pusiaudienio klajon s	22
Pakalni vergai	23
At jo žmon s	24
Flavija	25
Oremus	26
Nemuno t vyn je	27
Tolimas kaimas	28
Kalb kit	29
Širdies giesm	30
Pasimeldimas	31
Alegorija	32
AMŽINAS ŽYDAS	
(ARBA JERICHONO ROŽ)	33
Jerichono rož	35
Anapus žvaigžd s	36
Antifona	37
Apie amžin j , niekados	38
Apie išnešt saul	39
Apie kibirus, pilnus gero vandenio	40
Ar tu?	41
Aš užmigau	42
Atsitikimas	43
Buvein iš užgan m ginimo	44
Botanika	45
Harakiri	46
Commedia DellArte	47
Dainuotin	48
Daržininkas	49
Eil rastis Nidoje	50
Ex promptu	51
G I s miršta	52
Iš vis svajoni	53
Yra žmogus ir dievas	54
Jo r škanas šeš lis	55

Jos mylimo balad	56
Juodas dangus	57
K sak m rininkas J zui t nakt	58
Kal dos: 1. K ia	60
2. Berneli mišios	61
Kyrie eleison	62
Klausimas	63
Lietuva	64
Mirtis	65
Numesiu paskutin , nuod m	66
O mano d šia	67
Pavasario hiperbol	68
Poetas	69
Prisiminimai su ašara	70
Susigalvojimas	71
Šeš lliai	72
Tolimas aidas	73
Trys trumpos žiemos poemos	
Pirmas sniegas	74
Užgimimas	74
7 mylio geležinio tilto	74
Tu neži r k, mama, pro lang	75
Vakaras sodžiuje	76
Veliuokas	77
Žmogus	78
KRINTAN IOS ŽVAIGŽD S	79
Aušrin s ugnys	81
Agnus Dei	82
Anapus j r	82
Ant tavo kapo	83
Emaus	84
Gaud gražios girios	85
Evoe	86
Izaoko malda	88
Yra gyvenimas	89
Jeruzolima	90
Kelion nakt	91
Krintan ios žvaigžd s	92
Kvie i laukas	93
Laim s namelis	94
Mes neturime nam	96
Malda girioj	97
Metamorfoz s	98
Nežinoma fosilija	99
Nežinoma siela	100
Paklyd lis Efratoje	101
Savan šaltinis	102
Sunki ranka	103
Užgimimo sveikas	104
kanos	105
Žvaigžd ta paunksm	106

ŽENKLAI IR STEBUKLAI	107
Sulamita	109
Kristaus paieškojimas	110
Paskutinis lapas	112
Reg jimas	113
Pavasario varpai	114
Procesija Krist	115
Betlehem	116
Jav alegorija	117
Keleiviai	118
Motinai	119
Dienos	120
M s metai	121
Ugninis stulpas	122
Ugnia Viet užgeso	123
Ateities paveikslas	124
Rubajatai	126
Benam paukšt	127
M nulio spinduly	128
Vakaro kamelija	129
Lietuvos motina	130
Jaunyst s vainikas	131
Ženkl psalm	132
Valsas Miserere	133
O, Kristau	134
Girkite Diev	135
Preliudas Kristaus gyvenim	136
Balandžio m sl	137
Nelaimingi miestai	138
Žmogaus stebuklas	139
KUNIGAIKŠ I MIESTAS	141
Dovanos	143
Od t vynei	146
Jei gyvenimas sapnas	147
Per pasaul keliauja žmogus	148
Mes kaip žiedas	151
Zem	152
Anno Domini	153
Epitafijos	154
Gyvenimo nostalgija	156
Kristus ir Jeruzal s moterys	157
Tikiu	158
Klaj nui	159
Neregio elegija	160
Melas	161
Paskutinis pasmerkto myriop žodis	162
Žem i g mylomoji	163
Išsipildymo psalm	164
Likimas	166

B simoji diena	167
Fuga Florencijos San Crose	168
Keleivis iš Edomo	170
IŠ SUDUŽUSIO LAIVO	171
Iš sudužusio laivo	173
Tik po audros	174
Aš ia — gyva	175
Gri va sostai	176
Heroj šaltinis	177
B gimas iš t vyn s	178
Meil s kelion	181
Debes liai	182
Aš žinau	183
Taikos dvasia	184
Atleisk man, Viešpatie	185
Dievo dvasia	186
Lietuvos laukai	187
Tauta	188
Atilos sapnas	189
Laisv	190
Lietuviškam žodžiui	191
Gyvajai Lietuvai	192
ŠAUKIU AŠ TAUT	193
Šaukiu aš taut	195
Keleiviui	197
Iš Tavo rankos	198
Kur t v l ruden , eini?	199
T v sodybos žibur lis	200
Sve iajam pasauly	201
Amži lieptas	202
Garb s himnas	203
Pavasario pumpurui	205
Trys vizijos	206
Yra kur nors	208
Laisv s paukštis	209
Tremtinio malda	210
Kas iš nakties ateina	212
Piliakalni balsas	213
Ir maža kregždut	214
Mažoji motina	215
Prie savo žem s	216
VIEŠPATIES ŽINGSNIAI	217
Vidudienio lyra	219
Viešpaties žingsniai	221
Ryto maldoj	222
Ir tar Viešpats	223

Asperges me	224
Pavasaris	
1. Gyvyb s burtininkas	225
2. Pavasario kelion	226
Pavasario antitez	227
Trys žingsniai	228
Dangaus dovanos	229
Spindulys	230
Šaltinis	231
Po viešpaties dangum	232
Apvaizda	233
Dainius	234
Viešpaties žingsniai vakare	
Pirmas žiburyς	235
Gyvenimo varpai	236
Praeina metai	238
Vakaro varpas	239
Pavarg sparnai	240
Gulb s daina	241
j r	242
Viešpaties žingsniai nakt	
Naktis	243
Kap vartai	244
Ave crux	245
Prab gantis šeš lis	246
Pavasario naktis	247
Apreiškimas	248
Zvaigždži žvejys	249
Esu mirtis	250
Rarot giesm	251
Užgimimo gloria	252
Dievo Motinos lopšin	253
Viešpaties žingsniai t v namuos	
žuolas	255
T v namai	256
Kauno katedra	258
Paguoda	260
Lemtis	261
Lietuvos s nui	262
Tu iš jai.....	263
Artoj malda Kal d Kristui	264
De profundis	265
Viešpaties žingsniai švent j šeš liuos	
Šv. Izidorius	268
Šv.Antanas iš Paduvos	270
Šv.Pranciškus Asižietis	272
Roži lietaus šventoji	274
Vallis umbrosa (Šv.Bernardas)	276

Žydingintis aidas	279
Ziedo gyvyb	279
Ateina rudenys	280
Up s	280
Vaikai	281
Smiltys ir metai	282
Aurora	283
Žiedai, žvaigžd s ir sapnai	284
Kaukol	285
Kas savo žem s šird jau ia	286
Amži keleivis	287
Iš kaln kalnus	288
Aklasis	288
Žem s karalius	289
Atpildas	289
Bažny ios statytojai	290
Auksakalys	291
Esi, dangau	292
Dainininkas	293
Gyvyb	294
Kolona	295
Meil s daina	296
Pavasario kvietimas	297
O, Nemune	298
Vyturio giesm	299
Tenai Pažaislio bokštai	300
Ak, nor tum gr žti	301
Kely kolonus	302
Vakaras	303
Naktis	303
Kareivio pasaka	304
Lietuva iš tolo	305
Vakaro mišios	306
Upel , tekanti kalnuos	306
Tu man buvai — tu man esi	307
Šulinys	309
T višk s duona	309
Geležis ir plienas	310
Valandos	311
Naktin pamaina	312
Kas per vis kelion lyd s	312
Svetimi kalnai	313
Viešpaties pasaulis	313
Rytas fabrike	314
Lopšin dukrelei	315
Šiaur s pašvaist	316
T višk s d mai	317
Vaikyst s takai	318
Vidudienio ramyb	319

Trys sonetai: Šeš lis	320
Diena	321
šviesa	322
Sielos ir j ra	323
Amžini medžiai	324
Benami daina	325
Mano prot vi žem	326
Pavasario pasaulis	327
Pasak pasaulis	327
Pavasario kelion	328
Laim j s Marsas	329
Atminim turtas	330
Koplyt l kalnuos	331
Kal d varpai	332
Testamentas	333
T višk s sodai	334
T kstantis paveiksl	335
Ilgesys	335
Be motinos t vyn s	336
Atminim miestas	337
Istorija	338
ŠIAUR S PAŠVAIST	339
Prieš ryto aušr	341
Vilties diptikas: 1. Ego sum	342
2- Od vil iai	343
Laisv s obeliskas	344
Veto	345
Mano žem s širdis	346
Mano žem s vardo skambesy	347
Lietuvos vardas	348
Sodyba	349
Pro dienovidžio r k	350
Pavasario svajon	351
Tenai dabar	352
Benami malda	353
Vizija	354
Kankini palikimas	355
Prisik limas	356
DIDŽIOJI KRYŽKEL	357
Didžiojoj kryžkel j	359
Naktis ant okeano	360
Bunda žem	361
Po kraujo kryžkeli	362
Dangaus paguoda	363
Sodininkas	364
Karali balad	365
Griuv si g l s	366
Didieji vandenys	368

Gimtosios žem s ilgesys	370
Zol	371
Skai iai	372
Brangieji akmenys	374
Auka	376
Anapus Atlanto	377
Sugr žimas	378
Rugs jo paukš iai	379
Paukš iai ir šeš liai	380
Vakaro vizija	381
Rudenio v juj	382
Ypatingai	383
Visas turtas	384
M s maldos	385
Paryžiaus palet : Palet	386
R kas ant Senos	388
Madeleine bažny ioje	389
Plakatas	390
Mirusi j miestas	391
Voltero sypsena	392
Antrasai dangus	393
Pasaulio pilietis	394
Adomas ir Ieva	395
Kal d dovanos	396
Ekskursija UNO: Incognito	397
Pasaulio dievas	399
Raudonoji j ra	400
Kontrastai	402
Perdaug	403
Pasmerktasis	404
Dažnai	405
Vergai	406
Žmogui	407
Pavasario paukštis	408
Ant vakaro uolos	410
Pesimistas	411
VIDUDIENIO SODAI	413
amži kalnus	415
Dainiaus balad	416
Keleivis	418
Stebuklingoj daina	419
Tavo siela	420
Jaunyst s Eldorado	421
Akimirka	422
Gyvenimo karusel	423
Is jaunyst s sl nio	424
Pabudinti daigai	425
Aušra	426
Uola	427
Keleivio paguoda	428

Deganti siela	429
Kas miršta? Triptikas	430
Amži ugnis	432
Nemirtingojį	433
Princes s Sit Hat-Hor Iuvet veidrodis	434
Teateinie tavo karalyst	436
Atsid s jimas	436
Ištikimasis	437
J aus gyvenimas	
J zus sinagogoj	438
Krikštytojas	439
Prie Samarijos šaltinio	440
Sekmadienis be Viešpaties	441
Vasaros Kristus	442
Ramyb su jumis	443
Nebylys	444
Eremito malda	445
Paul Claudel	446
Dialogas	447
P dsakai	448
Atminim vartai	449
Minut s	450
Rudenio romansas	451
Mes mīrsime kartu	452
Vakaro perlai	453
Atsišauk s gandas	454
Mozaika	455
Pavasario malda	456
Šviesi banga	457
Rugs jo spinduliai	458
Vasaros lietus	459
Kitan pavasarin	460
Gyvyb s spindulys	461
Gegužio poetai	462
Kriv l	462
Dienos iš dangaus	463
Atgaiva	464
Kazin, kažin	464
Prošvaist	465
Derliaus himnas	466
Pasikalb jimas senien muziejuje	467
Keleivio talismanas	468
V lin s	471
Ar auga g l s pragare	472
Liudininkai	
Vyskupo liudijimas	473
Žmogus su kauke	473
Ištremto Sibiran (mirusio) liudijimas	474
Sibiro triptikas: 1. Atolydis	476
2. Kapas Kazachijoj	476
3. V lini pamaldos	477

Kvartetas: 1. Terra-cotta	478
2. M nulio mintys	478
3. Eukalipt kalba	479
4. Lietus dykumoje	479
Aštuntasis stebuklas	480
Šimtme i žingsniai	
Pirmieji	481
Antriejį	483
Tretieji	485
Ateina pergal	488
VAIDILA VALI NAS	489
Vaidila Vali nas pradeda kanklininko kelion	491
Vaidila Vali nas guodžia nužudyto partizano motin	492
Vaidila Vali nas prie teismo stalo	493
Vaidila ir pavasario artojas	495
Vaidila Vali nas aiškinasi sau, k ošia žuol virš n s	496
Vaidila Vali nas bedievi klubo susirinkime	497
Vaidila Vali nas palydi kolonas	
"savanoriškiems" Sibiro darbams	498
Vaidila Vali nas kalba pakely sutiktam	
paklydusiam jaunuoliui	499
Vaidila Vali nas kalba žemei ir piemen liams	500
Vaidila Vali nas sutinka partizan seser	501
Vaidila valstie i mitinge	502
Vaidila Vali nas sutinka išvaikytus prieglaudos senelius	503
Vaidilos Vali no pasikalb jimas su Lietuva	504
Vaidila Vali nas meldžiasi Kal d nakt prie sudegintos	
bažny ios griuv si	505
Vali nas lanko milžinkapi	507
Dar švis diena	508
Heroj šaltinis	510
Archipelago gulage	511
Via dolorosa	512
*	514
Devynios jau dienos	515
*	516
Nežinomo vardo vietov je Kazachstane	517
Tik jimo Lietuva	518
Sventoji žem Lietuvos	519
Vilties amuletas	520
Ištikimyb	521
Nostalgija susirg s	521
Trispalv priesaika	522
Jaunimo deklamacijos	
1. Daigas po gruodu	523
2. Akmens rauda	523
3. Skausmo aidas	523
4. Balsas taigos tolyb se	524
Nuoskaud psalm	525
Sodyb sargyba	527
Gvyb s kibirkštis	528

Archipelago gulage	529
Septynios akimirkos	530
x	531
Baim s kultas	532
Raudos prie kenotaf	
Žeme, o žeme.....	535
Parinkom viksvom vainikuot galv	536
Praeis gyvenimas.....	537
vyksta tai.....	538
Po saul leidžio	539
Paskutinis amen	540
VaidilaVali nas	
laisvojo pasaulio lietuvi išeivi kongreso bankete	544
atsako ji klausian iai gimtai žemei.....	546
literat ros vakare apie poet misij	547
pasitinka naujus disidentus iš Lietuvos	548
Kalba Vasario 16 min jime	549
skaito B. B. literat ros vakare.....	550
Pamokslas	551
Kuo mes panaš s	553
Kvietimas	554
Penki dien ekskursija gmt j krašt	
1. Sugr žimo žiedas	555
2. Proistor s šaltinis	556
3. Gimin s	557
4. T ras	558
5. Atsisveikinimo rašai	560
PO AUKŠTAISIAIS SKLIAUTAIS	581
Auka	563
Poezija, kuri esи	564
Karalius ir poetas	565
Atak šaltiniai	566
Jei visa žyd t	568
Veidas veidan	569
Sugr ž kregžd s	570
Penki posmai žemei	571
Apie aušras, audras ir meil	572
Rudens reminiscencijos	574
Nepaž stams dangus	575
Ta vasario diena	576
M sl neapsakomo	577
Vakarin	578
Mini aušrin	579
Zmogus žemei	579
Vasario dovanos	580
Trys mirtys	580
V lyvoji romantika	581
Orchid j ir paukš i kalba	582
Paskutin s lakštingalos	583
Vakaras vagis	584

Vyšni miegas	585
Vaivorykš i tiltais	586
Pavasaris ir tu	587
Pavasaris kažkur	587
Apie Silo s šaltin	588
Pro Tor ir herezij	589
Virš n je Harebo	590
Didysis aš	591
Poetas ir žmogus	592
Bedugn s ir tiltai	593
Bi iulyst	594
Neatsakyti klausimai	595
Ieškom mes pasauly pilnatiess: I. Žyd jimas	596
II. Reg jimas	597
III. Tik jimas	597
Trys sonetai: 1. M sl	598
2. Lemtis	598
3. Miražas	599
Man kas dien menas	600
Atminim duona	601
Juo toliau — tuo ar iau	601
T vyn s elegija	602
Radinys	603
Teesie!	604
Baltoji taur	605
Dvi lietuviško pavasario akvarel s: 1..... 2.....	606
Antikvariatas	607
Ištremtiesiems: 1. Poetui	609
2. Žemdirbiui	610
Laukimas	611
Žydi žem — ne m s	612
Po žiemos pavasaris ateis.....	613
Po rudens dangumi	614
C'est la vie: I..... II.....	615
Kontrastas	617
Parke pro Pegas	671
Ten buvo pasaulis	618
Rugs jo saul j	619
Pakely	619
Po dideliais skliautais	620
Vasaros tortas	621
Keturi rašai rudens albuman	
Pirmas: Andante	622
Antras: Plangendo	622
Tre ias: Ballabile	623
Ketvirtas: Allegro	624
Šalna šalna	625
Keleiviai	626
Dienos ir drugiai	627

Po Užmiršto "iki"	627
Kasdien	628
O laikas b ga	629
Rojaus trupiniai	630
Per senov s žil srov	632
Treinendo	633
Trys b ties valandos	634
Likimo laivas	635
Kelion n	636
Tikrais vardais	637
Oleandr žyd jimo metas	639
Permanentinis kvietimas Dolce Vist	640
Anyži atkaln	642
San Juan Capistrano misija	643
Sraig po agavos lapu	644
Pavasario mišios	645
Nuo vandenyno	646
Daržinink diena	647
Pomegranat rauda	648
Elegija Vistos sodui	649
Kas yra tas ky pimas..	650
New York: 1. Naktis	651
2. Rytas	651
3. Vakaras	652
Chicago: 1. Gegužis gr žta Illinojun	653
2. Zodiako zenkle	653
3. Marquette parke	654
Los Angeles parkai: 1. Huntingtono parkas	655
3. Exposition parkas	657
Cum grano salis	658
M zoms emancipuojantis	659
Paskutin s sekund s kaina	660
Rimuoti žodžiai be surogat	661
Alternatyvos	662
Gal gale	663
Perpetuum mobile	664
Ritmo!	665
Kod l poetai vaikš ioja stogais	666
G 1 , kurios nepakanda šalna	667
Dvi ironijos: 1. Išaugame	668
2. Apverkiame	669
D kokime Dievui.....	670
Palaidas Pegasas	671
Pro domo sua	673
O tu didžioji potvynio banga.....	674
Išplaukdamas nereg tas.....	675
Didžioji potvynio banga.....	676
O nemarioji, nuostabioji.....	677
Didžioji potvynio banga, ar tu.....	678
R s iau alsuoja vandenynas.....	680
Didžioji potvynio banga prie Kennebunkport. Me.....	681
Ir atsako verkdamas Ramusis.....	683

Aš klausiau reiškinius gamtos.....	684
Audra nuaud kantilen	685
Kas tau didžioji, devintoji potvynio bangą.....	686
LXXV1	687
LXXVI (vetimas)	688

Kultūros ir teatro susivienijimas - studija "Sietynas"
laiko didele garbe paruošti spaudai ir išleisti Bernardo
Brazdžionio poezijos rinktinę.

"Sietynas" dėkoja

akad. Jonui Lankui iui,
prof. eslovui Kudabai,
Vytautui Ra kai iui,
Juozui Nekrošiui,
Romaldui Pakuliui.

Be jų asmeninių pastangų šios knygos kelias Lietuvos
skaitytojams buvo ilgesnis.

Skaitytojus prašome kiek padidinti knygos kainą laikyti
labdaros aukai "Sietynui" ir Lietuvos moterų jungai

Brazdžionis .

Br-112

Poezijos pilnatis / [Pratarm , p. 5 - 7, V.Jasukaityt]
/Iliustr. V.Šileika.— V.: [Lietuvos kult ros fondas,
"Sietynas"], 1989.-701, [1] p.,[20]iliustr. lap.

B.Brazdžionio (g. 1907), gyvenan io JAV, vairi met eil raš iai. Rinkinys sudarytas
Iš "Poezijos pilnaties" Ir dviej poezijos knyg rankraš i .

BBK 84L-5.84.7 JAV-5

MBBK U (Liet)

" " 232600 , . 6

B e r n a r d a s B r a z d ž i o n i s
POEZIJOS PILNATIS

Iliustravo V.Šileika

Meninis redaktorius V.Dineika

Leidinys Nr. 1. Formatas 60x90/16. Popierius ofsetinis Nr. 1

Pasirašyta spausdinti 1989.04.07. LV 070489

Spaudos formos gamintos fotografuotiniu b du iš B.Brazdžionio knyg .

Ofsetin spauda. 44 s l. sp. L 22 apsk. 1. Tiražas 100000 egz.

Užsakymas Nr.1263. Kaina 8 rb.

Lietuvos kult ros fondas, "Sietynas",

Vilnius, Rašytoj 6

Spausdino M.Šumausko spaustuv ,

232600 Vilnius, Strazdelio 1

卷之三

